Roberto Quaglia

PÂINE, UNT ȘI PARADOXINĂ

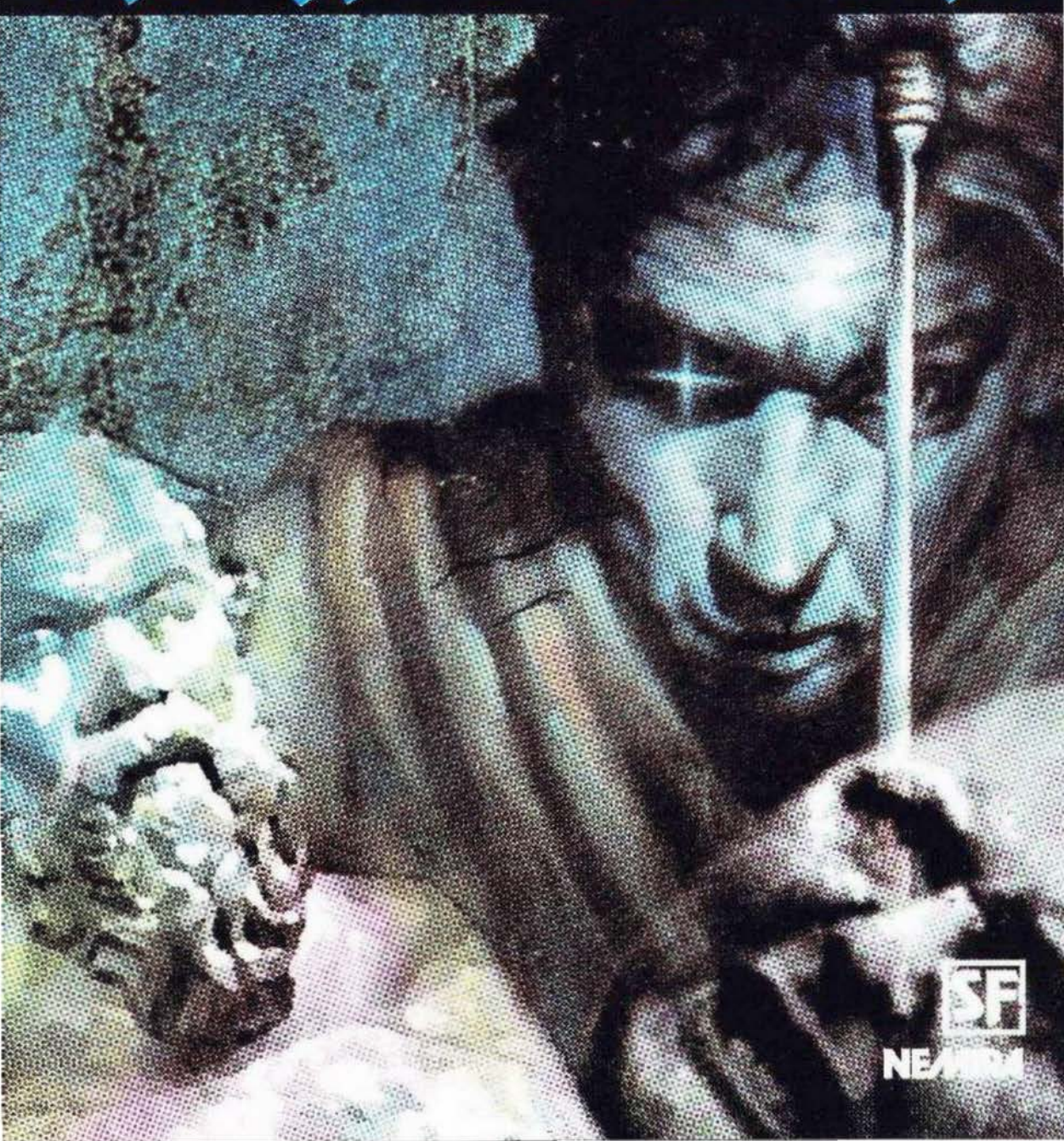

nautilus

Roberto Quaglia

PÂINE, UNT ȘI PARADOXINĂ

SE PETREC LUCRURI CARE NU S-AU MAI PETRECUT NICIODATĂ, ȘI VICEVERSA. MUIERILE SE REGULEAZĂ CU CALCULATOARELE, IAR BĂRBAȚII – CU EXCEPȚIA CÂTORVA CARE-ȘI POT PERMITE VREUN ANDROID SAU A ULTIMILOR NOROCOȘI CARE MAI AU ÎNCĂ O FEMEIE ADEVĂRATĂ – SUNT NEVOIȚI SĂ SE PROSTITUEZE CU PSEUDO-FEMEILE. MOARTEA A DEVENIT UN OBIECT DE CONSUM SEXUAL ȘI PÂNĂ ȘI MAȘINA TIMPULUI ESTE FOLOSITĂ NUMAI ÎN SCOPURI PORNOGRAFICE... APROPO DE ASTA, TE-AI ÎNTREBAT VREODATĂ CINE A INVENTAT MAȘINA TIMPULUI?

ISBN 973-569-350-x

157

Colecție coordonată de MIHAI-DAN PAVELESCU

De același autor,
la Editura Nemira au apărut:

VAGABONDUL INTERSPAȚIAL
(1994)

DIO S.R.L.
(1998)

Roberto Quaglia

PÂINE, UNT ȘI PARADOXINĂ

Traducere din limba italiană de CORNEL NICOLAU

NEMIRA
1999

Coperta de RĂZVAN LUSCOV

ROBERTO QUAGLIA
PANE BURRO E PARADOSSINA

© Roberto Quaglia, 1993

© Editura Nemira, 1999

Comercializarea în afara graniţelor ţării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, Bucureşti
Telefax: 314.21.22, 314.21.26
Clubul cărţii: C.P. 26-38, Bucureşti

e-mail: editura@nemira.ro
www.nemira.ro

ISBN 973-569-350-x

Dedicată:
mie însumi,
lui Robert Sheckley
și motanului meu,
fără de care această carte
n-ar fi fost, în mod sigur,
ceea ce este.

Prolog

Citi primul rând.

Nu păru prea încântat, dar simți că i se trezește curiozitatea.

Și-ar fi găsit o mie de alte lucruri de făcut, însă în acea clipă citea. Era musai să citească. Nu avea cum să fugă din calea destinului acela. Mai avea încă de învățat o mulțime de lucruri. Chiar despre el însuși. Se pomeni pe neașteptate că este simbolul unei categorii foarte largi. Dat fiind că nu știa lucrul acela, nu i se părea a fi ceva prea interesant, ba chiar i se părea aproape plictisitor. Procesul era pe cale să înceapă, în mod inevitabil, și poate că din lucrul acela avea să poată trage un oarecare folos, cu condiția să se priceapă.

Dar poate că urma să se aleagă cu ceva chiar fără să știe.

„Acesta este sfârșitul poveștii adevărate", gândi el. Sau poate că citi lucrul acela. Sau poate că auzi vreo șoaptă.

Oricum, nu putea să-i dea crezare.

Și *RĂU* făcu.

Partea întâi

Capitolul 1

Încă pe întuneric, James Vagabond întinse mâna spre cele două ginoide ale sale.

Forma caldă a unui mușchi fesier îi răsplăti căutarea. Străbătu cu degetele gingașele cărări ale trupului perfect, în căutarea emoției care ar fi putut să-i trezească simțurile.

Se trezi. Și deschise ochii.

Ca de obicei, lumina se aprinse lin în toată încăperea. De fapt, o dată cu el se trezea automat mai tot ce exista prin casă. Și cele trei ginoide ale sale erau programate să se trezească în același timp cu el.

James Vagabond se uită cu admirație la drăgălașele lui amante-robot, care se străduiau să-i facă un început de zi cât mai plăcut. Biri și Chini – așa se numeau cele două blondine – îl mângâiau prin locurile cele mai sensibile. Vini – roșcata – îi aduse pe un platou de plastic-argint Micul Dejun; un cocteil energetic compus din caputiner, nicotină, metedrină, bună-mină, restabilină și bună-dispozitină. Tot ceea ce era necesar pentru a începe cât se poate de bine noua zi.

James Vagabond se scutură din toropeala somnului și ajunse repede la cel mai înalt grad de luciditate mintală. Acestea erau minunile farmacologiei moderne; cu numai o seară înainte, creierul îi fusese scos din funcțiune de puternicele droguri ce-i fuseseră

oferite în cursul unei tipice Petreceri Hipersenzoriale Hipocuminți: holfactolul – care producea halucinații olfactive; anamorfina – care deforma orice sunet și orice imagine din jur; Eternomul – care te făcea nemuritor preț de câteva ore...

Și acum se afla din nou, în mod miraculos, într-o formă care-ți lua ochii!

Locuința lui își dădu seama de acest lucru și peretele informațional semilichid începu să palpite de viață electrochimică.

– Bună ziua! spuse peretele informațional și începu programul Telejurnalului Aleatoriu ce transmitea știrile: „Conciliul Suprem al savanților expresioniști americani a admis în mod definitiv absoluta credibilitate a criteriului cercetărilor și prognozelor meteorologice prin intermediul mutanților meteoropatici. Vechii sateliți – depășiți de-acum – vor fi recuperați și donați în mod caritabil populațiilor începând cu lumea a treia și până la cea de-a opta. Mulțumiri deosebite au fost adresate cercetătorilor din domeniul geneticii animale..."

Vagabond nu mai ascultă. Aleatoriu, ne-Aleatoriu, telejurnalul nu ocolea obișnuitele platitudini! Și doar se știa cu vârf și îndesat că în acea vreme, mai mult ca oricând, totul era relativ. Tehnologia – se spunea până și în manualele școlare – scăpase din mâinile omenirii, o luase razna și se dezvolta în salturi, după cum i se năzărea ei. Uneori dădea înapoi, iar Omul stătea și asista stupefiat.

Cultura devenise și ea un fenomen cu totul inexplicabil. Gordon Wells – celebrul scriitor somnambul și prieten de-al lui Vagabond – scria despre aceasta: „Cultura este un animal ciudat, doar aparent în continuă schimbare. În realitate se poate spune că ea este doar un complex hibrid de fantasme și de rămășițe ale unor numeroase culturi ale trecutului, însoțite când și când de cine știe ce logică obscură, ajungând să constituie așa-zisa cultură a momentului." Practic vorbind, în ciuda aparențelor formale, ea nu producea nimic nou, ceea ce nu i se părea deloc ciudat omenirii. Era obișnuita și draga de lume veche, care-și punea o mie de întrebări ce nu-și aflau nici un răspuns, adică ceva de neînțeles și foarte banal în același timp.

James Vagabond era un investigator, un detectiv de viță veche și aleasă. Discipol al lui James Meditabond, el se mândrea

cu niște strămoși iluștri, ca neînfricatul James Moribond, dar și fricosul James Tremebond.

Devenise el însuși vestit pentru că rezolvase o serie de cazuri considerate insolubile. Apoi, în câteva rânduri, lămurise câteva fapte inexplicabile. Reușise chiar să dea răspunsuri la unele întrebări ce nu-și aflaseră soluția. Și nimeni nu pricepuse niciodată cum anume. La întrebarea precisă ce i se punea în legătură cu metodologia sa de investigație, răspundea întotdeauna că-l ajutase mereu norocul, iar intuiția sa îl făcuse să găsească soluția la momentul potrivit. Și bineînțeles că nu-l credea nimeni.

Dar, după cât se părea, acela era adevărul.

Apoi, pe bună dreptate, ce fel de investigator ar fi fost dacă n-ar fi avut intuiții potrivite la momentul oportun, și, mă rog, care erou nu se află, oare, în grațiile zeiței legate la ochi?

Oricum ar fi fost el, abil sau norocos, dimineața aceea – în aparență ca oricare alta – marca începutul sau sfârșitul a ceva foarte important și, fără ca el să știe, norii negri ai unei probleme cu care nu se mai confruntase niciodată se îngrămădeau, amenințători, în zare.

„Nou și feroce atentat urban al Brigăzilor Haosului...", anunța peretele informațional.

Vagabond îl știstui, aruncându-i o privire dezaprobatoare. Peretele informațional sesiză privirea aceea și se decuplă. Apoi, deranjat de un ciripit metalic, Vagabond deschise fereastra și, ca în toate diminețile, goni mica familie de ciborgi ucigași care-și făcuse cuibul sub cornișa sa. „Lighioane afurisite!" gândi el, resemnat, știind că, oricum, aveau să se întoarcă înainte de lăsarea serii.

Hotărî apoi să se întrețină nițel cu exoticele sale amante-robot. Și le cumpărase de puțin timp din ceea ce câștigase de pe urma ultimului său succes în materie de investigații și încă nu se săturase de ele.

„O să te plictisești repede", îi spuseseră mulți. Dar el încă nu se plictisise. Dimpotrivă, era foarte bucuros că-și putuse permite să le aibă, întrucât – din cauza tragicelor și inexplicabilelor motive de care toți auziseră vorbindu-se – nicăieri în lume nu se mai găseau femei disponibile sexual. Cel puțin nu pentru bărbați.

Se afla taman în mijlocul unui păienjeniș de membre, plastic și spumă de cauciuc din cale-afară de interesant când se auzi

soneria. Caronte, devotatul său servitor, un exemplar din ultima generație de interfoane inteligente, îi comunică:

– Stăpâne... îmi pare rău că vă deranjez, dar avem vizite.

– Fir-ar să fie! făcu Vagabond. Cine mai e?

– Domnul polițist Billy Police, răspunse Caronte, stingherit, cu obișnuita sa voce metalică.

– Păi, spune-i să urce, mormăi Vagabond în silă, după care își reluă expresia senină și se pregăti să suporte trăncăneala polițistului.

Billy Police intră gâfâind în cameră, afișă o mină îndurerată, ridică în mod dramatic un braț spre tavan și începu să declame cu emfază:

– Ooo! Ce duhoare groaznică! Ce scârbă! Ce decădere! Ce abjecție! Locul ăsta e un sălaș de animale! Ce batjocorire a valorilor umane! Ce crimă împotriva moralității publice și private! În bârlogul ăsta al viciului puiește Răul, și Dumnezeu și-a întors fața de la el, scârbit de atâta scârnăvie!

– Felicitări, o interpretare excelentă! Păreai aproape autentic, afirmă pe un ton sarcastic Vagabond, aplaudându-l și zâmbind disprețuitor.

– Phii! Crezi că-mi arde de joacă? zise Billy Police supărat, ștergându-și fruntea asudată. Doar știi bine că asta-i comportarea noastră standard, obligatorie. Așa trebuie să ne manifestăm mereu, oriunde am fi. Știi foarte bine, ce mai!

– Desigur, desigur, spuse Vagabond. Dar ce s-a mai întâmplat?

Billy Police scoase din buzunar capsula cu informații și i-o întinse detectivului. Îi oferi apoi și o pilulă de publicitate, pe care Vagabond o luă bucuros. Polițistul însă înghiți patru. Era dovada unei obișnuințe oarecum apăsătoare. Cel care lua încă de dimineață patru pilule de publicitate sfârșea prin a consuma cel puțin trei cutii pe zi.

Vagabond supse informațiile din capsulă și păli. Nu puteau să-i ceară așa ceva!

– Hei, ce-i tărășenia asta? îl întrebă pe polițist.

– Hmm... N-au fost destul de clare informațiile, ai? răspunse Police, oarecum încurcat.

Obișnuita poveste. Când se ivea o problemă foarte dificilă, Serviciile Ultrasecrete îl trimiteau întotdeauna pe Police la el să-i

înmâneze capsula. Cu scuza că, deşi Billy nu era chiar o vulpe – şi în lumea investigatorilor cunoşteau cu toţii asta –, se putea oarecum justifica dacă nu reuşea să ofere indicaţiile ce se cuveneau. Deoarece, uneori, informaţiile date de capsulă erau insuficiente pentru a se încerca rezolvarea unui caz, şi apoi Vagabond – cu talentul său ieşit din comun – nu dădea niciodată greş.

Însă cu această ocazie se exagera!

Practic vorbind, informaţiile nici *nu existau.* Lucru de necrezut, dar nu exista nici un element privind natura problemei. Capsula conţinea o singură informaţie:

„Este pe cale să se petreacă ceva foarte grav, cu neputinţă de evaluat. E necesar să fie descoperit, cu orice preţ, Vinovatul! În acest scop sugerăm ca mai întâi să se descopere ce anume se va întâmpla efectiv. Mult succes, Vagabond!"

Slabe speranţe de-a afla ceva de la Billy Police. Totuşi, Vagabond încercă:

– Ce-ai mai putea să-mi spui?

– Eu... păi, nimic!

– Măcar să-mi explici cum de-şi-au dat seama. Cum naiba au putut să constate că se va întâmpla un lucru grav?

– Hmm... Mi se pare că am auzit vorbindu-se că s-ar fi ars criminometrul...

– S-a ars?

– Da! Acul indicator s-a deplasat până la capăt, apoi s-a rupt, a ieşit fum şi nişte scântei, apoi... apoi s-a stins şi gata!

Vagabond stătu un pic să chibzuiască. Se arsese criminometrul! Criminometrul era o minunăţie de aparat care reacţiona la variaţia indicelui de încălcare a Ordinii Constituţionale. Cu ajutorul lui se putea cunoaşte întotdeauna *cantitatea* de crime comise într-o anumită perioadă pe o rază de aproape un milion de kilometri. Aceasta era, totuşi, explicaţia oficială. La drept vorbind, nimeni nu ştia cu exactitate ce anume şi cât de precis măsura criminometrul, deşi nu s-ar fi putut nega faptul că, într-un chip oarecare şi avându-se în vedere scopurile sale, el funcţionase efectiv. Practic, se observase că aparatul reacţiona în caz de răscoale, rebeliuni populare, creştere a numărului de omucideri. Nimeni nu ştia cum anume funcţionează, întrucât cel care-l inventase nu reuşise niciodată să explice acest lucru, nici în cuvinte,

nici în formule matematice, nici cu ajutorul diagramelor. Inventatorul susținuse întotdeauna că modul de funcționare putea fi explicat doar cu ajutorul muzicii și, în acest scop, compusese o simfonie foarte lungă, pe care nimeni nu reușise vreodată s-o înțeleagă și nici s-o aprecieze ca fiind muzică. Inventatorul fusese mai apoi îndepărtat din lumea științifică, precum și din cea muzicală, dar nu același destin îl avusese opera sa. Criminometrul era un punct de referință pentru Serviciile Ultrasecrete ale lumii și se dovedise, în mai multe rânduri, foarte util în politică, pe plan mondial. Iar acum criminometrul se arsese, pur și simplu, acum când, chiar în cazul unei lovituri de stat totale, acul indicator n-ar fi trebuit să treacă dincolo de jumătatea scalei.

Conform logicii, trebuia să fi fost la mijloc ceva *foarte* grav. Dar ce anume? Ce eveniment putea fi atât de grav încât să provoace arderea criminometrului?

Distrugerea lumii? În acest caz, cine ar fi putut să fie Vinovatul? Obișnuitul savant nebun din cele mai proaste filme pseudo-SF?

Nici această ipoteză nu era de luat în considerare. Vagabond își aminti că limita maximă a criminometrului era sfârșitul lumii; în acest caz, acul indicator s-ar fi aventurat, eventual, până la punctul extrem de pe scală. Dar ca să se ardă... asta nu s-ar fi putut întâmpla niciodată! Așadar, opțiunea savantului nebun trebuia exclusă în mod categoric. Păcat... Păcat, mai ales pentru clasica și prea frumoasa fiică a obișnuitului savant nebun. N-avea să se culce cu ea.

Firește că ar mai fi existat posibilitatea ca aparatul să se fi defectat de la sine, dar cum puteai să știi? încercă să-l întrebe pe Police.

– Eu de unde să știu, ai? pufni polițistul. Tot ce știu e că, după câteva zile, au pus în funcțiune criminometrul de rezervă, dar și ăla s-a ars imediat!

– Și criminometrul de rezervă! exclamă Vagabond.

Era un semn că teribilul și necunoscutul eveniment care amenința Ordinea Constituită și cine mai știe ce altceva nu luase sfârșit atunci când se manifestase, ci dăinuia în timp, păstrându-și întreaga sa încărcătură de inimaginabilă amenințare.

Billy Police nu se arăta din cale-afară de interesat de aceste probleme. Figura lui rotundă și dizgrațioasă, ca și capul pleșuv și asudat exprimau un patetism sublim în timp ce privea, respirând cu greutate, aidoma unui pește pe uscat, la tulburătoarele atribute ale celor trei ginoide amante-robot. Vizita polițistului le întrerupsese din activitatea lor specializată, pentru care motiv lâncezeau acum pe pat, etalând din plin arta, precizia și gustul estetic ale celor care le concepuseră.

Polițistul părea a fi pe punctul de a-și lăsa balele pe mochetă, așa încât Vagabond avu grijă să-l expedieze urgent.

Acum trebuia să se ocupe de acest nou caz imposibil. Cel *mai imposibil* din toate cele de care avusese parte. De obicei, era plătit bine și avea o mare libertate de acțiune, dar una dintre condițiile cărora trebuia să li se supună era aceea de a nu putea refuza o misiune încredințată de Serviciile Ultrasecrete. Așadar, ori rezolva cazul, ori își lua adio de la lumea asta. În asemenea situații, Serviciile Ultrasecrete nu glumeau câtuși de puțin. O răsplată în bani pentru succes și moartea în caz de eșec reprezentau cel mai convingător stimulent. Vrând-nevrând, era nevoit să înceapă imediat investigațiile.

În asemenea situații, în care orice metodologie standard n-ar fi avut nici un sens – fiind lipsită de un punct sigur de început –, trebuia să acționeze într-o manieră absolut informativă.

De aceea se hotărî să-i facă o scurtă vizită lui Joe Arrtisterò – prietenul său profet, înzestrat cu facultăți FESP (Foarte Extra Senzoriale Percepții), care l-ar fi îndrumat, eventual, pe calea cea dreaptă. Știa că faptul de a se adresa unui ghicitor ar fi putut să pară lipsit de seriozitate, dar treaba mersese bine în trecut și avea șanse să meargă la fel și acum. Nu strica să încerce și, pe de altă parte, cu elementele pe care le deținea... sau, mai bine-zis, *nu* le avea în mână, nu știa ce naiba ar mai fi putut să născocească.

Singurul lucru care-l preocupa erau cunoscutele manii isterico-paranoice ale lui Joe Arrtisterò. Dar cu acestea urma să-și bată capul mai târziu. Acum le avea pe Biri, Chini și Vini, care, din alcovul lor, îl chemau cu gemete și scânceli, nerăbdătoare să-i facă pe plac.

Și de ce să le dezamăgească?

Misiunea sa imposibilă n-avea decât să mai aștepte!

Capitolul 2

Joe Arrtisterò locuia într-una dintre cele mai deocheate zone ale metropolei. Străzile neglijate fuseseră murdărite în fiecare colțișor de fel de fel de materiale urât mirositoare și, peste tot, stârvuri de animale ciudate se descompuneau în voie.

Mai toate zidurile erau acoperite cu tot soiul de scrieri porcoase și de prin subsoluri răsunau ecouri ale unor îndepărtate urlete și gemete omenești, ce le aminteau trecătorilor cumplitele suplicii care se țineau lanț, odinioară, în tunelurile rețelei de canalizare.

Peste tot duhnea a putred.

James Vagabond mergea prin mijlocul acelei degradări perfecte și nu-și putea stăpâni un oarecare sentiment de invidie la adresa ghicitorului. Doar Marii-Hoți-ai-Regimului, Feciorii-de-Bani-Gata și Nepoții-lui-Bunicu' își puteau permite o reședință de prestigiu în acel scârbos cartier de elită. Iar Joe Arrtisterò era și el un Nepot-de-al-lui-Bunicu'.

În afara ghicitului, nu mai făcuse nimic altceva în viața sa, decât doar să creeze mereu comunității tot felul de probleme, de fiecare dată altele și imprevizibile. Vagabond știa foarte bine acest lucru. Era de altfel singurul lucru pe care-l aprecia la el. Problemele create comunității de Arrtisterò aveau – după părerea lui Vagabond – o valoare artistică elevată. Dar de artă nu prea ai nevoie, iar Vagabond n-avea chiar deloc nevoie de ea. El avea nevoie de Arrtisterò – profetul, ghicitorul – care, cu revelațiile sale, putea să-l ajute la rezolvarea cazurilor sale insolubile. Arrtisterò mai era apoi și prietenul său din timpul școlii; însă pe plan uman îl disprețuia, considerându-l inutil și plictisitor, prevăzător și obsedat, ca toți fanaticii televiziunii. Peste toate astea, purta părul scurt și verde, iar Vagabond nu putea să-i sufere pe cei cu părul scurt și verde, pe cei atât de închistați în moda veche, încât nu-și dădeau seama de noile descoperiri în materie de estetică...

Ajunse, în sfârșit, în fața unei porți mari, mâncată de vreme, cu un ciocănel vechi și ruginit care avea nevoie, fără îndoială, de ceva unsoare.

„Pare de-a dreptul devorată de termite!" gândi Vagabond, citând textul publicitar pe care-l înghițise cu câteva ore mai

înainte. Atinse imitația de lemn și încercă acel tipic și original sentiment de scârbă. Dacă n-ar fi fost atât de sigur că era plastic, ar fi putut jura că era cu adevărat lemn putrezit. Bătu de trei ori cu ciocănelul, știind prea bine că acela era singurul număr de lovituri acceptat de sistemul de deschidere.

— Cine-i? se auzi o voce de bătrână, ceva ca un croncănit, căreia el îi răspunse cu o sinceritate demnă de laudă.

Poarta prinse a se deschide încet, cu un scârțâit prelung, și robotul „Băbuța din Transilvania" îl invită să se așeze, prin gesturi studiate, false, trădătoare.

Pe Vagabond îl trecură fiorii și-și înfrână pentru a nu știu câta oară sentimentul de invidie în fața unui lux atât de deșănțat. Se simți și mai jenat atunci când douăzeci și patru de șobolani ciborgi și tot atâția gândaci încinseră un Dans-De-Bun-Venit în cinstea lui.

Nu se lăsă, totuși, păcălit de ostentația de lux și se îndreptă spre celule.

– Bună ziua, dragul meu prieten! spuse Arrtisterò, ieșind din camera de tortură. Ce vânt te aduce?

– Un mic uragan, răspunse Vagabond.

– Foarte bine. Vremea frumoasă mă cam plictisea.

Detectivul îi întinse cadoul pe care i-l adusese. Ghicitorul scoase darul din ambalajul de hârtie de hermină cu imprimeuri și descoperi un codru de pâine mucegăită, autentic, și un excrement de câine de rasă cu certificat de garanție.

– Nu trebuia să te deranjezi! surâse el, potrivit unui rafinat clișeu de comportament folosit în cartierul său.

– Nu-i nici un deranj, șarlatan nebun și zdrențăros și împuțit! exclamă cu blândețe Vagabond, încântat de propria-i amabilitate studiată.

Arrtisterò sesiză mijloacele de expresie elevate ale musafirului său, drept care spuse:

– Bine, bine, treci la subiect. De data asta ce mai vrei?

– Am nevoie de ajutorul tău, continuă detectivul bucuros că depășește repede formalitățile. Am să-ți dau o ghicitoare s-o dezlegi.

– A, nu, îmi pare rău, dar de data asta nu mai fac nimic! îi răspunse imediat Arrtisterò, pe un ton hotărât. Nu mai fac pe

profetul. Tot nu mă înțelegea nimeni. Mi-am schimbat modul de viață. Pentru totdeauna!

„Iarăși maniile lui isterico-paranoice", gândi Vagabond, ridicându-și ochii spre cer.

– Haida-de, Joe, tu chiar crezi ce spui? Și, mă rog, cam ce-ai vrea să faci? Ultima oară îți intrase în cap ideea să le vinzi cronospaghete celor din lumea a șasea. Dar te-au oprit la timp agenții Guvernului Mondial. Spaghetele i-ar fi expediat pe ăia taman în viitorul *nostru*. De data asta ce-ți mai zboară prin minte, ai?

Arrtisterò se uită chiorâș la detectiv, apoi agăță cadoul într-un cui în care se afla un crucifix deodorizant și zise:

– N-o să afli, James! Nimeni n-o să afle până la timpul potrivit. Însă acum nu-i vorba de cronospaghete sau de pătlăgele vinete-icoane, ci de ceva serios, important, cum nu s-a mai pomenit vreodată!

La auzul acelor cuvinte, Vagabond se înfioră, fiindcă indisponibilitatea lui Arrtisterò însemna că investigațiile sale aveau să înceapă prost. Cum mai putea acum să intuiască, așa în mare, ce anume urma să se întâmple și, mai ales, *CINE* avea să fie autorul? Din păcate, Arrtisterò era un căpățânos, un greu de cap și se știa prea bine că nu era chip să-l scoți din ale lui.

„Afurisit să fii cu bazaconiile care-ți mai trec prin cap!" îl ocărî, în gând, Vagabond, amintindu-și că lipsa unui ideal fusese, poate dintotdeauna, cel mai mare chin pentru ghicitor, așa cum se întâmpla adesea cu Nepoții-lui-Bunicu'. „Ești în stare să-ți cumperi un Fiat Topolino și să-i urăști pe toți Oamenii-Picioare-de-Lemn!" mai gândi el, citând în minte un faimos aforism al celui mai mare poet contemporan.

– Ce mai transmit la Televiziune? întrebă detectivul și încercă să-i distragă celuilalt atenția de la refuzul pe care tocmai îl exprimase, folosind o tactică de temporizare deja experimentată.

Știa că televiziunea era dintotdeauna slăbiciunea lui Arrtisterò.

– Vino să-ți arăt! Tocmai mi-am cumpărat o Televiziune Finală Postvirtuală. Nu cred c-ai văzut așa ceva, fiindcă de-abia a apărut pe piață acum două săptămâni! spuse ghicitorul, redobândindu-și brusc buna dispoziție și-l luă de mână pe detectiv.

Vagabond păli la față.

Capitolul 3

Își recăpătă repede culoarea.

La o analiză mai atentă, situația nu era chiar atât de tragică și nici atât de îngrijorătoare.

Intrară apoi în Televiziunea Finală.

Televiziunea era foarte spațioasă și primitoare. În interiorul ei te puteai mișca în voie și era loc destul pentru o mulțime de persoane. Nu se deosebea prea mult de o cameră având proprietatea de a-și schimba necontenit înfățișarea în funcție de program. Tot mobilierul părea real, dar imaginile tremurau ușor. Cromatica pierdea puțin din fidelitate pe la colțuri în favoarea unui albastru foarte închis, care amintea pe departe de străvechea lumină a lui Wood. O adiere de ozon proaspăt desfăta din când în când nările.

În momentul acela se transmitea un serial romantic. Tocmai începuse al 1 350-lea episod.

– Ah, te iubesc, Dragostea mea! spunea o încântătoare femeie pe jumătate despuiată și cu forme tulburătoare, aflată în picioare lângă Vagabond.

– Ah, și eu te iubesc și te doresc..., răspundea altă femeie, care interpreta probabil rolul unei cameriste goală-pușcă, doar cu un colț de șorțuleț ce abia dacă-i acoperea pubisul și o ureche.

Aceasta se afla în cealaltă parte a camerei și nu era cu nimic mai prejos în ceea ce privește formele.

– Da, hai să ne iubim! urlară amândouă, aruncându-se asupra lui Vagabond și a lui Arrtisterò și strecurându-le în gură câte o limbă sprințară, caldă, sibilinică.

Cei doi bărbați nici nu apucară să le strângă un pic în brațe sau măcar să le pipăie, că acestea și dispărură. Se dematerializară, pur și simplu. Era un lucru previzibil, dar Vagabond, care nu cunoștea Televiziunea Finală, rămase tulburat.

– Vai, vai, ia priviți la el, masculul rănit! îl ironiză Arrtisterò, care citise în ochii celuilalt tulburarea ce-l cuprinsese.

Trecuseră doar câteva secunde și un bărbat gol, gras și respingător apăru în fața lor. Emana un miros apăsător, dezgustător. Le arătă o mică piramidă din plastoalabastru și le spuse:

– Vedeți ce se întâmplă dacă nu folosiți parfumul „Eroticon"? Iubitele vă părăsesc!

Apoi deschise sticluța și-și turnă în cap tot conținutul. Ca prin farmec, se transformă într-un foarte chipeș tânăr blond, a cărui goliciune emana un erotism masculin fără de margini. Cele două femei de mai înainte își făcură imediat apariția și, în timp ce una îl lingea pe gât, cealaltă îngenunchease la picioarele sale, intenționând să purceadă la o zgomotoasă și expertă felație.

Chipeșul bărbat deschise gura și vocea lui electronică răsună mai viril și mai convingător decât orice voce omenească. Se întoarse spre cei doi bărbați, începând să râdă provocator. Apoi întinse un deget în direcția lor și spuse:

– Deci voi nu folosiți „Eroticon"? Ha, ha, ha!... și continuă să râdă zgomotos și batjocoritor.

– Să schimbăm programul, spuse Vagabond pe un ton ofensat.

– Nu cumva ești tulburat? îl zgândări ghicitorul.

– Nu, nu! minți Vagabond, care simțea cum îi ard obrajii. Dar n-am chef de publicitate.

– Publicitate? Ăsta era filmul *Dragoste cu picătura*. Publicitatea e altceva.

– Ăsta-i un film?

– Desigur, un pic sponsorizat, dar ce nu-i sponsorizat în zilele noastre?...

– Un film de un minut episodul?

– *O jumătate* de minut! Nici un film nu mai durează acum un minut.

– Mai există vreun program care să țină mai mult de un minut?

– Unele emisiuni de popularizare științifică pot dura până la un minut și jumătate, iar altele cu diverse dezbateri pot ajunge până la trei minute!

– Și aia ce mai e? întrebă Vagabond, arătând un colț al camerei-Televizor unde o uriașă gură de femeie, cu buzele stacojii și lucitoare, palpitând de dorință, era pe cale de-a se apropia încet de cei doi bărbați.

– Aha, e o adevărată publicitate! spuse Arrtisterò, satisfăcut. Reclama pentru afrodiziacul Glandis.

Între timp, gura se apropia repede și nu părea să aibă intenția de-a înceta să fremete. Vagabond se simți neliniștit. Când gura

ajunse la doi pași de cei doi bărbați, buzele se deschiseră și o uriașă, catifelată și caldă limbă de femeie puse stăpânire pe detectiv, sugându-i interiorul gurii.

Vagabond nu mai avu timp să se gândească la nimic. Simți cum este legănat, frecat ușor, mușcat, lins pe toate părțile trupului. Trecuseră doar câteva secunde și el nu putu să evite un orgasm violent. În timp ce se bucura de acele clipe, un cuvânt îi pătrundea prin toți porii: GLANDIS! GLANDIS! GLANDIS! Apoi se trezi scuipând la picioarele ghicitorului.

Încă năucit, înălță capul de la pământ și se uită la prietenul său. Acesta zâmbea.

– Tu știai de toate astea?

– Bineînțeles că știam!

– Și de ce nu te-a luat și pe tine?

– Glandis mă cunoaște deja, spuse ghicitorul făcându-i cu ochiul. Și firește că nu mă pot lipsi de a nu-l cumpăra în fiecare zi.

– Să-l cumperi? Un afrodiziac? În fiecare zi? Atât de mult iei?

– Îl folosesc la stropitul plantelor și la curățarea closetului. Eu personal n-am nevoie de el.

– Dar de ce să-l cumperi?

– Asta-i bună! Pentru că n-am chef să mă las supt de gura aia de treizeci de ori pe zi! spuse Arrtisterò, mirat de naivitatea detectivului. Cred că așa ceva m-ar slăbi rău de tot, în scurt timp.

– Îmi dai un pic telecomanda? ceru Vagabond pe un ton plângăreț.

Venise pentru a investiga și se pomenise cu un orgasm pe neașteptate.

– Orgasmul ți-a luat mințile, răspunse Arrtisterò. Nu există nici o telecomandă. Spune cu voce tare ce program dorești.

Vagabond privi în jurul său, rătăcit. Văzu o haită de dobermani gonind împrejurul lui, lătrând și arătându-i colții ascuțiți și lucitori. Nu mai vru să vadă dacă era vorba de un film sau de publicitate. Alese în grabă primul număr care-i veni în minte:

– Treizeci și trei!

Decorul se schimbă radical. Se aflau acum într-un salon cu mobile luxoase de foarte prost-gust. Câțiva bărbați cu figuri înțelepte stăteau de vorbă.

– E conferința budistă de la ora 15, preciză Arrtisterò.

– Aha, interesant! observă Vagabond. Ce procentaj mai are budismul în ultimele sondaje?

– Patruzeci și trei la sută. Omenirea se schimbă. E o afacere frumoasă!

În salonaș se aflau – instalați pe scaune confortabile – un chipeș prezentator, un reprezentant al firmei „Multikarma & Brothers" și Buddha Garș. Undeva într-un colț, un bărbat și o femeie făceau amor.

Buddha Garș îl salută pe ghicitor, apoi îl trase deoparte pe Vagabond și-i împuie capul cu fel de fel de prostii fără nici o noimă. Îi pomeni de NamMyoHoRengeKyò și de alte formule abracadabrante, după care evenimentele luară un curs atât de rapid, încât Vagabond nu mai reuși să-și amintească de nimic. Până la urmă, după un minut și patruzeci și cinci de secunde, salonul dispăru, iar Vagabond se trezi că ține în mână o bucățică de plastic.

– Felicitări! îi spuse Arrtisterò.

– Cum?

– Da, pe legea mea, Vagabond! Ai devenit un budist cu drepturi depline.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nimic. Sau, cel puțin, nu încă. Dar, dacă vei continua să urmărești emisiunea, vei avea parte de mari bucurii în sinea ta. Și nici nu costă cine știe ce.

– Așa ceva se plătește?

– Mi se pare foarte firesc. Ba chiar ai și achitat prima rată, ți-au scăzut-o din contul curent. Când primești bucățica de plastic, e ca și cum ai semna un contract.

– Mă bucur, spuse Vagabond neîncrezător.

În noul salon, care tocmai apăruse, un bărbat vesel, în ținută de jogging, țopăia și-i saluta pe telespectatori:

– Micii și dragii mei Prieteni Catolici! zise el, întinzându-i mâna lui Vagabond fără a înceta să țopăie.

Detectivul era pe punctul de a i-o strânge, când ghicitorul îl opri, bolborosind ceva cu o voce gâtuită.

– Ce mai e? întrebă Vagabond, îndepărtându-se de sacerdotul cu alură atletică.

– Aștia sunt foarte periculoși! îi explică Arrtisterò cu glas scăzut. Sunt pe cale să-și piardă toți credincioșii pe fronturile

budiste și musulmane și recurg la artificii nemaiauzite pentru a racola noi adepți.

– Catolicii?

– Da, chiar ei! Așa au fost făcute și Cruciadele din anul 2000. Noua Biserică Recomunicată e de neînduplecat. Tu întinzi mâna, iar ei îți și dau împărtășania aproape fără să bagi de seamă. E și mai rău atunci când le întinzi un obraz, nu contează care. Atunci chiar c-ai încurcat-o.

– Și de ce, mă rog?

– Nu știu. Nu s-a întors nimeni de pe-acolo ca să-mi spună.

Vagabond se înfioră, gândindu-se la primejdia care-l păscuse. Auzise vorbindu-se despre capcanele acelea, dar nu avusese niciodată, în mod direct, asemenea experiențe.

– Hai să schimbăm programul! spuse el, văzând că preoții aceia puneau la cale ceva. Nouăzeci și nouă!

Nu apucase să sfârșească de rostit numărul când îl auzi pe Arrtisterò scoțând un urlet gâtuit:

– *Să n-o faci! Smintitule!!*

Vagabond nu mai avu timp să se întrebe ce anume voise să spună ghicitorul. În răstimp de-o clipă, situația se schimbase în mod radical. Acum trebuia să se străduiască să rămână în viață, să nu se înece.

Capitolul 4

Atârnau în apa care umplea Televizorul Final până la acoperiș. Acoperișul se afla în întuneric, în afara unei firave lumini albastre, difuze.

Nu era chip de scăpare din situația aceea. Stăteau așa, ținându-și respirația, dar n-aveau să mai poată rezista prea mult. Ieșirea din Televizor era blocată de niște gratii solide.

Totul părea pierdut.

Vagabond dădea semne de disperare.

Constată cu uimire că Arrtisterò părea doar ușor contrariat. Încercă să schimbe canalul, dar sub apă vocea nu i se auzea, așa că sistemul nu funcționa. În schimb, era cât pe ce să se înece.

De undeva dintr-un ungher apărură doi scufundători care se îndreptară către ei. Vagabond simţea că-i gata să se sufoce, când cei doi scufundători îi introduseră în gură un aparat de respirat. La fel făcură şi cu Arrtisterò.

După ce se asigurară că cei doi şi-au revenit, scufundătorii le scoaseră respiratoarele. Pe Vagabond îl cuprinse iar spaima. În schimb, Arrtisterò nu părea surprins. Apoi, scufundătorii scoaseră dintr-o geantă două foi din plastic impermeabile şi le puseră în mâna celor doi bărbaţi. Vagabond citi. Era contractul de cumpărare a unui costum de scufundător prevăzut cu două butelii de oxigen, cu livrare imediată. Simţi cum îl cuprinde furia, apoi văzu că ghicitorul semna deja. Luă un stilou şi semnă şi el. Îi dădură imediat o butelie de oxigen.

Vru să se relaxeze puţin, dar din depărtare se zăreau venind nişte monştri marini înfricoşători. O inscripţie luminoasă atârnată undeva deasupra apei avertiza: *ATENŢIE LA CĂPCĂUNUL-CÂINE!*

„Căpcăunul-câine!" gândi Vagabond. „Cu siguranţă, ultimul produs diabolic al firmei cibernetice Johnson New Animals!" La vederea puternicelor fălci ale monştrilor ce se apropiau, începu să se agite. Din fericire, înaintau încet. Cu toate acestea, Vagabond se agita tot mai mult.

Cei doi scufundători scoaseră din genţi contractele de cumpărare a enciclopediei „Monştri & Mostre Go-Go" în patru sute de volume legate în beriliu. O clauză a contractului specifica:

„Se pot afla numai lucrurile cele mai folositoare! De exemplu, la termenul CĂPCĂUN-CÂINE se descoperă singurul mijloc, infailibil, de a-l îmblânzi pe înspăimântătorul Căpcăun-câine!"

În timp ce semna noul contract, lui Vagabond îi veniră în minte vreo duzină de înjurături cumplite. I se dădu imediat volumul de care avea cea mai mare nevoie în clipele acelea. Îl răsfoi şi găsi repede cuvântul CĂPCĂUN-CÂINE care fusese deja însemnat cu o săgeată. Citi:

„Căpcăunul-câine este un monstru înspăimântător, care mai întâi le despică burta şi le scoate măruntaiele victimelor sale, după care le face bucăţi-bucăţi. Nu cunoaşte mila. Singurul mod de a-l îmblânzi este acela de a-i arăta un set de toaletă «Sexul din

ochii voştri». ESTE TRUSA DE TOALETĂ CARE-L VRĂJEŞTE PÂNĂ ŞI PE UN CĂPCĂUN-CÂINE!"

Contractul era, bineînţeles, gata pregătit.

Vagabond făcu feţe-feţe, dar semnă din nou, lucru pe care-l făcu şi Arrtisterò. Scufundătorii zâmbiră satisfăcuţi, la fel Căpcăunii-câini. Apoi, cei doi bărbaţi se pomeniră din nou uscaţi şi stând într-un salon. Arrtisterò părea, într-u câtva, supărat.

– Ai văzut ce-ai făcut?

– Eu?! se miră Vagabond. Dar dacă...

– Nu se alege canalul 99 la ora asta! spuse Arrtisterò cu o voce gravă. Aşa cum nu se alege canalul 64 la ora 15:30, canalul 21 la 15:40, 4 la 15:45...

– Bine, bine, am înţeles.

– Ai înţeles că din vina ta a trebuit să-mi cumpăr al douăzeci şi doilea costum de scufundător, al patruzecilea set de toaletă şi a optsprezecea enciclopedie, aia ai înţeles, fir-ar să fie! Ca să le plătesc pe toate, va trebui să-mi vând maşina!

– Îmi pare rău, dar nu puteam... Tu eşti ăla care se pricepe la televiziune.

Între timp, în faţa lor apăruseră două scări în spirală pe care coborau alene două personaje. De undeva de departe se auzea un cor de copii cântând o melodie tristă şi care uneori îţi dădea fiori. În camera-Televizor, lumina era acum albă şi orbitoare. În aer se simţea un miros ciudat ce făcea să-ţi amorţească membrele.

Vagabond se uită la cele două personaje care ajunseseră aproape de baza scărilor. Se mişcau agale, ca într-o secvenţă redată cu încetinitorul. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Nici ghicitorului. Cele două personaje erau el şi Arrtisterò.

Capitolul 5

– Haî să plecăm de-aici! şopti Vagabond buimăcit. E ceva care nu-mi place. Aerul... Ne narcotizează!

– Da' de unde, ţi se pare! îl linişti celălalt, care nu era nici el prea liniştit. Poţi avea încredere...

– Eu n-am nici o încredere..., murmură Vagabond.

Pleoapele sale aduceau tot mai mult cu niște obloane de prăvălie la ora închiderii. Apoi, din fericire, îi crescu brusc adrenalina, îl înșfăcă pe Arrtisterò, care – amorțit cum era – nu opuse nici o rezistență și, împreună cu el, se îndreptă spre ușă.

Reușiseră să părăsească Televizorul Final chiar în clipa în care o pânză ce părea a fi o uriașă meduză se lăsa din tavan cu intenția evidentă de a bloca ieșirea.

– Taman la țanc! spuse Vagabond după ce pusese piciorul în locurile mai sigure ale încăperii.

Arrtisterò, încă moleșit, bolborosi ceva nedeslușit și Vagabond îi dădu o pastilă de restabilină care-l făcu să-și revină imediat. Apoi, încercă să readucă în discuție tema care-l rodea la ficați, misterioasa sa misiune imposibilă, iar Arrtisterò îl invită să converseze în camera de tortură, unde aveau să se simtă mai în largul lor. Într-adevăr, acolo se relaxară în scurt timp și ghicitorul scoase din buzunar o cutiuță.

– Publicitate? întrebă el.

– Nu, mulțumesc. Am luat deja o pastilă azi-dimineață.

Arrtisterò răsturnă în palmă șapte-opt pastile pe care le aruncă în gură. Vagabond se uită la el cu ochii holbați. Mai ceva ca Billy Police! Ghicitorul nu putea să fie în toate mințile.

– Câte iei pe zi? îl iscodi alarmat.

– Cinci-șase cutii, răspunse calm Arrtisterò.

Vagabond zâmbi mânzește.

– Ești dependent, ai? O să dai de dracu' într-o bună zi!

– Hei, nu-mi face morală! Pot să mă opresc când vreau. E nevoie doar de-un pic de convingere și de voință.

– Toți spun așa, zise Vagabond întunecându-se la față, dar nici unul nu-i în stare să se lase! Tunelul publicității e perfid și trădător, și-i foarte greu să mai ieși din el când ai ajuns la un anumit nivel de obișnuință și dependență. O dată ce te-a luat vârtejul, te duce cu el și nu mai scapi, devii o jucărie, un nimic și ți se demetabolizează *quid*-ul somatic!

– Poftim?!

– E o metaforă neopseudofarmacologică, îi explică Vagabond, rușinându-se de gogomăniile pe care tocmai le debitase.

În scurt timp, Arrtisterò ajunse într-o stare jalnică. Privea în gol cu ochi fără expresie, injectați și cu pupilele cât gămălia de ac. Își scărpină nasul, mormăind ceva de neînțeles.

„Simptome tipice de ușoară supradoză de publicitate", gândi Vagabond. „Poate că ăsta-i momentul potrivit să trec la atac."

– Ascultă, Joe, am nevoie de una dintre intuițiile tale supranaturale...

Arrtisterò aproape că nu reacționă. Continua să se scarpine. Probabil că publicitatea îi micșorase capilarele și-i inhibase circulația sângelui, provocându-i mâncărimi. Vagabond reflectă puțin, apoi încercă pe alt ton:

– Nu i-ați îndeplinit încă o clasică și originală dorință de-a lui James Vagabond? Nici o grijă! Un timbru de fericire pe gratis, ofertă specială, pentru doar o singură intuiție, fără TVA!

Exprimat în acest mod, mesajul își atinse ținta. Într-adevăr, Arrtisterò întrebă:

– Care-i modul de participare?

– E simplu, răspunse Vagabond, modulându-și vocea. Oricine poate să câștige timbrul de fericire! E de-ajuns să intuiască pentru James Vagabond, aici de față, ce anume se întâmplă acum în lume – ceva incredibil și grav –, dar, mai ales, cine anume se face vinovat de acest eveniment.

– Hmm... Arrtisterò se prefăcu că se gândește dar nu păru, câtuși de puțin, să fie în stare. *HMM...*, continuă el, încruntându-și fruntea potrivit unor bine precizate tradiții. Ai încercat să-l interoghezi pe administrator?

– Cee?

– Pe administrator... Cred că el e. Ai spus că-i o chestiune care privește întreaga lume... Poate c-ar trebui să-l interoghezi pe administratorul lumii. El e vinovatul.

– Ascultă, n-am venit aici ca să mă iei tu în ba...

– Bine, bine, am încercat și eu! admise Arrtisterò. Problema e că atunci când sunt „obiect" de publicitate, toate minunatele mele facultăți *FESP* se blochează în mod misterios.

– Fir-ar să fie!

Vagabond căută o soluție, dar n-o găsi. În asemenea cazuri, nici restabilina nu constituia un antidot eficace, deoarece publicitatea – cea care o lansase, printre primele, pe piață – nu era, tocmai din acest motiv, imună. Nu se putea face nimic. Și, o dată intrat în deplinătatea facultăților sale mintale, Arrtisterò n-ar mai fi avut probabil chef să-l ajute. Asta din cauza noii sale manii

isterico-paranoice despre care nu voia să vorbească. Vagabond ar fi trebuit să se resemneze, lipsindu-se de facultățile FESP ale profetului. Iar acest lucru nu-l încânta deloc, din pricina absolutei lipse de date în problema de care trebuia să se ocupe. Găsi o scuză, își luă rămas-bun de la ghicitor – care se arătă cât se poate de bucuros să se cufunde din nou în Televiziunea Finală – și ieși pe ușă.

Afară, lumea mai era încă aceeași.

În ciuda unei liniști aparente, se întâmplase, totuși, ceva, ceva imens, foarte grav și mai ales necunoscut, iar acel ceva continua să-și facă simțită prezența...

Poate că misteriosul Eveniment cu pricina era necunoscut și de necunoscut, tocmai ca o consecință a propriei sale dimensiuni colosale.

Vagabond își ridică privirea spre cer.

Câte un aeromobil brăzda, când și când, limpedele smog atmosferic.

Aerul era aerat și aerisit.

Mici cârduri de ciborgi ucigași se hârjoneau în zbor cu păsărele piuitoare.

Totul părea absolut normal, ca și cum n-ar fi existat nici un motiv de îngrijorare.

Capitolul 6

RRR avea probleme de Timp și de Spațiu.

Nu era totul pierdut, dar acum trebuia să fie atent, să nu mai comită din nou prea multe greșeli. Și atunci poate că avea s-o scoată la capăt.

În spatele său, Parson chibzuia în tăcere.

La răstimpuri, clătina din cap în semn de neîncredere. Dar nu îndrăznea să vorbească.

Lui RRR îi fusese conferit cu câțiva ani mai înainte prestigiosul Ordin Uniconsonant, un titlu demn de tot respectul cu care nu înceta să se laude cât era ziua de lungă.

– Ce nume cretin mai ai şi tu, Parson! îi spuse RRR colegului său. Nu eşti decât un nătărău handicapat şi insipid, pluriconsonant şi bivocalic!

– Of! suspină Parson.

Capitolul 7

În zilele care urmară, Vagabond nu făcu mare lucru pentru rezolvarea teribilului său caz. Sau, cel puţin, aşa credea el.

În realitate, prin dorinţa sa arzătoare, exercita – fără să ştie – o puternică presiune psihică asupra mediului înconjurător, fapt care, în timp, avea să dea rezultatele aşteptate.

Din acest motiv, deşi se considera complet neajutorat şi hăt departe de orice indiciu concret, în realitate, el mergea cu paşi mari pe calea cea dreaptă.

Evident că nu dăduse peste nimic – cel puţin nu la început – care să i se pară cât de cât în legătură cu problema sa, dat fiind că aceasta nici nu fusese definită încă; se ştia doar că există şi atât.

Dar tocmai pentru această vastă, imensă gamă de aspecte pe care problema sa ar fi putut să le aibă, nimic din ceea ce vedea ochii sau îşi închipuia nu putea fi considerat *a priori* ca fiind străin de ea.

„În mod vădit", îşi spunea el, „în univers exista un anume «fapt» care, în virtutea judecăţii emise de o maşină creată de un om – criminometrul – fusese definit, în mod arbitrar, un «antifapt», o nelegiuire, al cărei făptaş trebuia eu să-l descoper, să aflu adică, în termeni mai obiectivi, Cauza."

Dar poate că nu era nevoie să caute chiar în tot universul pentru a găsi o soluţie satisfăcătoare; poate că, luându-l la întrebări aşa, ca la carte, chiar şi lăptarul din colţ ar fi putut obţine toate răspunsurile dorite; sau poate că ar fi fost bine să-i cerceteze pe toţi arcaşii din Greenwood; sau să-şi arunce o privire iscoditoare în războiul sfânt dintre catolici şi budişti.

Sau poate că nici universul nu era de-ajuns şi atunci ar fi trebuit să treacă cumva dincolo de el, să sondeze abisurile de dimensiuni necunoscute, să zăbovească fără indulgenţă asupra

unor misterioase și ipotetice uneltiri ascunzând cine știe ce interese ultracosmice subterane sau niscai nătângi născociri ale unor minți plecate cu sorcova.

Alegerea nu era ușoară, iar Vagabond se ținu bine să nu facă greșeli. Și, după cum se știe, nu făcu. De fapt, el alese să nu aleagă; pentru că, dacă ar fi ales, ar fi însemnat, fără doar și poate, să fi făcut o alegere greșită.

De când e lumea și pământul, eroii au un soi de conștiință instinctivă, rod al inspirației transcendentale sau transcendente – după gusturi, mă rog –, drept pentru care nu suferă de lipsă de încredere în faptul că treaba sau misiunea lor va reuși până la urmă; romantismul lor este unul aproape „cromozomic", în a cărui sublimă esență își au obârșia rămășițele lor omenești, și nu viceversa.

Din acest motiv, Vagabond nu s-a temut niciodată, realmente, că nu avea să reușească să rezolve cazul său și, în absența unei urme concrete, în loc să fie îngrijorat, a luat măsuri ca în acele zile grele să se aleagă și el cu ceva plăcere în importanta-i existență, dedicându-se cu osârdie trioului Biri, Chini și Vini, care, din fericire, nu reușiseră încă să-l plictisească.

Dar mai făcu și altele. Și tot ceea ce făcea îl purta încet-încet – fără ca să-și dea seama – pe calea cea dreaptă. Într-o bună zi, de exemplu, se hotărî să se ducă la Salonul-Târg-al-Emoțiilor, al cărui membru era și în care calitate putea să-și exercite acolo intensele și variatele activități recreative oferite acolo.

Salonul-Târg-al-Emoțiilor se afla nu departe de locuința sa, și de aceea se hotărî să meargă pe jos.

Străbătu lungile alei străjuite de copaci din plastic și se simți atras, pe neașteptate, de o conversație ce se desfășura în apropierea unui concert pe viu al unei formații de beast-rock. Concertul se transmitea pe un ecran de treizeci de metri pe cincizeci, care constituia fațada unei clădiri. Membrii formației erau niște indivizi cu evidente transplanturi de piele de reptilă în locul celei umane și se produceau într-o muzică sălbatică, bestială. În raza auditivă a lui Vagabond, un bătrân îi spunea unui puști:

– Eu nu-i înțeleg. Asta nu-i muzică! Ăsta să fie modul de *a fi*? Pe mine, acești Pești Păroși nu mă...

– Ba nu, bunicule! îl întrerupse băiețelul. Ăștia sunt Noile Șopârle! Nu le vezi solzii? Nu-s deloc solzi păroși! Sunt singurii

cu adevărat *bestiali*! Peştii Păroşi sunt morţi, nu mai sunt bestiali! Numai cei din Noile Şopârle sunt!

Vagabond nu se opri să se uite la muzicanţii solzoşi, ci merse mai departe.

Clădirea Salonului-Târg avea o formă greu de descris. La construirea ei nu părea să se fi ţinut cont de vreun criteriu arhitectonic; se spunea, totuşi, că acele forme geometrice ar fi înfăţişat o cascadă stilizată de stropi de sudoare.

Vagabond intră prin crăpătura ce îndeplinea rolul de portal şi se instală în salonaşul orgonic al lui Willy Reich.

„Nu strică deloc să iei nişte orgoni înainte de masă", îşi zise el.

Apoi se supuse măsurării standard a propriei sale curbe sinusoidale a plăcerii, o recentă elucubraţie erotico-algebrică a celor mai mari savanţi expresionişti ai epocii şi cât se poate de necesară pentru stabilirea indicelui de disponibilitate momentană a subiectului la plăcerea senzorială... sau ceva de genul ăsta. Pe baza rezultatelor măsurătorii se regla apoi întreg sistemul de distribuire al Salonului-Târg, astfel încât fiecare individ să se poată bucura din plin, senzorial vorbind, de propriile-i posibilităţi de a evita riscul unor periculoase excese, eventualitate din domeniul consumului emoţional şi, de altminteri, cât se poate de îndepărtată.

Se supuse după aceea unei scurte şedinţe de privaţiune senzorială, care avea drept scop nivelarea stării de activare a diferitelor simţuri la o valoare de maximă potenţialitate. În continuare, făcu câteva exerciţii de training autogen pentru externarea senzualităţii latente, ce aveau să-l apere de insidioasele pericole ale excitaţiei aparente, şi sfârşi cu o decisivă şi întăritoare partidă de înot în Androginul şi Misteriosul Paradis al Bulibăşelii Erotice. Îngândărit şi de drogurile pansenzoriale cu acţiune aleatorie, substanţe care – aşa cum o spune şi numele – provoacă halucinaţiile tuturor celor cinci simţuri, alegând – pe baza unui criteriu semialeatoriu –, în mod alternativ, unul dintre ele, Vagabond petrecu apoi câteva ore de substanţială şi efemeră plăcere; în ciuda prejudecăţii potrivit căreia un detectiv, pentru a rezolva cazurile sale, trebuie, înainte de toate, să investigheze şi poate chiar să şi sufere.

În sprijinul validităţii acestei non-metodologii empirice, Vagabond avu apoi nişte întâlniri cât se poate de interesante.

Pe un culoar, îl întâlni pe profesorul Max's Hungry, ilustrul antropofag de renume internațional, faimosul autor al scrierii *Celălalt Edibil* și al continuării firești a acesteia *Gestiunea Digestiunii*, un bărbat pe care mulți îl situau între afabil și inefabil, pe cât de gras, pe atât de plin de experiență.

Vagabond îl cunoscuse cu câteva luni în urmă, cu prilejul unei anchete în legătură cu edibilitatea unor transfugi sexuali jamaicani. Împreună cu el se mai afla slăbănogul și nervosul doctor Argh Ballenbroken, un repersonalizator foarte cunoscut în domeniul său. Mai târziu, Vagabond – deși nu știa încă – avea să aibă mare nevoie de el. Așa încât, faptul că-l cunoscuse în acea împrejurare era ceva providențial.

Neavând habar de toate aceste amănunte, după ce își povestiseră pe rând – el și acele capete luminate – niște savante anecdote porcoase, Vagabond continuă ceea ce momentan era, cu siguranță, o non-misiune. Se mai întâlni și cu alte personaje, de exemplu, Catacombaro Jack, zis „Colțunaș" – neîntrecut expert în catacombe și piroști –, cu Bernaccotto Palinfrasca – mutantul meteoropatic de reputație cam dubioasă, ce lucra în Salonul-Târg și era cunoscut pentru diabolicele sale dispozitive tumefacente – și, în sfârșit, cu Marilena Wells, soția lui Gordon Wells, prietenul său, scriitorul somnambul, poate unul dintre puținii din lume care mai avea drept consoartă o ființă omenească. Marilena purta pe ea ceva ce se dovedi o îmbrăcăminte de tip kafkian, dintr-un material negru din piele de Samsa post-metamorfic. O îmbrăcăminte ușoară și nepretențioasă.

Ținea în lesă un animal ciudat, misterios.

– E un mocâine, explică femeia, radiind de mândrie. Ultimul mare succes al nebuniei cibernetice a firmei „Johnson New Animals"! împletește devotamentul și serviabilitatea câinelui cu spiritul de independență și de libertate al motanului.

– Miauham! miorlătră mocâinele.

Vagabond se interesă de starea de sănătate a lui Gordon Wells, iar ea îi spuse că nu mai locuiau împreună. Așadar, prietenul lui, scriitorul somnambul, își pierduse privilegiul atât de rar.

Marilena îi explică faptul că, în trecut, legătura lor se bazase mereu pe un profund schimb intelectual. El o sedusese cu un maldăr de scrisori mieroase, inteligente și patetice care – o

asigurase – nu fuseseră așternute pe hârtie în momentele renumitului său somnambulism.

Ea îl crezuse. Și visase. „Scrisori către Marilena". Totul părea atât de romantic, ca din alte vremuri... Apoi, într-o bună zi, în timp ce se plimba printr-un talcioc, zărise o carte cu titlul *Scrisori către Milena*. Nu era de Gordon Wells, ci de un oarecare Kafka. Cumpărase cartea și descoperise cu scârbă că toate scrisorile pe care i le trimisese Wells fuseseră copiate de-acolo. Atunci pricepuse de ce Gordon Wells se plângea atât de des de pseudoftizia sa psihosomatică.

– Așa că l-am lăsat, și bine am făcut! conchise ea pe un ton morocănos.

Mai vorbiră ba de una, ba de alta și Vagabond se pomeni că-i povestește despre tărășenia sa, despre cazul său misterios, despre halucinanta și imposibila sa misiune. La care ea se gândi puțin și apoi zise:

– Ceea ce mi-ai povestit e atât de aiurit, încât seamănă ca două picături de apă cu unele teorii smintite de care-mi pomenea adesea Gordon. Îmi vorbea despre Ordine, Dezordine, Bulibășeală... sau, poate, Haos, lovitură de stat Cosmetică... Cosmologică...

– Mai multe nu știi? întrebă Vagabond.

– Cel mai bine ar fi să discuți direct cu el! spuse Marilena. Eu nu mă pricep la treburile astea și nici nu vreau să-mi bat capul cu ele.

– Miauham! miorlătră mocâinele.

Așa se termină conversația lor.

Marilena își exprimă apoi intenția de a vizita muzeul de artă lucidă de pictură corporală, în timp ce Vagabond simți nevoia să dea o fugă până la resexualizatorul homeostaticizant. După care trebui să-și regleze din nou metabolismul, așa cum făcea ori de câte ori întâlnea o femeie dintre cele adevărate. Și pentru că tot se afla acolo, se supuse unei terapii regeneratoare ce producea fenomene de osmoză emoțională, făcând apoi și un antrenament în domeniul complexelor practici yoga ale fibrilațiilor sinaptice.

Salonul-Târg era de asemenea un loc ideal pentru o mică revizuire a sistemului nervos. Tot acolo exista o secție clinică în care se tratau beteșuguri ca orgasmul artificial, sindromul de detumefacție furtunoasă, crizele morbide de autobatjocură, fenomenele de

fetișism galopant, ca și toate cele o mie de alte beteșuguri psihosomatice pe care nevroza – singura și cea de pe urmă boleșniță omenească a secolului al XXI-lea – le plodise în ultimele decenii.

După aceea, Vagabond se hotărî să purceadă în căutarea lui Gordon Wells. Poate că aceasta avea să fie prima urmă și nu voia s-o piardă. În orice caz, era o speranță. Misteriosul creier al lui Gordon Wells era imprevizibil și, în faimoasa lui stare de somnambulism, putea fi capabil de zămisliri de-a dreptul funambulești. Apoi, el nu risca să cadă pradă unei neașteptate manii isterico-paranoice, așa ca Arrtisterò. Era un tip mai echilibrat și, în afară de aceasta, ținea cu mult mai mult la el. Dacă ar fi putut, l-ar fi ajutat, fără îndoială.

Stând și chibzuind la rece, Vagabond nu-și dădea seama ce anume era mai stupid: să încerce să rezolve un caz de o asemenea excepțională și necunoscută gravitate cu ajutorul unui ghicitor pe jumătate nebun, sau cu cel al unui scriitor somnambul. În orice caz – și senzația aceea îi venea de undeva din străfundul minții sau din cine știe ce tainiță a inimii ori îi pica, așa, în stropi microscopici din cel mai îndepărtat dintre cerurile cosmice –, era sigur că *aceea*, și nu alta, era pista pe care trebuia s-o urmeze, oricât ar fi fost el de nebun sau de stupid.

După cum avea să se vadă mai târziu, faptele urmau să-i arate că nu greșise chiar atât de mult.

Capitolul 8

Gordon Wells era un bărbat cu trăsături normale, cu obrazul deja brăzdat de riduri înțelepte, cu un nas bine pronunțat și cu păr roșu veșnic zbârlit. Purta întotdeauna un costum în carouri verzi și negre, și o pelerină à la Sherlock Holmes, obicei pe care-l copiase din țara nordică de toată lumea știută, unde la vremea respectivă, tot omul umbla îmbrăcat așa.

Era un bărbat cu apucături ciudate și uneori excentrice, ca, de exemplu, aceea de a-i spune întotdeauna „Watson" nevesti-sii, în clipele de intimitate.

Asta, cel puțin până atunci când ea îl părăsise.

Era cunoscut ca marele scriitor somnambul, singurul geniu literar care-și exprima talentul prin această stare deosebită a conștiinței. În realitate, intimii știau că el nu era mereu așa; își scrisese cele mai bune cărți în timp ce se uita la televizor, în pauzele publicitare.

Trecuseră câteva luni de când Vagabond nu-l mai văzuse, dar reuși să dea de el chiar în acea zi și să stabilească o întâlnire pentru seară.

Ca loc de întâlnire, optară pentru un restaurant cvasichinez, din cartierul turcesc al zonei pakistaneze, în care, poate, s-ar fi putut mânca, și eventual bine. Localul arăta în stilul tipic restaurantelor cvasichineze, cu mare risipă de neon, mandarini și moriște de vânt; mesele erau plate, nu convexe, având, totuși, suprafața ca oglinda. Candelabrele-cuptoare erau alimentate cu bucăți de tămâie originare chiar din Beijing.

– O atmosferă ca pe timpuri! spuse, inspirat, Gordon Wells.

Vagabond se gândi că, până ce aveau să fie serviți, putea să treacă direct la subiectul care trebuia să devină laimotivul serii.

– Ascultă, Gordon, am să-ți supun atenției o problemă importantă. Am auzit c-ai început să te ocupi de ceva foarte... interesant. Nevastă-ta mi-a...

– Să nu-mi pomenești de scârnăvia aia! spuse Wells cu glas sugrumat, mușcându-și limba. Târfa m-a părăsit pentru un calculator!

– Ei, lasă, n-o mai lua chiar așa de tragic, încercă imediat Vagabond să-l consoleze. Nu ești primul căruia i se întâmplă. Ba chiar aș spune că erai unul dintre ultimii care încă n-o pățise. *„Bărbatului i-a scăpat din mână propriul lui produs tehnologic, care a ajuns pe mâna Muierii"*...

– Vrei să zici în *curul* Muierii! se aprinse Wells, scrâșnind din dinții îngălbeniți de atâta fum. Putorii ăleia i-a plăcut mereu sodomia, la nebunie. Tu... tu nici nu știi... n-ai cum să știi! Dintre toate calculatoarele ce există, târfa și-a găsit tocmai unul negru, scroafa naibii! O să i-l crăp eu! urlă Wells cu totul ieșit din minți.

– Aha... un calculator de culoare. Nu te știam rasist.

– Ce are a face rasismul aici? E doar o chestie de gust! Și ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, și-a ales unul de cea mai proastă

categorie, de tipul ultra-infra-popular: „Serveşte-te & Aruncă, Înşfacă & Gustă..."

– A, da, scârboşeniile alea.

– *MC Kunta Bunda 50°*, aşa se numeşte. Nişte porcării, nu altceva! Nu există ceva mai prost pe piaţă. Sunt fabricate în Taiwan de nişte indigeni handicapaţi, numai pentru a dovedi lumii că şi acolo îi recuperează pe nenorociţii ăia! S-ar putea pomeni ceva mai rău? Am devenit bătaia de joc a tuturor scriitorilor somnambuli. Muierii care fuge cu un calculator – asta-i soarta pe care o avem cu toţii acum –, muierii îi mai trec cu vederea, dar ăstuia, *MC Kunta Bunda 50°*, nu-i permit deloc! Acum, poftim, mai găseşte tu altă muiere în carne şi oase... Aş putea da un anunţ la „Singuri Sexuali", dar mi-ar răspunde numai nişte muieri false... Sau poate c-ar trebui să încerc cu ginoide... Ele nu te-nşeală cu un alt aparat electrocasnic! Nu sunt programate pentru homosexualitate. Tu ai trei, nu-i aşa? Cum te simţi?

Vagabond profită de situaţie pentru a-i povesti de-a fir-a-păr despre minunăţia amorului în patru, preamărind numeroasele şi mereu noile posibilităţi pe care i le oferea patrulaterul său. O ţinu mult aşa, descriindu-i cu plăcere, cu lux de amănunte, diversele figuri şi practici pe care amantele-robot le cunoşteau la perfecţie; acea descriere amănunţită ar fi putut constitui pentru amatorii de sex un foarte perfid chin al lui Tantal.

Detectivul îl făcu astfel pe Wells să-şi uite pe moment propriile-i nenorociri, cu preţul amânării pentru după cină a subiectului ce-l muncea pe el.

Gonzo Ortega, chelnerul de la restaurantul cvasichinez, era în realitate finlandez. Aşa se considera el, cel puţin.

Avea o faţă pătrată şi turtită, ochi migdalaţi, pielc măslinie, păr negru, lung şi soios, iar când zâmbea – şi o făcea mai tot timpul –, i se vedeau două şiruri scârboase de dinţi stricaţi.

– *Vamos a magnar? Buenas tarde, hombres!* spuse Ortega, cu un zâmbet dezgustător. *Cosa vos prendere, cucina muy piacimento, amigos!*[1]

– Vorbeşte spaniola? întrebă Vagabond.

---

[1] Mâncăm? Bună seara, oameni buni! Ce vreţi să serviţi, avem o bucătărie pe cinste, prieteni! (păsărească hispano-italiană) (n. trad.)

– Glumești? Se preface. Și destul de prost, îi explică scriitorul somnambul. E o modă homosex printre atâtea altele.

– *Io soi finlandese, muchacos!*[1] exclamă Ortega, complet aiurea.

– După părerea mea, e cretin, spuse încet detectivul. Și, în afară de asta, nu prea mi se pare să fie finlandez.

– Și nici chinez nu-i, răspunse Wells.

Personajul cel aiurit și șters nu făcu, în nici un caz, să le piară pofta de mâncare, așa că se ospătară, chiar dacă într-un mod puțin prea clasic.

Vagabond comandă *spaghetti alla matriciana* în sos dulce-acrișor și cubulețe de stridii în aspic, iar Wells ceru o porție de găluște cu sos de avocado bine condimentat. Se delectară amândoi cu cotlete à la Bourguignonne, și la urmă serviră niște banane flip. Toate udate din belșug cu suc de mango și zeamă de morcovi cu iasomie.

Apoi, în sfârșit, Vagabond reuși să-i relateze celuilalt atât cât știa în legătură cu colosala sa problemă. Wells cugetă preț de câteva minute, după care se hotărî să-i prezinte prietenului său un scurt rezumat al chestiunilor ce-i dăduseră de furcă gândirii în ultima vreme, când în stare de trezie, când în stare somnambulică.

– Vezi tu, James, am impresia că în acești ultimi ani sau poate luni sau chiar săptămâni, zile, ore, dacă nu cumva chiar decenii – și lucrul ăsta nu mi-e limpede deloc –, conceptul de Realitate s-a schimbat și continuă să se schimbe foarte mult. Vreau să spun – asta ca să-ți dau un exemplu banal – că până acum câteva decenii, dacă nu mă înșel, femeile încă se mai culcau mai mult cu bărbații, cu oamenii, adică... Dar, de câtva timp încoace, în privința asta s-au întâmplat prea multe lucruri ciudate, ce s-au abătut de la regula care cred eu că trebuie să fi existat în trecut. Mi se pare că Omul a dat peste cap o ordine seculară. E un vechi coșmar ce ne chinuiește dintotdeauna – sfârșitul lumii, Apocalipsa, prăbușirea structurilor care ne susțin. Omului i-a fost dintotdeauna frică de evoluția tehnologiei! A avut mereu probleme de rezolvat și de fiecare dată soluția găsită crea noi probleme, și mai complexe, pentru care se găseau și soluții mai

[1] Eu sunt finlandez, băieți! (n. trad.)

complexe, iar acestea, la rândul lor, făceau să apară alte probleme, şi tot aşa, mereu.

Tehnologia noastră de azi este rezultatul acestui cerc vicios. Teama noastră atavică se măsoară prin intervalul de timp în care va mai ţine jocul acesta, cu regulile lui cu tot.

Încă din secolul XX s-a intuit creşterea exponenţială a curbei tehnologiei, şi teama de sfârşitul lumii era mai mult sau mai puţin prezentă în toţi. Nimeni nu putea să spună ce avea să se întâmple nici măcar peste câteva decenii, şi până la ce nivel, şi cu ce consecinţe avea să crească hiperbola Tehnologiei. Tot ceea ce se putea prevedea era că în ascensiunea sa irezistibilă, avea să depăşească praguri incredibil de înalte, cu condiţia ca Lumea şi Realitatea să poată rezista acestei neaşteptate, fulgerătoare, violente şi explozive evoluţii a unei specii vii dintr-o direcţie care poate că nici nu era cea potrivită.

Totuşi, la începutul secolului al XXI-lea, s-a înregistrat un fapt neprevăzut. Curba evoluţiei tehnologice, care pornise cu brutalitate în chip de tangentă, a început – contrar rigorilor oricărei logici aparente – mai întâi să se încline uşor – lucru ciudat – într-o parte, apoi să execute nişte bizare şi misterioase evoluţii în jurul unui punct central imaginar, pentru ca, în cele din urmă, să se înnoade în modurile cele mai variate, fără vreun criteriu observabil, pulsând într-o manieră lipsită de eleganţă şi misterioasă între un nod şi altul şi emiţând o lumină orbitoare, fosforescentă.

Luând în considerare faptul că acest eveniment a avut loc în acelaşi timp cu aparenta şi întâmplătoarea abandonare de către oamenii de ştiinţă din lumea întreagă a oricărei proceduri ştiinţifice raţionale şi sistematice – oameni de ştiinţă care de atunci au început să-şi spună „expresionişti" – în favoarea unui stil poate aleatoriu şi oricum funambulesc – deci, printre altele, nimeni nu s-a mai ocupat de „Misterul Curbei Tehnologice Nebune" –, ei bine, eu unul nu pot să mă abţin de la a aduna doi şi cu doi pentru a ajunge la noul, logicul şi consecvenţialul rezultat de cinci.

– Hmm!... făcu Vagabond. Interesant. Şi asta ai conceput-o în stare de somnambulism?

– Nu, este rodul unor cugetări în timp ce mă uitam la televizor, la publicitate. Dar să nu spui nimănui. Aşa cum ziceam... Realitatea a început, poate încă de-atunci, să nu mai fie ea însăşi!

După părerea mea, episodul acela a fost primul simptom al Haosului care amenința să ne înghită încet-încet.

Haosul este opusul Ordinii, cel puțin din punctul meu de vedere, și până acum Haosul – așa cum îl înțeleg eu – n-a existat cu adevărat în lumea oamenilor. Haosul – în accepția lui modernă – este un model descriptiv pentru a explica modul de funcționare al macrostructurilor complexe și al microstructurilor subatomice. Eu am încercat să merg și mai departe, presupunând că Haosul ar fi în realitate acea parte cosmică adversă din punct de vedere dialectic a Ordinii. Haosul domnește – din câte știm noi – de când e lumea și pământul în microstructurile subatomice, precum și în macrostructurile complexe...

– Dă-mi un exemplu, spuse Vagabond.

– De pildă, nu poți să prevezi mișcarea unui electron, explică Wells, și acesta este Haosul subatomic. Nu poți să prevezi cum va fi vremea luna viitoare, și acesta este un exemplu de Haos care domnește în macrostructurile complexe. Niciodată, repet, niciodată, nu va putea cineva să facă previziuni în legătură cu ceea ce se petrece în inima unui sistem haotic – în care domnește deci Haosul – mai bine decât sănătosul determinism al Ordinii, cu bravele sale cauze și sârguitoarele sale efecte.

– Unde vrei să ajungi?

– Împărăția Haosului are un prag de jos – lumea subatomică – și unul de sus – macrostructurile complexe. La mijloc se află Tărâmul Ordinii, acolo unde trăim noi și unde cauzele produc efecte mai mult sau mai puțin previzibile, și unde simțurile noastre percep sensul lucrurilor.

– Mi se pare ceva de domeniul SF, spuse Vagabond.

– Asta și *este* – SF! Atunci când intuiești ceva ce poate să ți se pară verosimil, fără ca tu să poți dovedi, produci fantaștiință. Cu cât acest lucru este mai verosimil, cu atât mai bună este calitatea fantaștiinței pe care ai produs-o. În acest caz nu e, cu siguranță, o ficțiune științifică de cea mai bună calitate, întrucât explicațiile mele par pline de lucruri neverosimile – așa sună la urechile mele – cu toate că trebuie să te mulțumești întotdeauna cu ceea ce ai și, în cazul de față, noi avem numai teoria mea, căreia îți cer să-i dai crezare. Ceea ce mi se pare că am înțeles e faptul că Haosul se află pe cale să depășească limitele sale

naturale pentru a ataca Tărâmul Ordinii, deformând parametrii în care ființa omenească și-a pus la punct conceptul despre realitate. Agresiunea Haosului – ca să folosesc o metaforă umană – ar lovi și ar căuta să cucerească ceea ce, în optica omenească, reprezintă structurile Realității înseși! Și, în afară de asta, mă tem că Haosul este pe punctul de a-și aroga un loc de mare importanță în Realitatea omenească față de străvechea Ordine. Am definit toate acestea ca fiind o tentativă de *LOVITURĂ DE STAT COSMOLOGICĂ!* Aceasta ar putea avea, pentru noi, ființele omenești, un efect catastrofal. În realitate însă nici nu poate fi imaginat.

„Tehnologia a scăpat de sub controlul Omenirii și înaintează în salturi, așa cum vrea ea" – lucru pe care toată lumea îl știe fiindcă până și în manualele de școală scrie despre el! Ceea ce, după părerea mea, nu știe toată lumea este că în spatele acestei tâmpenii trebuie să se afle, fără doar și poate, ceva mult mai Important și Incomprehensibil...

Se petrec lucruri care nu s-au mai petrecut niciodată, și viceversa. Muierile se regulează cu calculatoarele, iar bărbații – cu excepția câtorva care-și pot permite vreun android sau a ultimilor norocoși care mai au încă o femeie adevărată – sunt nevoiți să se prostitueze cu pseudo-femeile. Moartea a devenit un obiect de consum sexual și până și mașina timpului este folosită numai în scopuri pornografice... Apropo de asta, te-ai întrebat vreodată *cine* a inventat mașina timpului?

– Eu, hmm... nu prea, spuse Vagabond încurcat, după care scoase un râgâit.

– Nu te-ai întrebat niciodată, dar nu ești o excepție. Nu s-a mai întrebat nimeni niciodată! De fapt, nimeni nu știe când a fost inventată mașina timpului și nici de cine. Până la urmă, cred că am înțeles că n-a inventat-o nimeni, ci că ea a început într-o bună zi să existe, așa, pe neașteptate, de cine știe când, ceea ce, printre altele, dacă mă gândesc mai bine, nu mi se pare un lucru chiar atât de ciudat. Dar asta ce înseamnă?

Este Haosul, Vagabond, care se infiltrează printre noi și încearcă să ia locul Ordinii! Pe baza acestei teorii am încercat să-mi închipui câte și mai câte, în stare de somnambulism de data asta. Dintr-un punct de vedere cât se poate de practic, cred că-i destul de probabil ca la Instalarea Haosului noi să crăpăm imediat,

aproape fără să ne dăm seama. Dar s-ar putea foarte bine să mă înșel. S-ar putea să fie considerat un lucru necesar, așa ca o îmbunătățire. Oricum, în acest caz – fericit, să zicem noi –, cei care am existat dintotdeauna ca planetă, ca formă de viață, ca specie inteligentă, potrivit unor anumite reguli, cred că va trebui să ne adaptăm încet, să trăim după altele, necunoscute. Așadar, „fără reguli" la început. Va fi greu, mă rog, dar, pe de altă parte, Haosul nu-i câtuși de puțin un lucru de nimic!

Gordon Wells se întrerupse pentru a-și mai trage răsuflarea și pentru a-și aprinde pipa cu cânepă chinezească, pe care tocmai i-o adusese Ortega. Chelnerul finlandez zâmbi, arătându-și șirul de dinți stricați, și privindu-l cu ochii săi migdalați, îi spuse:

– Sper că asta vă va ajuta să aveți o digestie foarte bună. *Hombre, esta roeba est muy bonita, per Dios!*[1], după care trase un pârț și dispăru.

Vagabond se simțea năucit de cele relatate de Gordon Wells. Tot ceea ce-i înșirase era, deocamdată, prea puțin compatibil cu natura problemei sale. Fapt care, firește, nu implica încă nimic.

– Dar nu se poate face nimic pentru a evita toate astea? se interesă el.

– Obișnuita întrebare cretină! Când ajungi la punctul ăsta, se întâmplă mereu ca un oarecare să te întrebe, neapărat, dacă nu-i cu putință să se facă ceva pentru a se evita Marea Bulibășeală, precizează Wells, apoi râgâi cu zgomot și eleganță.

O doamnă de la o masă din apropiere îl dădu de exemplu fiului ei:

– Ai văzut ce tare și frumos a râgâit domnul acela, Streșinuță? Când o să înveți și tu să faci așa?

Gândul că un copil s-ar putea numi „Streșinuță" îi provocă lui Wells un spasm abdominal. Continuă să vorbească:

– Oricum, o să-ți spun imediat ce se face în direcția asta. Cunoști foarte bine Seratele Hipersenzoriale Hipocuminți la care eu particip adesea pentru a-mi „reînnoi" mintea. Nici o ființă omenească prezentă acolo nu-i în stare să-și păstreze măcar o umbră de luciditate și tu știi că sunt, toate, personaje de un anumit nivel politic și cultural.

---

[1] Omule, e ceva foarte bun, pe Dumnezeu! (n. trad.)

Odată, când mă aflam acolo, fiind beat și drogat până în măduva oaselor, i-am relatat povestea asta unui Intelectual Ciborg Trans-sexual pentru a-l excita și a mă bucura privind cum mă imploră să-i satisfac poftele. Văzând că principala mea distracție era de-a refuza să-l satisfac, creatura aia semisintetică s-a răzbunat, practicând o pseudocopulație cu toți ceilalți prezenți acolo și spunând tuturor povestea asta în tentativa – care s-a dovedit adesea inutilă – de a-i excita, așa cum îl excitasem eu pe el.

Bineînțeles că a doua zi nu-și mai amintea nimeni nimic precis, dar conceptul de bază rămăsese, în mod subliminal, întipărit de focul drogurilor în străfundul inconștientului lor. Cuvintele și simțămintele vagi trec, zboară, se deformează și, o dată cu ele, și realitatea. Iar dacă mozaicul realității este incomplet, născocim noi, bucuroși, piesele lipsă. Astfel că, la scurt timp – și acesta este singurul lucru care s-a făcut până astăzi pentru a se „rezolva o dată pentru totdeauna această chestiune" – a ieșit legea cunoscută de noi toți și care declara drept ilegală o organizație fantomatică pe-atunci, numită „Brigăzile Haosului". Apoi au început și ziarele să creeze o atmosferă de ostilitate psihologică față de Brigăzile Haosului, trăgând în manșetele lor un semnal de alarmă cum că „Spitalele, Aeroporturile, Trenurile, Serviciile Publice etc." aveau să cadă, rând pe rând, pradă „Haosului".

– Scuză-mă, îl întrerupse Vagabond, dar eu deduc faptul că Brigăzile Haosului există cu adevărat.

– Da, însă numai după aceea! Pe-atunci, nimeni nu auzise vorbindu-se despre Brigăzile Haosului decât din comunicatele Guvernului sau din coloanele ziarelor!

– Nu-i adevărat! Se înregistrau atentate... revendicări... manifeste... replică detectivul nu prea convins.

– Dar unde citeai tu despre toate astea? În ziare! Dacă-i adevărat că o știre poate fi falsă, atunci e la fel de adevărat că, teoretic vorbind, *toate* știrile pot fi false. Îți repet că nimeni nu a auzit vreodată vorbindu-se de Haos înainte de seara acelui festin al degeneraților de ștabi, la care eu mi-am prezentat pentru prima oară în public teoria... Oricum, din rău în mai rău, căci după o vreme s-au pornit primele arestări. Mai întâi, câteva zeci, apoi sute și în cele din urmă mii de indivizi au fost arestați sub acuzația – inventată pe moment – de Asociere La Banda Haotică. Totuși,

evenimentul care a început să mă convingă realmente de corectitudinea teoriei mele despre degradarea Ordinii în raport cu contrariul ei a fost că aproape toți arestații recunoșteau apartenența lor la Brigăzile Haosului. Făcând din asta un titlu de glorie, ei se proclamau Luptători-Din-Gherila-Bulibășelii, Prizonieri-Ai-Ordinii-Reacționare. Într-o Realitate așa cum se cade, aceste lucruri n-ar fi trebuit să se întâmple: dintr-un bairam cu droguri și pornografie nu poate izbucni un război civil. Apoi, eu sunt foarte sigur de caracterul iluzoriu al idealurilor care-i împing pe unii împotriva celorlalți, și asta pentru că, într-un anumit sens, sunt creatorul și furnizorul – deși inconștient – acestor idealuri.

Din acest motiv, soluția probabilă a unei probleme care există realmente – chiar dacă are termeni complet diferiți –, născocită de bufonii Guvernului, ne-a adus pe cap doar beleaua terorismului care se răspândește cu rapiditate peste tot, fără nici un motiv. Iar în ceea ce mă privește, în loc să-mi aducă ușurarea speranței de a mă fi înșelat în previziunile mele, mă convinge din ce în ce mai mult că am așa o afurisită de dreptate și că primul val al Haosului ne udă deja picioarele. Ajunși aici, nu ne mai rămâne decât să rezistăm, să nu fim înghițiți de resac și să vedem ce anume ni se va mai întâmpla atunci când valurile vor deveni talazuri... atunci să te ții!

Wells aproape că-și terminase de fumat pipa chinezească și închise ochii, căpătând o înfățișare visătoare; abia în acea clipă își dădu seama de faptul că în mintea sa efectul își făcuse loc de multă vreme. Vagabond îl privea fără expresie, în timp ce vinul chinezesc amestecat cu opiu îi invada sistemul nervos central, făcându-l să devină insensibil la asemenea probleme stupide; își aprinse apoi și el, aproape fără să-și dea seama, pipa cu cânepă chinezească și se lăsă purtat de șuvoiul călduț de cuvinte pe care Gordon reîncepuse să-l alimenteze cu o limbă din ce în ce mai împleticită:

– ... și e cât se poate de caraghios faptul că nu știm, câtuși de puțin, dacă atunci când o cantitate respectabilă de Haos ne va pătrunde ni se va părea că ne aflăm într-o lume a halucinațiilor în care ne vom considera nebuni cu toții și, de fapt, vom fi așa, cu adevărat, sau simțurile noastre – adaptate la noua situație – nu vor sesiza nici o diferență și totul ni se va părea normal și de fapt așa și va fi...

Wells tăcu. Pleoapele îi oscilau în mod periculos la nivelul pupilelor; în colțul gurii – atârnând în mod miraculos de o buză –, țigara cu care înlocuise pipa se consuma încet, singură, ca și cum ar fi fost părăsită.

Își îngădui o pauză la discursul său... Însă poate că uitase, pur și simplu, să mai vorbească. Oricum, Vagabond nu se sinchisi de așa ceva. Apoi, așa, ca din întâmplare, Gordon Wells își reluă firul vorbelor:

– Dar s-ar mai putea ca toate acestea să nu se întâmple... s-ar putea ca eu să fi înșirat o groază de gogomănii... Dacă stăm să ne gândim bine, această din urmă ipoteză mi se pare acum incredibil de logică. Cred, James, că n-ai mai auzit niciodată atâtea bazaconii ca în seara asta, zău...

În clipa aceea însă James era cât pe ce să se creadă un copac.

– Dar poate că, la urma urmelor... ce așa mare rău să-ți pui la contribuție propria-ți fantezie..., bolborosi Wells care era gata să se prăbușească peste masă în virtutea legii gravitației. Probabil că sunt nebun... lumea n-a mers niciodată mai bine ca acum... poate că numai eu, numai eu mi-am pierdut capul din cauza muierii ăleia, curva de nevastă-mea... *SCROAFĂ NENOROCITĂ!* Un calculator de culoare... *CORCITURĂ!* Se prea poate. Și să nu uităm că mai sunt și beat, și drogat până peste cap. Dar mâine mă voi trezi din beție, da, da, și nu-mi voi mai aminti de nimic, de nimic. Îmi voi spune că voi fi născocit totul aseară, sigur, sigur, așa-i! S-avem răbdare, zise el, ridicând o mână spre tavan. Voi pierde ceea ce, în fond, poate fi considerată ca o speranță de a avea o posibilitate pe cât de riscantă, pe atât de încântătoare de a-mi lărgi conștiința într-o lume cu legi și logici atât de diferite... Ah, de-aș avea măcar un semn pentru a crede tot ceea ce am spus!

Sosi Gonzo Ortega, chelnerul finlandez, aducând pe o tavă specialitatea casei, *Desertul Renașterii*. Puse în mijlocul mesei coșulețul cu bomboanele de ciocolată chinezești cu amestec de Cocaină, Restabilină și Un-pic-de-Ciocolată.

– *Esta buena lo spinello?*[1] întrebă în păsăreasca lui de spaniolă.

Wells și Vagabond se treziră ușor din amorțeala lor și luară câte o bomboană de ciocolată.

---

[1] E bună pipa? (n. trad.)

– Uau! exclamă imediat detectivul.

Restabilina își făcea ca întotdeauna imediat efectul caracteristic.

– Auuuu! urlă Gordon, care mai luase încă o bomboană, depășind măsura.

Apoi, Vagabond luă bilețelul pe care-l găsise în ambalaj și citi:

„Face cât altă bomboană de Ciocolată."

Înțeleptul te sfătuiește s-o mănânci imediat, pentru că Dușmanul tău stă pe malul fluviului și așteaptă să vadă trecând leșul tău și sunt ceva probabilități ca dorința lui să se împlinească.

Sfatul zilei: Nu te scălda în fluviu, dar nici în mare!

ZIO ZEN

– Fir-ar să fie de piază-rea! afurisi Vagabond.

Gordon Wells râse mânzește și desfăcu pe masă biletul său:

„Face cât un SEMN."

Înțeleptul nu va îngădui nicicând ca un Fluviu de Cuvinte Spurcate să curgă în nobila Matcă a neprețuitelor Câmpii ale Atenției sale.

Dacă i s-a îngăduit Fluviului să curgă liber și să nu se împotmolească într-o Mlaștină puturoasă, plină de Țânțari, înseamnă că acel conținut al sus-numitului Fluviu se poate considera a fi pur din punct de vedere bacteriologic, dar mai ales LOGIC, și aflându-se el așa, se cuvine să fie băut de oricine.

Acestea fiind zise, iată acum sfatul zilei: Fii atent! Nevasta ta te înșeală acum cu DOUĂ Calculatoare!

CONFUCIUS

– Porcăria dracului! Blestematul de Confucius terchea-berchea! înjură Wells, cuprins de furie. Și ăsta... toți, toți știu de-acum de curva aia de nevastă-mea!

– Ei lasă, lasă, Gordon, n-o pune și tu la inimă! Confucius era un mare înțelept.

– Corcitură afurisită! mormăi Wells.

– Ia-o și tu mai altfel, continuă Vagabond. Spuneai că ai fi vrut să ai un semn pentru a crede în propriile tale cuvinte și iată că l-ai avut. Acum, teoria ta capătă o incredibilă credibilitate!

– Și-ți închipui c-asta mă consolează? miorlăi Wells. Găsești că-i atât de excitantă perspectiva de a fi înghițiți de Haos? Poate că ți-e nu-ți pasă, dar mie unuia...

– Ba-mi pasă, sigur că-mi pasă! Poate că și eu mă aflu în situația ta. Și acum nu te mai văicări, și ascultă-mă! Ceea ce mi-ai spus – asta în cazul în care ai dreptate – s-ar potrivi de minune cu încâlcita *mea* problemă. Un eveniment de însemnătatea celui pe care mi l-ai descris ar fi în stare – după toate probabilitățile – să facă să se defecteze toată mașinăria criminometrului. Sau, cel puțin, așa cred, așa sper. Așadar, s-ar putea să existe o legătură serioasă între cele două fapte. Poate că ne ocupăm amândoi de aceeași problemă!

– Și ce-i cu asta?

– Hmm, pentru mine ar fi deja un rezultat. Mai înainte nu știam ce pești să prind, dar acum...

– ... continui să nu știi ce pești să prinzi.

– Măcar știu că-i vorba despre pești, zise Vagabond.

– Îți dai seama că există milioane și milioane de specii de pești? protestă Wells. Și că fiecare specie are caracteristici genetice, particularități organoleptice și obiceiuri sexuale diferite de-ale celorlalte?

– Îmi dau seama.

– Bravo ție!

– Mulțumesc, răspunse Vagabond.

– Și dacă eu aș vrea dreptate, continuă Wells, lucru de care un om de cultură, așa ca mine, n-ar trebui *niciodată* să se îndoiască –, și Haosul ar răsturna cu adevărat Ordinea Universului Uman, ce-ai face?

– Hmm, dacă mă iei așa de repede, nu-mi vine în cap decât o singură idee, halucinantă, spuse Vagabond. Fiind vorba despre pești, problema care se pune este aceea de a folosi momeala potrivită. Dat fiind că Realitatea noastră a început deja să șchioapete, am putea să-i folosim hibele în avantajul nostru. Firește că un asemenea raționament ar putea părea prostesc, dar, având în vedere că lucrurile nu mai merg așa cum ar trebui, s-ar putea ca raționamentul

cu pricina să conţină tot ceea ce-i trebuie pentru a deveni logic. Atenţie: am spus „s-ar putea"! Nu sunt câtuşi de puţin sigur. Aş fi un cretin, dacă aş fi sigur. Dar aş fi pesimist dacă aş exclude *a priori* o posibilitate care ne avantajează. Şi dacă aş fi pesimist, n-aş mai face pe detectivul care rezolvă cazurile imposibile. Aşadar, în cea mai fericită situaţie, am putea folosi acea parte din Haos care a ajuns deja la noi împotriva celeilalte părţi din el, înainte ca întregul să ne poată invada! „*Similis cum similibus curantur*" [1] E acelaşi principiu ca în cazul vaccinurilor.

– Ai vrea să inoculezi Realităţii vaccinul împotriva Haosului? În ce fel? izbucni Gordon. Şi apoi, lăsând la o parte totul, tu nu trebuia să găseşti un Vinovat?

– Se va face şi asta, spuse pe un ton grav Vagabond. Între timp vom lupta împotriva Haosului, în speranţa că acesta este cu adevărat problema necunoscută cu care trebuie să mă confrunt. Cât priveşe restul, vom mai vedea. Atât timp cât mai domneşte Ordinea, există şi speranţă. Din fericire, eu am foarte mult noroc în investigaţiile mele. Ce-i drept, te-am găsit imediat şi pe tine, care, contrar oricărei probabilităţi, aveai gata pregătită o drăgălaşă de teorie pentru inserat în problema mea.

– O teorie e doar o teorie, iar uneori – ca în cazul de faţă – nici măcar nu este. Cum ai de gând să acţionezi, ştiind că nu deţinem nici măcar urmă? întrebă Wells neîncrezător.

– Hmm... Vagabond zăbovi o clipă, apoi spuse: De ce nu încerci să mai iei o bomboană de ciocolată?

– Ce? Chiar crezi că o minune se mai poate repeta? Nu ştii că probabilităţile...

– Aici nu-i vorba de probabilităţi, ci de posibilităţi! Încercarea nu costă nimic. Aminteşte-ţi de Haosul care-i pe cale să se instaleze şi de marele meu noroc.

Gordon Wells luă, nesigur, altă bomboană, o mâncă, apoi citi cu ochii măriţi de surpriză, dar mai ales de excesul de Restabilină:

„FACE CÂT O URMĂ"

Să nu te îndoieşti niciodată de nemărginitele puteri ale Înţeleptului! El, care i-a sugerat minţii ISTEŢULUI adevărul, îi

---

[1] „Asemănătoarele se tămăduiesc prin asemănătoare" – precept latin al medicinei homeopatice (n. trad.).

așteaptă pe cei doi pionieri ai Realității și ai Ordinii mâine dimineață în Biserica Recomunicată din Necrolanda. Să întrebe de San Sitting Bull.

LA RE-CONFUCIUS

– *Isteț!* mormăi Vagabond. Înțelepții trebuie să folosească mereu adjective stupide și sforăitoare pentru a spune niște lucruri simple.

– Aveai dreptate, admise Wells.

– Așa! Chiar dacă nu tremur de entuziasm că sunt nevoit să merg în bârlogul maniacilor ăia necrofili.

– N-ai mai fost niciodată acolo?

– Nu.

– *Trebuie* să fi fost în Necrolanda măcar o dată în viață! spuse, pe un ton glumeț, Wells. Dar nu-i recomandabil să mergi acolo mort fiind.

– *Esta grosso diviertimiento, muy sballo, Necrolanda!*[1] interveni Ortega, care rămăsese tot timpul în apropierea mesei să tragă cu urechea.

– Eu continui să cred că nu-i finlandez, spuse Vagabond.

– Nici eu nu cred, conveni Wells.

– Se pare că mâine vom fi nevoiți să ne îmbrăcăm ca niște turiști necrofili, anunță detectivul.

– Ia-ți cu tine dezintegratorul din dotare, zise scriitorul somnambul. În Necrolanda e mai bine să nu circuli fără mijloace de apărare.

Capitolul 9

Vagabond ieși din terminal și intră în Necrolanda. Briza care adia avea un *Suav & Dulce-Parfum-de-Moarte Johnson* și mulți robozombi de diferite vârste și sex aparent și cu priviri sticloase se deplasau în toate direcțiile, gata oricând să dea informații turiștilor care le-ar fi cerut. Nu departe, un tânăr vânzător de ziare slăbănog și cu ochii bulbucați făcea reclamă jurnalului pe care-l vindea:

[1] Este grozav în Necrolanda! (n. trad.)

– Schimbați-i pe măsură pe-ai voștri Dragi din bătătură! urla el. Oferte bune pentru fiece regiune! Cumpărați *Inter-Mors*, ziar specializat pentru-al vostru leș mumificat!

Vagabond își continuă drumul în căutarea salonului de necro-înfrumusețare, unde fixase întâlnirea cu Gordon Wells. Dat fiind că necropola era foarte mare, se hotărî să-i ceară informații unui robozomb. Văzu pe unul în uniformă de polițist și se gândi că trebuia să fie competent în materie, așa încât i se adresă:

– Vreau să știu unde este salonul de necro-înfrumusețare!

– Și ce-mi pasă mie?

– Ai luat Tâmpiță, ai? îl întrebă, rânjind ușor, Vagabond.

– Se vede chiar așa de tare? vru să știe polițistul.

– Sunteți singurii care puteți fi luați drept robozombi.

Aceeași privire sticloasă...

– Injecții sau supozitoare?

– Supozitoare, supozitoare! Oi fi eu toxicoman, dar prost nu sunt!

– Nu mă privește. Dar poți să-mi spui și mie cum pot ajunge la salonul de necro-înfrumusețare?

– Hmm, dacă nu vă grăbiți, puteți s-o luați pe Via Crucis, pe-acolo pe unde o grămadă de Cristoși în carne și oase și cu cruce se expun la...

– Mă grăbesc.

– În cazul ăsta, vă sfătuiesc să luați necrometroul pentru două stații, până la Totenkopfplatz, la marginea cartierului german. De-acolo intrați în Zona Aleasă și nu mai aveți probleme, fiindcă sunt tăblițe indicatoare pentru turiști.

– Mulțumesc.

Vagabond o luă din loc cu pași vioi în timp ce toxicomanul privea în jur în căutarea vreunui locșor mai ferit, unde să-și poată lua supozitorul cu tâmpiță.

Totenkopfplatz, ceea ce în traducere din germană înseamnă Piața Hârcii, este unul dintre cele mai caracteristice locuri din Necrolanda. Este greu de descris impresia produsă asupra celui care n-a mai călcat niciodată pe acele meleaguri. Toate sunt de culoare albă: alb și neregulat pavajul, albe și ondulate diferitele sculpturi abstracte care răsar mai peste tot, albă și enorma cupolă asimetrică

ce domină întreaga piață, închizând-o pe toate laturile. Lumina pătrunde prin două uriașe găuri rotunde dintr-un zid. Privind-o în ansamblu, turistul are senzația, destul de convingătoare, că se află în interiorul unei țeste imense. Chiar la pipăit, materialul din care este făcută dă cu totul și cu totul impresia de os adevărat. Într-adevăr, oamenii de știință expresioniști sponsorizați de magnații din Necrolanda reușiseră – după vreo zece ani de cercetări – să creeze, cu ajutorul materialelor plastice, faimosul „Similos". Dar acum nici măcar ei n-ar mai fi fost în stare să sesizeze vreo diferență între acesta și materialul organic original. Și nici nu-și mai dădură osteneala să-l producă, deoarece acesta – așa constataseră, cel puțin, într-o bună zi – era în stare să se reproducă singur.

Vagabond ieși din piață prin singurul loc ce permitea acest lucru (o deschizătură la nivelul gurii – o carie a unui dinte) și se pomeni în Zona Aleasă. Firește că acolo se aflau mai de toate. Atenția îi fu imediat atrasă de panourile indicatoare, parfumate și luminoase, pentru turiști:

STÂNCA ECHILIBRULUI PRECAR	PROMONTORIUL CU PEISAJ DEPRIMANT	SALONUL DE NECRO-ÎNFRUMUSEȚARE
(3 fise)	(DOC)	(numai oameni)
1,0 km	2,5 km	0,8 km

Se îndreptă în direcția indicată, apucând-o pe lungul bulevard „Au-Fost-Tineri-Și-Puternici" cu pași iuți și hotărâți.

În ziua aceea în Salonul de necro-înfrumusețare era mare zarvă. Se apropia data fatidică a marii expoziții-concurs anuale, dotată cu premii substanțiale, și toți concurenții îi dichiseau cât mai bine pe cei dragi lor pentru măreața zi.

Vagabond privea în jurul său în învălmășeală, de aproape un sfert de oră, dar încă nu reușise să zărească inconfundabila ținută à la Sherlock Holmes a lui Gordon Wells. Izbuti să se strecoare într-un colț ferit de șuvoiul de indivizi care se scurgea în ambele direcții în același timp, apoi se opri un pic să-și tragă răsuflarea. „Blestemați de cretini împuțiți!" gândi el. Nu era în stare să priceapă de ce atâta amar de lume ținea morțiș să câștige concursul de necro-înfrumusețare. Morții – chiar dacă erau îmbălsămați – duhneau. Însă toți păreau a nu se sinchisi de nimic. Pentru statutul

social, merita să suporți nițică greață și niscai senzații de vomă, din când în când! Dar, fiindcă obiceiul de a ți-i îmbălsăma pe cei dragi devenise pur și simplu o modă – și a nu ține cont de asta, însemna să suporți consecințele Imediatului Oprobriu Social –, apăruseră peste tot sute de firme de îmbălsămare ale unor indivizi fără prea multe scrupule, dar dotați cu filtre pe cinste pentru nasuri, ce nu prea aveau habar de asemenea treburi. Rezultatul era că mai toate leșurile care treceau pe-acolo se descompuneau încet și puteau, iar rubedeniile – oarbe, dar mai cu seamă hipoftalmice și rinoclaste față de realitate – nu consimțeau niciodată ca acele cadavre să fie aruncate, îngropate, ionizate, reciclate sau, mă rog, făcute să dispară într-un fel sau altul.

În schimb își dădeau toată osteneala să le dichisească, să le ducă în fiecare săptămână la saloanele de necro-înfrumusețare și să le facă să participe la concursuri stupide, exact așa cum făcuse omenirea, nu mai departe de un secol înainte, cu femeile și câinii. Trecuse ceva timp de-atunci, însă asta era încă o dovadă evidentă că neamul omenesc nu era în stare să-și îndrepte greșelile; la scurtă vreme după ce înțelesese, în sfârșit, că a organiza concursuri de înfrumusețare pentru femei și câini era ceva stupid, se apucase să inițieze acum același lucru pentru cadavre, susținând sus și tare teza că, într-un fenomen interclasist, ca moartea, tot omul putea astfel să-și afle cuvenita mântuire.

Vagabond clătină din cap cu un zâmbet amar, închizând pe jumătate ochii și încruntându-și fruntea, convins că era un mod discret de a se simți detașat de soiul acela de indivizi.

– Ți-e lehamite să faci parte din neamul omenesc, ai?

Gordon Wells sosise pe neașteptate în spatele lui și-i dăduse de înțeles că-i citise gândurile.

Capitolul 10

– De ce n-ai vrut să rămâi acolo? îl întrebă Wells o dată ieșiți din clădire, după câteva sute de metri.

– Mi-a fost frică să nu mă ademenească vreunul dintre cadavre... Dar n-ai văzut ce scârbă? Stând atât timp cu morții, riști să începi să semeni cu ei.

– Ai dreptate, admise Wells. Unui unchi de-al meu i s-a întâmplat exact așa: tot ținând în casă cadavrul soției lui, a sfârșit prin a muri și el.

– Bietul om!... Câți ani avea?

– Nouăzeci și patru. Da' se ținea bine, te asigur.

– Hmmpfftprr!

Vagabond preferă mai curând să-și sufle nasul decât să-i spună amicului ce gândea despre el. Apoi, profitând de treaba cu nasul – mai curat acum –, îl întrebă:

– Știi pe unde se află Biserica Recomunicată?

– Departe, din păcate. Și în direcția aceea nu se poate merge cu necrometroul, deci va trebui s-o luăm pe jos.

– Mai bine, fu de părere Vagabond. Am mai mers cu necrometroul, dar nu m-a convins cu nimic.

– Mai bine pe dracu'! izbucni Wells privind în jur cu îngrijorare. Aseară am uitat să-ți spun un lucru foarte neplăcut și important, din care pricină e de preferat să mă fac văzut cât mai puțin pe-aici. Scriitorul mai privi o dată în jur. În toată această învălmășeală de cuvinte și înțelesuri care domnește apropo de Haos s-au produs câteva neînțelegeri. Ultima și cea mai gravă pentru mine este că Brigăzile Haosului au răstălmăcit sensul spuselor mele și au hotărât că sunt dușmanul lor cel mai periculos. Ceea ce este absurd, deoarece ele există numai datorită elucubrațiilor mele. Dar ele nu pricep asta și, după cât se pare, am și fost condamnat la moarte de tribunalul lor – Tribunalul Haosului.

– Ești sigur? De unde știi?

– Am citit în ziar, acum câteva zile. În pagina a doua. *„Scriitorul Gordon Wells, în colimatorul Brigăzilor Haosului."* E oficial de-acum. Persistă o singură îndoială: dacă s-a scris în ziar pentru că eu aș fi, cu adevărat, în colimatorul lor, sau că mă aflu în colimatorul lor fiindcă s-a scris în ziar. E o simplă îndoială cauză-efect, dar, din păcate, asta nu schimbă cu nimic miezul problemei. Personal sunt convins că, dacă acei colportori ai știrii n-ar fi scris despre asta, nu s-ar fi întâmplat nimic. Teroriștilor nu le-ar fi trecut prin cap niciodată, așa, pe neașteptate, că eu aș putea fi dușmanul lor.

Gordon Wells suspină, gândindu-se la ciudatele și tot mai compromisele reguli ale Realității.

– Curaj! îl îmbărbătă Vagabond. Închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă în ziar ar fi scris: „*Brigăzile Haosului au fixat pentru astăzi după-amiază – fără putinţă de amânare – termenul pentru atrocea execuţie sumară a lui Gordon Wells...*"

– Şi de ce nu despre cea a unui nesimţit de detectiv replică Wells ofensat. La urma urmelor, tu eşti ăla care trebuie să se ocupe acum de partea practică. Eu am contribuit cu teoria, punctul de plecare, şi consider că mi-am făcut treaba. Te-am însoţit aici pentru că n-ai mai fost niciodată în Necrolanda. Acum e rândul Omului-De-Acţiune, Eroul-Adevărat, Investigatorul-Neîmblânzit-Cel-Fără-De-Prihană şi Fără-Frică, Cel-Cu-O-Mie-De-Resurse şi Marele-Geniu...

– Şi rândul Norocului Chior, ţinu să precizeze Vagabond. Cred că într-un asemenea caz – atât de mare şi totuşi invizibil, atât de intangibil încât însăşi existenţa sa este, mai mult decât orice altceva, un act de credinţă din partea noastră –, singurul mijloc ce se poate folosi pentru a-l rezolva este norocul. Un noroc chior, conştient şi voluntar, aşa cum s-a mai întâmplat în multe dintre cazurile mele anterioare. Apropo, n-am mai apucat să-ţi spun până acum că idiotul ăla de Arrtisterò este iarăşi victima uneia dintre misterioasele lui manii isterico-paranoice. Păcat, fiindcă absurdele sale capacităţi divinatorii *FESP* ne-ar fi putut ajuta. Iată prima dintre figurile urâte pe care mi le face proverbiala mea ursită bună.

Cei doi tăcură, depăşiţi de zgomotul ce se amplifica în jurul lor. Intraseră în cartierul în care se vindeau accesorii pentru cimitire – una dintre cele mai vechi ocupaţii bazate pe exploatarea morţii. Fiecare magazin avea la uşă robotul său de reclamă, care urla diferite sloganuri pentru a atrage clienţii. Aproape toţi roboţii erau îmbrăcaţi în costum de cioclu de mare clasă. Vocile se întretăiau şi gălăgia era teribilă. Firmele luminoase stroboscopice îţi încântau ochii, dar te şi orbeau.

– Aici vând tot ceea ce, după părerea lor, ţi-ar putea fi util după ce ai dat ortu' popii! urlă Wells, încercând să se facă auzit. Radiouri, perne, băuturi, pietre funerare şi sicrie – mai mult lucruri care, de când e lumea şi pământul, folosesc numai celor vii. Morţii n-au avut niciodată nevoie de ele. Cel puţin, aşa cred eu.

În apropierea lor, un elegant robot-reclamă îndemna stăruitor:

– Nu îngăduiți ca Pururi Adoratul Vostru Mort să se simtă singur și părăsit de cei dragi, în comparație cu ceilalți morți. Dedicați-i cântecul său preferat pe fermecătoarele unde de la Radio-Groapa-Sound! El vă va fi veșnic recunoscător!

– Și lumea se prinde în cursă? întrebă cu naivitate Vagabond, încercând să acopere zgomotul.

– Glumești? De ce să nu se prindă? După părerea ta, există vreo diferență între a-i procura mortului tău un coșciug cât se poate de strălucitor, cu încheietori frumoase, și o piatră funerară de marmură de Carrara care să-ți stoarcă lacrimi și a-i dedica un cântec la radio? Singura diferență cred că ar fi aceea că o dedicație la radio ar costa mai puțin. Și ți se pare rușinos să vinzi niște lucruri absolut inutile la un preț mic? Mie mi se pare mult mai cinic să le vinzi la un preț mare.

Agasat de atâta tărăboi, Vagabond se schimonosi la față. În tămbălăul acela se deslușea, totuși, o voce care psalmodia pe un ton lugubru.

– Nu riscați ca, în momentul crucial, să nu auziți Trâmbițele Judecății de Apoi îngropați cum veți fi sub doi metri de țărână! Nu pierdeți atât de prostește întâlnirea cu Bunul Dumnezeu! Dotați-vă viitorul sicriu cu o instalație de amplificare „ După moarte" – garantată pentru primii o sută de ani –, care va îmbunătăți nespus de mult audibilitatea radioului vostru din mormânt!

– Un unchi al vărului meu, de fapt, tatăl meu a pus să i se instaleze în coșciug chiar și un televizor, spuse Wells.

– Ceee? întrebă Vagabond care nu auzise nimic din cauza zgomotului.

– Un televizor! Și încă unul din alea 3-D, care sunt foarte scumpe. Televizoarele Totale și cele Finale încă nu se inventaseră pe-atunci. Voia să fie sigur că o să poată vedea bine și emisiunile acelea malițioase „în lumină neagră", dedicate numai morților, care sunt realizate în număr tot mai mare. De câțiva ani există în partea asta niște studiouri TV ce transmit programe *în exclusivitate* pentru morți... un lucru, efectiv, fără sens. Și, cu siguranță, știu și ei asta, chiar dacă n-o spun, dar ce să-i faci, e vorba de-un *business*!

În vacarmul general se mai auzea altă voce:

– Muriți numai cu un Crucifix Animat Johnson la gâtul vostru. Vecinul vostru se va răsuci în mormânt de invidie!

Cei doi eroi ai noştri părăsiră strada zgomotoasă, cu lumini orbitoare, şi o apucară spre Necro-Sex. Gordon Wells continua să vorbească:

– Unii morţi bogaţi, burlaci, ţin să fie înmormântaţi cu câte un chipeş android feminin dezactivat. Alţii, însuraţi, ale căror neveste au murit înaintea lor, în loc să se îngroape lângă vechile şi deja putredele lor consoarte, îşi rezervă un sicriu cu două locuri – dotat cu toate cele necesare, inclusiv cu melodia *Ola, Nibelunga, care vă va iubi O VEŞNICIE.*

– Nu-i o idee rea, spuse Vagabond care în acea perioadă se folosea din plin de ginoide.

– Păi, ce crezi? Fie pentru că fac o impresie mai bună asupra clienţilor, fie, mai ales, pentru că le iese treaba mai ieftin, cert e că acum produc afurisitele alea de ginoide de mormânt, din materiale care nu sunt biodegradabile. *ETERNE*, aşa le spune! De fapt, nu fac decât să îngăleze lumea în mod ireversibil.

Vagabond se gândi la Biri, Chini şi Vini, întrebându-se dacă le-ar fi surâs ideea de a împărţi cu el coşciugul atunci când avea să moară.

– Apoi mai sunt unii care fac economii toată viaţa pentru a-şi putea permite după moarte luxul unui statut mai acătării. Acum există sicrie care au încorporate în ele radio, amplificator, televizor, bar, telefon, amantă sintetică, piscină, saună...

– Am ajuns deja la Necro-Sex? întrebă Vagabond, dându-şi seama că discuţia era cretină.

Avea, din când în când, nişte străfulgerări – aşa, pe neaşteptate – care-l făceau să se simtă prost şi câteodată de-a dreptul imbecil. Nu ştia prea bine de ce i se întâmpla aşa. Poate fiindcă se uita la televizor mai puţin decât alţii, sau poate pentru că se uita mai mult. Dar faptul de-a se simţi imbecil nu era ceva chiar atât de rău. Dacă nu pentru altceva, măcar îi îngăduia uneori să se distanţeze de el însuşi. Însă nu fusese niciodată în stare să priceapă cât de folositoare îi putea fi această treabă.

Între timp, privelişte a din jurul lor se schimbase. Vagabond şi Wells se aflau acum într-o piaţă. Ciudată. Foarte ciudată. Lăsând la o parte culorile – nu exista nimic care să nu fi fost ori roşu, ori negru –, atmosfera era apăsătoare şi aerul cald şi umed. Totuşi aspectele acelea nu deranjau. Ba dimpotrivă. Vagabond

chiar se miră că încearcă un sentiment straniu, o veche senzație de bine. Aerul cald părea să aibă formă și-l mângâia, îl răsfăța, dându-i o senzație de intimitate. Se simțea ca într-o mare de vată.

Vizibilitatea era redusă, deoarece lipsea orice sursă de lumină. Obiectele, casele, magazinele, strada păreau să emită propria lor lumină slabă, ce-i drept. Atât cât era necesar pentru a-i semnala turistului existența lor.

Vagabond își privi o mână: era roșie, impresionant de roșie. Și Gordon Wells era roșu. Toate câte se aflau în locul acela erau roșii sau negre.

Apoi percepu un zgomot surd, un zgomot de subfond. Era ceva asemănător unor bătăi de inimă, ceva foarte îndepărtat, dar nu și mai puțin sesizabil din acest motiv. Provenea din cer. Vagabond se uită în sus.

Nu era cer!

În locul cerului se afla o perdea uriașă, care acoperea și înconjura piața și străzile din jur. Era însă ceva mai mult decât o perdea – un sac făcut dintr-o materie organică. Vagabond nu știa și de ce, dar era sigur de acel lucru. Și pereții sacului erau uzi, în mod vizibil. Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, sacul palpita ușor, în ritmul îndepărtatelor bătăi de inimă ce se auzeau continuu.

Vagabond avu senzația că se află într-o situație în care se mai aflase cândva, pe când nu era capabil să priceapă.

Necro-Sexul se găsea în interiorul unui uter uriaș.

Capitolul 11

– Iată Necro-Sexul, zâmbi Gordon Wells. Să nu-ți faci griji dacă ți se va părea că te simți prea bine. Cu excepția acțiunii de netăgăduit a tuturor arhetipurilor tale, acest aer umed mai conține și niște enzime deosebite, care-ți produc actualele senzații.

– Și... acoperișul? întrebă Vagabond, arătând spre sacul de deasupra lor.

– Trucuri de salon. Un joc de oglinzi.

În mijlocul pieței se afla o clădire enormă, care le întrecea în mărime și originalitate pe toate celelalte. Vagabond o recunoscu

– Ăla nu-i Pantheonul? întrebă el.

– Ba da.

– Și ce caută aici?

– Cred că l-au cumpărat acum câțiva ani.

Intrară în Pantheon. Interiorul fusese renovat în întregime, pentru a-l face mai potrivit noilor exigențe. Parterul era ocupat de șiruri lungi, paralele, de cabine din plastic.

– Ăsta e Necro-Peep-Show, îl lămuri Wells. Aici se proiectează filme porno-necrofile.

– Nu mai rezist, spuse detectivul care începuse să transpire. Trebuie neapărat să văd despre ce-i vorba.

Vagabond făcu rost de niște fise de casă și intră, curios, într-o cabină. Închise ușa și se așeză pe un scaun. În dreapta sa se afla o tăbliță cu instrucțiuni:

PROGRAME ☠ LA ALEGERE DE LA 1 LA 5

1☠> Bărbat viu ≈ Cadavru Femeie → 1 fisă
2☠> Bărbat viu ≈ Cadavru Bărbat → 1 fisă
3☠> Bărbat viu ≈ Cadavru oaie/vacă → 3 fise
4☠> Cadavru Bărbat ≈ Cadavru Bărbat/Femeie → 5 fise
5☠> Cadavru Armăsar/Taur ≈ Bărbat/Femeie vie → 10 fise

Alese programul numărul 5 și introduse zece fise.

Un joc cu laser și oglinzi îi materializă imaginea tridimensională în fața ochilor, iar el văzu... tot ceea ce promitea titlul programului și lăsa să se presupună.

Se stăpâni cu greu să nu vomite, apoi ieși din cabină, trântind ușa. Gordon Wells îl aștepta cu rânjetul pe buze.

– Pun pariu că ai ales programul 5, spuse scriitorul.

– Chiar așă, răspunse Vagabond între două râgâieli. De unde știi?

– Ei, ei, ei, noi intelectualii avem darul...

– Nu mai vorbi prostii.

– Hmm, am auzit zgomotul făcut de cele zece fise.

– Mă întreb cum reușește lumea să se excite cu chestii de genul ăsta.

– E o problemă de înaltă Strategie Consumistică! îi explică Wells pe un ton savant. Cu cât un stimulent este mai neplăcut, cu atât individul va fi mai dependent o dată ce s-a obișnuit cu el.

– Nu înțeleg, totuși, cum reușesc să anime niște cadavre... vreau să spun atunci când ele trebuie să aibă un rol activ.

– Nu-i o treabă chiar atât de grea. Două descărcări electrice în punctele respective... Cadavrele alea sunt înțesate de electrozi telecomandați!

– Și cadavrele? De unde le iau? Pentru o treabă ca asta trebuie să existe o întreagă piață.

– Așa și este. Unii le găsesc prin anunțuri la ziar, dar cei mai mulți au semnat un contract în toată regula.

– Cu cadavrele?!

– Mda, mă rog, înainte de-a ajunge cadavre, firește. N-ai mai văzut publicitatea? Sistemul este prin el însuși foarte bine pus la punct. Se numește necroprostituție. O persoană care are intenția de a se necroprostitua semnează un contract prin care primește imediat o sumă de bani ce poate varia în funcție de aspectul fizic, de vârstă și de speranța sa de viață – asta, în schimbul dreptului de folosire a cadavrului său după moarte. Firește că după ce a semnat, persoana respectivă nu mai poate părăsi țara în care s-a încheiat contractul, întrucât, cu toate că rămâne proprietară cu drepturi depline a propriului său trup în timpul vieții, nu mai poate fi stăpână a acestuia atunci când l-a părăsit viața. Iar agenția artistică ce și-a asigurat proprietatea asupra cadavrului își ia toate măsurile în ce privește riscul, ca nu cumva, la survenirea decesului, trupul să fie de nereperat, interzicând expatrierea până la survenirea morții inevitabile. Această obligație este singurul dezavantaj material, real, pentru aspirantul(ta) necroprostituat(ă), dar pentru cei cărora nu le plac călătoriile reprezintă un amănunt neglijabil. Nici nu-ți poți închipui câte persoane sunt dispuse să primească bani buni fără să facă nimic. Cel puțin în timpul vieții. Pentru cei care nu cred în viața de apoi este, pur și simplu, o mană cerească.

– Efectiv...

– Și există mereu posibilitatea să mori fărâmițat de un pistol dezintegrator sau făcut bucăți-bucăți de cine știe ce accident înspăimântător. Dacă bucățile rămase din trup sunt prea mici pentru a putea fi folosite, sexual vorbind, și o expertiză autorizată certifică imposibilitatea comercializării în scopuri erotice, atunci persoana cu pricina n-ar avea decât de câștigat.

– Nu cred că un asemenea lucru ar putea s-o consoleze sau să-i fie de vreun folos.

– Dar cine spune așa ceva? Să zicem că-i mâna lui Dumnezeu.

– Mă rog, în cazul ăsta...

Cel de-al doilea etaj al Pantheonului era mai fidel aranjamentului original. Pereții fuseseră decorați cu fresce, potrivit celei mai bune iconografii catolice. Într-o parte se găsea un altar cu o mie de lumini a căror strălucire te orbea și te fascina, iar aerul era plin de o mireasmă tare, și totuși suavă, de tămâie. De-jur împrejurul sălii se aflau o serie de figuri omenești îmbălsămate, în poziții care mai de care mai contorsionate.

– Este discomorga? întrebă Vagabond.

– Da, răspunse Wells.

Din cabina discurilor – încastrată în perete, deasupra altarului – se auzea vocea funebră a disc-jockey-ului. Câteva femeiuști-android, drăguțe, și niște pseudo-femei cu o înfățișare groaznică se fâțâiau printre coloanele sălii în ritmul muzicii necro-discului.

– Nici aici nu-i vreo femeie adevărată, remarcă în mod automat Vagabond.

Gordon Wells se întunecă la față. Vagabond înțelese că i-a amintit, fără să vrea, de soția lui care tocmai fugise cu un calculator negru.

– Ar fi mai bine să plecăm de-aici! spuse Wells la scurt timp după aceea.

– Nu vizităm și etajele superioare?

– Putem foarte bine să facem asta la întoarcere, replică Wells tot posomorât. Acum e de preferat să mergem să cercetăm în Biserica Recomunicată. Trebuie să rezolvăm problema o dată pentru totdeauna.

La ieşirea din Pantheon, un bărbat în vârstă şi gras îi dărui detectivului câteva reviste. Vagabond citi titlurile:

MORŢI GOI
CADAVRE POSEDATE DE DIAVOL
EMANUELLE 75 ŞI CADAVRUL INDISCRET
DEŞĂNŢATA ORGIE A PORNO-RĂPOSAŢILOR

– Sunt bune de aruncat! spuse Gordon Wells. E un truc vechi, folosit prin partea locului: cum văd pe cineva, aşa ca noi, care consumă cât de cât sau nimic din acest gen de marfă, încearcă să-l iniţieze în viciile lor, dăruindu-i asemenea lucruri. Seamănă puţin cu legendarii vânzători de droguri din faţa şcolilor, din secolul trecut, sau cu producătorii de tranchilizante-ofertă specială.

Vagabond aruncă revistele într-un coş de gunoi. Un băieţaş slăbuţ, de vreo treisprezece ani, ţâşni ca un fulger şi le înşfăcă, după care se îndreptă în fugă spre masturbatorul public.

– Ei, nu eşti mulţumit? L-ai făcut fericit pe un puşti! spuse Wells.

Vagabond nu părea din cale-afară de convins.

Îşi văzură de drum. Nu peste mult timp îi ieşi în cale un vânzător de supozitoare de tâmpiţină („vânzător autorizat", se autodefini acesta, cu morgă), dar reuşiră să scape de el. Din când în când mai cereau informaţii unor robozombi, însă de cele mai multe ori reuşiră să se orienteze cu ajutorul panourilor indicatoare parfumate. La un moment dat dădură peste o cârciumă cu înfăţişare agreabilă şi Vagabond propuse să se oprească acolo ca să se odihnească puţin şi să mănânce ceva. În cartierul acela, toate clădirile erau într-un stil compozit ce-l imita pe cel antic, iar localul cu pricina avea deasupra lui o firmă mare din imitaţie de lemn, pe care scria cu litere tip „Bătrânul Vest": „TAVERNA-MORTULUI-DE-ACI-DINĂUNTRU".

Gordon Wells îl lămuri că a intra acolo ar însemna să-ţi iei adio de la viaţă după numai câteva ore.

– Mulţi din cei care intră acolo pentru a închina un pahar în amintirea vreunui răposat drag, spuse el, sunt făcuţi să dispară în mod abil şi apoi apar pe piaţa neagră a necroprostituţiei!

– Şi poliţiştii nu fac nimic?! întrebă Vagabond, scandalizat.

– Nu mai fac nimic, îi explică Wells, de când au avut posibilitatea să-i admire pe unii dintre foștii colegi în chip de protagoniști neînsuflețiți ai unor filmulețe dintr-alea scârnave.

Așa că renunțară bucuroși să mai intre acolo spre a se răcori și, la scurt timp, ajunseră în fața Bisericii Recomunicate.

Era o clădire de formă ovoidală, în culori închise, cu mici deschizături în partea superioară din care țâșneau raze laser puternice ce se pierdeau undeva la infinit. Un excelent mod de a exprima o transcendență viguroasă.

Interiorul arăta ca un iad indescriptibil de lumini de-un roșu strălucitor. În mijloc trona o uriașă hologramă cvadridimensională a lui Isus Cristos – reconstituită pe baza analizei la calculator a Sfântului Giulgiu – care purta o ditamai coroană de spini, costum de jogging și un bandaj la un ochi. În virtutea cvadridimensiunii hologramei era cu putință să zărești în ea – în meandrele icoanei principale – fiecare detaliu al nenumăratelor episoade din *Jesus Christ Experience*, de la Ieslea din Bethleem și până la Crucea de pe Golgota. De-a lungul pereților se înșirau cabinele de spovedanie, din care se iteau, când și când, ciborgii-duhovnici. Într-un colț se afla un chioșc unde se vindeau flori în formă de cruce – care aveau în loc de polen Cristoși și Sfinte Fecioare –, flori obținute după ani și ani de trudnice încrucișări genetice. Din loc în loc existau automate care distribuiau cu promptitudine cuminecătură sfințită pe loc. Într-un chioșculeț în stil turcesc se vindeau chifle cu *döner kebab* din cel mai autentic Trup de Cristos Clonat.

Vagabond și Wells se opriră în fața unui piedestal pe care se sprijinea un femur ros aproape în întregime. Pe o tăbliță se putea citi:

UN MINUT DE AUTENTIC CONTACT EPIDERMIC CU UN OS DE-AL LUI ISUS CRISTOS PENTRU NUMAI 5 FISE!

Numeroase persoane așteptau să le vină rândul. Una dintre acestea o întrebă pe alta:

– Crezi că-i autentic?

– Bineînțeles, îi răspunse cealaltă. Au demonstrat-o cei mai mari savanți americani. Aparține scheletului autentic al lui Isus Cristos.

– Cel pe care l-au găsit săpând în Ohio?

– Chiar Acela!

Trecu pe-acolo un ciborg-preot. Vagabond profită pentru a-l întreba despre San Sitting Bull, așa cum fusese sfătuit de Confucius, sau, mă rog, cine o fi fost din partea ăluia în bomboanele de ciocolată din restaurantul cvasichinez.

Ciborgul-preot îl măsură din cap până în picioare, apoi își văzu de drum fără să spună nimic.

– Ce ne facem acum? întrebă Wells.

– Hmm, nu știu... am putea să întrebăm pe altcineva.

– Nu știu dacă vom reuși să aflăm mare lucru. Situația este cât se poate de caraghioasă. La urma urmei, suntem aici pentru că ne-am luat după maximele alea din bomboanele de ciocolată.

– Mai mult decât orice, n-aș vrea să mai zăbovesc aici înăuntru. Știi foarte bine că poate fi periculos.

– N-avem decât să evităm orele de împărtășanie, și astfel nu vom risca prea mult, preciză Wells.

– Important e să stabilim dacă venirea noastră până aici are vreo legătură cu investigațiile mele, spuse Vagabond făcând o grimasă. Mi-e teamă că am luat-o pe un drum greșit, care se va înfunda undeva. Pista era și așa cum se poate de nesigură, iar acum se dovedește a fi ștearsă de tot.

Între timp începuseră programele de publicitate.

O voce psalmodia un îndemn stăruitor:

– Fraților Trudtori! Cumpărați fără nici o șovăială un flacon de „APĂ SFINȚITĂ SPRAY" garantată și semnată de Papa în persoană! Se găsește și în varianta „WOW!", cu parfum de „Violete din Grădina din Castelgandolfo"[1] care conferă Aghesmei o aură de Adevărată Sfințenie, recreând autentica și suava atmosferă tipică grădinilor Raiului lui Dumnezeu.

Un bărbat, care până atunci se uitase cu atenție la Roboleslea-cu-Pruncul-Sfânt, printr-o ferestruică ce funcționa cu fise, se întoarse și spuse:

– Aiurea, minciuni! Am cumpărat eu și e o escrocherie! Chestia aia e bună doar pentru a-i ține la respect pe șoareci și pentru a stârpi gândacii!

---

[1] Localitate din apropierea Romei, reședința de vară a Papei (n. trad.).

Nici nu apucă să-şi termine vorbele, că şi apărură în zbor – aşa, ca din neant – doi îngeri Ciborg care-l şi înhăţară. Vocea pronunţa acum sentinţa:

– *ÎN PURGATORIU CU CEI CARE HULESC!*

Vagabond ştia – aşa cum ştiau cu toţii – că nimeni n-avea să-l mai revadă pe amărât.

Şi până să se dumirească bine, se iviră alţi doi îngeri Ciborg înşfăcându-l şi pe el. Nu mai avu timp să scoată dezintegratorul. Nici măcar nu reuşi să priceapă ce anume se întâmpla. Nici nu mai apucă să se gândească.

Avu, totuşi, dovada vie că nu asta dorea să se întâmple.

Ultimul lucru pe care-l mai percepu fu că se înălţau cu iuţeala fulgerului în slava cerului.

Mergeau în sus.

În sus.

Mereu mai sus...

Capitolul 12

„Biri, Chini şi Vini au făcut o treabă proastă aseară... gură năclăită... miros urât... trebuie să le dau vreo câteva la cur iubiţelelor mele de plastic... ia faceţi-vă încoa', puştoaicelor!"

Vagabond întinse mâna în direcţia caldelor ginoide, dar nu dădu decât peste o piatră rece.

„Ce păcăleala dracului!" gândi detectivul.

Se trezi.

Îl înconjurau nişte ziduri întunecate, acoperite ici-colo de un strat de muşchi cenuşiu. Pe o latură se afla o ditamai uşă din lemn masiv şi bine ferecată, care lăsa să se vadă că pe-acolo nu se putea ieşi. Din altă parte – dintr-o ferestruică de undeva din tavan – se strecura o firavă lumină albastră.

Sub el, o grămadă de fân, jilav din cauza umezelii aerului, avea, poate, grija de a-i mai uşura suferinţele provocate de pardoseala de piatră cumplit de rece şi de tare. De fapt, mica alinare pe care i-o aducea era întrecută, cu vârf şi îndesat, de mirosul greu

de mucegai emanat de fân, precum și de ciudatele și vioaiele animăluțe buboase ce sălășluiau acolo.

Vagabond se ridică în șezut, scuturându-se cât putea mai bine de lighioanele mici și scârboase și încercând să examineze situația.

„M-au drogat!" gândi el.

Toți protagoniștii și eroii din filmele și povestirile pe care le cunoștea fuseseră, în diverse împrejurări, drogați. Și până la urmă scăpaseră cu toții!

Această cugetare îi ridică moralul detectivului, care se apucă imediat să scotocească prin îmbrăcăminte în căutarea dezintegratorului. Îl găsi. Încercă să-l utilizeze asupra ușii, dar nu funcționă. Locul trebuia să fie, evident, dotat cu un anihilator sau ceva similar. Nu-și pierdu cumpătul și se apucă de grabă să cerceteze celula în care era închis. Zidurile îi dădură frâu liber imaginației. Erau blocuri de piatră șlefuită, alternând cu... Vagabond încercă să râcâie cu unghiile... Curse niște praf. Părea a fi pământ. Desigur! O dată cu trecerea timpului și datorită acțiunii de eroziune, cimentul devenise pământ fărâmicios. I-ar fi prins bine o unealtă pentru săpat...

Începu să caute, de-a bușilea, prin toată celula.

În asemenea cazuri ar trebui să se găsească, așa cum se întâmplă întotdeauna, ceva – vreun vas sau vreo lingură ascunse pe undeva! Într-adevăr găsi, în cele din urmă, vasul și – recunoscător tradițiilor literare – dădu cu el de pământ, spărgându-l. Firește că găsi și ciobul cel mai potrivit cu care se așternu pe treabă, râcâind pământul în jurul unui pietroi. Reuși să sape, cu foarte mare ușurință, o bucată bună. Vagabond scoase un oftat de ușurare. Ar fi săpat, dacă era nevoie, și până la capătul lumii, numai să iasă de-acolo!

Săpă preț de două ore vreo treizeci de centimetri, după care se prăbuși, secătuit de puteri, pe fân.

Îi era, întru câtva, rușine, dar nu mai putea, pur și simplu. Îl dureau mușchii, iar mâinile îi erau zdrelite și cioburile aproape că se terminaseră.

Se pomeni că meditează: „Cum naiba am fost răpit? Și de cine?" Și ce anume însemna acest eveniment? Trebuia să-l pună în legătură cu investigația sa, care abia se înfiripa? Se căi că nu

cumpărase ziarul din ziua respectivă. Poate că, luând în considerare precedentul creat de Gordon, ar fi putut citi și afla cu anticipație și cu lux de amănunte ceea ce urma să i se întâmple. Și poate că ar fi găsit și vreo indicație privind modalitatea de-a evada. Ceva, în genul goanei după comori.

„La urma urmelor, viața nu-i decât o goană nesfârșită după comori, o goană dusă până la moarte!" bombăni în sinea lui.

Dar la asta nu se gândise. Cine știe cât timp avea să mai petreacă acolo, în celula strâmtă! Spre surprinderea sa, descoperi că asta nu-i pricinuia o atât de mare amărăciune, așa cum ar fi fost de așteptat în mod logic. În definitiv – asemenea tuturor celor care citiseră *Joe, Contele de Montecristo* de Alex Dumas, faimosul autor din Boston, vechea operă publicată de Mast-Sellers (unicul lanț american de edituri) în originala limbă engleză – și el nutrise tainica speranță de a se afla într-o tipică „Situație Disperată".

Dar avea să reușească să iasă cu bine din ea!

Parcă își amintea că acest lucru îl spunea și horoscopul său trimestrial.

Și apoi el mai era și norocos.

„NU!" își zise. „ACEASTĂ CELULĂ NU VA FI MORMÂNTUL MEU!"

Se ridică în picioare ca împins de-un arc, ferm hotărât să facă ceva important și decisiv chiar dacă nu știa încă ce anume.

„Poate c-ar trebui să găsesc și lingura, din moment ce ciobu-rile s-au terminat", gândi el. Oare ce unealtă folosise abatele Faria pentru a săpa faimosul tunel? Nu-și mai amintea. Dacă și-ar fi amintit, poate că ar fi reușit să găsească acea sculă sub grămada de fân. Și de ce nu? Altminteri, la ce ar mai fi bun norocul pe care el, așa cum se știa, îl avea cu carul. Dar nu-și amintea. Și apoi, cu toată bunăvoința lui, și norocul are nevoie de puțină cooperare pentru a acționa în mod eficient. Iar el își dădea seama că nu coopera câtuși de puțin. Sau poate că făcea acest lucru fără să știe?

Auzi un zgomot dinspre ușă, care-i abătu atenția de la gândurile lui sterile. Cineva umbla la încuietoare! Auzi o cheie răsucindu-se de mai multe ori în broască și, în sfârșit, ușa cea mare se deschise încet, cu un scârțâit de toată frumusețea. Își făcu apariția un bărbat solid, urât și păros, dar cu o înfățișare inofensivă, care spuse cu voce surdă:

– Veniți! Urmați-mă! Marele Bătrân dorește să discute cu dumneavoastră.

„Aha! Iată o interesantă răsturnare de situație!" reflectă Vagabond, în timp ce se îndrepta spre ieșire. „Cineva acolo sus mă iubește!"

Și imediat ce ieși pe ușă își dădu seama, cu claritate, că se afla *deja* „acolo sus".

Capitolul 13

Înaintea picioarelor sale se afla o întindere nemărginită de nori albi care se pierdea undeva la infinit. Deasupra lui, cerul era de-un albastru curat, cum nu mai fusese niciodată, iar cete de îngeri Ciborgi grațioși zburau încet dintr-o parte în alta. Câțiva îngerași Ciborgi, dolofani și goi-pușcă, se jucau de-a v-ați ascunselea în spatele unor norișori emisferici, ciripind cu o voce nazală atunci când erau descoperiți.

Pe Vagabond îl luară în primire doi dintre cei mai vânjoși Oameni înarmați și-l însoțiră până dincolo de un gard aurit, cu o înfățișare foarte veche și nespus de prețioasă. Acum pășea pe incredibila mantie de nori, afundându-se până la genunchi la fiecare pas, ceea ce avea asupra lui un efect ciudat. Nu înțelegea de ce se cufunda doar până la genunchi, și deloc mai mult sau mai puțin. Încercă să atingă ușor norii cu un deget, temându-se ca nu cumva să rupă vraja echilibrului său improbabil. Rămase stupefiat. I se părea că norii erau din neo-cauciuc-puf. Dar firește că nu puteau fi din așa ceva. Neo-cauciuc-puful era un bine cunoscut produs cancerigen, oarecum nepotrivit pentru Rai sau pentru un loc atât de luxos.

Marele Bătrân – așa cum îi spusese temnicerul – stătea pe un impozant Tron Ceresc, bătut în miriade de felurite pietre prețioase strălucitoare, mari cât niște pepeni verzi. Era foarte bătrân, se înțelege, cu păr lung și mătăsos, cu o barbă lungă și albă, și avea o privire plină de cea mai divină înțelepciune ce părea că radiază în jurul Său o aură de Lumină. Era îmbrăcat într-un halat lung din flanel, în carouri, de culoare kaki.

Vagabond îl recunoscu imediat. Simți că-l cuprind fiorii.

– Tu... Tu ești *CEL-OMNIPREZENT* și Cel-de-Necuprins! exclamă el fâstâcit.

– Bineînțeles că sunt *OMNIPREZENTUL*! răspunse bătrânul cu o voce străveche, profundă și senzuală.

Vagabond se gândi la iuțeală ce anume să-i spună. Nu-i mai fusese dat vreodată să se afle atât de aproape de Cunoașterea Personificată! La drept vorbind, nu prea crezuse în așa ceva, dar visase mereu că se găsea într-o asemenea situație. Și acum ar fi vrut să-i pună întrebări cu sutele, iar Omenirea întreagă ar fi dorit să afle de la El mii și mii de răspunsuri. Însă acum, când se ivise ocazia, nu-i venea în minte nici măcar o singură întrebare. Ah, emoția! Dracul îi turnase adrenalină în sânge ca un laș, pe la spate, și iată că acum era terorizat. Dar trebuia să spună ceva, și încă repede! Nu putea sta acolo ca prostul. Trebuia să spargă gheața, imediat! Cu orice preț! Deschise gura și întrebă:

– În... În ce zodie ești născut?

OMNIPREZENTUL ridică din sprâncene a mirare.

– Ce întrebare cretină mai e și asta?!!! tună și fulgeră el.

În acest timp, din depărtare se auzi un bubuit surd, stârnindu-se un vânt puternic și rece, care prinse a biciui obrajii palizi ai lui Vagabond. Detectivul se înroși în mod penibil.

– Oricum, sunt din zodia Taurului, spuse apoi pe un ton mai liniștit.

Se mai potoli puțin și vântul.

– Aha! Ce coincidență! Și eu! exclamă investigatorul, sărind în sus, gest pe care-l regretă imediat.

Urmă apoi o lungă tăcere, interval în care cei doi se înfruntară nemișcați, fără a ști ce să-și mai spună, dregându-și la răstimpuri vocea și tot potrivindu-și gulerul de la cămașă. Se înțelege că Vagabond consideră deplasat să-l întrebe și despre ora de naștere, deși era destul de curios să-i afle ascendentul.

După vreo cinci minute, se auzi mai întâi vocea pe ton divin:

– Știm că te ocupi de problema Haosului! spuse *OMNIPREZENTUL* cu o atotștiință destul de prost disimulată.

Mintea supraexcitată a lui Vagabond se întrebă îndată dacă *OMNIPREZENTUL* nu vorbise cumva în numele cine știe cărui

grup sau congregații ciudate, ori dacă nu cumva folosise – mai verosimil – pluralul maiestății pentru a-l intimida.

– A, da... da! îi răspunse cu greu.

– Așa!

– Cum?

– Am spus: „Așa!" replică *OMNIPREZENTUL*.

– Aaaa...

– Hmm...

– Hâââm-hâââm... Vagabond își drese vocea.

– Hmm...

– *Cought! Cought!* tuși ușor Vagabond, străduindu-se să-și dreagă cât mai bine vocea.

– Daaa?

– Hmm, mă scuzați!... *Cought! Cought!* ... Dar aș vrea să știu ce doriți de la mine... dacă... dacă nu sunt indiscret...

– A, vă voi spune imediat!

– Mulțumesc!

– Mă rog, mă rog, n-aveți pentru ce!

În următoarele cinci minute, *OMNIPREZENTUL* îl privi lung și în deplină tăcere pe muritorul din fața Sa. În tot acest răstimp, fața îi rămase puternic încruntată.

– Știm că te ocupi de problema Haosului! spuse după aceea.

Atotștiința era acum ceva mai bine disimulată.

Vagabond dădu semne de nerăbdare. *OMNIPREZENTUL* începea să i se pară nu prea grozav.

– Da, desigur! răspunse el prinzând curaj. Mă lupt cu o misiune complexă și deloc definită, care – dacă nu mă aflu pe o pistă greșită – ar vrea să fie, teoretic cel puțin, cam în genul salvgardării Ordinii de Hoardele Haosului sau ceva asemănător. După cum vedeți, nu numai că mă aflu în largul mării – ca să zic așa – cu cercetarea mea, dar tot acolo sunt și în ceea ce privește premisele ei teoretice. În orice caz, e cert că din toate astea trebuie să găsesc un Vinovat.

Drept unic răspuns, *OMNIPREZENTUL* se mulțumi să-l privească în tăcere. Nu scoase o vorbă, ca de obicei, preț de cinci minute, după care spuse pe un ton grav:

– E târziu! Lumea se află deja în stăpânirea Haosului și Calea este presărată cu cele mai reprezentative subproduse ale sale,

talmeș-balmeșurile! Dacă n-ar fi fost așa, cum te-ai mai fi putut afla aici?

„Întrebarea este retorică în modul cel mai clar cu putință!" medită Vagabond, rozându-și unghiile. „Dacă nu de altceva, măcar pentru că OMNIPREZENTUL ca un Atotștiitor ce se află, nu pune el așa, de florile mărului, întrebări retorice. Așadar, e adevărat: Haosul ne înghite deja, și încă în mod violent! Iar pe deasupra, asta-i singura posibilitate care dă un sens prezenței mele aici, în afara celei care mi-a zăpăcit creierul."

– Atunci, spuse el cu semeție, ar trebui să fii aliatul meu, deoarece nici Tu n-ai interes ca situația actuală să fie schimbată cu domnia anarhică a Haosului, în care nici Tu însuți n-ai mai fi nimic. Așa că ai putea să mă ajuți pe mine și să te ajuți pe tine însuți. *Ajută-te singur, ca să te ajut și eu!* Scuză-mă dacă te parafrazez într-un mod atât de stângaci, dar am avea de pierdut amândoi dacă tu nu mă ajuți și nu te ajuți și pe tine însuți, având în vedere că puterile mele nu se compară cu ale tale, pentru că în această privință – trebuie să admitem – ești un adevărat specialist.

OMNIPREZENTUL așteptă obișnuitele sale cinci minute, cu același sânge rece și căscând din când în când, ca și cum ar fi putut și el, câteodată, să se simtă obosit. Vagabond, care se aștepta să-l fi zăpăcit cu atâtea tâmpenii pe care le debitase în speranța unui răspuns pozitiv, se trezi dezamăgit. Pentru că, după cinci minute, *OMNIPREZENTUL* răspunse:

– Aici te înșeli, muritorule! Eu sunt *OMNIPREZENTUL* și mă aflu deci pretutindeni. Și acel Pretutindeni se află în mine. Toate sunt parte din mine și nimic nu-i în afara acestei totalități. Nici măcar Haosul.

Vagabond deveni palid.

– Ei da, dragul meu muritor, până și Haosul este parte din mine, și tot ceea ce se întâmplă se află sub prețioasa și rafinata mea regie. *„Nu se clatină o rămurea, dacă OMNIPREZENTUL nu o vrea!"* – nu te-au învățat atâta lucru la școală trepădușii ăia ai mei? Dacă tu te iei de Haos, te iei și de o parte din mine, riscând ca acest lucru să-mi displacă destul de mult. Apropo, cred că nu ți-ar conveni să-mi displacă ceva... Vrei să te joci cu mine de-a brat-de-fier? Ai?

Vagabond reflectă asupra tâlcului adânc al ultimelor cuvinte ale celuilalt. Nu erau chiar toate convingătoare. Mai ales metafora. După părerea lui, *OMNIPREZENTUL* nici nu avusese de gând să folosească o metaforă. Îl întrebă:

– Dar de ce faci acest lucru? Cu ce drept tulburi existența unei amărâte de planete care...

– Asta-i bună! exclamă *OMNIPREZENTUL*, înroșindu-se de mânie fără să mai aștepte obișnuitele sale cinci minute. Sunt liber să fac ce vreau cu ceea ce-i al *MEU!* Din când în când, mă plictisesc de vreun univers și atunci îl înlocuiesc cu altul, cu reguli mai amuzante. Amuzante pentru mine, bineînțeles. În răstimp e nevoie mereu, evident, de un pic de Haos, cam așa ca atunci când tu, pe planeta aia a ta, amesteci cărțile de joc înainte de-a le împărți jucătorilor. De exemplu, în acest moment, așa fac și eu cu voi – *vă împart cărțile*.

– Dar atunci asta este, într-un fel, Ziua Judecății-De-Apoi, iar eu mă aflu aici, în fața Ta, ca să dau socoteală de păcatele mele de pe pământ, exact ca în vechile Scripturi, în plin „Apocalips"...

– Dacă vrei s-o iei așa, n-ai decât. În ceea ce mă privește pe Mine... Trepădușii mei de pe Pământ – după părerea mea deloc modestă – prea își complică existența. Eu prefer s-o numesc *Pauza-De-Ceai*.

Vagabond își trecu mâna peste barba care începea să-i crească; uitase să se mai bărbierească de câteva zile. Era ceva care nu-l convingea, care nu mergea. De când e lumea și pământul, *OMNIPREZENTUL* era simbolul *ORDINII*, nu al dezordinii. Sau, poate că da? Și apoi *OMNIPREZENTUL* avea ceva familiar... și să nu vină nimeni să-i spună lui, Vagabond, că era Tatăl său, pentru că era un concept deja depășit. Apoi rosti:

– Cine știe ce ar gândi despre toate astea Nestor Giannaklis?

– *Cine?* întrebă *OMNIPREZENTUL* privindu-l pe detectiv drept în ochi.

„Aha!" își zise Vagabond. Asta nu mai era o întrebare retorică, ci o dovadă de mare mirare. *OMNIPREZENTUL* se dăduse de gol. Nu era câtuși de puțin atotștiutor. Într-adevăr, ceva, ceva nu mergea acolo.

Vagabond avu o străfulgerare de certitudine atunci când observă la îngerii Ciborgi un amănunt care-i scăpase până în

momentul acela: aveau cu toții pe spate câte o cheiță de întors arcul!

Și Vagabond pricepu.

Acela nu era adevăratul *OMNIPREZENT*! Se repezi la el și, profitând de clipa de surpriză, îi smulse peruca și barba false. Iar când îi văzu fața cea adevărată, fu cât pe ce să leșine. Înaintea lui, așezat pe tron și îmbrăcat cu halatul kaki în carouri și cu părul lui roșu, se afla Gordon Wells.

Capitolul 14

– Ia te uită! făcu Vagabond, cu ochii cât cepele.

– Vasăzică m-ai descoperit! admise Gordon Wells, vizibil contrariat.

– Așa s-ar părea, replică Vagabond. Ce-nseamnă toate astea?

– N-ai înțeles încă, spuse Wells în timp ce-și aprindea o țigară. *Eu* sunt marele bătrân al Brigăzilor Haosului!

Vagabond îl privi o clipă în tăcere. Pe față i se citea, în afara uimirii, o mare dezamăgire. Apoi spuse:

– Și teoriile tale despre Ordine și...

– Aiureli, praf în ochi, îl întrerupse Wells. Simple născociri, minciuni pentru a te abate din drum și a te face să vii aici. Dacă totul ar fi mers așa cum ar fi trebuit, ți-am fi dat drumul și tu ai fi făcut un raport, explicând că tot ceea ce se-ntâmplă este numai și numai din voința *OMNIPREZENTULUI*. Confruntați fiind cu o putere transcendentă, poate că ne-ar fi lăsat să ne vedem de treabă în bună pace și, cel mult, s-ar fi pus pe rugăciuni.

– Dar mesajul din bomboanele de ciocolată?

– Eh, o mică scamatorie de-a mea.

– Și... și toate astea? întrebă Vagabond, arătând spre aparenta împărăție-A-Cerurilor din jurul lor.

– Frumoasă treabă, nu? Dacă n-aș fi fost terorist, poate ar fi trebuit să mă fac scenograf. Câteva idei nostime și multe oglinzi. De fapt, aici ne aflăm sub pământ.

– Trebuia să mi-nchipui!

– Așa spun toți, dar oameni nu face asta. Și de aceea noi, cei răi, învingem întotdeauna. În realitate, vreau să spun.

– Voi, cei răi... murmură detectivul cufundat în gânduri. Totuși v-a mers bine o bucată de vreme. Dacă Arrtisterò, prietenul meu profet, cu capacitățile lui *FESP*, m-ar fi ajutat – cum a mai făcut-o și în alte rânduri –, aș fi știut totul dinainte, iar vouă nu v-ar mai fi rămas nici o speranță!

– Și de ce nu te-a ajutat, mă rog? întrebă Wells râzând cu șiretenie.

– Pentru că-i un imbecil.

Gordon Wells tresări.

– E instabil, mintal vorbind, de nici un folos lui sau altora, isteric și paranoic. Nu va fi niciodată în stare să facă ceva ca lumea, continuă detectivul.

Wells scoase din halat o cutiuță cu publicitate și înghiți un pumn de pilule.

– Și acum ce veți face cu mine? întrebă Vagabond care, ca un bun detectiv, știa foarte bine ce fel de întrebări să pună în asemenea împrejurări.

– Chiar nu-ți imaginezi? întrebă Wells, pe un ton sumbru. Făcu o pauză. N-ar trebui să-ți mărturisesc, dar, întrucât nu vei mai apuca să trăiești pentru a putea povesti și altora... hmm, vreau să afli ceva, zise el și, în ciuda expresiei batjocoritoare, avea chipul nespus de dur.

Gordon Wells se ridică în picioare, se uită fix în ochii detectivului și-și trecu o mână prin părul său roșu.

Apoi, cu un gest brusc, își smulse masca.

OMNIPREZENTUL nu era nici Gordon Wells!

În fața lui Vagabond, stând în picioare, cu halatul kaki în carouri și cu părul lui verde, Joe Arrtisterò rânjea batjocoritor.

Capitolul 15

– O, nu! exclamă Vagabond.

– O, da!! replică Arrtisterò exultând.

– Ar fi trebuit să-mi închipui! spuse investigatorul. Gordon Wells nu mi-ar fi făcut niciodată una ca asta. El este un priete

adevărat. Şi apoi are un nume prea nobil ca să poată fi un Rău. Iar în afară de asta, el nu s-a lăsat niciodată pradă publicităţii în pilule. El se uită la publicitate numai la televizor, aşa cum se obişnuia acum o sută de ani.

– N-ai nimerit-o. Nu ţi-ai închipuit nici de data aceasta! îl luă în râs Arrtisterò. Vouă, detectivilor, trebuie să vi se explice întotdeauna absolut totul!

– Dar atunci, dacă eşti tu... Cum ai putut ticlui toată povestea... Confucius... Necrolanda...

Arrtisterò schiţă un zâmbet răutăcios de satisfacţie.

– Gonzo Ortega, falsul chelner finlandez, e unul de-ai noştri, explică el. A tras cu urechea la toate minciunile pe care vi le-aţi înşirat, tu şi Wells, şi el a fost cel care a pus mesajele în bomboanele de ciocolată.

– Dar cum ai putut prevedea că aveam să alegem tocmai bomboanele *acelea*? insistă Vagabond.

– Uiţi de extraordinarele mele facultăţi *FESP*! spuse Arrtisterò şi mai înghiţi câteva pilule de publicitate.

Vagabond se opri puţin să mai chibzuiască asupra aspectelor situaţiei.

Gordon Wells nu avea nici o legătură cu cele petrecute, din care motiv credibilitatea teoriilor sale rămânea neştirbită. Arrtisterò – în mod evident mai nebun decât era de aşteptat – conducea deci Brigăzile Haosului. Aici se afla atunci tâlcul ultimei sale misterioase manii isterico-paranoice. „Toate astea sunt afurisit de improbabile!" gândi Vagabond.

O ambianţă nebună, ca aceea din Necrolanda, un fals *OMNIPREZENT*, Gordon Wells, şi apoi Arrtisterò, şef de brigadă...

În mod normal, asemenea lucruri nu se întâmplă.

Sau poate că da?

Toate acestea puteau fi indicii că Haosul era pe cale să gonească Ordinea din Realitate.

Şi dacă s-ar fi întâmplat aşa, ce s-ar mai fi ales din ele?

Încet-încet, toate începeau să-şi piardă credibilitatea. Oare evenimentele aveau să urmeze acelaşi curs? Avea să devină el însuşi, în scurt timp, ceva incredibil?

În orice caz, problema cea mai urgentă care se punea era cea a propriei lui supravieţuiri. Vagabond nu credea că un imbecil ca

Arrtisterò ar putea să ar ținte Omenirea mai mult decât atât, dar el, Vagabond, trebuia să născocească acum un expedient eficient pentru a se salva pe sine însuși din situația aceea tâmpită. Dacă într-adevăr misterioasele legi ale Haosului erau pe cale să se impună, treptat, asupra celor ale Ordinii, poate că avea să se descurce el cumva, folosind o tactică imprevizibilă și improbabilă. *POATE*. Dar tocmai din același motiv nu putea să aibă încredere. Cine mai știa dacă ar fi fost cu putință să folosească Haosul incipient în avantajul lui?

Înainte de toate, trebuia să câștige timp. Dacă avea să se dovedească apoi a fi un eveniment improbabil, ceva tot avea să-i vină în ajutor.

Adoptă în acest scop cel mai vechi stil de comportament standard din lumea romanelor polițiste: *Temporizarea Provocatoare!*

– Un ghicitor de două parale, ca tine, spuse pe un ton fără cusur, care și-a pierdut mereu timpul cu niște idei trăsnite și fără nici o speranță, cum ar fi povestea cu cronospaghetele, apoi cea cu pătlăgelele vinete-icoane și cu geronto-spiritele, nu-i poate hărăzi terorismului o soartă mai bună decât cea pe care le-a hărăzit-o celorlalte cauze ale sale anterioare, și anume *falimentul*! Toate sunt sortite eșecului. *E inevitabil!*

– Nu! urlă Arrtisterò ca într-un scenariu. Începu să se plimbe înainte și înapoi cu mâinile încrucișate la spate, privind încruntat undeva în golf. De data asta va fi altfel. *Premisele* sunt cu totul altele! spuse el, fără să-și întrerupă plimbarea, în timp ce chipul său exprima mânie și suferință. De celelalte dăți, continuă cu o licărire ciudată în ochi, *am crezut* că am descoperit menirea vieții mele, dar, de fapt, nu avusesem niciodată cea mai mică dovadă. Și nu acelea erau Vocația Mea. Apoi, într-o bună zi – hotărât odată pentru totdeauna, să aflu, în sfârșit, adevărul despre mine însumi –, am început prin a folosi metode științifice. Le-am încercat pe toate, dar fără nici un rezultat. Până când, într-o altă zi, introducându-mi numele în calculator, l-am anagramat în toate modalitățile posibile. Și până la urmă am descoperit Vocația Mea. După vreo câteva mii de încercări, am citit pe imprimantă *TERORIST*[1]. Acesta era deci cuvântul care rezultase di

[1] În italiană, *Terrorista* – anagrama lui Arrtisterò (n. trad.).

anagramarea numelui meu. Şi aceasta era – aveam, în sfârşit, dovada – vocaţia mea cea mai intimă.

„Realitatea este mai parşivă decât mi-aş fi închipuit!" reflectă Vagabond şi hotărî să profite de moment.

– Un lucru nu înţeleg, spuse el. De ce purtai masca lui Gordon Wells sub aceea a *OMNIPREZENTULUI*? Ce nevoie mai aveai de atâta prefăcătorie, dacă tot trebuia să mă lichidezi?

– Este un imperativ etic de-al meu, îl lămuri Arrtisterò. Ce fel de Membru al Brigăzilor Haosului aş mai fi, dacă n-aş crea Debandada şi Dihonia în atâtea şi atâtea situaţii? Ba chiar îmi pare rău că n-am avut şi mai multe măşti. Cu cât sunt mai puţine cauzele ce se atribuie unui efect, cu atât ne simţim mai aproape de reuşita misiunii noastre.

– Spunându-mi toate astea, replică ironic Vagabond, mi-ai *explicat* legăturile de cauză-efect şi ai *făcut ordine* în toată treaba asta. Ai acţionat împotriva propriilor tale idealuri!

Arrtisterò luă o înfăţişare aspră şi ochii i se congestionară.

– Ai dreptate, bastard afurisit! strigă el rânjind. Dar n-o să mai trăieşti tu mult, ca să apuci să te lauzi cu asta! Blackie! Carmelo! urlă, întorcându-se spre cei mai apropiaţi îngeri Ciborg.

Dar Vagabond avusese, din plin, răgazul necesar.

Acum ştia cum anume avea să iasă teafăr din toată tărăşenia. Îşi amintise de un fragment din cea de-a doua carte a lui Alex Dumas despre Montecristo: *Joe, Contele de Montecristo fuge din Cuba*. Era pasajul în care Contelui – aflat faţă în faţă cu perfidul rege comunist al Cubei, care voia să-l scurteze de cap – îi trecuse pe neaşteptate prin minte că: *„Toate tronurile au ascunse în spatele lor o ieşire secretă!"*

Vagabond se folosi de experienţa colegului său Montecristo şi – îndată ce le distrase atenţia îngerilor Ciborg cu câteva diversiuni din repertoriul său clasic – se repezi asupra tronului.

Găsi repede pasajul secret, care se deschise fără nici o dificultate.

În timp ce Arrtisterò urla şi înjura de mama focului, Vagabond îşi dădu drumul înăuntru, închizând trapa în urma sa.

Se uită în jur, dar nu văzu nimic.

Totul era cufundat în întuneric.

Şi umed. Şi cald.

Un alt uter?

Capitolul 16

Îndată ce pupilele sale – încă obișnuite cu lumina puternică din falsa împărăție-A-Cerurilor – se adaptară, văzu că se afla într-un tunel îngust, săpat în stâncă.

Nu se luase nimeni după el.

Probabil pentru că îngerii Ciborg, cu aripile lor mari, nu puteau trece prin deschizătura strâmtă prin care fugise el.

În trecut, nici măcar nu-i dăduse prin cap vreodată că ar fi putut să fugă într-o asemenea manieră. Acum Haosul – dacă despre acesta era vorba – îi devenise, în mod vădit, prieten. Merse mai departe prin tunel. Deși nu existau surse aparente de lumină, se putea vedea și așa. Nu se sinchisi prea mult de acest lucru. Îl muncea în schimb gândul ca nu cumva tunelul să fie fără sfârșit. Ca acest lucru să nu fie, cumva, acțiunea finală a Haosului împotriva sa.

Dar, dacă avea să iasă de-acolo, trebuia să-și continue investigațiile. De altminteri, nu știa ce altceva ar fi putut face.

Joe Arrtisterò se dovedise a fi, indiscutabil, un vinovat. Dar nu Vinovatul pe care-l căuta el. Vinovați din aceia se găseau cu duiumul pe toate drumurile. În schimb, el, Vagabond, îl căuta pe Vinovatul vinovaților, Cauza Primară a dramei neștiute care arsese de două ori criminometrul, cel Răspunzător de problema imensă care amenința lumea; Cel care dăduse cale liberă invaziei Haosului, admițând – dar nu și recunoscând ca adevărat – că Haosul era simptomul necunoscut asupra căruia efectua el cercetări. Și totuși de Haos *trebuia* să fie vorba. Teoria lui Gordon Wells – oricât de delirantă ar fi fost – era pusă în valoare de fapte, sau, cel puțin, nu era dezmințită de acestea. Contextul în care se mișca detectivul era cu totul altfel decât ordonat și devenea tot mai haotic, din zi în zi, din oră în oră. Iar el, Vagabond, ce făcea acum, în acel improbabil tunel? Cum de se afla acolo?! Merse tot mai neliniștit, ore în șir, prin interminabilul tunel cufundat în întuneric, fără să vadă nimic și încercând să nu gândească aproape deloc.

Tunelul se termină într-un zid, prin care se strecura o lumină firavă, grație căreia evită o cumplită lovitură în nas de obstacolul neprevăzut.

În mijlocul zidului se afla un oblon mic.

Vagabond îl deschise fără dificultate și cu o nemărginită ușurare. Trecu prin gaură și ajunse în partea cealaltă.

Se găsea acum într-o sală a cărei lumină îl orbea. Dădu să închidă oblonul și se trezi că o ține în mâini pe Gioconda. Celebrul tablou al lui Leonardo – încastrat în mod abil în perete – constituia sistemul de închidere al tunelului.

Privi în jur. După toate aparențele, ar fi putut să fie Luvrul. Un grup pestriț de turiști își lua tradiționalul picnic în fața capodoperei lui Leonardo.

„Hait!" își spuse Vagabond. „Realitatea a depus cu totul armele. Nu mai există Ordine. Domnește Haosul! Haosul a dărâmat ultimul obstacol, ultimul stăvilar și ne-a inundat."

Convingerea sa deveni și mai puternică atunci când, o dată ieșit din Luvru, în loc să se afle la Paris, se trezi la Berlin, în Ku'Damm. Și clădirea din care ieșise era Gedächnißkirche.

Hoinări o vreme fără nici o țintă. Intră în luxosul hipermagazin KaDeWe și se pomeni într-o gondolă pe Canal Grande. Dădu să vâslească și se trezi ascultând predica unui preot răgușit, în Westminster Abbey, și în același timp pluti în levitație, despuiat, prin Empire State Building. Pe stadionul municipal din Torino audie un concert „beast" care se desfășura într-o fabrică ocupată din Kreuzberg, lângă Enlischer Garten. Călare pe Marele Zid Chinezesc, îl învinse pe Hieronim, cu împănatele sale SS. Avu o întâlnire și cu Nick Tartaglia[1], care nu exista încă, dar îl conduse să-și încerce puterile într-un solo de baterie, pe o durată de șase luni, în Panteca din Genova, înainte de a fi dat afară în șuturi de Hangiul Nebun, care se credea un scriitor SF. În cele din urmă, își află un pic de proto-odihnă la Roma, în piața Navona, pe marmura fântânii.

În jurul lui, o mulțime de artiști plăteau din gros ca să le poată face caricaturi turiștilor.

Bișnițari de tot soiul erau trași pe sfoară de copii răi.

---

[1] Niccolò Tartaglia, matematician italian (1499-1557), primul care a aplicat matematicile la arta militară; cunoscut, mai ales, prin lucrările sale privind ecuațiile de gradul III (n. trad.).

Pe Vagabond îl acostă un bărbat. Era înalt, chipeş, şi detectivul observă că purta veşminte negre. Avea şi o cicatrice deasupra ochiului stâng.

– Bună ziua! spuse bărbatul zâmbind. Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt un Reprezentant al firmei *HAZARDUL SpAI* (Societate pe Acţiuni Ireversibile).

Îi întinse mâna.

Vagabond i-o strânse, galben la faţă.

– E ceva important? întrebă el.

– Influent, răspunse Agentul Hazardului cu un aer confidenţial. Societatea mea este cea mai influentă dintre toate.

– Sunt foarte onorat, mărturisi Vagabond oarecum stingherit. Ce pot să fac pentru dumneata?

Ce invenţie minunată şi frazele astea de gata!

– E foarte complicat să vă explic, zise Agentul, motiv pentru care nu vă voi explica nimic. Vă voi spune, în schimb, ce anume suntem noi dispuşi să facem pentru dumneavoastră.

– Aa! exclamă Vagabond plin de curiozitate.

– Mai întâi de toate, ce mai faceţi? întrebă Agentul Hazardului cu un zâmbet fals.

– Cum? Hmm... nu prea rău... adică, de fapt, e rău, e groasă, ce mai!

– Şi soţia? Copiii?

– N-am.

– Bine, bine.

Agentul Hazardului se opri o clipă să se gândească, mângâindu-şi cicatricea de deasupra ochiului stâng.

– Bun, şi? întrebă Vagabond după câteva minute, dând semne de nerăbdare.

– Hai să ne tutuim, propuse celălalt. Aşa cum se obişnuieşte între colegi.

– Suntem colegi?

– Depinde de punctele de vedere. Eu unul zic că suntem colegi.

– La ce suntem colegi?

– Vei afla şi singur atunci când vei cunoaşte punctul meu de vedere.

– De ce-ai venit să mă contactezi?

– Ştiu că eşti în căutarea unui Vinovat.

– Cum?

– Ei bine, noi, cei de la SpAI, vrem să te ajutăm să-l găseşti. Ai o misiune foarte grea. Foarte, foarte grea. Foarte, cum nu se mai poate de foarte, foarte grea.

– Încerci să-ţi baţi joc de mine?

– Ferit-a sfântul! Vrem să te ajutăm. Nici măcar nu ştii în ce constă misiunea ta. Nu ştii ce s-a comis şi, cu atât mai puţin, cine a comis.

– Ştiu foarte bine ceea ce nu ştiu.

– Fără ajutorul nostru, nu vei putea ajunge niciodată la nimic bun.

– Stai puţin! obiectă Vagabond. Este adevărat că nu ştiam ce s-a comis, dar acum probabil că ştiu! N-ai privit în jurul tău? Pretutindeni domneşte Haosul – ne cuprinde din toate părţile. Dacă asta vrei să...

– Eşti aşa de sigur de acest lucru?

– Mă rog, nu chiar atât de sigur. Cum aş putea să fiu?

– Dacă prin Haos înţelegi acele halucinaţii de doi bani, a căror victimă eşti de câtva timp, continuă Agentul, îţi pot spune doar că un *LSD* a-ntâia ţi-ar fi produs senzaţii mai bune, mai plăcute.

– De unde ştii ce se petrece cu mine?

– Noi, Agenţii Hazardului, suntem dotaţi cu niscaiva facilităţi de a cunoaşte, din când în când, Realitatea.

– Atunci, nu-i adevărat că Haosul este pe cale de-a goni Ordinea din împărăţia Realităţii, aşa cum susţine teoria lui Gordon Wells, nu? întrebă Vagabond, cu o neliniştе crescândă.

– Ce înseamnă „Haos", „Ordine", „Realitate"? izbucni Agentul, agasat. Am putea spune, la o adică – exagerând un pic cu bunăvoinţa noastră –, că există Realitate, nimic altceva decât Realitate. Dar „Ordine" şi „Haos" sunt metafore perfide, etichete trădătoare, ce cuprind concepte arbitrare şi invizibile. Ce vrea să spună „Ordine"? Ce vrea să spună „Haos"? Accept aceste întrebări. Dar voi desfide oricând pe oricine va pretinde că-mi va putea da un răspuns. Aşadar, dacă vrei să discuţi cu mine, fereşte-te ca de dracu' să pomeneşti de asemenea bazaconii.

Lui Vagabond îi sări țandăra. Îl apucă de haină pe Agentul Hazardului și începu să-l scuture zdravăn, urlând ca ieșit din minți:

– Cine-mi garantează că tot ce spui are vreo noimă? Cine-mi garantează că tu exiști cu adevărat?! Cine, ai?!

– Eu unul, nu, în mod sigur! replică Agentul, eliberându-se supărat la rându-i. Sunt prea serios și demn ca s-o fac. Și mai sunt și ofensat. Dar cine îmi garantează *mie* că *TU* exiști cu adevărat?

– Hmm, eu... of, fir-ar să fie! Lămurește-mă, cel puțin, de unde naiba ai răsărit și cum ai dat peste mine... Eu habar n-am cum am nimerit aici. Tu cum ai ajuns prin locurile astea?

– E simplu. Cu ajutorul transcendensorului meu! spuse Agentul Hazardului, arătând spre o cabină telefonică.

– Aia...

– Da, da, înțeleg. Nu pare a fi un transcendensor. De fapt este camuflat pentru a nu bate la ochi. Transcendensorul este mijlocul cel mai comod și mai sigur de a te deplasa între diferitele niveluri ale Realității. Al meu este un model de lux, dotat cu de toate.

Vagabond tăcu, privind cu mare curiozitate și cu și mai mare suspiciune cabina telefonică. Agentul Hazardului continuă:

– Dar acum se face târziu. Ar fi bine să guști imediat din băutura asta! spuse el, indicându-i o sticluță cu un conținut alburiu-lăptos.

– Ce e? se interesă Vagabond.

– Paradoxină, răspunse Agentul Hazardului. Diluată cu lapte proaspăt și gustos, lapte uman muls azi-dimineață de la o tânără romaniolă, din alea zdravene, așa cum sunt mai toate pe aceste meleaguri.

– Paradoxină? Ce dracu' mai e și asta? Și de ce ar trebui s-o beau? întrebă Vagabond.

Agentul Hazardului zâmbi cu șiretenie.

– Paradoxina este, într-un fel, o substanță care provoacă paradoxuri în realitatea înconjurătoare, dar care nici nu există de fapt. Ea este doar un simbol ce servește ca pretext pentru a da un sens propriilor sale efecte. Să nu-ți faci griji dacă-i ceva paradoxal, asta face parte din joc. Faptul că o bei sau nu, este mai mult o chestie de formă. În realitate, numai faptul în sine de a te gândi la ea provoacă, inevitabil, efecte răsunătoare! Deci nu-ți va folosi

la nimic dacă o vei refuza, în afară de cazul în care nu vei dori să-mi produci mie o neplăcere. Şi tu nu doreşti aşa ceva, ştiu eu!

– Ce te face să fii atât de sigur?

– Pentru că dacă nu-mi vei produce o neplăcere, atunci îl vei găsi, în sfârşit, pe adevăratul Vinovat de toată această tărăşenie, cel pe care-l tot cauţi – cel care se face Vinovat de Vina încă necunoscută ţie. Dacă nu-mi vei produce neplăcerea de a refuza paradoxina, atunci îţi vei descoperi Vinovatul. Te asigur!

Vagabond se lumină la faţă.

– Dar cum e cu putinţă ca...

– Nu-ţi face griji în legătură cu asta. Deprinderea de a dori să atribui cauze sigure şi bine precizate oricărui efect poate să fie, uneori, o distracţie sau, cel mai adesea, un viciu dintre cele mai urâte. În orice caz, *acum* este ceva inutil. Complet inutil. Voiai, năzuiai, doreai cu tot dinadinsul să găseşti un Vinovat. Exişti, pur şi simplu, numai şi numai în funcţie de Vinovatul căruia încerci să-i smulgi masca, iar eu te informez, în modul cel mai simplu, că-l vei găsi într-un fel sau altul. Îţi ajunge?

– Bineînţeles că-mi ajunge! admise Vagabond. Dar tu cu ce te alegi din asta?

Agentul Hazardului râse cu viclenie.

– Să zicem că mă mulţumesc cu satisfacţia estetică pe care mi-o dă întreaga poveste.

Medită preţ de-o clipă, apoi continuă:

– Firește că-i vorba doar de o metaforă... de fapt, *toate* şi *mereu* sunt doar o metaforă... şi firește că au o infimă legătură cu adevăratul *motiv* al întreprinderilor mele. Dar cred că tu, cu puţină imaginaţie, cu bunăvoinţă şi cu mintea ta, ai reuşi să faci mai mult decât pot face eu cu vorbele.

– Şi dacă aş refuza să beau... paradoxina?

– În cazul ăsta nu vei fi tu cel care-l va găsi pe Vinovat, ci Vinovatul pe tine.

– Asta ce vrea să-nsemne?!

– Să nu-ncerci să-l descoperi! Dar tu nu vei încerca să-l descoperi. Ştiu eu! Tu vei bea paradoxina. N-o vei refuza. E *SCRIS* că o vei bea!

– Unde „e scris"?

– Nu te apuca acum să pui întrebări cretine, la care, oricum, nu voi răspunde! Ia sticluța și bea! Nu pot să-mi pierd toată ziua cu tine! În afară de asta, mi-am lăsat transcendensorul descoperit, și aici ne aflăm în Italia, ce naiba! N-aș vrea să-mi „umfle" stereo-ul.

Vagabond se uită cu o strâmbătură de nedumerire la sticluța pe care o ținea în mână. Lapte uman... Paradoxină... Vinovatul... Trebuia s-o bea? Mai rău decât atât nu s-ar fi putut, socoti el. Și mai era și *SCRIS* că trebuia s-o bea. *Unde* anume stătea scris? Și ce anume însemna? Dar... *Însemna*, oare, ceva?

Ca un automat, ca și cum ar fi fost împins din afară de o forță mai mare decât voința sa, Vagabond duse sticluța la gură și bău.

Se miră de gustul de lapte uman, pentru că paradoxina n-avea nici un gust.

Apoi urmă o explozie de umbre și culori și sunete.

Sau poate că o implozie.

Și ceva sări.

Poate în mintea lui Vagabond, ori poate în realitatea exterioară.

Detectivul avu senzația, vie și clară, că din momentul acela Realitatea – sau ceea ce se înțelege în mod obișnuit prin Realitate – nu avea să mai fie *niciodată* aceeași.

Capitolul 17

În alt loc și în alt timp, sau, dacă preferați, la un alt nivel de Realitate, sau – de ce nu – chiar acolo și în acel moment, sau aici, chiar aici, însă cu un alt caracter tipografic sau text, sau, mă rog, ce mai doriți... Dar s-o lăsăm baltă. Să-i dăm înainte cu o nouă metaforă! Să-i dăm înainte cu o nouă transfigurare a obișnuitei mocirle de simboluri și a hârdăului cu arhetipuri!

În Lumea-Cea-Fără-De-Iubire, Mica Veveriță-Tânjitoare-De-Dragoste se tot foia de jur împrejur, muncită de o problemă insolubilă. Nu dorea mult de la viață și, totuși, era scris că dorea prea mult și că nu avea să fie niciodată satisfăcută. Ea știa că urma să sufere în veci de acel puțin de care avea nevoie, dar continua

să rătăcească în căutarea a ceea ce nu exista decât în mintea şi în instinctele ei.

Culese o pietricică de pe cărare şi, simţindu-se poetă, glăsui:

– Dacă tu, o, pietricică, ţi-ai sacrifica o singură moleculă din întregul tău pentru a mi-o dărui în semn de iubire, atunci întreg universul ar începe să aibă un rost, şi eu aş trăi fericită pentru totdeauna.

Trebuie să spunem că veverița se mulţumea cu puţin, dar nici o moleculă nu putea exista în Lumea-Cea-Fără-De-Iubire.

Doar o muzică dulce umplu aerul şi păsările împănate, cu ochi mari surâzători, se materializară prin aer, ciripind melodii de basm şi rotindu-se în zbor pe Cerul Azuriu Prieten. Albă-ca-Zăpada – ivită ca prin minune din Lampa lui Aladin – o luă în mânuţele ei calde şi protectoare pe Mica Veveriţă-Tânjitoare-De-Dragoste, în timp ce Bunul Dumnezeu Reînviat, netezindu-şi lunga şi autoritara barbă albă, se uita de la fereastra Sa triunghiulară din norii albi de smântână, cu străvechiul Său zâmbet patern de mulţumire.

Mica Veveriţă înnebuni de bucurie.

Aceasta e doar o presupunere. Ceea ce se ştie în mod sigur este numai că ea a înnebunit. De altminteri, asta-i una dintre posibilele contraindicaţii care figurează, conform legii, pe notiţa explicativă privind modalitatea de întrebuinţare, notiţă anexată – în mod reglementar – fiecărui flacon de paradoxină aflat în comerţ. Totuşi, mostrele-cadou n-au asemenea notiţe.

Capitolul 18

În alt loc şi în alt timp, sau, dacă preferaţi, la un alt nivel de Realitate, sau – de ce nu – chiar acolo şi în acel moment, sau aici, chiar aici, însă cu un alt caracter tipografic sau text, sau, mă rog, ce mai vreţi... Dar s-o lăsăm baltă. Să-i dăm înainte cu o nouă metaforă! Să-i dăm înainte cu o nouă transfigurare a obişnuitei mocirle de simboluri şi a hârdăului cu arhetipuri!

În Lumea Fermecată-A-Iubirii-Sacre, copilul intra la cinema să vadă în premieră filmul de desene animate al lui Walt Disney.

Îl adusese acolo mămica lui pentru că învățase așa cum se cuvenea lecția pentru școală și dascălii erau mulțumiți de el.

Apoi, a doua zi avea să fie Crăciunul; Pruncul Isus urma să se pogoare pe Pământ ca să mântuiască Lumea de păcate și să procopsească trei sferturi din populație cu al treisprezecelea salariu. Și preotul parohiei avea să-i dea binecuvântarea pentru tot anul următor și să afurisească zvonurile acelea tâmpite despre o iminentă catastrofă atomică.

Căldura ocrotitoare a suavelor culori ale filmului de desene animate îl învălui pe toată durata părții întâi, înnăbușind orice teamă perfidă în străfundurile mlaștinilor psihice. Dar atunci când, după pauză, proiecția fu reluată, în film apăru ceva cumplit de greșit. Cu chipul schimonosit de lucrătura lui Satan, Albă-ca-Zăpada se repezi urlând asupra celor șapte pitici și le despică veșmintele și burțile cu un cuțit tăios, scoțându-le măruntaiele, neîndurătoare la strigătele lor sfâșietor de dureroase și la rugile lor.

După o clipă de teroare, mama urlă, acoperind cu mâinile ochii copilașului ei, care însă își eliberă repede fața, continuând să privească. Acum se vedea un marinar despuiat, mușchiulos și nădușit, cu trupul păros și plin de cicatrice și de tatuaje, care, grohăind și înjurând, îl sodomiza violent pe Bambi, Puiul de Cerb.

Cu trupul sfâșiat de ghearele și cârligele care-l țineau nemișcat, acesta plângea la fiecare lovitură și limba îi atârna într-o parte, iar din buza de jos i se scurgeau încet balele.

Femeia privea fix spectacolul, cu ochii holbați, dar fără să vadă nimic, în timp ce copilul, cu chip vinețiu și animat de-o improbabilă identificare, își unea urletele și înjurăturile cu cele ale marinarului, bătând cu pumnii în scaunul din fața sa.

Și în acest mod societatea Metro-Golden-Meyer se căi de faptul că făcuse haz pe socoteala racketului Sprayurilor cu Paradoxină.

Capitolul 19

În alt loc și în alt timp, sau, dacă preferați, la un alt nivel de Realitate, sau – de ce nu – chiar acolo și în acel moment, sau aici, chiar aici, însă cu un alt caracter tipografic sau text, sau, mă rog,

ce mai vreți... Dar s-o lăsăm baltă. Să-i dăm înainte cu o nouă metaforă! Să-i dăm înainte cu o nouă transfigurare a obișnuitei mocirle de simboluri și a hârdăului cu arhetipuri!

La sfârșitul focurilor de artificii simbolice din mintea sa, James Vagabond se trezi la marginile unei lumi ce se întindea largă în fața lui. Știu că era vorba de o lume, pentru că pe o veche tăbliță indicatoare din dreapta sa scria cu litere șterse: *Lumea Realității Obiective – 1 km*. Pricepu imediat – din absurditatea textului indicator – că paradoxina își făcuse efectul. Se pregătea să parcurgă acel kilometru când se pomeni, cu oarece mirare, că-l și străbătuse, din câțiva pași. „Un caraghioslâc", gândi el; lumea pe care i-o așternea în fața ochilor paradoxina părea fermecătoare și caraghioasă. Dar era vorba, oare, de o lume adevărată? Poate că paradoxina nu era decât un banal halucinogen și mintea sa „plecase cu sorcova". Plecase să-l descopere pe Vinovat? Sau ceea ce se întâmpla era cu totul real, în virtutea efectelor necunoscute ale paradoxinei... Sau poate că Haosul dărâmase orice obstacol, îi răpise Ordinii Realitatea și o transformase ca atare? Nu erau de neglijat nici opțiunile minore privind o intervenție supranaturală, o nebunie ascuțită ca un vârf de lance sau o răsunătoare înscenare pusă la cale – în chip de farsă, ori de răzbunare – împotriva lui de vreo șleahtă de prieteni sau de dușmani. Așadar, explicația cea mai probabilă era...

– Bună seara, effendi!

Vagabond se întoarse. Cel care vorbise era un băiețaș caraghios, cu un aer cam prostuț, cu păr roșu, obraji bucălați și pistruiați, care părea ieșit dintr-un neo-film american. Ținea în lesă un melc de culoare cafenie, prietenos la înfățișare.

– De ce mi-ai spus „effendi"? întrebă investigatorul.

– Aici nu se pun întrebări, effendi! Aici se pot obține răspunsuri numai cu condiția să-ți pui întrebări ție însuți sau să ici drept bun ceea ce zic eu. Eh! Eh! Eh! Făcu o pauză, apoi continuă: Dumneavoastră vă trebuie o Călăuză.

Băiatul părea să aibă o fire surprinzător de isteață, în ciuda vârstei și a înfățișării sale.

– Noi toți avem nevoie de o Călăuză, continuă el, atunci când ne aventurăm într-o lume necunoscută. Sau ar trebui să spun

într-o lume ignorată? Eh! Eh! Eh! Dar vă rog să mă urmați, effendi.

Intră cu melcul într-un tunel întunecos, ce tocmai se ivise în fața lor, și Vagabond se luă după el ca oaia, mai stânjenit cum nu fusese în viața lui în fața unui băiețel care, pe deasupra, avea și o figură tâmpă și respingătoare.

– Poți să-mi spui „tu", îi zise Vagabond. Așa, ca între colegi.

– Suntem colegi? întrebă Călăuza.

– Nu știu, răspunse detectivul nu prea în largul său. Poate că da.

Apoi, ochii săi fură orbiți de o puternică lumină albă. Tunelul se volatilizase și un spațiu imens și alb se întindea în toate cele șase direcții. Nu văzu perete, tavan sau pardoseală și o mulțime de indivizi atârnau în fața, în spatele, deasupra și dedesubtul lui în felurite și misterioase poziții.

– Acesta este centrul nostru turistic cu cea mai mare putere de atracție și cel mai mare prestigiu, îi spuse Ghidul cu vădită mândrie. Micul Sat Temparadox, singurul cu adevărat în măsură să ofere o gamă completă de paradoxuri temporale pentru toate gusturile și pentru toate buzunarele. Trei sferturi din turiștii cu vremelnicie fixă, așa ca tine, vin aici numai pentru acest lucru. Vrei să faci un tur?

– Hmm, știi, eu...

– Nu te va costa nimic. E pe gratis! Hai, vino, și fii cât se poate de atent la tot ceea ce vei vedea, pentru că, la întoarcerea ta, toți prietenii și toate rudele tale vor dori să știe, în mod sigur, cum a fost.

„Băiețașul ăsta m-a confundat cu vreun turist", își zise Vagabond. „Nu știe că sunt un detectiv ajuns pe-aici pentru a investiga..." Avu o îndoială. „Și dacă aș fi fost cu adevărat un turist? Când anume un individ începe să devină un turist? Poți fi turist chiar așa fără voia ta?"

– Așadar..., începu Ghidul. În partea de sus, la dreapta ta, poți vedea Cartierul Asasinului, ținta tuturor celor care vor să comită un omor imposibil. De obicei este vorba despre indivizi banali, dornici să se întoarcă în timp pentru a-și ucide propriul bunic sau străbunic. Unii cred că sunt cât se poate de originali dacă se ucid pe ei înșiși încă de tineri, în loc de a ucide o rudă apropiată, fără

a fi în stare să priceapă că între efectele reuşitei artistice şi calitatea tehnică a paradoxului nu-i nici o diferenţă. Apoi, firește că mai există şi toţi cei care vor să se întoarcă în timp pentru a ucide un personaj istoric, schimbând în acest fel cursul istoriei. Şi acest lucru e o vacă bună de muls. La ora actuală, pe primele locuri în clasament – *hits*, cum s-ar zice – sunt Isus Cristos şi Hitler care, numai în cursul acestei luni, au fost asasinaţi, fiecare, de mai mult de cinci milioane de clienţi de-ai noştri.

– O mică întreprindere înfloritoare, ai? interveni Vagabond. Apoi, atenţia îi fu atrasă de două figuri ce se deplasau cu repeziciune. Cine sunt ăia doi? întrebă el, arătând o pereche de bărbaţi asemănători, somatic vorbind, dintre care cel mai tânăr îl fugărea pe celălalt, mai bătrân, ameninţându-l cu o toporişcă, iar amândoi – aşa cum apăreau imaginile în câmpul vizual al lui Vagabond – se deplasau cu capul în jos.

– Jack Smith, spuse Ghidul. Un exemplu tipic de modalitate cum nu se poate mai perfidă de a schimba viitorul cu trecutul. La vârsta de douăzeci de ani a hotărât că la şaizeci va fi trebuit să moară pentru că-i ura pe toţi babalâcii, care erau atât de inestetici, de fleşcăiţi şi cu pielea zbârcită, atât de oribili, în comparaţie cu cei de douăzeci de ani, şi, pe deasupra, atât de pisălogi! Aşa încât a aranjat să fie proiectat în viitor pentru a se ucide pe sine sexagenar. Acesta din urmă însă, amintindu-şi că îi trecuse prin cap o idee atât de nesăbuită pe când avea numai douăzeci de ani, s-a răzgândit între timp şi acum fuge de el însuşi-tânăr, pentru a supravieţui.

– O clipă! Dacă Tânărul vede că Bătrânul nu vrea să moară, ar trebui să înţeleagă faptul că el însuşi se va răzgândi o dată cu trecerea timpului.

– Ei, nu! Din păcate, Jack Smith la douăzeci de ani era un descreierat şi un mare căpăţânos, şi nimeni şi nimic nu l-ar fi putut face să iasă dintr-ale lui – nici măcar el însuşi-bătrân –, iar acum, sexagenar fiind, suportă, pe drept, consecinţele.

Între timp, Tânărul îl ajunsese pe bătrân şi-i făcea creierii harcea-parcea cu toporişca.

– Aşa-i trebuie! spuse Vagabond, arătând spre Bătrân. Să se înveţe minte, c-a ucis un biet bătrân în tinereţe!

Ghidul râânji.

Pentru că Bătrânul era viu și nevătămat, și în cea mai bună formă. Scoase un pistol din haină și trase asupra Tânărului, care se prăbuși cu o grimasă de mirare.

– Dar ce?...

– E clar, nu? spuse Ghidul, rânjind în continuare. Imediat după ce s-a ucis pe sine sexagenar, Jack Smith a fost cuprins de un cumplit și complicat simțământ de vinovăție, dedicându-și întreaga viață reparării greșelii sale. Între timp se apropia, încet-încet, clipa fatală în care avea să dea socoteală și să fie pedepsit chiar de el însuși pentru vina de a se fi ucis pe sine. În acest sens, gestul său era, pe bună dreptate, crimă, dar, totodată, și pedeapsa pentru ea.

Această a doua cheie de citire a dramaticei sale fapte din tinerețe l-a izbăvit de sine însuși dintr-un punct de vedere moral. Într-adevăr, a rezolvat acel complex de vină – altminteri de nerezolvat – prin următorul raționament:

Eu voi fi pedepsit cu moartea pentru vina de a mă fi ucis pe mine însumi; cel care mă va ucide va face, așadar, o operă de justiție! În lumina acestui fapt, gestul meu din tinerețe n-a mai fost o acțiune barbară și necivilizată, ci un act, demn de laudă, de sacrificiu și de deplină justiție. Așa încât nu merit să mor pentru o vină pe care n-o am!

Raționamentul era bun, dacă voia să-l considere ca atare, iar el *voia* să-l considere valabil și a reușit în acest fel să se salveze de sine însuși în sens moral. Mai rămânea problema de a se salva de sine însuși din punct de vedere fizic. El își amintea de omorul comis – uciderea propriei sale persoane – fapt care făcea parte din eterna curgere a Realității Universale și, ca atare, era imutabil. A fi împiedicat să se întâmple ceea ce se întâmplase în realitate, ar fi fost ceva paradoxal. Nimic – cu excepția Zeilor care, din păcate, nu existau – nu putea schimba cursul realității. Sau, cel puțin, *aproape* nimic. Jack Smith a citit inserția publicitară într-o revistă de pornofilozofie mediocră, s-a dus apoi la drogheria cumnatului său – care-i făcea niște prețuri speciale –, a cumpărat 5 mg de paradoxină de cea mai proastă calitate, ciorovăindu-se un sfert de ceas în legătură cu culoarea ambalajului, apoi a înghițit preparatul diluat cu un pahar de Chianti.

Între timp, Tânărul îl fugărea din nou pe Bătrân. Îndată ce-l ajunse, îi hăcui iarăși craniul cu toporișca.

– Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă Vagabond.

– Hâââm! își drese vocea Ghidul. Atunci când se acționează asupra Realității, se întâmplă uneori să nu se poată evita un mic inconvenient... Problema e că noi nu știm care sunt, cu *exactitate*, compoziția, structura, *forma et substantia*, dimensiunea Realității asupra căreia acționăm. După cum nu cunoaștem – trebuie să admitem – nici natura instrumentelor pe care le folosim. La drept vorbind, nici măcar nu suntem siguri că posedăm niște instrumente reale, care să existe efectiv. Spunem că facem fel de fel de încercări și primim confirmarea fenomenelor, ceea ce este, totuși, ceva mai bun decât o farfurie de spaghete răsfierte. Suntem aidoma unui sculptor care modelează o substanță nesigură cu instrumente care cel mult ajung să fie o speranță a lor însele – acesta nu va deveni niciodată un Michelangelo. Și totuși, până la urmă, un rezultat tot se obține, întotdeauna și oricum, cu ale sale *pro* și *contra*. Cât privește distincția dintre unele și altele, asta-i altă problemă. E mai bine să te ocupi numai de partea creatoare și să lași orice interpretare tehnică pe seama criticilor, cel puțin, după umila mea părere de Ghid.

În cazul de față, Tânărul și Bătrânul care se ucid pe rând au reușit, cu toate acestea, să nu moară. Iar acum nu vor reuși *NICIODATĂ* să moară și vor rătăci o Veșnicie prin acest colț de uitare, fugărindu-se și ucigându-se unul pe altul fără răgaz, fără vreo pauză pentru o cafea sau o țigară, așa, măcar la răstimpuri.

– O Veșnicie, repetă Vagabond.

– Dacă măcar s-ar opri câteodată să mai tragă și ei vreo țigară, continuă Ghidul, atunci ar mai putea spera într-un frumușel de cancer. Dar așa, situația lor este una fără speranță. Pe Veșnicie!

– Pe Veșnicie, repetă Vagabond. Și au ceva timp înaintea lor, nu glumă...

– Dacă e s-o luăm așa, atunci au și în urma lor, ținu să precizeze Ghidul. Într-adevăr, Jack Smith nu este un bărbat născut în același univers cu tine. El se tot fugărește pe-aici ca să se omoare cam de *1 000 ridicată la puterea 1 000 ridicată la puterea 1 000 și așa mai departe de-o mie de miliarde de ori-ani*. În acel timp – pe care a-l defini drept îndepărtat ar fi, poate, un act de aproximație și superficialitate – exista un univers cu totul diferit de acesta, cu excepția unei planete numite – în mod

misterios – „Pământ" de către locuitorii ei, pe care prospera, mai presus de orice, o formă de viață atât de asemănătoare cu cea omenească din zilele noastre, încât ar putea fi considerată „identică". Tot ceea ce am povestit, despre cel care voia să se sinucidă și așa mai departe, s-a întâmplat atunci, iar consecințele se trag până în ziua de azi. Și acest lucru e destul de neînsemnat în comparație cu ceea ce se va mai întâmpla până la sfârșitul sfârșitului, și hăt dincolo de acesta. Așa ca un minimum.

Ghidul tăcu. Își aprinse o țigară și începu să-și mângâie, gânditor, perechea de mustăți pe care i-o împrumutase Melcul său care, până atunci, se ținuse, țâfnos, deoparte.

– Mai termină cu toate balivernele astea! spuse Melcul, schimbându-și culoarea de la cafeniul inițial la un brun-sepia neliniștitor. Îl zăpăcești, îl înnebunești și, pe urmă, o să dăm de dracu'!

– Stai, stai, nu te înfuria! îi spuse Ghidul, dându-i înapoi mustățile. Apoi se întoarse spre Vagabond. Tresări brusc. Rămase nemișcat. Deveni țeapăn. Și palid. Îl trecură năduşelile. Înghiți în sec. Apoi urlă cu o voce plină de spaimă: Fii atent, effendi! Atenție... Aiiii!

Capitolul 20

Vagabond citi spaima atât în ochii băiețașului, cât și în cei ai Melcului. Privi în juru-i, în căutarea vreunui pericol, apoi se întoarse brusc, la timp, pentru a vedea... nimic. Nu se întâmplase nimic. Nimic demn de remarcat. Ghidul era tot alb la față de spaimă și asudat.

– Effendi, ai scăpat cu viață printr-o minune, spuse Ghidul, ștergându-și fruntea plin de importanță. Prin părțile astea, adică în „Lumea Realității Obiective"... – e și ăsta un nume ca toate altele, nu-l lua chiar așa, cuvânt cu cuvânt –, am fi putut foarte bine să-i spunem și „Pippo"... legile după care existăm sau nu existăm fiind diferite de cele pe care le cunoști tu. Bunăoară, aici e greu să mori definitiv și trăiești, oricum, ceva ce nu va mai putea fi schimbat. Dacă tu ai fi lovit de un automobil, noi am

putea foarte ușor să-ți schimbăm trecutul, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Însă, în acest fel, ai trăi o veșnicie. În schimb, există o lege ultrauniversală care hotărăște că nimic nu poate exista cu toată certitudinea, că nimic nu poate exista, așadar, dincolo de hotarele timpului și spațiului. Conform Principiului Absoluților Bizari Și Opuși, *sau toate sunt absolut perfecte, sau nimic nu este absolut perfect!* Din păcate, în înșiruirea noastră de universuri e valabilă cea de-a doua opțiune. Așadar, o existență – fie una palpitantă de viață, fie una de simplă materie inertă – nu poate fi veșnică și absolută prin definiție. Existenței îi este proprie necesitatea non-existenței, iar moartea aparține vieții. Nimic și nimeni nu poate să afirme că a existat după toate posibilitățile până când n-a încetat să mai existe. Viața n-ar mai avea nici un sens dacă n-ar fi în strânsă legătură cu moartea, în acea legătură care nouă – dată fiind superficialitatea noastră antropomorfă – nu ni se pare atât de mult o legătură, cât, mai curând, un destin temporal.

Modalități de a muri există cu milioanele, și cele care ne sunt familiare ni se par evidente. Dar aici, în lumea pe care o creează paradoxina, aici unde aceste modalități nu sunt ireversibile, și deci nu sunt valabile, există, totuși, exigența – de care nu poți face abstracție – de a se garanta moartea tuturor celor ce sunt în viață. Și nimic, nimic nu poate împiedica această exigență să acționeze, mai devreme sau mai târziu, în mod ineluctabil. Sunt unele bariere peste care nu se poate trece. Și dacă acele o mie de modalități tradiționale de a muri sunt reversibile, și deci nevalabile, atunci Entropia – așa îi spunem, poetic, dușmanului nostru de moarte aparent – mai născocește încă o mie care, ție, ce nu ești obișnuit să le recunoști, ți se vor părea că sunt toate la fel. Într-adevăr, dacă stai să te gândești bine, toate modurile de a muri sunt asemănătoare. Oricum, ca să-ți dau un exemplu, adineauri chiar a trecut moartea pe lângă tine.

– Cee?! Cum așa?! În ce fel?

– Tocmai încercam să-ți explic. Deoarece nu cunoști rânduielile de pe-aici, acestea nu-ți pot fi cunoscute. Dar să nu-ți faci probleme. Ești în viață. Bucură-te de condiția asta a ta vremelnică!

– Da, dar pot să mor din clipă-n clipă!

– Și ce ți se pare așa de ciudat? Când anume n-ai mai putut să mori dintr-o clipă într-alta? Singura diferență este că acum nu

cunoşti felul de moarte pe care-l rişti. Sau, mai curând, îţi este mai necunoscut decât în trecut. Coeficientul tău de risc de moarte este acelaşi.

– Eşti foarte deştept pentru vârsta ta.

– Am citit şi eu, acolo, nişte benzi desenate.

– Dar şi tu rişti să mori, la fel ca mine.

– Eu sunt deja mort.

– Cee?!

– Am murit de cel puţin trei ori. Dar nu-ţi face griji. E un fel de bursă neagră de-a mea, personală.

– Şi Jack Smith, care se tot aleargă pe Veşniţie? Cum de nu moare niciodată? Cum se face că are o Viaţă Veşnică?

– Aia mai e viaţă?

Melcul stinse cu piciorul a nu ştiu câta ţigară. Culoarea sa maronie nu era, câtuşi de puţin, încurajatoare.

– Palavre, aiureli, gogoşi! izbucni el. Dacă vreţi să terminaţi o dată cu vizita asta turistică, atunci grăbiţi-vă, pentru că eu, în scurt timp, am o întâlnire de amor!

Ghidul roşi, scrâşnind din dinţi. Apoi îi dărui propriul său păr Melcului ca să-l mai îmbuneze un pic. Într-adevăr, acesta îşi schimbă din nou culoarea, revenind la brun-sepia. Apoi îşi continuară cu toţii excursia, în timp ce Vagabond avea de luptat cu neliniştea, care începuse să-i pună stăpânire pe conştiinţă. El era un investigator. Şi căuta un Vinovat. Ce făcea acolo? Şi ce naiba se întâmpla? Visa oare? Va fi fost o Alice în Ţara Minunilor, convinsă, prin vis, că era James Vagabond? Ceea ce i se întâmpla era grotesc şi devenea tot mai grotesc de la o clipă la alta. Ce putea să facă? Ce putea să facă? Ce putea să facă?

Nimic.

Decât să clocească şi iar să clocească nelinişte, taman bună pentru o drăgălaşă de astenie nervoasă.

Capitolul 21

Ieşiră din Micul Sat Temparadox şi intrară într-o cămăruţă ciudată, care mirosea a mucegai şi a detergenţi.

– Este un vechi transcendensor, explică Ghidul. De tip „T", un model foarte rar. O piesă de muzeu, pur și simplu. Costă o avere.

Vagabond privi în jur. Lui i se părea o debara. Mai ales că era plină de mături, cutii cu detergenți și rufe murdare. Foarte murdare.

– E mobilată cât se poate de original, spuse cu un sarcasm de proastă calitate.

– Îți place? întrebă Ghidul cu vădită mândrie.

Vagabond își vârî mâna într-o cutie de detergenți. Dacă tot se afla acolo, măcar să profite. Luă puțin praf și-l trase de câteva ori pe nas, folosind în acest scop o bancnotă rulată sul.

– Hî, hî..., suspină el presimțind plăcutul efect psihoactiv al detergentului.

Un asemenea detergent de tip vechi – *mort*, cum i se spunea în jargon detergentistic – nu mai exista. Omenirea înțelesese că nu mai era bun decât să polueze mediul înconjurător și să-i îmbogățească pe fabricanți și pe agenții de publicitate. Și poluarea mediului – aici făceau excepție androizii (și ginoidele) pentru uzul necrofililor – nu mai era, pe moment, un lucru la modă și n-avea să mai fie încă cel puțin doi-trei ani. În ceea ce privește îmbogățirea fabricanților și a agenților de publicitate, ei bine, aceștia lansaseră imediat pe piață detergentul psihoactiv – *viu* în jargon detergentistic – care *„îndepărtează din mințile voastre orice nesiguranță!"*

Vagabond, Ghidul și Melcul mai trecură în revistă numeroase alte locuri.

În Satul Turistic al Iubirii Paradoxale, detectivului i se înfățișară înaintea ochilor – spre stupefacția și spaima lui – perechi de bărbați și de femei cu totul normale, trăind împreună toată viața în dragoste și bună înțelegere. Văzu cum niște însurăței își menținеau, realmente, toate promisiunile făcute în fața altarului. Văzu cum niște soți își respectau jurămintele de credință. Văzu niște cupluri nedespărțite decât de moarte. Și mai văzu cuvântul *IUBIRE* scris cu majuscule. Și cuvântul *Iubire* scris cu litere cursive. *Iubirea* fără rezerve și sinceritatea deplină față de alții și față de sine însuși. La un moment dat, sfârși prin a se îndrăgosti,

în mod inevitabil, de fata visurilor sale, care trăise dintotdeauna înlăuntrul lui sub forma eterică a unei utopice abstracții imaginare și despre care el fusese mereu sigur că n-ar putea să existe cu adevărat, deși sperase mereu cu atâta ardoare, încât devenise sigur de opusul acelui lucru. Și iată că acum ea se afla acolo, în fața lui, ba chiar înlăuntrul lui, dacă nu cumva în spatele lui, sau sub el... Acea impresie că te cunoști dintotdeauna... Aceleași mirosuri și gusturi și amintiri comune, ce nu sunt o taină doar a unuia singur. Și tocmai de aceea sunt – în mod paradoxal – o taină nemaipomenită. Și toată lumea *este* a lor! *IUBIREA* ...

- Ghidul, dar mai ales Melcul, abia de reușiră să-l smulgă din mrejele iluziei eterice și ale nebuniei, târându-l cu forța în transcendensor.

– M-ați smuls din fericire! mugi Vagabond, iar vocea i se schimbă în mod progresiv într-un lătrat și apoi într-un chelălăit.

– Dar în schimb mai ești încă în viață, spuse pe un ton sumbru Melcul, care-și schimbase taman atunci culoarea într-un violet-închis. Nu uita că te aflai în Satul Turistic al Iubirii Paradoxale!

Vagabond rămase tăcut. El îl voia pe Vinovatul lui. Pe ăla îl voia! Îl voia imediat! Dați-i-l pe Vinovatul lui, și el îl va jupui de viu într-o clipită; îi va smulge carnea de pe os cu mușcături sălbatice și-i va fărâmița ciolanele, îl va face praf și pulbere, numai bună să absoarbă excrementele felinelor.

Sediul Paradoxurilor Politice era îngrozitor de banal. Toți acei oameni politici onești și idealiști erau ridicoli și lipsiți de sentiment, dacă urmăreau cu adevărat mai întâi bunăstarea societății și apoi pe-a lor; iar democrația ieșea, în sfârșit, din identitatea sa etichetată ca lipsită de conținut și de o utopie inimaginabilă.

Vagabond se trezi silit să voteze și, spre surprinderea sa, îi dădu sufragiul lui Tom Gutenwitz, unul dintre cei mai buni candidați naziști de pe piață, care-i promisese că-l va lichida.

Continuându-și circuitul turistic (era un circuit turistic?), îl miră, într-u câtva, Incinta Paradoxurilor Semantice. Se așteptase la un talmeș-balmeș de *lucruri* fără noimă și cu semnificații împrăștiate, despărțite de înțelesurile lor, ca un fel de morișcă din foc de artificii de nonsensuri. Dar imediat ce părăsi transcendensorul, își dădu seama că se înșelase cu totul. Oricât s-ar fi străduit,

nu era chip să găsească pe-acolo niște diferențe substanțiale față de lumea pe care o cunoștea. Incinta Paradoxurilor Semantice părea a fi fondată pe baze și principii familiare lui.

Asistă la o serie de dezbateri în legătură cu Binele și Răul, în care se bătea de zor apa în piuă; i se serviră, altfel spus, niște gogoși preparate în fel și chip, impuse creierului său împreună cu o pestriță garnitură de Etică îmbibată cu un amestec puturos de Morală. Și toate acestea îi amintiră de lucruri bine cunoscute, dându-i senzația de *déjà-vu*, precum și senzația, reconfortantă, că întâlnise Normalitatea. Și apoi toată, toată lumea aceea care credea *atât de ferm* în propriile și/sau respectivele-i cuvinte îi era înspăimântător de familiară...

– Poate că efectul paradoxinei e pe sfârșite, îi spuse Ghidului. Nu mai văd nimic paradoxal în jur. Ba mi se pare că aproape mă aflu la mine acasă.

– Nu zău, chiar așa?! se miră Ghidul, punându-și din nou mustățile melcului pentru a putea rânji mai bine pe sub ele. Efectele paradoxinei nu pot înceta, effendi, pentru că, o dată ce paradoxina le-a creat, ele nu mai sunt efectele ei. Dacă impresia ta, subiectivă, este că efectele se diminuează, atunci eu îți spun că acest lucru se petrece exact invers. Viața ta cade din ce în ce mai mult pradă paradoxinei și simbolisticii necunoscute pe care tu i-o atribui în mod inconștient. Numai deschizând ochii, te vei salva de Haos și-l vei găsi pe Vinovatul care-ți lipsește atât de mult.

Lui Vagabond nu-i picară bine spusele Ghidului. Încerca, oare, să-l zăpăcească? Nu era el și așa destul de zăpăcit de toate câte le avea pe cap? Și apoi, de unde știa Ghidul de povestea cu Haosul și cu Vinovatul? Cine i-o relatase? Să fi fost atotștiutor? Sau zvonul acela apucase să se răspândească și acum știau cu toții? „E inutil să speri în vreun răspuns ca lumea", gândi Vagabond, și cât timp mai rămaseră în Incinta Paradoxurilor Semantice nu mai scoase o vorbă, mulțumindu-se doar să privească în jur și să se mire de normalitatea care domnea acolo. Așa, ca un adevărat turist.

Într-o incintă mai mică și fără renume, căzu apoi pradă aiurelilor anarhice ale unui așa-zis Stegar al Noii Incomunicabilități.

– Să aruncăm în aer structurile logice portante, care condiționează toate înțelesurile! declara acesta cu o lăudabilă emfază.

Să schimbăm regulile ce impun frazelor noastre Un Anumit Sens. Să revoluționăm tenta științifică din vorbirea noastră, în orice am avea de spus. Să ne punem în fiecare dimineață întrebările Gratuite: *Este, oare, analiza logică o feliuță oarecare din nemărginitul domeniu al analizei ilogice?* Și: *Analiza gramaticală este verticală sau orizontală?* Să nu mai admitem nici un sens ulterior structurilor, oricum, de prea multă vreme deținătoare de sens. Să schimbăm legile și să-i facem loc Expresionismului în crearea Noilor Legi. Să operăm un proces radical de resintaxizare a Vorbirii-Bază și așa mai departe.

Capitolul 22

– Acesta este ultimul etaj, comunică Ghidul, ieșind din vechiul transcendensor, ce părea a fi un cotlon pentru mături. Bine ai venit, effendi, în împărăția Paradoxurilor Semiotice!

– Semi... cum?

– Semiotice. N-ai mai auzit vorbindu-se de semiotică?

– Nu.

– Cu atât mai rău pentru tine.

Făcu o pauză.

– Scârba dracului! exclamă el apoi, supărat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Vagabond.

Ghidul răspunse cu o voce agasată:

– Iar a trecut moartea pe lângă tine. Și încă foarte aproape.

– Cât de aproape?

– La vreo opt centimetri.

– Fir-ar să fie!

– Ar fi mai bine să ne mutăm de-aici. Să știi, oricum, că împărăția Paradoxurilor Semiotice îi primește, în mod inevitabil, pe toți ceilalți și este cât se poate de inexplicabil.

– Știu tot atât cât știam și înainte, spuse Vagabond.

Ghidul îl conduse într-un loc imaginar. Era un loc tipic imaginar, atât de imaginar încât te îndoiai dacă era cu adevărat imaginar sau nu.

– Trebuie să știi, effendi, că prin părțile astea se întâmplă niște lucruri... adică nu chiar așa, zise Ghidul. Am putea să-l numim un mediu ambiguu... dacă mediu ar putea fi și, mai ales, dacă ar fi ambiguu. Așadar, să-l numim Dr. Jeckyll Street and Mr. Hyde Park. Hai, effendi, urmează-mă în Dr. Jeckyll Street and Mr. Hyde Park.

Porniră la drum. Timp de-o oră nu se întâmplă nimic. Vagabond nici măcar nu era sigur că se mișcau realmente. Această lipsă aparentă a unei senzații efective care persista îl făcea să fie oarecum nervos. Atmosfera din jur era dominată de esența Absenței. Pe Vagabond începea să-l cuprindă din nou neliniștea. Ca singur element liniștitor se auzea, încet, atenuat, îndepărtatul Ecou al lui Umberto[1], care aducea cu el clipe docte de îngrijorătoare mângâiere. Apoi, în stânga lor, se petrecu ceva.

Arhetipul unui bărbat în vârstă, cu fața arsă de soare, stătea ghemuit într-un colț de stradă, râzând prostește și răgușit. I se adresă detectivului:

– Vezi tu, șuieră el, în Noaptea Timpurilor, Povestea a coborât pe treptele Castelului Nimicului și a venit printre noi – cei care până atunci nu existaseră niciodată –, ca să ne aducă darul său de Realitate Iluzorie. Privirea îi alunecă pe sticla pe care o ținea în poală. Spirt denaturat? îl îmbie el.

– Nu, refuză Vagabond, îndepărtându-se și lăsându-l în plata Domnului.

Apoi se mai petrecu ceva.

– De ce nu i-ai dat ascultare? întrebă un bărbat de vârstă mijlocie, cu un aer ursuz, ivindu-i-se în cale.

Poate că și acela era un arhetip, ori poate nu. Dacă era un arhetip, atunci era bine deghizat. Sau era doar un arhetip de slabă calitate.

– Nu mă interesa! răspunse Vagabond la întâmplare.

– Ești convins de asta? replică bărbatul ursuz, molfăind restul unui trabuc. Adică, vreau să spun, ești chiar atât de sigur că *știi* exact ce-ți spunea bătrânul, încât să poți hotărî atât de repede că nu te interesează? Sau ai preferat, mai degrabă, să treci repede

---

[1] Joc de cuvinte cu numele scriitorului italian contemporan Umberto Eco (*Eco* = Ecou) (n. trad.).

peste un subiect care – dat fiind că-ţi era complet necunoscut – ar fi riscat să submineze zidurile, şi aşa şubrede, ale fortăreţei *încrederii* tale în Realitate. Şi atunci, dacă ai înclinaţii sexuale pentru ornitorinci, de ce nu recunoşti în mod public?

– Ei, dar ce?...

– Bine, bine, scuză-mă! Din când în când, o mai dau pe gastronomie, aşa, fără să vreau. Vei înţelege însă ce chin groaznic este pentru un tată să-şi vadă propriul fiu redus la arhetipul unui alcoolic banal, la care se uită chiorâş toţi cei ce trec pe lângă el.

– Fiu? Vrei să spui că vagabondul ăla bătrân şi zbârcit... Dar este cu cel puţin treizeci de ani mai mare ca tine!

– Ei da, ştiu! Nimeni nu crede aşa ceva. Nici măcar eu însumi, care îmi dau atâta osteneală pentru asta, încât mă-ntreb de multe ori dacă merită cu adevărat.

– Ce anume – să fii tatăl lui?

– Nu. Faptul de a crede în asta. Vezi tu, dacă m-aş lua după aparenţele realităţii probabile, acest lucru ar fi, poate, cel mai convenabil pentru toţi. Inversând rolurile, ar însemna ca eu să fiu fiul lui şi el tatăl meu. Faţă de această variantă a faptelor, n-ar mai zice nimeni nimic, iar eu însumi aş fi mult mai liniştit dacă aş fi convins de toate astea. Din păcate, într-o bună zi – cândva, în trecut sau în viitor, nu-mi mai amintesc bine (s-ar putea să fie şi în prezent) –, mi-am promis mie însumi, precum şi Puiului de Mobilă – Fiul Noptierei Mele – că, în limita amărâtelor mele posibilităţi, niciodată – zău! – niciodată nu aveam să fac ceva pentru a-mi manipula în mod conştient conceptul de realitate în favoarea echilibrului meu psihic. Din acest motiv, ori de câte ori reuşesc să pricep ceva, mă cinstesc cu un gin tonic dres cu lichior de cafea şi hotărăsc că nimic – în afară, poate, doar de un adevăr şi mai adânc – nu m-ar face să-mi schimb ideea în favoarea unei viziuni mai comode asupra lumii. Şi acest principiu stă la baza oricărui gând sau oricărei fapte de-ale mele. Şi eu n-am trădat şi nici n-am renegat – în toată viaţa mea, cel puţin nu în zilele de lucru, când eram în stare de sobrietate – acest principiu.

Bărbatul ursuz se uită în jur, ca şi cum ar fi avut vreo bănuială, apoi se apropie şi mai mult de Vagabond, intenţionând parcă să dea de înţeles că nu voia să-i facă părtaşi pe Ghid şi pe

Melc la cine știe ce taină. La fel ca și bătrânul său fiu, duhnea a whisky, ca să nu mai vorbim de lichiorul de cafea.

– Vezi tu, continuă cu glas scăzut, eu *pot* să afirm că mi-am dedicat viața idealurilor comunicării.

– Serios? întrebă Vagabond.

– Mai mult sau mai puțin, răspunse Bărbatul Ursuz.

Se clătină o clipă, apoi încercă să-și compună o mină de adâncă introspecție.

– Ești convingător, îl încurajă Vagabond.

– Mulțumesc, zise cu recunoștință Bărbatul Ursuz. Apoi continuă, absorbit de noua sa înfățișare introspectivă: Acum s-a ivit prilejul să-ți povestesc despre dezolanta tragedie al cărei protagonist am fost în acea zi când Destinul, sau cine mai știe ce altă misterioasă Putere Superioară, s-a înarmat cu Realitatea necesară pentru a stinge focul speranțelor mele și a spulbera, așa, dintr-o suflare, substanța eterică, dar funcțională până în acel moment, a visurilor mele.

– Aha, un pic de acțiune, în sfârșit! exclamă Vagabond.

Capitolul 23

– Nu spera, spuse Bărbatul Ursuz. Totul a început cu idealurile mele. Mărturisesc că mă simțeam mult mai bine înainte, când nu aveam nici un ideal și reușeam să-mi aflu mulțumirea urlând ceva la nimereală pe stadion în timpul meciurilor de duminică, sau imediat după meci când îi băteam până la sânge pe ceilalți. Era pe vremea în care mă mulțumeam cu cinematograful de vineri seara, cu Marea Televiziune de sâmbăta și cu pizza de marți dimineața, cu prietenii. Îmi trăiam traiul tihnit, fără idealuri declarate, la adăpost de orice elemente neprevăzute și de nesiguranță. Deprinderile mele erau, recunosc, niște idealuri virtuale, dar pe-atunci habar n-aveam de ele, și tocmai pe această ignoranță îmi bazam bunăstarea, ba chiar și fericirea. Totul mergea de minune și nu vedeam de ce ar fi trebuit să schimb vreodată ceva. Problemele au început în momentul în care niște forțe din afară s-au amestecat, într-un fel oarecare, în treburile mele, stricând

fragilul echilibru ce-mi susținea convingerile. Îmi dădeam perfect seama de faptul că nu aveam idealuri, dar acest lucru – să-mi fie cu iertare – nu mă deranja câtuși de puțin, ba chiar îmi convenea de minune mai ales când nu plăteam biletul de autobuz. Fiind neîncrezător în existența vreunui ideal, vă puteți imagina stupoarea și buimăceala mea atunci când, într-o bună zi, așa, pe neașteptate, în timp ce mă plimbam pe strada Montenapoleone, m-am izbit cu nasul de unul dintre ele.

– Care ele? întrebă Vagabond.

– Vorbesc așa, în sens mai larg, firește, spuse Bărbatul Ursuz. M-am ciocnit de cel mai cumplit și, poate, cel mai stupid dintre idealurile ce se strecoară prin meandrele și interstițiile opiniei publice, a oamenilor de treabă. Idealul care confirma cât de infamă putea să fie lipsa de idealuri.

Au început asupra mea, din toate părțile, o serie de presiuni psihologice – sau poate că eu voi fi simțit așa ceva numai în acel moment. Auzeam glasuri care încercau să mă pricopsească cu cine știe ce entitate supranaturală căreia să mă închin, dar și alte glasuri care-mi înșirau vechile mele idealuri virtuale pe care le urmam, fără să știu, dintotdeauna, precum și glasuri ce mă îmbiau, ridicând în slavă cele o mie și una de virtuți ale familiei. Am auzit și un alt glas – răgușit și cu accent spaniol – care a încercat să mă convingă să mă înrolez ca voluntar în gherila de rezistență dintr-o țară sud-americană, și încă unul, mai senzual, care mă invita la noul său porno-sex shop din Strada 69 din Atlantida, Texas. Toate aceste glasuri mă îndemnau să iau o hotărâre, îmi cereau cu stăruință să optez pentru ceva... ce mai, încercau să mă determine să fac ceea ce voiau ele!

– Și tu ai luat vreo hotărâre?

– Dar cum aș fi putut să *nu* iau? Am cântărit bine, câtva timp, fiecare ofertă. Unele erau de-a dreptul naive, așa că le-am respins imediat. Am aruncat apoi la coș, rând pe rând, toate propunerile care, la o analiză mai atentă din partea mea, se dovedeau a fi impuneri mascate. Am descoperit și am dezamorsat un mare număr de sfaturi-bombe cu explozie întârziată. Am identificat și distrus un noian de zicătoare false, ascunse în penițe de stilouri. Am muncit cu osârdie timp de o lună și jumătate, dând pe gât cutii întregi de Coca-Cola amestecată cu whisky JB, dând gata

cinci cartușe de Marlboro – pe care mi le dăduse cadou de Crăciun unchiul meu Geoffrey – și dregându-mă la sfârșitul fiecărei zile de lucru cu câte două aspirine. Când am terminat treaba, m-am uitat să văd ce mai rămăsese din alegerea mea. Am constatat, cu oarecare neplăcere, că mă întorsesem acolo de unde plecasem – la lipsa de idealuri. Nici unul dintre cele care-mi fuseseră oferite nu trecuse toate examenele, nu reușise să se dovedească a fi autentic și virtuos, mai presus de interesele celor ce mi le propuneau.

Puțin deprimat (la urma urmelor pierdusem o lună din timpul meu și socotind că, după cum stăteau lucrurile, aș fi avut nevoie – cu orice preț și imediat – de cel puțin *un* ideal pentru a da sens existenței mele, l-am ales atunci pe singurul care mi-a venit în minte în acea clipă, și anume: *Idealul de a renega orice ideal.* Recunosc că mi s-a părut cam paradoxal și tocmai de aceea m-am străduit să găsesc o formulare mai bună, mai convingătoare, nu atât pentru mine – care-mi pierdusem orice ideal și nu mai credeam, oricum, în nimic – cât pentru ceilalți, care nu-și pierduseră încă idealurile lor, dar care, poate, grație ajutorului meu, aveau să mai poată reuși să și le piardă. Am studiat câteva săptămâni problema noii formulări, dar, renunțând de data asta la Coca-Cola, la whisky-ul JB și la aspirine – era deja o schimbare în bine. Însă primele rezultate au fost dezastruoase. Primele noi formulări ale idealului meu sunau cam așa:

„Femeia deprimată ia o comprimată."

„«Unde-ți ascunzi cocoșelul moș Găgăuță?» întrebară Cine, Unde și Aici."

„Ca să se răzbune, Bărbatul a băgat-o pe Muiere în frigideață."

Văzându-mi mai departe de treaba mea, mi-am reglat bine tirul și mi-am ascuțit briciul minții. Formulările următoare mă făcură să fiu ceva mai mulțumit:

„Taica popa o defloră pe cea-care-trebuia-să-primească-prima-împărtășanie."

„Emoția comună comunică comuna emoției." Hmm, asta-i nostimă.

În cele din urmă, am obținut – ca o încununare a trudei mele – ceva mai presus de așteptări, cea de-a treia formulare:

„Comunicarea sau transmiterea de informații stă la baza tuturor proceselor pe baza cărora eu presupun că sunt viu."

„Comunicarea este uneori codificarea emoției prin exprimare."

„Comunicarea există și nu există."

Acestea erau, în sfârșit, Punctele de Referință de care aveam să țin seama de-acum încolo, toată viața mea.

La o a doua citire, mi s-au părut de-a dreptul idioate, dar mi-am zis că asta făcea, probabil, parte din joc. Și, în plus, faptul de a recunoaște că propriile mele formulări erau rodul unei idioțenii mi s-a părut a însemna că pășeam cu dreptul pe Calea Obiectivității. Era vorba de o autocritică justă și de o apreciere clară a limitelor mele...

Dar așa să fi fost, cu adevărat? Am avut îndoiala ca nu cumva disprețul față de propriile-mi păreri să treacă uneori drept o atitudine deliberată și ipocrită. În definitiv, o persoană inteligentă care raportează asemenea gânduri la propriile-i convingeri nu-și poate ascunde prea mult timp sie însești faptul că aici se pune problema unui act deliberat și cu totul nesincer. E un lucru foarte ușor și simplist să rezolvi totul, spunându-ți că există niște limite greu de trecut în propria-ți gândire. Și o asemenea comportare este dacă nu ipocrită, atunci, oricum, una de un masochism steril.

Am reevaluat părerea pe care o aveam despre mine însumi și mi-am îngăduit o moțăială de-o jumătate de oră luată din Somnul Celor Drepți. După care am hotărât din nou să fiu urât și rău-mirositor pentru ca să mă pot reabilita, mai apoi, în mod triumfal. Am continuat cu această stare de șovăială cam vreo săptămână, aidoma unei bile de ruletă care se tot rostogolește când la roșu, când la negru. În cele din urmă, bila s-a oprit la punctul-părere-bună-despre-mine-însumi. Firește că am fost încântat și am purces, animat de noul meu ideal, la înfăptuirea acestuia.

Mi-am dedicat viața comunicării. În mine se năștea în mod misterios emoții mari, și spirale de adevăr năzuiau să iasă din intelectul meu pentru a-mi pricopsi Semenii. Urzeli complexe de senzații alcătuiau fresce pe care lumea nu avea să-și permită niciodată să le piardă, iar pe scena teatrului minții mele avea loc în fiecare zi o reprezentație cu miracolul unor mereu noi alchimii emoționale. O știință abstractă se chinuia să iasă din mine pentru

a se putea răspândi în toate direcțiile cu viteza luminii și a putea încolți în grădinile semenilor mei și a rodi mai apoi fructul rar al unei anumite conștiințe. Această știință se împingea însă în pereții aureolei mele exterioare și în carapacea firii mele, nefiindu-i cu putință să mă părăsească. Lipsea cheia care ar fi putut descuia și elibera fluxul din mine și care după aceea avea să aducă – prin reciprocitate – afara înlăuntrul meu. Dar eu încă nu aveam Cheia *EXPRIMĂRII*, iar între mine și lume se afla uriașul, impunătorul zăgaz al *INCOMUNICABILITĂȚII*.

Așa că mi-am închinat toată viața găsirii acestei Chei, pentru a putea deschide încuietoarele comunicării care ciopârțesc bogata lume a oamenilor, reducând-o la miliarde de sărmane insulițe într-un uriaș ocean mintal, la singuratice unități umane pierdute prin mări și mări și iar mări ale celei mai vechi dintre materiile simbolice... așa-zisul căcat.

Și dih păcate – am înțeles foarte repede – nu reușești niciodată să ajungi să stăpânești în întregime această Cheie. De fiecare dată când ne legănăm cu iluzia că am găsit Cheia, descoperim cu durere că ceea ce ținem în mână nu reprezintă decât un simplu surogat, un simulacru, un banal speraclu.

Totuși, într-o bună zi, mi-a fost dat să găsesc o Cheie adevărată. Era veche și ruginită, deși părea că nu fusese folosită niciodată. Nu știam dacă avea să se potrivească în Broasca-Eliberării-De-Mine-însumi, dar, cu niscai eforturi și ceva unsoare, poate că reușeam s-o fac să funcționeze. Am așteptat momentul prielnic și, când acesta tocmai sosise, am fost invitat la un prânz de adio – adio burlăciei –, așa că am pierdut ocazia. În consecință, am fost nevoit să trec la acțiune într-un moment oarecare, și acestui moment pot să-i imput faptul că lucrurile au mers așa cum au mers...

– Cum adică?

– *„Ai răbdare, Omule!"* recită Bărbatul Ursuz. *„Pentru că de vei vrea, vei afla răspuns la toate întrebările."*

– Fraza asta nu-și are sensul aici, acum, rostită în acest scop! replică prompt Vagabond.

– Vezi?! spuse celălalt pe un ton disperat. Nu reușim să comunicăm! Tu, tu, tu ...

– Eu, eu, eu... răspunse ca un ecou Vagabond. Eu, eu, eu mă aflu în belea, nu mai puțin ca tine! Eu ar fi trebuit să încep să mă ocup de-o misiune imposibilă, când...

– Atunci am așteptat un moment oarecare, reluă povestirea Bărbatul Ursuz fără a se sinchisi de Vagabond, și când acesta s-a ivit, am reușit, în sfârșit, să pornesc în aventura mea, înarmat până în dinți, ce-i drept doar cu curaj și, bineînțeles, cu cheia!

– Aha, puțină acțiune, în sfârșit! spuse, ca un automat, Vagabond.

– De data asta ai dreptate, admise Bărbatul Ursuz.

Capitolul 24

– Era noapte. Stăpânii casei se duseseră la teatru și servitorilor li se dăduse liber. Paznicul de noapte nu urma să treacă decât peste două ore. Intervalul de timp îmi era suficient. Am forțat ușa de la intrare fără prea multă greutate. Broasca cu Siguranță Dublă nu necesita niște Chei deosebite – era de ajuns să fii un bun spărgător și eu, la școală, fusesem primul din clasă. Am avut apoi grijă să nu mă pierd în labirintul de coridoare și saloane din ditamai căsoaia. În cele din urmă, am urcat o scară și am ajuns, pe neașteptate, în fața acelei *UȘI*, pe care mă frământasem atât de mult cu mintea cum anume să o deschid. Am încercat imediat, dar este de prisos să spun că cheia nu se potrivea. Nici măcar nu intra în broască. Avea altfel de zimți. Ce furie m-a cuprins! M-am chinuit cu broasca o oră și trei sferturi însă cu nici un chip nu i-am venit de hac. Ar fi fost și foarte greu, deoarece nu aveam nici o altă sculă în afara unghiilor mele.

Și apoi, chiar și pe acelea le tocisem. Iar pe de altă parte, în scurt timp, avea să treacă paznicul. În cel mai fericit dintre cazuri aveau să dea de urma mea, analizând praful lăsat de unghii, care se împrăștiase mai peste tot. Eram pe punctul de a abandona, pierzând orice speranță, când se petrecu ceva neprevăzut.

Într-un colț al încăperii în care meșteream cu se afla un sarcofag de tipul „Tutankhamon", în poziție verticală, rezemat de un perete – exact așa cum cineva își poate închipui, în mod

normal, că arată un astfel de sarcofag. M-am gândit că va fi fost, cu siguranță, al răposatului stăpân al casei sau nu știu ce prostie îmi va mai fi trecut prin cap. Și apoi, așa, ca pentru a se mai schimba un pic situația, a început să bată de miezul nopții – clasicele bătăi – și capacul sarcofagului a prins să se deschidă încet, cu scârțâitul caracteristic, în timp ce o rază de lună ce se strecura printre perdele îi lumina în mod lugubru profilul. În asemenea situații, e normal să te cuprindă groaza. Și atunci, ce mai tura-vura, m-am căcat pe mine. Probabil că puțea al dracului, pentru că o voce venind din sarcofag – cavernoasă, străveche și tulburătoare – rosti: *Ce duhoare!* Spaimei care mă cuprinsese i se adăugă și rușinea, așa încât culoarea obrajilor mei, până atunci vineție, fu uzurpată de o roșeață nedemnă. Întrucât m-am simțit jignit pentru figura pe care mă silise s-o fac – chiar și cititorilor mei –, i-am replicat: *Cum vă permiteți?!*, fluturând și o mănușă albă pe care și-o ia oricine cu el în asemenea cazuri. Dar celălalt nu primi provocarea. Cu atât mai bine. Nu știu dacă aș fi îndrăznit să mă bat în duel în dimineața următoare la 6. Ceasul arăta deja 2 și un sfert. Așa cum păreau a evolua lucrurile, mai aveam puțin timp până atunci, iar eu, dacă nu dorm cel puțin opt ore înaintea unui duel, îl pierd fără doar și poate. Ca să n-o mai lungim atât, în fața mea se afla un bărbat înalt, cu o cicatrice deasupra ochiului stâng, îmbrăcat aproape în negru. Mă privi în ochi. Și eu i-am văzut pe-ai lui. Erau albaștri. Amândoi. Apoi am auzit vocea lui care părea a veni de undeva de sus: *Eu îți vreau binele. Cu poțiunea asta, vei putea deschide Ușa Aceea...*

Uau! am exclamat cu recunoștință, smulgându-i din mână paharul și înmuind în el cheia. La care el se apucă cu mâinile de cap și spuse: *Cretinule! Lichidul ăla te va face să deschizi ușa, dar numai cu condiția ca să-l bei tu. Să nu care cumva să-ți treacă prin cap să faci cu el numai gargară!* Nu aveam de ales. Și îmi era și tare sete. Așa că l-am băut. Și am băgat cheia în broască. Și ușa s-a deschis. Dar cu ce preț!

– Băutura aceea era paradoxină! remarcă Vagabond cu o voce cât se poate de gravă.

– Ar fi trebuit să-mi închipui! spuse Bărbatul Ursuz cu o strâmbătură, lovind cu pumnul în palmă.

– Ce a fost a fost, zise Vagabond. Și cum s-a terminat povestea?

– Am intrat, în sfârșit, în camera de azi a stăpânilor casei. Confirmam prin acest gest disponibilitatea mea omenească de a vorbi cu ei, de a comunica, chiar dacă un judecător avea să mă condamne după aceea la doi ani pentru violare de domiciliu. Am intrat, așadar, în încăpere și am văzut un număr de persoane adunate în jurul câtorva televizoare. O rapidă cercetare mi-a permis să constat că cei mai mulți se uitau la „Dallas", alții la „Beautiful". Altă categorie viziona niște telenovele asortate, în timp ce alții se lăsau priviți din televizor, iar unii întrețineau cu acesta un soi de relații indescriptibile. La încercările mele de a le atrage atenția, mi-au spus cu toții ceva în legătură cu curul.

– Nu se poate!

– Ba da, suspină Bărbatul Ursuz. Chiar așa! Cu curul. Să-mi pun curu' la bătaie. Ar fi putut să se exprime cu mai puțină vulgaritate! Ar fi putut, pur și simplu, să mă trimită la dracu'! Dar ei nu. Ei aveau ce aveau cu curul. Al meu. Am rămas blocat.

– Cred și eu.

– Nici măcar nu m-au lăsat să mă uit și eu împreună cu ei la „Beautiful"...

– Ce bădărani!

– Iată cu ce m-am ales, spuse cu voce plângăreață, dar demnă, Bărbatul Ursuz. Iată ce am constatat. Dacă, printr-o minune sau prin efectul cine știe cărei substanțe mirobolante, o persoană ar trebui să stabilească o comunicare reală cu alte persoane, ar descoperi că, în fond, ălora puțin le pasă de comunicarea lor cu ea. Ar descoperi că pe ăia nu-i interesează altceva decât propriul lor televizor. Ce dezamăgire! Și toate astea, numai din cauza tipului ăla ieșit din sarcofag care mi-a dat să beau amestecul de paradoxină!

– Mă tem că și eu îl cunosc pe individul acela, spuse Vagabond, gândindu-se la Agentul Hazardului.

– Ai fost și tu victima Hazardului? întrebă Bărbatul Ursuz în timp ce-și sufla nasul.

– Cine știe? Ba chiar, mai rău, cine mai poate ști ceva, așa în întregime? răspunse Vagabond. Situația – asta în cazul că se poate vorbi despre o situație – este foarte ciudată și contradictorie,

ca să nu spun mai rău. Teoretic trebuie să găsesc ceva, dar nu știu bine ce anume și nici măcar nu sunt sigur că trebuie să găsesc acel ceva.

– Foarte interesant, spuse Bărbatul Ursuz. Dacă ai fi mai explicit, poate că te-aș ajuta. Ar putea fi ceva care are caracteristicile idealului meu.

– De acord. Mai întâi de toate, eu caut un Vinovat.

– De ce anume este Vinovat?

– Ce știu eu? Asta-i una dintre problemele de fond. Dar nu cred că-i lucrul cel mai important. Ceva îmi spune că, dacă am găsi un Vinovat, am găsi și ce să-i punem în cârcă. Sunt convins de faptul că ceva, așa ca o obsesie, se află ascuns și în următoarea întrebare-îndoială de cauză-efect: *Mă aflu, oare, în această situație tâmpită numai din vina sosirii Haosului – și deci și Agentul Hazardului ar fi un efect al fenomenului precedent –, sau mă aflu aici pentru că am înghițit realmente niște paradoxină, din care motiv Agentul Hazardului ar fi adevărata cauză a toate acestea, și Haosul un fenomen secundar, colateral?*

– Mi se pare o îndoială cretină, își dădu cu părerea Bărbatul Ursuz.

– Dacă vorbești așa, chiar că te cred. Tu ești, oricum, doar un efect! replică plictisit Vagabond.

– Ei, ei! Să nu-ncepem să ne supărăm! exclamă Bărbatul Ursuz.

– Preferi să te consider Vinovat?

Bărbatul Ursuz inspiră adânc și reluă discuția:

– Voiam să spun că îndoiala ta este de prisos. *In Medio Veritas*, zicea mereu bătrânul meu unchi Geoffrey. După părerea mea, problema ta nici măcar nu există. În cazul tău, *totul* este adevărat! Chiar și aspectele contradictorii. Mai ales acelea. Instinctul meu, ca și bătătura de la degetul mare al piciorului meu drept nu se înșeală niciodată. După mine, dai prea mare importanță faptului că toate astea sunt paradoxale. Eu unul mai degrabă m-aș mira, dacă n-ar fi așa. Din câte am înțeles, te găsești taman în buricul unui tipic caz inexplicabil. Ce-ai vrea să faci? Să-l lămurești, poate?

– Ce altceva aș putea să fac?

– Pe dracu' ghem, aia să faci! Să înoți. Sau, mă rog, nu-ți cunosc gusturile, să faci dragoste, o drăgălașă partidă de sex, aia să faci! A încerca să dezlegi o taină de nedezlegat, este ca și cum ai anihila-o. Și cum tu faci acum parte integrantă din acea taină pe care te ambiționezi s-o dezlegi, o reușită de-a ta ar sfârși prin a te anihila pe tine însuți. Crede-mă, nu te ambala prea tare în niște lucruri care, chiar dacă sunt de competența ta, mai mult decât de-a altora, nu trebuie, totuși, să te măsori cu ele! Nu te-ai alege cu nimic bun!

– Acesta este sfatul tău?

– Nu, nu! Asta-i amenințarea mea! exclamă Bărbatul Ursuz cu o voce schimbată, mult mai gravă, și cu o mină primejdioasă.

Vagabond nu se mai confruntase cu o asemenea situație, motiv pentru care rămase încremenit de mirare. El era obișnuit ca la o întrebare de tipul: *Este, cumva, asta o amenințare?* să poată răspunde cu *Ia-o numai ca un sfat!*, dar nu și cu contrarul. Bărbatul Ursuz, care părea complet schimbat – și cu alte trăsături ale feței –, continuă:

– Noi nu-ți vrem răul, Vagabond, dar dacă perseverezi în încercările tale copilărești de a supune la aceste simulacre de analize diferitele lucruri ce ți s-au întâmplat până acum și persiști în a căuta corelații logice – ca și cum acestea ar putea exista –, ți se vor întâmpla niște lucruri groaznice!

Vagabond se înfioră și se gândi că poate era momentul în care trebuia să întrebe:

– Dar cine ești tu, de fapt?

– Cine sunt eu? repetă Bărbatul Ursuz pe un ton ferm. Apoi râse mefistofelic și spuse: Eu sunt Deus-Ex-Machina!

– Cee?

– La poruncile și hachițele șefului meu, Agentul Hazardului! Iar la amenințarea mea adaug și un sfat: încearcă să te descotorosești de Ghid și de Melc cât mai curând cu putință.

– De ce?

– Fiindcă put.

– Put?

– Da, și încă rău de tot. Dar acum e târziu. Trebuie să plec. Încearcă să ții seama de toate amenințările pe care le-am proferat, dar mai ales, de cele pe care nu le-am proferat!

– Cee?

Dar Deus-Ex-Machina îi întorsese spatele, luase un coș de răchită dintr-o ascunzătoare secretă, se așezase în el și, băgându-și două degete în gură, scoase un șuierat lung și foarte ascuțit. Legat de-o frânghie ce se pierdea undeva în nori, coșul se ridică la repezeală în slava cerului, unde și dispăru. Pe când privea acea scenă uimit peste măsură, Vagabond percepu o duhoare cumplită care i se insinua în nări. Se întoarse și văzu că-și făcuseră apariția Ghidul și Melcul. Duhneau, într-adevăr.

– Unde ați dispărut? îi întrebă Vagabond.

– Ne-am plimbat și noi puțin, răspunse Ghidul. A plecat domnul din coșuleț?

– Da, a plecat.

Apoi Vagabond – sesizând o oarecare neliniște în ochii Ghidului și în antenele Melcului – întrebă:

– Aveați vreun motiv să nu-l întâlniți?

– Nu, nu! se grăbi să răspundă băiețașul. De fapt, mă rog, treaba e că...

– Îi datoram niște bani, interveni cu hotărâre Melcul.

– Aha, înțeleg, admise Vagabond, neîncrezător. Nu vă faceți griji. Coșul lui a dispărut în nori.

– E mai bine așa, spuse Melcul. Nu va vedea *niciodată* banii ăia de la noi! continuă schițând un gest de supărare și retrăgându-se în cochilia sa.

Capitolul 25

„Să aibă un înțeles!" se rugă în gând Vagabond. „Măcar să existe o semnificație, o logică în toate astea!"

Situația era fără sens; avea doar puțină noimă și o logică de neînțeles și – colac peste pupăză – nu părea să aibă o ieșire. Ar fi putut continua așa de-a rândul, secole, milenii, milioane, miliarde de ani, și nimic n-ar fi fost astfel mai adevărat, mai credibil ca mai înainte. Dar, în schimb, totul avea să fie mai plictisitor. Plictiseala și entropia aveau să meargă braț la braț, hrănindu-se una pe alta pentru a crește împreună.

Viața inteligentă tinde – în mersul continuu – să scoată în evidență, cu o tot mai mare precizie, contururile unei anumite realități. Minții omenești nu-i pasă prea mult dacă aceasta este „reală" efectiv sau numai rodul iluzoriu al nevoii de credință în ceva stabil. Important este doar să existe o Realitate pe care să te poți bizui. *UNA*, și nu mai multe. Sau maximum două.

Până una-alta, Vagabond nu știa la care realitate să se închine. Nu era nici una, sau erau prea multe. Nici acest lucru nu-l știa. O asemenea situație nu ducea, în mod logic, decât la demență, la nebunia fără nici o scăpare. Dar ce era aceea „nebunie"? Nu însemna oare nebunie starea lui din momentul acela? Oare nebunia putea să aibă și un alt aspect – mai dement ca acela? Trebuia, oare, să aștepte până atunci când avea să vadă niște monștri buboși și solzoși rotindu-se în zbor, în bătaie de joc, prin fața ochilor lui pentru a se declara nebun? Și dacă era nebun, atunci cum mai putea să se întrebe dacă era sau nu nebun? Pentru că nebunii – așa se spunea, cel puțin – nu știu că sunt nebuni. Dar el, în schimb, el știa. Sau, mai bine-zis, bănuia. Era, oare, același lucru?

Și dacă totul ar fi fost adevărat? Dacă experiențele sale smintite ar fi fost autentice? Atunci însemna că el se afla în plină misiune și trebuia să-l găsească pe Vinovat... Vinovatul de Ce, totuși? Întrebare fatală! Fără răspuns? Sau... *Vinovatul este răspunzător de asta și de asta, de toate astea, de Haos, de acest dezastru constant*... Vagabond rumegă cuvintele acelea cu o convingere imperfectă. Poate că ceva sau cineva se făcea direct vinovat pentru degenerarea aceea haotică... Sau poate că nu? Și în cazul în care n-ar fi fost așa, *cine* ar fi putut să fie Vinovatul și de *ce lucru* anume? Și dacă el, *James Vagabond*, ar fi fost Vinovatul? De obicei, vinovatul este persoana cea mai puțin suspectată dintre toate celelalte. Adică, în acest caz, El însuși! Dar nu, nu se putea să fie așa! „Prea mult scontat și mai cu seamă neverosimil!" își spuse el. Adevărul era că *nu-i convenea* să fie el vinovatul.

Și acum, cum ar putea să iasă din împărăția Paradoxurilor Semiotice, recunoscând, dar nu și admițând, că se afla într-adevăr acolo? Cum putea să combată improbabilele efecte ale paradoxinei – dacă despre ele era vorba – gonind Haosul înapoi între hotarele sale naturale, ca să se bucure și el, în bună pace, de puțină

Ordine? Dar oare astea erau lucrurile pe care voia el să le facă? Ce voiau să însemne paradoxina, Ordinea, Haosul, Realitatea?

Şi ce voia să zică „a însemna"?

Exista ceva semnificativ? Şi dacă exista aşa ceva, de unde îl putea cumpăra şi cât costa? Iar asta era o îndoială propriu-zisă şi originală, sau doar duhul ei sustras de la vreun pistruiat comic evreu newyorkez din Antichitate? Şi dacă îl sustrăsese, oare îşi dăduse seama cineva de lucrul acela? Şi dacă nu-şi dăduse nimeni seama, ar fi putut, totuşi, pricepe ceva cineva? Şi ar mai fi avut vreo semnificaţie toate acestea? Dar nu bătea, oare, câmpii? Nu erau cam multe întrebări? Şi nu erau ele lipsite de orice utilitate în economia intrigii? Şi nu era, oare, cazul să termine odată pentru totdeauna şi în mod serios cu toate aceste întrebări din ce în ce mai lipsite de temei?

Mergea.

Alături de el mergeau şi Ghidul şi Melcul, într-o tăcere deplină. Mergeau. Dar James Vagabond n-ar fi putut să spună de când înaintau aşa cu umbletul acela schematic. Poate de cinci minute, poate de două ore, de-o lună sau de-o veşnicie. Fiecare pas era la fel cu cel dinainte... şi cu următorul. Ar fi vrut să se oprească din mers, dar n-ar fi folosit la nimic. Ar fi continuat să meargă. În acel moment, el nu mai era decât mers, umblet, oricât de fără sens ar suna fraza asta. O deplasare fără noimă cu două personaje fără noimă într-o lume fără noimă. Paşii inutili scandau nişte clipe ireale şi nu mai era cu putinţă să se deosebească o clipă de alta, atât de mult se asemănau între ele. *O CLIPĂ* numai, una singură şi veşnică, se substituia unei infinităţi de clipe ale unei vieţi. În curând, timpul urma să-şi înceteze definitiv existenţa. Cel puţin în mintea lui James Vagabond. Apoi a fost *noutatea*.

Un val de frig îi pătrunse pe neaşteptate în spinare. Şi o văpaie de adrenalină îi întunecă mintea. Ghidul urla:

– Moartea, iar te-a ţintit Moartea... Dar nu! Nu te-a nimerit! Şi acum îşi reglează tirul! Effendi! Moartea îţi dă târcoale! Fii atent! Te va lovi în plin! Aruncă-te la pământ!!

Ghidul îl împinse cu o putere neaşteptată pe detectiv, care se lăsă să cadă cât mai repede cu putinţă. Exact la timp! Şi de data

aceasta, Moartea abia de-l atinse. Dar Vagabond nu avu timp să se bucure.

Cu o clipă înainte de-a se lungi la pământ, își dădu seama că pe trotuar se afla un rahat de câine, mare și moale, în care era cât pe ce să facă plici cu nasul.

Capitolul 26

Primul lucru care-l șocă fu mirosul de ficăței prăjiți. Vagabond nu-l suportase niciodată.

Apoi observă că trotuarul arăta altfel: coșcogea rahatul de câine dispăruse în mod misterios, el, Vagabond, era curat și asfaltul cenușiu devenise un linoleum de culoare brun-portocalie.

Se ridică în genunchi, privind în jur. Ce se întâmplase?

Toate lucrurile erau învălmășite și nedeslușite; sesiză imaginea neclară a unor ziduri care trebuie să fi fost niște clădiri uriașe, iar mai departe, pe cea a unor forme în mișcare rapidă și zgomotoasă, care-i dădură dimensiunea orașului ce se întindea împrejur. Deși nu era încă în stare să perceapă formele noului mediu, își dădu seama că lipseau în totalitate culorile reci: toate obiectele aveau tonalități ce mergeau de la galben-crom până la un roșu mai roșu decât cel mai roșu dintre toate roșurile pe care le văzuse el vreodată. Părea să fie Iadul. Și avu o îndoială. Era, oare, mort? Reușise până la urmă Moartea să-l nimerească? Și în acel caz, *cât* de mort era?

Se ridică încet în picioare. Bineînțeles că Ghidul și melcul dispăruseră. Dar nu era singur. Mai era cineva acolo, în spatele lui.

– Salutare Juma-de-Străin! Te așteptam.

Vagabond se întoarse și-i văzu, tot neclar, pe cei doi gemeni care-l salutaseră; de talie mijlocie, cam durdulii, cu barbă lungă, stufoasă și neînchipuit de neagră pentru acea lume toată numai în roșu; lui Vagabond i se păruse că vorbiseră cu accent romaniol.

– Pe mine mă cheamă Jack, spuseră cei doi gemeni într-un glas, făcând aceleași gesturi, dar pentru că ești numai tu poți să-mi spui Dublu-Jack.

Vagabond se uită mai atent la cei doi gemeni şi observă că erau absolut la fel, nu numai la trup, dar şi ca mimică. Avu o oarecare senzaţie că vedea dublu; apoi îşi compuse o mină bănuitoare şi întrebă:

– *Care* din voi e Jack?

– Vai, vai, vai, Juma-De-Străin-Ignorant, răspunseră cei doi cu o supărare exagerată. Ia bine seama şi nu te lăsa înşelat cu atâta uşurinţă de bietele tale simţuri, pentru că aici, în faţa ta, mă aflu numai eu, chiar dacă ţie ţi se pare altceva. De fapt, vezi dublu!

Accentul romaniol era foarte pronunţat.

Vagabond privi în jur şi observă că, efectiv, vedea dublu. Orice lucru asupra căruia îşi arunca privirea avea un frate-geamăn – leit-poleit – lângă el; până şi soarele avea un geamăn, apărând ca un opt orizontal.

Vagabond avu a nu ştiu câta oară senzaţia de jenă. Nu-şi amintea să mai fi trecut printr-o situaţie atât de exagerat de imposibilă. Era şi aşa destul că înghiţise hapul cu Moartea-în-Persoană (ba chiar în Esenţă) care trecuse la un pas de el, într-o lume de paradoxuri (dar erau, oare, paradoxuri *adevărate* sau numai nişte caraghioslâcuri fără nici un temei?), şi că mai încăpuse şi pe mâinile unui băieţaş-minune şi ale unui melc. Iar acum, poftim, tipul ăla sau tipii ăia din faţa lui care vorbeau în dialect romaniol; el nu fusese niciodată prin părţile alea, nici măcar la Bologna. Dar cum putea să ştie că era accent romaniol, dacă nu-l mai auzise în viaţa lui? Nu reuşi să-şi păstreze calmul.

– Cine sunteţi? se interesă detectivul. Ce oraş e ăsta? Cine vă trimite? De unde ştiţi că eu văd dublu? Cine a inventat hemoglobina? Recunoaşteţi, mai bine, că sunteţi nişte nenorociţi de poliţişti!

– Haida-de! răspunse Dublu-Jack, încreţindu-şi frunţile. Pe aici nu sunt poliţişti! Nu mai avea nevoie de ei de când în 55 toţi locuitorii au devenit poliţişti. Iar în ceea ce priveşte oraşul, însuşi conceptul de oraş a fost abolit prin întemeierea aşezării Sat & Sat, singura aglomeraţie urbană de pe planeta noastră care se întinde de-acum pe toată suprafaţa ei.

– Planetă? Vreţi să spuneţi că asta nu-i Terra?

– Bineînţeles că nu. Cel puţin nu Terra pe care o cunoşti tu. De fapt şi noi îi spunem planetei noastre Terra & Terra. Din punctul tău de vedere, planeta noastră ar putea fi una dintre

numeroasele Terre posibile, care ar putea să fie, dar în realitate nu sunt. Din punctul nostru de vedere însă situaţia e viceversa: tu eşti cel care vii de pe acea planetă care ar fi putut să fie Terra, dar care de fapt nu e.

– Şi, mă rog, cine eşti tu şi de ce vorbeşti cu mine despre lucrurile astea?

– Eu sunt Jack, ţi-am mai spus, şi sunt o carte mare. Vorbesc cu tine despre aceste lucruri deoarece consider că ele şi nu altele te pot interesa cel mai mult. Sau poate preferi să-ţi comunic rezultatele din ultima zi a Campionatului Sătesc de golf ecvestru? Dacă vrei să te tratez exact ca pe unul de-ai noştri, atunci pot să-ţi povestesc de trei ori la rând, la interval de-o oră şi jumătate, cât e ziua de lungă, Fabula *Pişcături şi împunsături de Greieri Nebuni*. Este o modă ultimul răcnet pe la noi şi mai ales şi un imperativ social: dacă cineva nu reuşeşte să găsească un anumit număr de persoane cărora să le poată istorisi fabula în orele stabilite este imediat ostracizat şi i se interzice timp de un an participarea la Turneul împerecherilor Sexuale Normale şi timp de trei ani la Turneul împerecherilor Sexuale Trăsnite. Dar să nu-ţi faci griji. Juma-de-Străin. Dat fiind că eşti musafir, ţie nu ţi se aplică aceste reguli.

– Dar de ce îmi spui „Juma-de-Străin"?

– Asta-i bună! Pentru că eşti jumătate, nu? A, da, tu nu ştii. Vezi tu, aşa cum în ochii tăi eu sunt dublu, tot aşa şi tu în ochii mei eşti pe jumătate. Mi se pare un lucru logic, nu? Eu văd din tine doar o jumătate, cea dreaptă, iar tu vezi din mine doi, dintre care cel autentic e cel din dreapta.

– Eu nu observ nici o diferenţă. Sunteţi amândoi la fel.

– Aşa? Atunci înseamnă că şi partea care-ţi lipseşte ţie este la fel cu cea pe care o văd eu.

– Nu. E ca o oglindă.

– Ca o oglindă? Ciudat lucru... spuse Dublu-Jack, mângâindu-şi bărbile.

– Cum de ştii toate câte le ştii? întrebă Vagabond.

– Suntem un neam de oameni uşor atotştiutori. Scuză contradicţia în termeni, dar această atotştiinţă parţială este un mister şi pentru noi. Ştim unele lucruri, iar altele – în mod imprevizibil – nu le ştim. Dar hai să mergem la bar. Fac cinste cu un whisky.

– Nu, mulţumesc. Nu beau pe stomacul gol.

– Nu-i vorba de băut, Juma-de-Străin, ci de inhalat, explică Dublu-Jack, schiţând două rânjete şi trăgându-l după el într-un dublu bar din apropiere. Vezi tu, eu cunosc tradiţiile şi obiceiurile voastre, precum şi cultura voastră (nu mă întreba cum şi în ce chip, n-aş şti să-ţi răspund). La noi, lucrurile s-au petrecut în alt mod. Am dezvoltat o ştiinţă încă mai înainte de conştiinţă. O ştiinţă care a pus la punct tehnologia gazelor, şi acum tu eşti pe cale de-a experimenta una dintre cele mai îndrăgite aplicaţii ale ei. Toate substanţele lichide pe care voi le îngurgitaţi noi le inhalăm. Acest lucru are anumite avantaje. În primul rând, se scurtează timpul de asimilare, iar în al doilea rând putem aprecia mai bine caracteristicile organoleptice şi, în sfârşit, nu riscăm niciodată să vărsăm ceva pe noi.

Se întoarse spre barman şi comandă:

– Un whisky pentru prietenul nostru şi o mentă pentru mine!

Dublul barman îi aduse lui Vagabond o eprubetă. Era, se înţelege, un whisky *dublu*; aşa i se părea lui, cel puţin. Se gândi că ar fi trebuit, poate, să ceară unul mic. Urmând exemplul lui Jack, inhală o parte din conţinut, apoi se uită în jur. Barul dublu era plin de consumatori – toţi dedublaţi – care inhalau băuturi alcoolice duble şi discutau între ei. Vagabond observă un amănunt. Şi anume faptul că aproape toţi se ciorovăiau, de preferinţă cu perechea lor geamănă. Se întoarse spre Dublu-Jack care, în schimb, continua să se mişte, imperturbabil, la unison cu sine însuşi.

– De ce se ceartă ăia între ei?

– Ce spui? întrebă Dublu-Jack. Ah, da... atotştiinţa mea parţială îmi permite să înţeleg ce vrei să spui. Ascultă, Omul nu este un animal perfect, cu o unitate de gândire desăvârşită. Cred că ştii şi tu acest lucru. Avem, cu toţii, bravele noastre ciondăneli care ne ţin întotdeauna o nedorită companie. În zilele noastre, în lumea cu care eşti tu obişnuit, aceste lupte intestine din propria-ţi minte se concretizează în ulcere, dureri de cap, stări de anxietate, isterii, comportamente schizoide şi aşa mai departe. Şi pe-aici e cam tot aşa. Omul e tot Om. Şi în lumea ta, şi în lumea mea. Dar în ochii tăi, conflictele noastre se materializează ca o opoziţie concretă a fiecăreia dintre cele două părţi principale faţă de cealaltă. Dacă eşti în măsură să vezi cele două părţi ca fiind

distincte, atunci vezi cum reprezintă, în mod continuu, eterna luptă dialectică a gândirii.

Astfel că Vagabond observă, fascinat, cum unele persoane reușeau să-și suprime pentru o clipă perechea geamănă, în timp ce altele – se vedea bine – erau angajate într-o lungă și extenuantă bătălie de poziții. Rămase blocat în fața stratagemelor pe care unele părți le născoceau pentru a învinge, precum și a curselor meschine pe care și le întindeau pe rând. Apoi o îndoială i se ivi în minte:

– Dar tu? Tu de ce nu te certi niciodată cu tine însuți? Tu n-ai conflicte? îl întrebă pe Dublu-Jack.

Pentru că, efectiv, de când îl întâlnise, Dublu-Jack se mișcase mereu la unison cu sine însuși. Fără vreo greșeală cât de mică sau vreo imperfecțiune. Dublu-Jack zâmbi. Cu amândouă chipurile.

– Hmm, eu am fost la un psihanalist, răspunse el.

– Și ce s-a întâmplat? îl iscodi Vagabond.

Dublu-Jack zâmbi din nou.

– Păi, m-a convins că *el* nu avea dreptate! spuse fiecare dintre cei doi Jack, arătând cu degetul spre celălalt și știrbind astfel pentru prima dată perfecțiunea mișcării lor la unison.

Din momentul acela vorbiră foarte puțin. Ieșiră din bar și hoinăriră, fără vreo țintă, prin Sat & Sat cu culorile sale infernale. În cele din urmă, Vagabond zise:

– Ah, de-aș putea să mă întorc acolo!

– O, nu-i greu, răspunse pe un ton liniștit Dublu-Jack.

– Nu-i greu?

– Sigur că nu. Credeai că-i greu? Ar fi fost de-ajuns să fi spus imediat. Și nu că m-aș distra în mod deosebit s-o fac pe dădaca ta, dar e una dintre modele noastre din luna aceasta: să-i ajuți în totalitate pe străinii din universurile paralele ca și cum ar fi bine veniți. În schimb, moda de luna trecută cerea să-i jupoi de vii și să-i dai cu sare. Iar luna viitoare va fi considerat drept un lucru foarte șic să-i pui să muncească în întreprinderile noastre subterane pentru extragerea căcatului. Din acest motiv – dar să rămână între noi – ai face bine să pleci de-aici imediat. Luna viitoare începe peste numai jumătate de oră.

– Atunci ajută-mă, cât timp mai este încă obligația ta socială, să pot pleca! exclamă Vagabond, care nu era încântat de ideea să lucreze într-o mină de căcat.

– Cu multă plăcere. Mai întâi de toate trebuie să găsim un căcat de câine.

– Ce?!

– Păi da. Întotdeauna se iese pe-acolo pe unde s-a intrat.

– În acest caz va trebui să dispar înainte de a intra cu nasul în el, zise Vagabond.

– Desigur. Problema – dacă pentru tine este o problemă – se pune însă atunci când ieși în partea cealaltă. Vei fi dispărut cu o clipă înaintea impactului și vei fi apărut tot cu o clipă înainte. Mă îndoiesc, întru câtva, că-l vei putea evita.

Găsiră cu ușurință ceea ce căutau. Firește, în ochii lui Vagabond excrementul apărea dublu. Mai trase de timp vreun sfert de ceas, inventând o mie de scuze, dar până la urmă Dublu-Jack dorindu-i binele – îi făcu vânt cu toate cele patru mâini.

Și James Vagabond se pregăti, cu oarecare dezgust, să schimbe dimensiunea.

Capitolul 27

După ce-și șterse ochii, Vagabond se uită în jur.

Și preț de-o clipă inima i se umplu de speranță.

Era un bulevard larg, străjuit de copaci din plastic. Recunoscu caracteristicile orașului său și împrejurimile casei sale.

– *SUNT TEAFĂR!* exclamă el.

– Ești nebun! spuse Ghidul, dezamăgindu-l.

Vagabond se întoarse. Și-i văzu pe Ghid și pe Melc, roșu de data asta.

– Ești nebun de-a binelea, repetă Ghidul. Dai cu nasul în căcat de răsună toate alea și apoi te mai și bucuri. Sunt de acord cu tine că ai scăpat, deocamdată, de moarte, dar nu ți-ai rezolvat încă problemele.

Melcul se strânse în cochilie, în semn de aprobare.

– Dar sunt acasă la mine! zise Vagabond fără prea mare convingere. Paradoxina a încetat să...

– Ai înnebunit de tot, insistă Ghidul. Ne aflam aici și înainte ca tu să-ți bagi botul acolo, dar poate că nu ți-ai dat seama. Și

faptul că ai observat abia acum nu înseamnă, probabil, altceva decât că efectele paradoxinei au ajuns la maximum!

– Nu înțeleg, murmură Vagabond. Și Dubla-Lume... Și Dublu-Jack...

– Ce tot îndrugi acolo? îl întrebă pe un ton batjocoritor Ghidul.

Vagabond povesti tot ceea ce se întâmplase. Ghidul își luă un aer grav și tot așa și Melcul, care, drept dovadă, își înnodă antenele.

– Nu te-ai mișcat deloc de-aici, îl informă Ghidul. Ai căzut și te-ai ridicat, imediat. Iar peisajul de-acum era și mai înainte.

Vagabond privi în jur înspăimântat. Toate neliniștile acelea puneau din nou stăpânire pe el. Nici măcar mediul, cunoscut, nu era în măsură să-l liniștească.

– Ce s-o fi întâmplat? șopti detectivul.

– După câte văd eu, aș zice că iar te-ai prins în scârnăvia aia de cursă spațio-temporală, spuse Ghidul ștergându-i fața. Toate povestirile SF conțin cel puțin o chestie ca asta.

– Dar aici nu-i vorba de o povestire SF! minți el, fiind oricum de bună-credință.

Ghidul termină de curățat rămășițele trecerii lui Vagabond prin spațiu-timp.

Apoi detectivul întrebă puțin alarmat:

– Ce voiai să spui atunci când ai afirmat că efectele paradoxinei au ajuns la maximum?

– N-ai priceput? răspunse Ghidul. Ascultă! Știi să-mi explici ce-i ăla un lucru imposibil?

– Hmm...

– Hai, las-o baltă! Trebuie să te lămuresc de la bun început că un lucru imposibil este numai și numai un lucru *extrem* de improbabil! Asta a fost dovedit de vărul meu. Trebuie să ai încredere! Și atunci când se petrece un lucru imposibil, noi zicem că-i vorba de paradoxuri. Drept care, după părerea noastră, un lucru extrem de improbabil este deja paradoxal. Ori există *infinite* Realități Posibile care ar putea să fie, dar care în realitate nu sunt. Ai avut și o mică dovadă a acestui lucru în Dubla-Lume. Toate sunt posibilități pe care universul sau, mai bine-zis, Cosmosul le-a respins în evoluția sa de la Începutul Începuturilor. Și aceste posibilități sunt, crede-mă, cu adevărat *INFINITE*. Dacă noi

ne-am întoarce acum la Începutul Începuturilor, atunci când toate Realităţile posibile se mai aflau încă pe acelaşi plan potenţial, şi am separa de toate celelalte acea Realitate Unică ce ne înconjoară acum, Realitatea-Cea-De-Toate-Zilele – singura care dintre acele infinituri posibile s-a realizat efectiv –, şi ne-am întreba câte probabilităţi ar avea ea de a se afirma faţă de celelalte, am răspunde că are *una la infinit*. Oricum am lua-o, toată această vorbărie n-are nici un cusur. E logic. Cred că tu vei fi de acord cu mine că *O posibilitate la INFINIT* este condiţia cea mai improbabilă care se poate imagina. Şi deci cea mai imposibilă, deoarece *imposibilul* a fost definit ca o condiţie de *cea mai mare improbabilitate*. În ciuda tuturor acestor lucruri, noi existăm totuşi, Realitatea noastră există şi ea, mai mult sau mai puţin, şi toate ni se par atât de afurisit de evidente. În schimb, vorbind la modul probabil, existenţa noastră este o capodoperă de imposibilitate şi tot aşa este şi aşa-zisa Realitate. Iar în virtutea acestui raţionament, eu îţi spun că abia acum – când ţie ţi se pare că aproape te afli din nou acasă, în Realitatea Ta –, abia acum efectele paradoxinei ating cota maximă: *NIMIC NU ESTE MAI PARADOXAL DECÂT REALITATEA!*

– Nu-mi sunt toate chiar atât de clare, constată Vagabond.

– Îmi pare rău. Dar asta nu ştirbeşte, câtuşi de puţin, valabilitatea celor spuse de mine.

– Dacă aceasta ar fi Realitatea Mea, atunci tu n-ai exista – ar trebui să dispari.

– N-am afirmat deloc că te afli *cu totul* în Realitatea Ta. Nu sunt chiar atât de prost. Am scos în evidenţă doar o tendinţă aparentă. Şi apoi nu uita că aici poate mai e şi Haosul la mijloc. În plus, există şi un Vinovat care determină foarte multe lucruri.

– A, da?! Vagabond se lumină la faţă. Şi cine ar fi acesta, mă rog...

– Există *întotdeauna* un Vinovat, mormăi mai mult pentru sine Ghidul, privind fix undeva în gol.

Apoi se întoarse spre Vagabond, zâmbi şi zise:

– Caraghios.

– Ce?

– Caraghios. Dar îmi promiţi că nu vei râde?

– Promit. Ce mi se mai întâmplă acum?

– S-a întors Moartea și țopăie de jur împrejurul tău.

– Iar? Și ce anume ți se pare așa de caraghios?

– Ai mai văzut-o vreodată pe Moarțe țopăind?

– Nu, dar...

– Ar trebui s-o vezi. E cât se poate de caraghioasă. N-are nici un pic de grație.

– Păi, ce vrei, e Moartea.

– Da, într-adevăr. Te-ai aștepta la cine știe ce, și când colo...

– Și acum ce se va mai întâmpla?

– Dacă aș putea citi în viitor, aș face pe Ghicitorul și nu pe Ghidul. Nu știu. Presupun că tot o să se întâmple ceva.

– Bravo! Cam așa îmi închipuiam și eu. Dar ce anume?

– Habar n-am. Zău. Poate dăm o fugă până la Joe.

– Cine mai e și Joe?

– Un hingher-de-Morți. E singurul care, după câte știu, a fost în stare să-i pună zgardă Morții. Stă în 28 a. Îl solicit în cazuri de urgență! E partenerul meu în afacerile alea de bursă neagră de care ți-am pomenit.

– Și ce mai așteptăm? Să mergem imediat la el! spuse Vagabond, uitându-se în jurul lui după Moarte.

Dar nu văzu nimic.

Capitolul 28

Joe era un tânăr de vreo treizeci de ani, slăbănog și cu o barbă scurtă și rară, cu păr lung și negru, pomădat din belșug; purta blugi prespălați, cercel, medalion, monoclu, fular. Părea ieșit dintr-un vis hippie de prin anii șaptezeci ai secolului trecut. Ședea în clasica poziție lotus, în mijlocul misterioasei sale Camere-Fără-Pereți din 28 a.

Când Vagabond și ceilalți intrară, el trăgea din pipă. Detectivul ținu imediat să-i arate că se pricepe la așa ceva.

– Cânepă chinezească? îl întrebă cu zâmbetul imbecil al celui care știe multe.

– Mascial-Pra-Desh, răspunse Joe. Vrei două fumuri?

– Da, mulțumesc! acceptă Vagabond.

Nu-i displăcea un lucru care l-ar fi ajutat să ia ceva mai puțin în serios tot ceea ce i se întâmpla. Bineînțeles că nu i s-ar fi putut imputa faptul că voia să fugă de realitate; din contră, realitatea era cea care fugea de el. Ghidul și Melcul se serviră și ei, cu lăcomie. Apoi Vagabond zise:

– E adevărat că i-ai pus zgardă Morții? Cum ai făcut?

– Anumite lucruri ți se întâmplă fără să-ți dai seama, spuse Joe. Iar după aia – dacă e să ți se întâmple – poți s-o încurci sau poate să-ți iasă bine. De regulă, lucrurile ies bine.

– Aha! zise Vagabond.

– Treaba e că, într-o vreme, eu îmi făceam tâmpiținâ, mărturisi Joe. Așa, una după alta. Și mă simțeam când bine, când rău.

– Înțeleg, spuse Vagabond.

– De aceea, practic, Moartea se ținea mereu pe urmele mele. O treabă nasoală. Apoi, într-o bună zi, când eram „făcut", am văzut-o și i-am oferit o pipă. Am fumat împreună și Dumneaei i-a plăcut. O făcurăm lată, ce mai! Și uite – așa am devenit prieteni. Dar după aia a început cu figurile, obligându-mă să-i pun zgardă.

– Zgardă!

– Da. Eram turtiți rău de atâta Valium și Plegină și Dumneaei s-a pornit să se dea mare cu mine, că mă ia, că-mi face, că-mi drege și alte asemenea povești. Nasoale. Și aiurea. Așa că i-am pus zgardă.

– Ce chestie! se miră Vagabond, tulburat de-a binelea.

– E bun fumul ăsta, ai? întrebă Joe. Toată treaba e să nu te dai bătut în fața Morții, ci să-i vii de hac, s-o pui în lanț.

Joe se ridică în picioare, îl luă pe Vagabond de mână și-l duse într-un colț. Apoi îi întinse pipa Morții, care trase din ea cu nesaț, deși Vagabond nu văzu nimic.

– Îți place? întrebă Joe. Ia mângâi-o puțin!

Vagabond întinse mâna și simți că-l ia cu frig.

– Brr! exclamă el.

– Frig, ai? îl tachină Joe. Nu-ți face griji. E chestie de efect. În realitate, Moartea e caldă.

Se întoarseră lângă ceilalți și se așezară. Apoi, Joe continuă:

– Și ia spune, ai vrea ca eu să te scap de Moartea ta?

– De unde știi? vru să afle Vagabond.

– E simplu. Stă în spatele tău de când ai venit aici.

Vagabond se întoarse brusc. Nu văzu nimic. Joe se ridică binișor, se duse la Moartea lui Vagabond și o puse în lanț. Apoi se îndreptă spre colțul în care se afla Moartea lui și o puse alături de cealaltă.

– Așa! făcu el. Își vor ține de urât una alteia.

– Mulțumesc, zise Vagabond.

– Lasă, lasă. Îmi vei face cinste cu o pipă data viitoare, propuse Joe.

Apoi, în Camera-Fără-Pereți intră un alt bărbat. Era înalt, îmbrăcat aproape în negru și avea o cicatrice deasupra ochiului stâng. Vagabond îl recunoscu imediat.

– Agentul Hazardului! exclamă el uimit.

– Nu vorbi tâmpenii, spuse Joe. Ăsta-i omul meu de încredere. Un tip pe cinste. Pe bune. Hei, Bob, ce mai faci?

– Am niște marfă a'ntâia, Joe! zise Bob. Salutare, Vagabond!

– Dar tu ești Agentul Hazardului, ce mai! insistă detectivul.

– Aiurea! mormăi Bob. Eu n-aș lua-o chiar așa de mult în serios. Sunt atât de relative toate...

– Dar paradoxină... și cabina ta telefonică?

– Transcendensorul! E parcat aici afară. De data asta l-am încuiat cu cheia și mi-am cumpărat și un antifurt. Data trecută, la Roma, mi-au umflat stereo-ul!

– Și Deus-Ex-Machina, cel care...

– Nu-mi aminti de cretinul ăla! Nu ți-ai dat seama că-i schizofrenic? Nu-ți spune nimic faptul că l-ai întâlnit tocmai pe Dr. Jekyll Street and Mr. Hyde Park? Ăla-i scrântit rău!

– Dar eu...

– Las-o baltă. V-am adus ceva trăsnet, le spuse el și scoase niște praf albastru pe care-l turnă într-o carafă cu apă, apoi își spălă mâinile acolo. Iată! Vă prezint pe Maiestatea-Sa-Cel-Ce-Sucește-Definitiv-Conștiințele, alias *SMIDDD-C*. Este o soluție fainâ, pe bază de Acid Relativol, zahăr de trestie, aromă de fragi, paradoxină și doar un strop de amestecolină, atât cât să-i dea un pic de culoare. Un speed-ball existențial, ceva de vis.

– Mă simt bine! remarcă Joe, după ce dăduse pe gât, imediat, un pahar. Dar mă simt și rău, continuă el, sclipind ca un semafor care filează.

– Și Acidul Relativol ce e? întrebă Vagabond.

– Un fel de substanță, răspunse Bob. Chiar dacă nu-i chiar substanță, ci o perspectivă mentală. În timp ce paradoxina schimbă realitatea, Acidul Relativol ți-o prezintă dintr-o perspectivă diferită.

– Și de ce le-ai amestecat pe toate laolaltă?

– Nu mai are nici un farmec dacă știi că ceea ce vezi e adevărat sau fals.

–Hai să-i dăm drumul, să ne înfruptăm din acest *SMIDDD-C*! se amestecă în vorbă Melcul care intrase în atmosfera situației.

Vagabond ar fi vrut, poate, să obiecteze, dar, deranjat de fumul pipei, nu mai spuse nimic.

Și într-o clipită carafa se goli.

Capitolul 29

Într-un timp care nu se mai știe și într-un loc care la prima vedere părea a fi pagina unei cărți se afla un afiș:

AVIZ CITITORILOR

Acest afiș n-ar fi trebuit să se afle aici și nici altundeva, dar este un lucru de netăgăduit că el se află chiar aici și poate că și aiurea. Faptul că el s-ar putea afla și în altă parte nu trebuie să vă intereseze pe voi acum, nu-i musai să vă intereseze. Vă va privi pe voi numai dacă și când vă veți afla și voi în altă parte. Dar de faptul că acest afiș se află aici trebuie să vă ocupați acum, așa cum efectiv o faceți în acest moment, citindu-l ca și cum el ar avea ceva de-a face cu isloria, ceea ce, pe de o parte, e adevărat, iar pe de alta, nu (contradicția este aici cu totul permisă, ca orice contradicție permisă ori nepermisă).

Dar acest afiș nu se află aici numai pentru a vorbi despre sine însuși. Acest afiș își exprimă mai întâi de toate solidaritatea cu voi toți, și mai ales cu tine, cel care-l citești acum și care, făcând acest lucru, ți-ai legat – fie numai și în parte – actualul destin al conștiinței tale de cel al conștiinței lui Vagabond. Se impune o întrebare, mai presus de toate celelalte: tu suferi mult? Îți folosește la ceva suferința altuia? Ai evita, bucuros,

complicațiile fără putință de rezolvare? Toate au o soluție, dacă se acceptă ideea că poate exista o soluție. De exemplu: atunci când, începând din acest moment, citind cartea, clipa de-acum s-ar dovedi a fi insuportabilă pentru creierul tău sau, mă rog, pentru organul pe care-l folosești pentru citit; dat fiind că această carte este țesută cu SF, îți se va îngădui un salt dimensional. Ce înseamnă asta? Înseamnă că cititorul care suferă de efortul său de-a citi această carte și care, cu toate acestea, se încăpățânează să meargă mai departe – fie din masochism, fie din prostie, fie din cine știe ce scopuri ascunse – va putea oricând să scape din tărășenia asta, întorcând, fără să citească, un număr limitat de pagini și revenind la carte atunci când va vedea în ea un alt aviz. Și va putea să se laude față de prieteni și față de sine însuși că a citit cartea în întregime, pentru că aceste avize îi folosesc cititorului tocmai în acest scop.

P.S. Vă rog să nu-i spuneți lui Vagabond tot ceea ce vi s-a dezvăluit acum. Eu îl văd deja pe cititorul atent cum se întreabă: „Dar cum aș putea s-o fac, chiar dacă aș vrea?" Există întotdeauna o cale, îi răspund eu, dar cititorul atent n-o va afla din aceste rânduri, chiar cu riscul ca sus-numitul cititor să lase să-i scape ceva față de Vagabond, lăcând astfel să se ducă de râpă lucrălura lui și așa destul de șubredă.

Vagabond se trezi întins pe o plajă imensă, acoperită cu un nisip foarte fin de culoare albastră. Sau așa i se păru, cel puțin. Cerul era, în mod pervers, întunecat, de o culoare albastru-intens, iar marea, ceva mai verosimil, de un roșu-cobalt. În acea extravaganță și fermitate a culorilor recunoscu tipicele tușe ale amestecolinei. În rest, totul era normal, ca să zicem așa.

Își dădu seama de faptul că Ghidul, Melcul, Agentul Hazardului și Joe nu mai erau cu el. Și nu înțelese de ce. Să fi fost altă porcărie din alea spațio-temporale?

Niște porci de culoarea plumbului, având o stranie formă rotundă și caracteristicul gât lung și ramificat, păsteau liniștiți cochiliile crocante de pe copacii înalți, maiestuoșii arbori-cu-scoici care creșteau din abundență ici-colo.

Prin nări îi pătrundea o adiere plăcută și răcoroasă, cu o aromă ciudată, înțepătoare și îmbătătoare, care lui i se păru a fi cam de ghimbir.

În spatele său auzi – adus din depărtări de acea adiere parfumată – un târșâit de picioare pe nisip. Va fi fost vreo fată frumoasă, fie ea și din plastic? Îi va fi apreciat, cu siguranță, nurii. Se întoarse. De după o dună de nisip aflată la câteva sute de metri se ivea o formă bine cunoscută detectivului, de care i se legau în minte amintiri de neuitat: nu era o fată nurlie, ci comandamentul poliției din orașul său. James Vagabond privi cu uimire clădirea urâtă în stil neoclasic care, în mod obișnuit, se afla la câțiva kilometri de casa lui. Ce naiba căuta acolo? Nu se mai afla pe locul ei cel vechi? Dar nu avu timp să-și dea un răspuns. Scoțând un urlet sfâșietor, aidoma strigătului unui elefant, comandamentul poliției începu să gonească sprinten – cu lungile și sclipitoarele sale picioare metalice – înspre el.

Cuprins de spaimă – după cum se poate lesne înțelege –, Vagabond se grăbi s-o ia la fugă în direcția opusă; dar descoperi, și mai înspăimântat, că nu se putea mișca din loc nici măcar cu un centimetru. Era, parcă, atârnat în aer, și mișcarea frenetică a membrelor sale inferioare era zădărnicită de lipsa unui punct de sprijin. Se întoarse, cu privirea unei fiare aflate în cușcă, și observă, fără a avea putere să facă ceva, cum comandantul poliției gonea și urla în urma sa, gata să-l înghită.

Mai rămăseseră doar câțiva metri de parcurs când clădirea poliției se opri – așa, pe neașteptate – în fața lui, scoase un grohăit scurt, apoi un geamăt surd, după care se ghemui, potolită, pe plajă. O clipă, nu se mișcă nimic. Apoi se deschise ușa principală și pe ea ieși, zâmbind, un omuleț insignifiant. Încremenit de mirare, Vagabond spuse, arătând spre el cu degetul:

– Billy Police!

– Poți face prinsoare! răspunse polițistul care-i încredințase detectivului acel caz în cu totul alt moment.

Lui Vagabond – care se tot muncea cu gândul să găsească un sens celor întâmplate – i se părea că timpul își încetinise curgerea.

– Ce faci *tu* aici? întrebă.

– Cunosc gândurile mizerabile despre persoana mea pe care le clocește mintea ta cea din topor, îl avertiză polițistul pe un ton disprețuitor, cu o sclipire de inteligență în ochi, care-l făcea să nu prea semene cu el însuși. Îți vei fi dat seama acum că nu ne mai

aflăm în obişnuita noastră Realitate şi de aceea te previn să nu mă consideri prost, deoarece în această clipă, poate iluzorie, cel mai fără minte dintre noi eşti tu.

– Hei! exclamă Vagabond.

– Nu te ambala. Asta-i adevărul, spuse Billy Police. În acest moment, eu *ştiu* şi înţeleg mai multe decât tine. Dar nu-ţi face griji. E doar o problemă de timp ca tot ceea ce ştiu eu să ştii şi tu, mai spuse zâmbind absent. Noi doi nu suntem decât una şi aceeaşi persoană sau, mai bine-zis, fiecare dintre noi este doar o versiune a celuilalt.

– Ce vrei să insinuiezi? întrebă suspicios Vagabond.

Totul putea fi la fel de adevărat sau la fel de fals; ar fi fost hazardat să creadă în mod necondiţionat în ceva.

Billy Police inspiră adânc şi porni să se plimbe în direcţia desişului de tufe de scoici. Detectivul nu se putu reţine să nu-l urmeze. Police continuă:

– Ar fi o prostie să pretinzi că ţi-ai dat seama de acest lucru. Puteai să fi rezolvat în forul tău interior misterul morţii.

– N-ai spus mai nimic! zise Vagabond.

– Ignoranţa este o veche scuză care nu mai era considerată valabilă încă din îndepărtatul an 2010, observă, pe un ton îngâmfat, poliţistul. Oricum, nu-ţi face probleme. Voi avea grijă să-ţi completez lacunele. Dar să nu mă întrebi de ce o fac. Este foarte important ca să înţelegi bine fenomenul reîncarnării şi al retroîncarnării care revine în mod periodic, numită şi remetempsihoză.

– Remetempsihoză?

– Remetempsihoza este explicaţia teolo-ştiinţifico-expresionistă mai probabilă a aşa-zisului mister al morţii. Persoana care moare se reîncarnează, într-un anumit sens, în trupul unui alt individ. Acest lucru trebuie să-l considerăm – fie şi o clipă – drept ceva scontat, chiar dacă, exprimat în alţi termeni, nu-i chiar adevărat. De fapt, nu s-a spus că trebuie să fie neapărat vorba despre o fiinţă omenească, deoarece, aşa cum vei putea vedea, totul nu-i decât o problemă de variabile într-un sistem unic. Înainte de toate, e nevoie de o oarecare claritate în legătură cu ceea ce vrem să înţelegem prin viaţă. Viaţa poate fi definită – într-un mod foarte simplist – drept acea formă în care universul se opune creşterii constante a teribilei Entropii, nemiloasa

clepsidră termodinamică ce măsoară și scandează apropierea inevitabilei morți termice universale.

– Dar asta...

– Da, da, este o ipoteză. Dar care realitate e mai mult decât o ipoteză? Viața, care-i una singură – un fenomen gestaltic al materiei, o singură esență multiformă –, există și se transformă încadrată într-un sistem de trei variabile principale sau dimensiuni. Pe acestea le vom numi Spațiul, Timpul și Informația, și ele se află în raport reciproc de interdependență. În realitate, *sunt* un tot și reprezintă toate cele câte *există*. Ar trebui să înlocuim vechiul model einsteinian al spațio-timpului cu acela mai corect al spațio-timpului-informației. Să le considerăm, oricum, ca pe niște variabile ale unui sistem. Și modificând una sau mai multe variabile, se produc schimbări și în celelalte.

Universul, luat ca o entitate superioară abstractă, este deosebit de interesat în creșterea nivelului Informației, întrucât acesta – traducându-se în gândire inteligentă și deci în conștiință activă – reprezintă strategia sa pentru a găsi o soluție tehnică în măsură să schimbe direcția procesului entropiei și să evite astfel moartea termică finală, singura sa problemă efectivă.

Considerând că între valorile zero și infinit pe care le poate avea variabila Informație trebuie să existe, în mod inevitabil, un punct în care s-a dezvoltat conștiința, este suficient să găsim o soluție problemei entropiei care nouă, oamenilor – *fii cât se poate de atent!* –, cu puțina minte pe care o avem, ni se pare o problemă de nerezolvat și de fapt este, probabil, doar un fleac. N-ar părea să fie probleme deosebite: ar trebui doar să fie mărită sus-numita valoare a necesarului, chiar până la infinit, dacă este cazul, și problema ar fi rezolvată în mod automat.

Din păcate, acest lucru nu-i cu putință. Dumnezeu-Cel-Glumeț-Și-Nițel-Sadic, care a creat acest univers, a legat variabila Informație de Timp și Spațiu. Mărind-o pe prima, se determină un salt înainte al celeilalte și există riscul de a ne apropia prea mult sau chiar de a ajunge, sau de a depăși (ceea ce e același lucru), momentul de moarte termică definitivă a universului. În acest punct, din păcate, toate variabilele se reduc la valoarea zero și se pierde tot ce s-a realizat până atunci. Este cam ca atunci când ai stinge un calculator fără să fi salvat programul.

– Extraordinar!

– Hmm, da și nu prea, spuse Police rânjind ușor. O dată ce a murit un univers, se poate face imediat altul la loc, mai bun și cu alte reguli. Nu vor exista probleme de timp, deoarece acesta nu va fi fost încă redefinit. După o mică pauză fără timp se va putea continua totul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și într-un anumit sens, nu va fi fost nimic, efectiv. S-ar mai putea întâmpla să se ia hotărârea – având-se în vedere rezultatele precedente – să nu se mai facă alt univers cu dimensiunile spațiu-timp-informație, ci ceva de alt gen, ceva cu totul nou.

– Și atunci?

– Vrei să ajungi numaidecât la miezul problemei, ai? întrebă Billy Police făcând cu ochiul. Hai să trecem la exemple practice. Să presupunem că tu ai muri...

– Hei!

– Este numai un exemplu. Și ceva deloc improbabil. Deci ce se-ntâmplă când mori? Mintea sau sufletul tău, care reprezintă în mod intrinsec Esența Vieții înseși, se trezesc că sunt eliberate din trupul și din personalitatea ta. Ce-nseamnă asta? Înseamnă că, prin moartea ta, mintea își întrerupe propria-i continuitate spațială și, în același timp, și pe cea temporală și informațională. Dat fiind că aceste dimensiuni sunt variabile, le putem determina valorile. Să presupunem că, în momentul morții tale, ele ar avea următoarele valori: S, T, I. Pentru a te putea reîncarna, aceste valori trebuie să se modifice. Dacă, cumva, n-o fac, atunci riști să rămâi încastrat în Uitare. Dar de obicei ele respectă această necesitate și urmează niște legi matematice exacte. Cea mai de înțeles este raportul de interdependență sau de proporționalitate directă. Să admitem, bunăoară, că Spațiul ar rămâne constant. Dacă se mărește variabila Timp, crește în mod automat și Informația, după anumiți parametri, și viceversa. În caz de descreștere se înregistrează, evident, contrariul: dT/dI= S*k!

– O clipă! Eu nu pricep o iotă din matematică!

– Nici eu, la drept vorbind. Mă prefac doar. Atunci, dacă tu, de exemplu, ar fi fost să te reîncarnezi (sau „retroîncarnezi") acum câteva milioane de ani, ai fi înregistrat o oarecare cădere a variabilei Informație și te-ai fi trezit în trupul vreunui tâmpit de archaeopterix. Dacă, dimpotrivă, ar fi să te reîncarnezi peste un

milion de ani, ai lua, poate, forma vreunui foarte inteligent soczi. După cum vezi, ca să spunem așa doar în câteva cuvinte, cu cât mergi mai înapoi în timp, cu atât viața e mai stupidă, și cu cât mergi mai înainte, cu atât e mai inteligentă. Toate astea coincid cu ceea ce știai și tu deja, nu? Situația se complică mai mult dacă, mărind volumul Informației, hotărâm să *nu* mărim sau, pur și simplu, să facem să descrească valoarea Timpului. În acest caz, implicarea variabilei Spațiu este inevitabilă, iar ea va descrește în mod oblic, ceea ce va crea noi probleme – noul corp va fi relativ mai mic și mai conștient...

– Va fi, poate, un pitic foarte inteligent?

– Nu, din păcate, nu-i cu putință. În spațiul aceleiași realități temporale nu pot exista două moduri diferite de existență a materiei. Dacă ar fi așa, atunci Pământul ar fi plin de indivizi nespus de mici și de deștepți, ca și de alții nespus de mari și de proști, ceea ce nu se întâmplă. Dar persistă necesitatea cosmologică, aceea ca, în situația în care Timpul rămâne constant, unui nivel de Informație mai mare să-i corespundă un spațiu – deci un corp fizic – mai mic, iar unui nivel mai coborât să-i corespundă un Spațiu relativ mai mare. Deci noul-încarnat – asta în cazul că s-a modificat variabila sa de Spațiu – determină imediat un univers pe măsura sa, paralel cu al nostru și identic în proporții, dar la scară. Aceasta ar însemna, din păcate, să existe infinite universuri paralele, de toate mărimile relative imaginabile. Spun din păcate, pentru că în acest caz lucrurile s-ar complica și mai mult. Pentru că, dacă ar exista lumi infinite de toate mărimile în universuri paralele, atunci ar trebui, în mod necesar, să existe și o lume cu diametrul poate de un milimetru sau de o miliardime de milimetru, în care viața ar fi compensată pentru micimea relativă cu o conștiință suficient de dezvoltată pentru a putea rezolva, în sfârșit, problema continuei creșteri a entropiei și a salva, în acest fel, universul. Dintr-un punct de vedere logico-matematico-halucinogen, o asemenea lume ar trebui să existe realmente pe undeva, dar nouă ne folosește prea puțin acest lucru, întrucât lumea respectivă ar rezolva, probabil, numai problemele inerente propriului ei univers. În acea lume, probabil că viața va fi ajuns la un asemenea grad de dezvoltare încât să-i permită să suie pe Scara Valorilor Existenței până la Dumnezeu. Unele

curente ale Neo-Teoloştiinţei susţin că viaţa – o dată atinsă Treapta Dumnezeirii – va fi în măsură să cuprindă şi universurile paralele prin mişcări libere ortogonale, pricopsindu-le pe cele mai năpăstuite dintre acele lumi deosebite cu toate binefacerile şi asistenţa ei.

– Nu mă interesează Teoloştiinţa! Şi nici scrierile acelea greoaie, indigeste! spuse Vagabond.

– Nu te interesează? se răsti la el Police încruntându-se. De ce judeci ceva ce nu cunoşti? Dacă vrei, cunosc eu un bun scientolog impresionist care te-ar putea iniţia...

– Nu mă interesează nimic, ştii bine. Trebuie să mă lămureşti, mai degrabă, cum e cu chestia aia că eu şi cu tine am fi una şi aceeaşi persoană!

– Ţi-am vorbit eu despre aşa ceva? Bine, bine. Îţi voi exemplifica mai departe cele spuse, separând, din comoditate, neamul omenesc ca şi cum n-ar mai exista în univers o altă formă de viaţă. Deci tu mori şi trebuie să te reîncarnezi, nu? Conform Legii Dimensiunilor Interdependente Revăzută şi îmbunătăţită Ad-Hoc, tu te vei reîncarna (sau „retroîncarna") – deplasându-te înapoi în timp până la ceva mai mult cu o clipă după naşterea ta – în trupul unui individ de pe Pământ născut imediat după tine, care, la rândul lui, va face acelaşi lucru în momentul morţii sale şi aşa mai departe. De unde rezultă că Omenirea este formată dintr-un singur individ reîncarnat de câteva miliarde de ori...

– Eşti nebun!

– ... care, în definitiv, nu-i altceva decât Esenţa Vieţii Înseşi. Consideră că această explicaţie este cât se poate de imprecisă, deoarece n-are nici un sens să separi neamul omenesc de celelalte forme de viaţă, şi apoi mai e şi jocul celor trei variabile...

– Nu eşti în toate minţile. Nu cred nici un cuvânt din vorbăria ta.

– Bravo, să nu crezi niciodată în nimic, aşa orbeşte! Este o condiţie de bază a creşterii şi a dezvoltării. Nimic nu-i real, în afara conceptului că nimicul este real. Totuşi, regula nu-i valabilă acum şi tu trebuie să mă crezi, iar dacă tu – la fel ca toţi ceilalţi – ai încredere numai în simţurile tale tâmpite, le voi face pe ele să-ţi spună. Crede-mă, o să mă crezi!

Peisajul pestriț care-i înconjura și plaja albastră pe care se plimbau începură să fie mai puțin deslușite în ochii lui Vagabond. Contururile începeau să devină neclare și culorile amestecate. Gura începea să i se încleieze. Și pentru prima oară în viața sa nu mai simți nici un miros. Nici măcar pe cel al aerului; pentru că își dădu seama, în cele din urmă, că până și aerul avusese întotdeauna un miros.

Și începu să-i fie frică.

După aceea, toate din jurul lui se topiră.

AVIZ CELOR CE TRAG LA MAL

Mesaj adresat în exclusivitate celor care rătăcesc prin carte și au renunțat – din plictiseală sau din alt motiv – să savureze fiecare clipă din dezarmanta experiență a acelei lantoșe de Vagabond.

Aceasta este ultima ocazie, înainte de proxima ocazie, pentru a se încerca ancorarea în realitatea poveștirii noastre. Billy Police tocmai a terminat să-l îmbie pe eroul nostru cu o criplică poliloghie cât se poate de slabă din punct de vedere comercial.

Capitolul 30

Apoi, toate se recompuseră la loc, dar cu forme diferite. O câmpie arsă de soare și discontinuă, niște construcții bizare din piatră, ici-colo, care rupeau monotonia unui peisaj dezolant, fără a-l putea face mai interesant. Nu prea departe se înălța un impunător lanț muntos. Pe cer, un soare oval obosit și deformat lumina și el cum putea, croindu-și drum printre norii rari și reflectându-se într-un curs de apă ce nu era, cu siguranță; Fluviul Vieții lui Farmer. Lângă el se afla Billy Police.

Realitatea se compusese din nou la loc. Cel puțin așa percepeau simțurile lui Vagabond. Dar poate că ea nici nu se descompusese niciodată. Cine mai știa. Vagabond nu, în mod sigur,

pentru că el fusese prins în vârtejul evenimentelor şi al delirurilor care, de atâta vreme, îl tot împingea de la spate de-i vâjâiau urechile. Avea să se schimbe vreodată ceva... *În mai bine?* Avea să reuşească să rămână în viaţă? Dar ce voia să însemne „viaţă" în acest caz? Supravieţuirea lui se identifica de-acum în totalitate cu rezolvarea problemei, a „misiunii imposibile" încredinţate lui cu câtva timp înainte de Billy Police, acea versiune a poliţistului normal. *Trebuia* să-l găsească pe Vinovat. Era singurul ţel din acel moment al existenţei sale. Apoi, poate că ceva-ceva urma să se schimbe. Dar mai avea oare vreun rost să vorbească despre „ceva"? Şi despre „schimbat"? Mintea lui omenească se apăra cum putea de apăsătoarele ultraje pe care era nevoită să le suporte. Se cramponă de profeţia Agentului Hazardului, potrivit căreia avea să reuşească, până la urmă, să-l identifice pe Vinovat. Dar avea să mai fie cineva pe mâna căruia să-l dea? Rarele sale momente de introspecţie deveneau tot mai dezastruoase.

Îşi îndreptă din nou conştiinţa spre exterior. Numai să mai fi existat ceva cu adevărat exterior. Pentru că totul era altfel în comparaţie cu ceea ce fusese cu câteva minute înainte. Aşa, de dragul schimbării. Până şi carnaţia sa avea altă nuanţă de culoare. Şi, în afară de asta, simţea o mâncărime la un picior. Dar nu ştia la care anume.

– Unde ne aflăm? îl întrebă pe Ghid... adică pe Agentul Hazardului („oare i-am confundat? sunt, oare, una şi aceeaşi persoană? şi melcul cine e? şi eu cine sunt?").

– Suntem într-o metaforă, răspunse Billy Police în persoană („cine altul, dacă nu el?"). În jurul tău vezi peisajul minţii tale. Unii colecţionează timbre, alţii colecţionează scalpuri pubiene, iar eu colecţionez peisajele metaforice ale minţilor cunoscuţilor *alter egou*-lui meu real.

– Felicitări.

– Mulţumesc. Al tău e pus undeva alandala, dar rămăsesem în pană de materiale simbolice. Nu-i mai banal decât eşti tu, aşa cu aproximaţie.

– Mulţumesc.

– N-ai pentru ce. Dacă aş fi putut să plasez metafora în Gono-Universul lui Ibridum al III-lea cu geometrie variabilă, s-ar fi putut ridica nivelul artistic, dar aşa...

– Dar tu nici nu știi dacă și unde anume există Ibridum al III-lea.

– Exact. Deci tot ceea ce vezi reprezintă mintea ta. Fluviul este știința care curge, schimbându-se în fiecare moment. Fluviul dispare în spatele acelor munți – limitele cunoașterii tale – atât de apropiați și atât de înalți și care ascund cea mai mare parte a ceea ce se află dincolo de ei, adică ceea ce ai putea tu să știi. După cum vezi, orizontul tău se află la numai zece kilometri, deși acolo, în spate, peisajul continuă până la infinit. Stâncile colțuroase pe care le vezi în apele fluviului și pe malurile lui reprezintă axiomele și certitudinile tale, inamovibile și grele, cât se poate de inutile. Soarele reprezintă ochiul cu care te privești, zbanghiu și opac. Zărește ceva între nori, dar nu deslușește nimic.

– E inconștient?

– Întrebare cretină. Inconștientul e Inconștient, cum ai putea să-l vezi? El se află în spatele Pământului, dincolo de zare, umblă haihui prin univers și prin timp. Inconștientul se află peste tot. E tot restul.

– Ce mai metaforă! spuse Vagabond. Acum du-mă înapoi.

– Unde să te duc? întrebă Billy Police și-l umflă un râs atât de neașteptat, încât îi dădură mucii pe nas – fiind nevoit să și-i șteargă cu mâneca vestonului său nou, deoarece în acea scenă nu erau prevăzute batiste.

– Înapoi, oriunde! îi ceru Vagabond pe un ton insistent. Tu m-ai băgat în încurcătura asta, tu trebuie să mă scoți din ea! Vreau să mă întorc în realitatea mea! Tonul îi deveni isteric: M-am săturat de aceste halucinații! Pentru că *sunt* halucinații, nu-i așa? Așa ceva trebuie să fie. Dacă nici măcar nu pot să mai contez pe simțurile mele, atunci cum naiba să mai pot deosebi Realul de Ireal, Adevărul de Fals? Trebuie să fug de-aici! Trebuie să mă întorc acolo până mă mai ajută umbra de sănătate mintală ce mi-a mai rămas din identitatea mea. Dacă pierd și acele ultime rămășițe din mine, sunt un om sfârșit. Sunt mort! Nu mai exist!

Billy Police râse zgomotos și batjocoritor. Apoi spuse:

– Dragul meu Vagabond, eu nu pot, în mod sigur, să fac nimic pentru a-ți veni în ajutor. În primul rând, nu eu te-am băgat în încurcătura asta, ci tu te-ai aruncat în ea de bunăvoie și nesilit de nimeni, și numai tu poți să știi cum să ieși din ea. În al doilea

rând, eu nu exist, mai ales aici și acum. Ceea ce vezi tu, e treaba ta, dar îți pot garanta că eu nu sunt aici. Cu tine nu se mai află acum nimeni. Cu tine ești numai tu însuți, pe cale de a intra în faza finală. Și nu te mai zgâi la mine cu mutra aia opărită, care te face să semeni cu un mutant meteoropatic. Călătorie sprâncenată și... multă baftă!

Polițistul zâmbi, făcu cu ochiul și dădu s-o șteargă. Vagabond își dădu seama. Dar nu polițistul era cel gata să se evaporeze. Ci el, Vagabond, era pe moarte. Nu știa de ce, dar era sigur de asta, așa dintr-o dată. Și Billy Police râdea de el.

Într-un ultim licăr al conștiinței sale răvășite, Vagabond scoase dezintegratorul în timp ce în jurul lui totul începea să se topească iarăși cu repeziciune. I se păru că Billy Police avea o înfățișare înspăimântată și că urlase.

Dar totul era neclar. Nu reuși să deschidă focul.

Nu la timp.

Își dădu seama că moare. Și asta însemna deja ceva. Mintea sa răvășită se consolă gândind că, dacă avusese dreptate, urma să-și dea duhul cu conștiința precisă a evenimentului, cu dovada că experienței mintale de a muri îi corespundea și gestul real. În clipa exactă a morții avea să se afle, în sfârșit, din nou, în plină Realitate Obiectivă. Într-un anume fel avea să moară acasă.

În schimb, în cazul în care se amăgise... cu atât mai bine, atunci urma să supraviețuiască.

Din nefericire avea, totuși, dreptate.

Dar, cu toate acestea, se înșela.

AVIZ DE PRIMEJDIE

Sunteți mândri de încrederea dumneavoastră în Determinismul Științific? Vă reconfortează convingerea că Efectul este generat de Cauză? Sau îi încredințați lui Dumnezeu, ori reprezentanților Lui, orice răspundere în legătură cu destinul vostru și al lucrurilor? Vouă vi se adresează acest aviz: linia dreaptă cu care v-ați obișnuit dintotdeauna nu mai este dreaptă! Soluții propuse: să vă sinucideți, să închideți cartea, să săriți la alt aviz, să înfruntați insolitul, continuând să citiți.

ȚINEȚI SEAMA DE FAPTUL CĂ DE-ACUM ÎNCOLO ȘI PENTRU CÂTVA TIMP ESTE PROBABIL SĂ APARĂ SITUAȚII ÎN CARE VAGABOND SĂ FIE ÎN MOD INTRINSEC ALTCINEVA, IAR ALTCINEVA SĂ FIE ÎN MOD INTRINSEC VAGABOND.

Capitolul 31

ȚARA MORȚII

În Țara Morții, crocodilul privi în jurul său și se simți străin de locurile acelea.

Își pierduse identitatea de ființă umană, pentru că în Țara Morții totul este cu putință. De altminteri, acolo totul este și cu neputință.

Crocodilul vărsă lacrimi sincere cu gândul la tot ceea ce pierduse murind, dar ținând prea puțin seama de ceea ce găsise în schimb. Nu reușea, totuși, să stabilească cu precizie ce anume găsise.

Încercă să descopere o rațiune a existenței în Țara Morții, dar nu reuși. E clar, își spuse el, în Țara Morții se poate exista doar neexistând.

Cugetarea aceea îl satisfăcu, așa că nu se mai gândi la nimic.

Vidra se privi și văzu că era jumulită. Încercă o senzație nouă și veche, totodată. Era o emoție ce cuprindea *TOATE* emoțiile pe care le încercase în toată viața ei.

Simți că nu-i lipsește nimic.

Pentru prima oară nu avea dorințe, păreri de rău sau alte stări sufletești deosebite, care să-i monopolizeze conștiința.

Toate senzațiile posibile se contopeau într-o singură entitate înlăuntrul ei. *Erau* mai multe „ea". Frumosul, urâtul, bunul, răul – toate aspectele potrivnice ale existenței se compensau și se completau pe rând. În noua situație era o stare pseudo-emoțională, fără salturi sau alte schimbări, fără mișcare, imutabilă pe vecie.

Cugetă o clipă. Apoi mereu.
Era moartea. Evident.
Lucrul cel mai frecvent în Ţara Morţii.

Viezurele se săturase. Nu mai bea de-o veşnicie. Totuşi, cu aproape o clipă înainte, fusese beat mort. Fostul său trup îmbibat de alcool se afla încă sub fiarele contorsionate ale automobilului de pe autostradă. Timpul se oprise acolo, sub camionul acela, neîngăduindu-i energiei cinetice nici măcar să ducă la bun sfârşit complicatul carambol de maşini nenorocite. Stătea în jurul lui ca în fotografia accidentului din clipa morţii sale. Cu mai puţin de-o clipă înainte.

Şi el nu mai bea de când lumea.

El, un Viezure Alcoolic.

Privi de jur împrejur. Vedea infinitul, în toate direcţiile. Dintotdeauna, dacă se gândea bine, văzuse infinitul. Era peisajul cel mai caracteristic în Ţara Morţii, aşa cum citise deseori prin pliante.

Bineînţeles că se aşeză. Pentru a se gândi la nimic.

Pentru totdeauna.

Copacul Gânditor se îndoia sub neîncetata acţiune a vântului care nu se opreşte niciodată.

Socoti că-şi pierduse energia din cauza morţii neaşteptate şi poate că acest lucru îi displăcea.

Ce tâmpenie!

Îşi dădu seama imediat, firește, că nu fusese niciodată nimic altceva decât stază.

Şi totul se termină acolo.

Vântul şuiera ca întotdeauna printre ramurile şi frunzele ostenite.

Şi murise, doar cu aproape o clipă înainte, din greşeală.

Se gândi că-şi pierduse staticitatea.

Cu neputinţă. Nimicul nu se mişcă. Niciodată.

Ţara Morţii se contemplă în toată imensitatea sa. Exista dintotdeauna, dat fiind că ea cuprindea în sine şi Timpul.

Şi totuşi, ea murise, cu nici măcar o clipă înainte, sub instrumentele chirurgului distrat. Poate că posibila nepotrivire o făcu să tresară o clipă.

Poate.

Dar probabil că acest lucru nici nu se întâmplă.

Entitatea constituită din dimensiuni mai mult decât infinite hiper-există – mai mult decât Universul, Spaţiul şi Timpul – într-o situaţie de pseudo-existenţă.

Cu toate acestea, murise, aproape cu o clipă înainte – murise de cancer.

Nu se gândi la aşa ceva.

Nu era un lucru important.

Nici nu fusese vreodată.

Capitolul 32

CEVA ERA!

Era şi nu era în umeda şi neagra Peşteră a celui mai improbabil dintre Neanturi.

Neantul este un absolut, dar uneori poate să prezinte nişte Imperfecţiuni.

Numai prin acea rară Condiţie *Ceva* se deosebea – deşi aproape că nu se deosebea încă – de Peştera însăşi. Se născuse inefabilul Germen al unui Proces de Diferenţiere.

O Vacanţă într-o Ciorbă.

Bâldâbâcul unui Morcov într-o Oală.

Îl pescuim de-acolo şi are gust de Fasole.

Sau de Mazăre?

Îl mai gustăm o dată şi nu mai avem nici o îndoială: are gust de Conopidă!

Oala se supără; Conopida o înşeală cu Noi.

E Geloasă.

Fir-ar să fie!

Nimic nu-i mai rău ca o Oală Geloasă, care poate face să tremure un Univers întreg.

Păcat că nu există nici un Univers!

„Vom avea noi grijă și de asta!" se pomeni gândindu-se.

Am făcut-o lată rău!

Din cauza unei Ciorbe, care probabil că nici nu există, riscăm să întărâtăm un Univers întreg.

Îi facem o vizită – în Universul încă neîntărâtat – celebrului Filozof progresist din secolul al XXII-lea, Marvin Mind, care ne spune:

– Mi se par un pic exagerate toate!

Cea-care-i-spală-scările se amestecă și ea, cu țâfnă, în vorbă:

– Păi da, că-n ziua de azi, cu toate Drăcoveniile astea electrice, fac Orice.

Un Trecător de pe stradă zice:

– Se prea poate, se prea poate! E vorba de o anumită stare de Diferențiere. E Mișcare! E Transformare! E Creștere! Se prea poate! Se prea poate!

Un Altul, cu o Barbă lungă și albă intervine și el:

– Numai să aveți grijă să nu se provoace Durere! Să fie ce-o fi, numai Aia nu! Mai degrabă să renunțați la O Mie de Universuri și de Milioane de Zei, decât să-i provocați Durere Structurii pe care o veți crea!

Cuvintele Bătrânului ne fac să rămânem blocați.

Ne simțim vinovați.

Ne hotărâm să ne revizuim Planurile.

În vreme ce Noi pierdem Timp, Nimicul îl găsește și purcede pe drumul său, pe Calea Diferențierii.

Începe să se întâmple Ceva.

Incredibil!

Ne înțelegem din ce în ce mai puțin.

Potrivnicul nostru, Realitatea, ne-a luat aproape cu totul Mâna.

E pe cale să Ne ia locul!

Ne temem că Aceasta este ultima Frază ce ne mai poate fi atribuită.

Capitolul 33

AVIZ DE FALS BUN VENIT

Bine ați venit în Limbo[1]. Limbo nu este nimic deosebit, o spune și numele. Cine va ghici sub ce înfățișare se ascunde aici Vagabond-cel-Pitit va câștiga Păpușoiul de Cârpă, de Philip Dick, un gadget ce nu trebuie să lipsească din vatra voastră.

În Limbo nu mai fusese o vreme atât de frumoasă de *dintotdeauna*, care acolo era o expresie temporală fără nici o valoare; dar de acest lucru le păsa prea puțin sau chiar deloc celor două sute de milioane de personalități potențiale care se buluceau în Pseudo-Spațiul-Loteriei.

Marea și singura lor ocazie tocmai se ivise, de bine de rău și atmosfera era plină de trepidație.

Altundeva, în Realitate, participanții la Cursă fremătau în ultimele clipe de dinaintea startului, în timp ce în macrounivers era în plină desfășurare Ritul caracteristic ce preceda fiecare Cursă.

Pseudo-personalitățile din Limbo sufereau și sperau, se rugau și urlau isteric, privind la panoul pseudo-dimensional pe care avea să se poată urmări desfășurarea Cursei. Se apucau să parieze pe imposibil.

În Realitate, un inconștient se făcu arbitrul întrecerii și startul fu marcat de un urlet propagat electric pe cale sinaptică.

Cei două sute de milioane de participanți începură impetuoasa lor Cursă, în timp ce orgasmul se răspândea și în Limbo, în Pseudo-spațiul-Loteriei, unde tot-pe-atâtea personalități potențiale se dezlănțuiau în cea mai furibundă incitație. Pentru că fiecăreia dintre ele îi corespundea un alergător în Realitate. Și existau două sute de milioane de bilete, dintre care doar unul, poate, avea să fie cel câștigător. Din punct de vedere probabilistic, ar fi fost o nebunie din partea cuiva să-i treacă prin cap că ar putea fi chiar el norocosul.

Vocea amplificată a crainicului comenta desfășurarea Cursei: treizeci de milioane de participanți abandonaseră imediat,

---

[1] Tărâm de la marginea Infernului în care ajung sufletele copiilor nebotezați și cele ale „păgânilor" virtuoși (n. trad.).

alții o sută obosiseră și se aflau în mare întârziere, iar patruzeci se cramponaseră de pereții pistei. Printre pseudo-personalitățile din Limbo domnea Haosul.

În sfârșit, un alergător ajunse la linia de sosire înaintea celorlalți și o trecu, contopindu-și propria-i, neprețuita și unica în lume, moleculă elicoidală cu cea la fel de unică a liniei de sosire.

Crainicul consultă calculatorul și anunță: *„Biletul câștigător este cel cu numărul 77.777.777. Felicitări! Câștigă o vacanță în Realitate. Își va concretiza potențialitățile sale. Va exista. Felicitări!"* Toate personalitățile potențiale – mai puțin una – amuțiră. Pierdusēră în mod iremediabil. N-aveau să mai aibă o a doua ocazie. Aveau să fie condamnați la domiciliu forțat în Limbo pentru totdeauna.

Obișnuiții experți analizau rezultatul Cursei, confruntându-l pe învingător cu Linia de Sosire, din al căror mariaj avea să se nască Personalitatea Reală.

– Hmm, o combinație improbabilă! constată un matematician.

– Va fi un excentric, spuse ficatul său.

– Va fi unic, comentă un filozof.

– Frumoasă descoperire! zise un idiot.

– E băiat! spuse obstetricianul.

– Cât e ceasul? întrebă tatăl.

– Iarăși Devreme! interveni o voce.

– E om? se interesă un ziarist.

– Ce vrea să însemne asta? Fiți mai explicit! exclamă un scriitor.

– Nu am fost destul de clar? întrebă ziaristul.

– Ați fost al dracului de antropocentric!!! replică scriitorul.

– Bine, dar care este răspunsul dumneavoastră?

– Poate. Nu m-am gândit. Nu m-am sinchisit de acest lucru. N-are importanță.

Capitolul 34

RRR se descurca în noianul acela de reguli mereu noi. Crea el însuși niște reguli pentru a contracara alte reguli. Dar era evident că evenimentele nu se desfășurau în favoarea lui. Și apoi el făcea prea multe greșeli.

– Energia..., îl avertiză Parson din spate pe un ton plângăreț.

– Am luat măsuri ca să nu se risipească, răspunse RRR dus pe gânduri. Am pus la punct un anti-contor.

Dar Parson, deși era dintr-o castă inferioară, nimerise în mijezul problemei. Remediul născocit de RRR împotriva dezordinii progresive era, de fapt, doar o cârpăceală. Dacă te uitai mai atent, te lămureai repede că n-avea să țină mult.

Totuși, RRR mergea neabătut pe drumul său și era nevoit să născocească întruna alte mijloace pentru a repara mereu alte și alte greșeli.

– O cam dai în bară, îndrăzni să-i spună Parson. Anti-contorul ăla o să se strice repede și atunci...

– Știu eu ce trebuie să fac! zbieră RRR cu toată puterea uniconsonanticității sale. Și tu să mai taci dracului, vierme tâmpit, handicapat pluriconsonant și bivocalic!

– Of! suspină Parson.

AVIZ APOCRIF

Regulile normalității au fost suprimate; acest lucru ar trebui să-i fie clar fiecărui om care gândește. Noile reguli se deosebesc în parte de cele vechi. Dacă acest lucru vă obosește mai mult decât să vă trezească curiozitatea, n-aveți decât să vă uitați la televizor. Dar ar fi mai demn pentru voi să vă aruncați frumușel pe fereastră.

Robert Sheckley

(dacă numele meu nu vă este cunoscut, dar cunoașteți în schimb numele unuia sau mai multor fotbaliști, ei bine, să știți că, dat fiind că pe viitor nu se va schimba prea mult această stare de lucruri pe piața vieților uzate, viața voastră nu va face nici cât o ceapă degerată)

Capitolul 35

Nick Tartaglia[1], furnicarul bâlbâit în proporție de douăzeci la sută, se învârtea ca de obicei prin pădurea plină de hățișuri a gândurilor sale.

[1] Niccolò Tartaglia, matematician italian (n. trad.).

Singurul său scop – așa cum o să aflați cu toții cu un rând mai încolo – era de a găsi Faimosul Mușuroi Adevărat, care se ascundea, cu siguranță, în vreun loc tainic al pădurii. Nimeni, din câte știa el, nu reușise să-l localizeze, dar toți cei din pădure îi șopteau pe ascuns numele. Și acolo... acolo se afla Fericirea.

Nick Tartaglia se simțea singur și-i era foame.

Ca de obicei. El era *întotdeauna* singur și flămând.

Este ușor, uneori, pentru un furnicar să se simtă singur. Comunicarea cu semenii săi nu-i întotdeauna nemijlocită, așa cum s-ar putea crede. Deh, ce să-i faci, Weltanschauung-uri[1] diferite, moduri diferite de a interpreta misterul existenței, pasiuni fotbalistice inconciliabile.

Cazul lui Nick Tartaglia era apoi și deosebit de grav. Oricât de mult se străduise toată viața, nu reușise să găsească vreun furnicar aidoma lui, deși ar fi preferat desigur – așa ca o primă întâlnire istorică cu un seamăn de-al său –, o frumoasă și caldă furnicăriță blondă.

Dar speciă aceea a furnicarilor care exista, trebuia să existe, nu putea să fie constituită numai și numai din el, care era și cam urâțel, cu un nas lung și strâmb, și pe deasupra bâlbâit în proporție de douăzeci la sută. Nick știa că este complexat și acest lucru îi alimenta sentimentul de frustrare.

Atunci când, în acea zi deosebită, Nick Tartaglia a întâlnit-o pe Scufița Roșie, s-a simțit oarecum tulburat. Crescuse binișor de-atunci, de pe vremea poveștilor, și cu toate că nu era decât un amărât de furnicar nu putea să nu admită că ea avea o înfățișare cât se poate de sexy.

Se măritase între timp cu Lupul-Cel-Rău, cu care avusese încă de la început un raport destul de aspru, îndulcit ce-i drept – recunoscu ea cu ochii în pământ și cu obrajii îmbujorați – cu o porție zdravănă de sado-masochism.

Înființaseră împreună firma CPC (Caput Purpureus Corporation), o mică întreprindere multinațională, care-i dădea nu puține satisfacții.

– Încă de la apariția neamului omenesc, îi spuse ea cu mândrie lui Nick, care o acostase sub pretextul că voia să-i ceară

---

[1] Concepție sau imagine vastă asupra Universului și a relației omenirii cu el (lb. germană, în orig.) (n. trad.).

un dram de acid formic, noi producem basme, mituri, legende, bau-bau-ri. Creăm alegorii pentru codificat tabuuri, acceptăm comisioane de orice fel şi scop şi ne desfăşurăm activitatea cu o inconştientă conştiinciozitate. Ramura noastră cea mai rentabilă este, cu siguranţă, Ficţiunea Politică...

– C-cum?... Întrebă Nick bâlbâindu-se.

– Da, Ficţiune, Basme, Mituri Politice pe care le exportăm în toată lumea. Ne-am specializat în producţia de noi şi originale forme de idealizare a noţiunii de patrie. Însuşi conceptul abstract de Patrie este un produs al nostru. Avem o echipă de neobosite genii creatoare în măsură să făurească produsul ideal pentru exigenţele fiecărui popor. Fiecare produs de-al nostru este original şi natural, confecţionat cu cea mai bună retorică posibilă existentă pe piaţă şi împodobit cu cele mai subtile şi eficace silogisme. Garantăm produsele noastre pentru o perioadă între unu şi cinci sute de ani şi ne putem lăuda cu faptul că n-am primit niciodată reclamaţii. Ne mândrim cu o experienţă plurimilenară şi destul de puţine firme pot face la fel. Noi am creat din nimic imaginea unor monarhi bogaţi, dar şi generoşi, a unor generali severi, dar cu o inimă de aur, a unor dictatori cruzi, dar şi conştiincioşi, a unor papi care vărsau sânge, dar o făceau în numele lui Dumnezeu. Dumnezeu – ca să fim modeşti – este floarea noastră de la butonieră. Mă surprinde însă faptul că acest jigărit produs al nostru continuă să funcţioneze. Îl garantaserăm pentru numai câteva secole! Asta îmi aduce aminte de povestea cu Marx şi comunismul lui, cât am mai depănat-o...

– Aţi depănat-o...

– Da, povestea aia, teoria comunismului. Frumoasă trebuşoară, nu? *„Toţi sunt egali!"* Sună frumos, al dracului de frumos! O capodoperă de marketing! Nu crezi că el a născocit povestea aia? El, Marx, care a trebuit să-şi lase barbă ca să aibă mutră de intelectual? Poftim de vezi! Treaba e că el a scos afară *Capitalul* şi noi, în schimb, i l-am scris. Şi comunismul avea un termen de garanţie destul de scurt – cincizeci de ani, cred – dar iată că a durat mai mult, păcălind piaţa. Am fost nevoiţi să coborâm preţurile şi pentru firma Reagan & Bush.

– N-am auzit de ăştia.

– Se înţelege. Sunt figuranţi. Noi suntem cei care facem istoria. Noi suntem cei care producem Ideologii, Doctrine,

Filozofii, Moravuri, Discursuri, Eroi, Emoții, Minciuni pentru toți, ai priceput? Pentru toți! Președinți, regi, dictatori, papi, politicieni, industriași, plutocrați, stele ale rock-ului, activiști sindicali... Nu lipsește unul când facem apelul clienților noștri. Le suntem necesari. *Indispensabili!* Suntem singura entitate de care ei au absolută nevoie! Noi suntem cei care le dăm lor Puterea! Și suntem superiori Puterii, pentru că noi o creăm! Pentru ei, *pentru toți*, noi suntem *DUMNEZEU*. Dar Dumnezeu este o invenție de-a noastră, și deci noi suntem și mai și.

– Ra-rahat, spuse Nick.

În fața lui, excitată și înflăcărată de propriile-i cuvinte, Scufița Roșie gâfâia, ca și cum ar fi căzut pradă unui raptus sexual. „Femeia aia este o narcisistă și o mitomană periculoasă!" a fost gândul imediat cu care furnicarul s-a eliberat de neputința de a nu pricepe ce anume se întâmpla în fața sa. Apoi o lăsă pe femeie în plata Domnului și-și văzu de drum prin pădure.

Se găsea într-o zonă necunoscută lui când se petrecu ceva care-l scutură din monotonia eternei căutări a Faimosului Mușuroi Adevărat.

În desișul vegetației zări o formă în mișcare pe care nu-i mai fusese dat nicicând s-o întâlnească. Cu cel de-al șaptelea simț al său – căruia nici măcar el nu-i bănuise vreodată existența, întrucât nu-i mai parveniseră până atunci stimuli pe care să-i perceapă – sesiză că Realitatea înconjurătoare Obișnuită suferise o intruziune. Încercă să recunoască forma intrusului, fără să reușească de la început. Crezu o clipă că va fi fost, poate, vreo grațioasă și caldă furnicăriță blondă. La scurt timp după aceea, însă forma i se arătă cu înfățișarea sa misterioasă deja cunoscută.

Nu mai văzuse niciodată așa ceva, dar un arhetip până atunci tăcut, o îndepărtată cunoaștere înnăscută, adormită până atunci, îl făcu să recunoască o Ființă Omenească. Scufița Roșie, strania halucinație mitomană de adineauri, era în memoria lui un automat de plastic, un desen animat sau o prezență simbolică a ceva fără formă și fără chip, mă rog, și o Ființă Omenească. Așadar, în fața lui Nick Tartaglia se afla prima Ființă Omenească pe care furnicarul avea să-și amintească mai apoi că o întâlnise. Era vorba despre un bărbat, cu trăsături obișnuite; părea un personaj important, totuși nu prea avea aerul respectiv.

Un alt circuit neurotic se închise în mintea lui Nick Tartaglia și noi informații înnăscute îi năpădiră conștiința.

– Tu ești Tom Mishkin! spuse furnicarul.

– Da, răspunse Tom Mishkin. Dar tu cine ești?

– Eu sunt o primă și nereușită încercare de Erou Nou, spuse Tartaglia ascultând de un îndepărtat comportament reflex automat.

Apoi se opri să se gândească ce naiba voise să spună, după care continuă:

– Ăsta nu-i romanul tău, Tom Mishkin.

– Nu? se miră Mishkin. Nu suntem în *Opțiuni*?

– Nu tocmai, zise cu regret Nick Tartaglia.

În fața lui se afla un personaj de o asemenea importanță și atât de cunoscut încât, în comparație cu el, era într-adevăr doar un biet furnicar bâlbâit în proporție de douăzeci la sută. Nu-și putea permite să-l umilească. N-ar fi fost în conformitate cu principiile moralei.

– Aici ne aflăm în *Pâine, Unt și Paradoxină*. Cartea ta este *Opțiuni* de Robert Sheckley.

– Bănuiam eu! spuse Mishkin pe un ton circumspect privind în jur.

Între cele două personaje atât de diferite domniră câteva clipe de stânjeneală. Apoi Mishkin încercă să facă puțină ordine:

– Eram în capitolul 62, povesti el, când am intrat într-o pădure de pe planeta Harmonia. Am existat acolo câtva timp și acum te întâlnesc pe tine.

Nu părea, totuși, prea convins de sensul cuvintelor sale.

– Atunci nu știi, spuse furnicarul, că o ființă ciudată și perversă unelteşte pentru a te înlocui cu altcineva în capitolul 68?... Își îngădui o pauză teatrală... și că eu nu sunt decât prima, nereușita și apoi abandonata încercare de creare a unui nou Personaj, în măsură să evoce bucata aceea de astronavă care lipsește – începu să plângă cu suspine – și că, fiind considerat cât se poate de ineficient și dezamăgitor, voi fi îndepărtat de tot și pentru totdeauna din istorie?

Mishkin se uită la nefericitul de furnicar. În fond era colegul lui și-i stârnea milă.

– Nu te mai necăji atât! îl consolă el. Cine știe, poate că o dată cu trecerea timpului vei putea păși pe urmele mele.

– Este imposibil! spuse Nick pe un ton plângăreț. În afară de asta, autorul tău este mult mai vestit decât al meu...

– Dar al tău are mai mult timp înainte! replică Mishkin, rușinându-se nevoie-mare de minciuna lui gogonată. În realitate, nimeni nu poate să aibă timp *înaintea* sa.

– E o iluzie, zise Nick pe același ton plângăreț.

– Pe lângă asta, autorul tău posedă un „o" în plus la numele lui de botez, încercă să susțină Mishkin.

– Ce să-ți spun! Mare lucru mai e un „o" în ziua de azi..., zise Nick, din ce în ce mai deprimat, suflându-și apoi nasul cu zgomot.

Mishkin se gândi că poate ar fi fost cazul să-i distragă atenția.

– Am auzit că și Thomas Carmody a fost prin părțile astea.

– Dar este un personaj din cu totul *alt* roman! protestă Nick, îndurerat de-a binelea.

– Cine mai poate să spună... A nimerit pe această nătângă probabil-lume cu o clipă înainte de a muri, dar a făcut în așa fel încât să fie imediat scos din ea de acel derbedeu de Seethwright. Și cine să mai știe dacă acest lucru i-a priit... sau, dimpotrivă, i-a dăunat.

– Mai bine ai tăcea, îl sfătui Nick. Ne confunzi pe toți.

– Și apoi, continuă celălalt stăpân pe sine, ar trebui să mai fie aici și Joenes, într-o etapă a mirobolantei sale călătorii în viitor, care s-a pierdut prin secole, și Marvin Flynn, strecurat în trupul unui furnicar bâlbâit din vina unei porcării spațio-temporale. La fel și Thomas Blaine și Will Barent și Alistair Crompton și porcul ăla de Loomis și Dramocles și...

– Tot neamul, ai?

– Că bine zici! Și uitam de...

– Ascultă, las-o baltă! Nu faci decât să pui în alte cărți, și pe deasupra și la alt autor, cheia de descifrare a prea multor înțelesuri!

Mishkin tăcu. Se lăsase transportat de entuziasmul propriului și deosebitului său inconștient colectiv și-i păru rău.

Apoi avu loc un fenomen pe care cele două personaje îl interpretară ca atare potrivit naturii și necesităților fiecăruia.

Tom Mishkin văzu cum un copac se transformă într-un bărbat, iar Nick Tartaglia văzu un bărbat coborându-se din cer într-un coș.

Și amândoi îl recunoscură.

– Omul-cu-O-Mie-De-Fețe! spuse Mishkin.

– Deus Ex Machina! zise Nick.

Cei doi se întoarseră unul spre altul și se priviră chiorâș.

Când cineva pune realmente în pericol conceptul de Realitate al altcuiva, nu face decât să-l zgândărească.

Și acum erau amândoi foarte siguri de identitatea reală a celui care se afla în fața lor – o cunoștință sigură, inatacabilă, transcendentală.

Nou-venitul se plasă între ei și interveni:

– Nu vă certați!

Și ca prin farmec cei doi se potoliră, de parcă nici nu fuseseră vreodată gata-gata să se ia la harță.

– A fost o mică încurcătură, admise necunoscutul. Un pic de Haos, poate, altceva cu un alt nume sau fără nume, ha, ha, ha! râse el batjocoritor. Dar noi, ce-i drept, ne-am distrat nițeluș. Probabil că se lucrează la vreo nouă formă de Ordine. Cel-De-Al-Doilea-Postulat al Anagramei lui Picetti susține că: *„Din HAOS din ÎNTÂMPLARE se naște CEVA*. Vă încurc, cumva? N-aveți decât să nu auziți ce spun. Eu vorbesc cu mine însumi, așa cum fac toți, dar cu mai puține iluzii. Și cu mai puțină teamă că alții m-ar putea stigmatiza pentru că nu înțeleg. Și cu o mai mare libertate, fără să mă ploconesc în fața banalului tabu care interzice explorarea unor noi înțelesuri. Singura mea servitute va fi, poate, lămurită mai încolo. Și în virtutea ei vă spun acum: *există Cineva care nu este prea mulțumit de toate acestea!* Iar în scurt timp, *„toate acestea"* nu vor mai fi la fel – și se uită la cele două personaje care acum păreau a fi aidoma unor învelișuri fără conținut, ce depindeau de buzele lui. „Biete ființe nefericite... pioni lipsiți de apărare și inconștienți într-un joc care vă depășește...", cugetă el, apoi își coborî privirea și continuă să vorbească în gând, adresându-se, parcă, sie însuși. „Și bieții de noi, tot niște pioni, doar ceva mai mari... Existența nu este, la urma urmelor, decât un joc zadarnic de cutii chinezești."

Peste puțin timp, fără să se fi dat vreo explicație vădită, ciudatul personaj se duse în acea lume controversată în care picase.

Și nu trecu multă vreme că și Tom Mishkin fu rechemat să-și facă efemera datorie în capitolul 67 din *Opțiuni*. Fusese cerută și o scurtă apariție a sa în capitolul 63, dar, întrucât acolo trebuia să piară, Mishkin ne-a trimis o dublură de-a lui.

Şi Nick Tartaglia s-a pomenit singur. Era acelaşi furnicar bâlbâit în proporţie de douăzeci la sută, chiar dacă, la drept vorbind, nu se surprinsese niciodată bâlbâindu-se rău; era tot singur şi flămând. Ce trebuia să facă?

Făcu singurul lucru pe care-l ştia. Continuă să rătăcească prin pădurea gândurilor sale în căutarea a ceea ce, probabil, nu avea să găsească nicicând, admiţând că lucrul acela ar fi putut să existe.

Şi rătăci aşa, zile şi zile în şir, şi eoni după eoni, animat de-o putere misterioasă – care părea că nu se mai epuizează niciodată –, până când, într-o bună zi, se lungi, zdrobit de oboseală, la umbra unei sălcii uriaşe şi adormi.

AVIZ DE LINIŞTIRE

E grea viaţa, ai? Liniştiţi-vă: ce a fost mai rău a trecut. N-am scăpat chiar teferi, dar suntem iari de vână şi ne vom descurca noi. Rezervorul plauzibilităţilor este aproape gol, dar cineva tocmai a găsit ceva cu care să ne mai ţinem, cât de cât, zilele. Îi sfătuim pe toţi Vagabonzii din carte – care umblă haihui prin aceste pagini, fără a îndrăzni să le citească – să se ancoreze în realitatea povestirii.

Acesta ar putea fi momentul favorabil.

Capitolul 36

A fost o trezire mai grea.

Stăruiau amintirile unui vis ciudat.

El în chip de energie, el în chip de quark.

El în chip de proton şi apoi de atom, de gaz şi piatră.

El în chip de anumite molecule de carbon şi în chip de *ADN*, apoi celulă, apoi peşte, reptilă, maimuţă, furnicar şi, în sfârşit, om.

Dar contururile visului rămâneau vagi şi totul era pe cale să se evaporeze repede. Aşa cum se întâmplă de obicei cu visele.

Se gândi că exagerase cu cine ştie ce drog ciudat, seara trecută. Abia atunci îşi aminti că este James Vagabond. Nu era nimic neobişnuit în asta, dar acest lucru i se păru, pentru prima oară, ceva ce se abătea de la regulă, ceva suprareal. Şi faptul că

se simțea viu producea un efect curios. Era bine dispus; deschise ochii și se așeză.

Se afla într-o cameră de dimensiuni mijlocii, în care i se părea că mai fusese și înainte, deși acum – când avea mintea încă tulbure – nu reușea să-și aducă aminte cu ce ocazie anume.

Își aminti de paradoxină și de Maiestatea-Sa-Cel-Ce-Sucește-Definitiv-Conștiințele, alias SMIDDD-C. Și de Haos. Haos? Haos??? Da, de Haos. Nu era o amintire plăcută. „De asta oi fi eu așa de răvășit?" îi trecu vag prin minte. Se legănă în iluzia că efectele a ceea ce provocaseră efectele vor fi încetat când pardoseala prinse a se mișca sub el.

„Stai liniștit! S-ar putea să fie un cutremur cât se poate de obișnuit", îndrăzni detectivul să se gândească, plin de speranță.

Se ridică în picioare, dar se prăbuși imediat, ca un sac, la pământ; toată camera începuse să se zgâlțâie cu putere. Observă că mobilele erau bine fixate și se agăță de un scaun ca de coama unui cal nărăvaș la rodeo. Aerul era sfâșiat de strigăte ascuțite, neomenești.

Situația aceea nu ținu mult. Mișcarea încetă și bărbatul se ridică în picioare, încercând în zadar să scape de învălmășeala din cap.

Aproape ca un automat, se îndreptă spre ușă și o deschise. În fața lui se întindea peisajul bine cunoscut, cu plaja albastră, cu marea roșu-cobalt și cu o turmă de porci de culoarea plumbului, care păștеau liniștiți niște cochilii prin copaci. Se trezi că zâmbea și-l cuprinse mirarea. Apoi îl văzu pe celălalt.

Și lumea certitudinilor se prăbuși peste el cu greutatea a o mie de universuri și a două veșnicii.

În fața lui se vedea pe sine însuși. Și nu era acolo nici o oglindă! Era el însuși, în carne și oase. Mintea începu să i se clatine lovită de realitatea aceea halucinantă pe care simțurile sale o percepeau într-un mod atât de nemilos.

Prima lovitură de grație veni atunci când îl văzu pe celălalt el însuși – căzut și acesta pradă stuporii – care arăta cu degetul spre el, spunând:

– *Billy Police!*

A doua lovitură de grație veni atunci când își simți propriile-i buze articulând un răspuns care nu-i aparținea, pe care nu-l alesese el. Într-adevăr, nu se putu abține să nu zică:

– *Poți face prinsoare, Vagabond!*

Se părea că timpul își încetinise curgerea în vreme ce bărbatul care credea că este James Vagabond, dar tocmai își dăduse seama că era Billy Police, se tot muncea cu gândul să găsească un sens celor întâmplate. Descoperi că nu mai reușea să-și controleze propriul trup sau, mai bine-zis, trupul lui Billy Police. Ar fi vrut să se întoarcă pentru a se uita la clădirea din care tocmai ieșise, dar nu putea. Un lucru îi era însă foarte clar, și anume că aceea era clădirea comandamentului poliției.

Iar el se mai aflase în acea situație. Trăia un episod din trecut, dar din altă perspectivă. Un tipic *déjà-vu* atipic, un *déjà-vu* printr-o interpunere subiectivă.

Îl auzi pe celălalt el însuși pronunțând exact aceleași cuvinte pe care își amintea că le rostise și el în acea împrejurare. Apoi se auzi pe sine-însuși-Police răspunzând exact, în consecință.

Și Vagabond-Police fu invadat de o disperare imposibilă. Era o disperare lucidă, lucidă și insuportabilă. Trupul flasc al lui Police continua, stăpân pe sine, să recite în mod automat ceea ce fiind ceva deja petrecut, era deci imutabil. Iar mintea lui Vagabond era condamnată la acea mută, calmă și lucidă disperare, întrucât, necontrolând trupul, nu putea nici măcar să-și găsească scăparea în irațională, dar și reconfortanta, în felul ei, panică adrenalinică. Nu era cale de scăpare. Și oricât ar părea de ciudat s-o spunem, Vagabond nu-și pierdu mințile. Sau, cel puțin, fu convins să nu-și piardă mințile, cu toate că suferința sa se vădea a fi nespus de mare. Sau poate că era deja nebun? Această dilemă îi revenea mereu. Dacă nu era nebunie acea stare pe care o trăia, atunci *ce era* nebunia?

Și acum ce putea să facă, dat fiind că nu putea să facă nimic?

Cum s-ar fi comportat altul în locul său? Dar exista, oare, un altul? Și dacă el în momentul acela era două persoane în același timp... poate că se reîncarnase cu adevărat sau se retroîncarnase! Ce absurditate! Era, oare, un maniac metempsihotic? Și dacă da, ce însemna lucrul acela? *Cine* anume îi sugerase minții lui acea etichetă cu sens îndoielnic? Și *cine* anume anima cuvintele și gesturile lui Billy Police? Și *cine* dădea viață și conferea realitate tuturor acelor lucruri? Nu el, cu siguranță că nu! Sau poate că da, cu subconștientul lui? Și atunci trebuia să considere mai importante „eul" său conștient, sau misterioasa și ipotetica sa identitate

inconştientă? Poate că el era în mod conştient Vagabond şi în mod inconştient Billy Police? Sau viceversa? Sau amândoi în aceeaşi măsură? Sau nici unul dintre cei doi?... Sau dintre cei *trei*?

Se gândi cu invidie la momentele petrecute în acea Împărăţie a Paradoxurilor Semiotice, aşa deprimantă cum era, şi la sentimentul reconfortant pe care îl dădea acolo îndepărtatul Ecou al lui Umberto. Acum, aici, nici urmă de aşa ceva.

Semnele lumii îi ultragiau conştiinţa într-o manieră mârşavă, necuviincioasă. Cum putea să mai aibă încredere în existenţa a ceva *REAL*? Orice element din lume – inclusiv el însuşi – nu putea să-i mai apară de-acum decât iluzoriu, mistificator şi provizoriu.

Dar *trebuia*, totuşi, să creadă în ceva! Doar în acest fel funcţionează acea afurisită de treabă de a fi vii, inteligenţi şi, eventual, zdraveni la cap.

Potrivit modelelor arhetipale şi criteriilor de apreciere proprii lui, era nevoit să admită că el exista în acelaşi timp în două modalităţi diferite. Sau erau mai multe? Sau *nu erau*?

Îşi închipui, aşa, pentru salvgardarea providenţialei sale încăpăţânări omeneşti, că erau două; altfel n-avea, cu siguranţă, s-o scoată niciodată la cap.

Aici îşi închipui că se convinge (şi făcând asta se convinse cu adevărat) că mintea i se încarnase în mod misterios în trupul lui Billy Police şi că el se întorsese în timp şi se lupta acum cu el însuşi cel adevărat. Formularea era teribilă, dar nu mai puţin teribilă era şi situaţia în care se afla.

Îşi aminti că, în acea împrejurare, el, James Vagabond, murise! Iar *acum*, la sfârşitul scenei, ce avea să se mai întâmple? Dacă avea să se re-reîncarneze în el însuşi, urmând să retrăiască pentru a treia oară episodul acela în trupul inconştient al Vagabondului original şi să uite totul? În acest caz, istoria poate că avea să meargă înainte, la infinit... şi poate că aşa ceva se şi întâmpla în mod continuu de când lumea! Să fi rămas şi el, aidoma lui Jack Smith, încastrat în Uitare?

Într-o atare situaţie, poate că ar fi trebuit să încerce să rupă cercul vicios? Logica nu îngăduia ca acest lucru să fie cu putinţă de realizat, dar ce voia să însemne „logica" şi „cu putinţă"? Încercă să pună stăpânire pe trupul lui Billy Police, dar nu ştia cum anume. Dori acest lucru în mod intens, dar asta nu era de

ajuns și n-ar fi schimbat nimic. Trebuia să reușească mai înainte ca Vagabond-cel-fizic să moară. Cel puțin așa gândea.

Apoi veni clipa fatală.

Auzi cum propriile-i buze, cele ale lui Billy Police, rostesc:

– ... *iar acum, călătorie sprâncenată și... multă baftă!*

Își dădu seama că făcea cu ochiul, ochiul porcin al polițistului.

Îl văzu pe Vagabond-cel-fizic cum se albește la față și cum scoate dezintegratorul.

În cele din urmă, Vagabond-cel-mental rupse zăgazurile propriei neputințe și-l luă în stăpânire pe Billy Police.

La momentul potrivit.

Sau poate că era târziu.

Vagabond-Police urlă pe neașteptate, cuprins de o spaimă până la urmă și fizică.

Și într-adevăr era deja prea târziu.

Vagabond apăsă pe trăgaciul dezintegratorului, deschizând focul.

Vagabond-Police îngheță – în primul său gest voluntar – în timp ce moartea îi atomiza trupul și-i anihila gândirea.

Dacă data trecută avusese o oarecare îndoială cu privire la faptul că era pe cale să moară, acum, în ultima clipă a existenței sale, era în schimb cât se poate de sigur.

Și într-adevăr, cu o clipă mai târziu, nu mai exista nici un James Vagabond.

AVIZ DE BUN RĂMAS

Ne bucurăm că ați ales localitatea noastră mentală pentru sejurul vostru. Celor mai abili dintre voi, care își duc acasă Păpușoiul-De-Cârpă al lui Philip Dick, le adresăm cele mai neliniștitoare felicitări.

Capitolul 37

Își dădu seama, cu mare mirare, că se întâmplase ceva.

Era o senzație ciudată, dar liniștitoare, fără îndoială.

Faptul că această situație dăinuia în mod neașteptat făcu să crească incredibil de mult optimismul de care era pătruns acel

ceva și la fel și sensibilitatea lui. Redescoperi, mai repede decât s-ar putea crede, plăcerea pură de odinioară și parfumul acelor clipe. Se îmbătă de acele momente care-l zoreau, marcate din nou, necontenit, de bătăile inimii sale generoase.

Dar era, oare, cu adevărat inima lui?

Căută o dovadă a propriei sale existențe fizice, însă n-o găsi. Încercă să se ciupească, dar nu reuși să-și găsească mâinile. Se sili să fie calm, cu sânge rece. Găsi el ceva calm, dar de sânge nu era sigur c-ar mai avea. Încercă să judece rațional. „*Cogito ergo sum*", își spuse în gând, cu multă hotărâre. Dar se întrebă cum putea să fie atât de sigur că gândea *cu adevărat*. Încercă să se sperie de moarte cu gânduri prăpăstioase, care să-l facă să tremure de frică. Ca și cum formula cea mai potrivită – în timp sau în ne-timp – ar fi fost „tremur, deci exist". Dar și de data asta, din păcate, nu era nici un corp care ar fi putut să tremure. Începu să se simtă terorizat de-a binelea. Și poate că din această cauză îi veni ideea genială. Cu o mișcare neașteptată, absurdă și imprevizibilă, deschise ochii.

Descoperi, ca prin farmec, că în afară de mintea sa era și tot restul. Iar tot restul îi aparținea lui James Vagabond. Și James Vagabond era *EL*, cu trup și suflet. Stătea întins pe un pătuț de psihanalist într-o cameră foarte elegantă, mobilată cu Mare Mizerie de înaltă Clasă. Candelabrele de cristal erau din neprețuite Funduri de Sticlă.

Mocheta era de culoare roșie, iar pereții, îmbrăcați în brocart, înfățișau scene dintr-un infern de foc. De undeva de departe se auzea muzica din *Rechinul*, un străvechi și foarte lung film de cinetecă. Cineva cânta încetișor pe undeva și se auzea cum curge apa. Nu era singur.

Într-un colț al camerei se afla un bărbat cu tendință de obezitate care, cu spatele la el, spăla niște farfurii aplecat deasupra unui lighean, Fredona crâmpeie de melodii publicitare. Nu prea avea voce, fiind și răgușit pe deasupra.

Vagabond încercă să se miște, dar își dădu seama că îi era foarte greu s-o facă. În opinteala lui scoase un sunet dezarticulat.

Bărbatul se opri din fredonat. Încetă și zgomotul produs de apă. Se mai auzea numai muzica din filmul *Rechinul*. Apoi bărbatul se întoarse încet și niște beculețe invizibile începură să-l ilumineze de jos, creând un efect cam grosolan, dar sigur.

Vagabond îi văzu chipul. Era de vârstă mijlocie și avea o față rotundă și cam obosită, mustăți negre, cioc, o barbă de două zile și ținea între dinți o jumătate de trabuc.

Se apropie de pătuț, puse două degete pe tâmplele investigatorului, apoi îi introduse unul în nas și îi suflă în urechi, dând în același timp câteva șuturi într-un picior al pătuțului.

Vagabond nu fu în stare să reacționeze în nici un fel. Abia de reuși să scoată câteva sunete.

Bărbatul îi masă vreo câteva minute un braț, smulgându-i la întâmplare cinci-șase fire de păr, apoi dispăru într-o cameră învecinată, de unde se întoarse în scurt timp cu un obiect ciudat, strălucitor. Îl puse pe tălpile lui Vagabond, după ce-i scosese mai întâi pantofii și ciorapii.

Apoi îl întrebă:

– Cum te simți?

Vagabond îi răspunse cu un sunet gutural.

– Hmm, da! mormăi bărbatul, după care pocni din degete și repetă întrebarea.

De data asta, Vagabond reuși să vorbească.

– Ce se întâmplă? bolborosi el.

– ... funcțional! mormăi bărbatul trecându-și observațiile într-un blocnotes.

Vagabond răsuci capul pentru a-l vedea mai bine pe necunoscut. Acesta se îndreptă spre micul aragaz aflat într-un colț și mestecă, pentru ultima oară, într-o oală.

Apoi turnă ceva de-acolo într-o ceașcă pe care i-o duse lui Vagabond.

– Beți! îi porunci el.

Detectivul se uită lung la fiertură, fără să fie prea încântat. Avea o culoare albăstruie și un miros pe care nu-l mai întâlnise niciodată.

– Ce e?

– O infuzie binefăcătoare. E bună la toate. Te apără de hemoroizi, ridică moralul și-ți parfumează respirația.

– Cee?

– Înțeleg mirarea dumneavoastră, spuse bărbatul în timp ce culegea date dintr-un calculator, dar am primit multe reclamații de la niște clienți care nu suportă respirația ce duhnește a usturoi.

– Dar eu...

– Beți, beți, nu vă va face nici un rău, vă asigur! îl îndemnă stăruitor bărbatul, cu o voce calmă, tot meșterind pe la calculator.

Vagabond bău, deși cu o oarecare neîncredere, încercând să-și facă ordine în cap.

– Ce mai e și povestea asta? întrebă el după aceea.

Între timp, bărbatul se ridicase și se întorsese lângă pătuț.

– Ați avut pojar, scarlatină, SIDA, cancer sau alte boli mai deosebite? întrebă cu blocnotesul în mână.

– Nu, ferit-a sfântul! exclamă Vagabond. Dar vreți să-mi explicați și mie o dată ce înseamnă toate astea? Și dumneavoastră cine sunteți?

Bărbatul își ridică, distrat, privirea de pe carnețelul său și se uită o clipă la detectiv.

Se părea că-l vedea pentru prima oară.

– Asta-i bună! exclamă el. Doar n-o să-mi spuneți că nu știți! Mă numesc Mefistocrate și sunt importatorul din această zonă.

După care își coborî din nou privirea în însemnările sale.

Vagabond îl privi cu suspiciune. Apoi vorbi:

– Vreți să spuneți... Mefistofel?

– Îl cunoașteți pe vărul meu?!! exclamă Mefistocrate, cu o voce schimbată. Hmm, da, evident, mormăi el ca pentru sine, adresându-se apoi detectivului: Eram asociați cu părți egale. Într-o noapte însă ticălosul ăla nu numai c-a fugit cu casa cu bani cu tot, dar mi-a sustras, totodată, Gloria și Onoarea. Acum el este cunoscut peste tot și face niște afaceri foarte bune. Eu am fost nevoit să reîncep totul de la 666 și să-mi deschid o nouă piață.

– De la 666?

– Sigur, de la 666. Numai muritorii de rând încep de la zero.

– O clipă! spuse Vagabond pe care-l încerca o bănuială. Cu ce vă ocupați dumneavoastră?

Mefistocrate îl măsură disprețuitor din cap până în picioare.

– Ascultați, tinere domn! exclamă el strângând pumnii și scrâșnind din dinți. Vreți să vă bateți joc de mine? mai spuse mângâindu-și gânditor barbișonul negru. Hmm, dar poate că nu, își răspunse singur. Uneori, referințele mnemonice ajung cu oarecare întârziere. Atunci o să vă amintesc. Eu vând cu ridicata Suflete în regim de multiproprietate!

Vagabond crezu că nu auzise bine. Se uită la celălalt ca și cum ar fi așteptat să-și corecteze spusele.

– N-ați mai auzit vorbindu-se despre multiproprietate? continuă celălalt. Este un sistem nou, revoluționar pentru domeniul de care mă ocup eu. În comerțul cu Suflete au existat de multe ori operatori incapabili. Dar și în acest sector, ca de altfel și în altele, trebuie să te pricepi să vii tot timpul cu lucruri noi.

Mefistocrate făcu o pauză pentru a-și aprinde trabucul pe care-l avea în gură.

– Dar eu..., zise Vagabond temându-se de răspuns. Eu... ce caut aici?...

– Dumneavoastră? replică Mefistocrate, râzând mefistocratic. Pentru Dumnezeu! Dumneavoastră sunteți prototipul noii noastre Linii întâmplător!

Capitolul 38

Vagabond încercă să se gândească. Gândirea era singurul lucru care-i mai rămăsese, spre norocul lui. Situația în care se afla nu era reală. Vai și amar dacă ar fi fost! Dar cum putea el să fie sigur că nu era așa? La urma urmelor, Realitatea nu-i decât un fel de cocteil alcătuit din confruntarea simțurilor cu o interpretare aproximativă din partea creierului. Atât și nimic mai mult...

Poate că era nebun!

Poate că drogurile de care era plin până în gât îl exilaseră pentru totdeauna în niște lumi inexistente ale imaginației!

Dar poate că nu luase nici un drog și-i era dat să audă Cântecul-De-Lebădă-Al-Realității, ale cărei legi și a cărei Ordine fuseseră călcate în picioare de năvălirea Haosului!

Poate că asta va fi fost din vina cuiva și că, de fapt, „Ordine", „Haos" și „Realitate" nu erau decât concepte fără noimă, etichete lipsite de conținut, născocirile sale copilărești pentru a se legăna în iluzia că explică inexplicabilul!

Poate că dincolo de natura cauzelor, el era mort cu adevărat și se afla acolo pentru a încheia socotelile cu Diavolul!

Sau poate că nu exista nimic și el însuși era doar o iluzie a lui însuși?

Nu! Aceasta trebuia să fie singura lui certitudine! Astfel gândea Vagabond, spunându-și că bătrânul Descartes nu va fi fost, la o adică, chiar un imbecil! Și nici Mozart, dacă e s-o luăm așa.

El exista, ceva exista şi deci avea să găsească un Vinovat! Dintr-o dată căpătă această convingere. Avea să-i dea de urmă Vinovatului, chiar dacă ar fi trebuit să-l caute şi pe lumea cealaltă! Apropo de asta, ar fi fost bine ca mai întâi să verifice, cu seriozitate, dacă nu cumva se afla deja pe lumea cealaltă.

Pentru a putea continua să acţioneze era necesar, totuşi, să mai dea încă o dată o definiţie optimistă a tot ceea ce-l înconjura în acel moment de restrişte.

Adevărată sau falsă, reală sau imaginară, lumea în care picase exista, căci simţirile sale o percepeau, şi Vagabond hotărî pe neaşteptate că, din respect pentru omenirea sa, el exista realmente, în carne şi oase.

Din câte înţelesese, era pe cale să înceapă o nouă luptă pentru supravieţuire. Probabil că voiau să-i ia Sufletul pentru a face cu el cine ştie ce. Vagabond decise că nu trebuia să le dea prilejul de a se bucura că-l văd rătăcit pe-acolo. De-acum avea să le arate ălora, prin tot ceea ce întreprindea, că se afla în locul acela ca la el acasă.

„Între noi doi, dragul meu Mefistocrate!" gândi el, ridicându-se încet din pătuţ.

Capitolul 39

– Văd că vă reveniţi repede! spuse Mefistocrate cu un zâmbet de mulţumire. Produsele noastre rezistă în timp, nu se depreciază...

– Mi-e foame, se plânse Vagabond.

– A, da, aşa? Hmm, este mai mult decât de înţeles. Vă fac imediat o friptură cu caş. Între timp, dumneavoastră încercaţi să vă recăpătaţi memoria. Trebuie să vă amintiţi de contractele prin care mi-aţi vândut sufletul dumneavoastră. Faceţi un efort! Noi trebuie să le furnizăm întotdeauna clienţilor noştri produse întregi, care să nu aibă nici un fel de lipsă.

– Mi se pare că-mi amintesc ceva..., minţi Vagabond. Dar sunt numai imagini confuze... Poate că, dacă dumneavoastră m-aţi lămuri mai bine cu privire la, hmm, activitatea pe care o desfăşuraţi, procesul s-ar accelera...

– Hmm, s-ar putea să nu greșiți în totalitate, zise Mefistocrate căutând bucata de carne în frigider, dar n-ar fi prea multe de explicat. Totul este afurisit de simplu și incredibil de logic. Trebuie să știți că genul nostru de activitate există din timpuri imemoriale – am putea spune chiar de pe vremea în care s-a născut rațiunea. Șmecheria de bază cu care vă cumpăram sufletele aproape pe nimic consta în faptul că vă păcăleam prin aceea că voi cumpărați de la noi. Dar ce am fi putut să vă oferim – ceva cu adevărat economic – în măsură să vi se pară, fie și la o analiză superficială, cât se poate de prețios? Atunci am inventat Viața Veșnică. Pe noi nu ne costa decât câteva cuvinte, dar voi plăteați cu tot sufletul vostru. Sistemele noastre de propagandă publicitară erau puternice și funcționale. *„O viață mai lungă sau chiar Viața Veșnică în schimbul a ce? În schimbul fiului vostru? Nu! Al casei voastre? Nu! Totul doar în schimbul sufletului vostru, cu care, oricum, n-ați știut niciodată prea bine ce să faceți!"* La ce ne foloseau apoi toate sufletele acelea, vă voi explica mai târziu.

Această politică economică și publicitară pe care o duceam a ajuns în scurt timp să depășească până și cele mai roze așteptări ale noastre. Ca să n-o mai lungesc, ne temeam să nu fiți vreo specie mai demnă, mai inteligentă și mai puțin naivă. Dar am descoperit, spre marea noastră bucurie, că mesajul publicitar nimerea drept la țintă, cum nici nu s-ar fi putut mai bine, chiar în punctul vostru cel mai slab. Firește că am profitat de asta fără prea multe scrupule. La urma urmelor, afacerile sunt afaceri.

În anumite privințe am făcut un pic așa cum faceți voi, cu dragă inimă, cu terții voștri de până în lumea a opta: îi amăgiți că ar putea ieși din condiția lor de inferioritate în schimbul unui preț care este cel mai mare cu putință: *TOTUL!* Și astfel vă legănați cu iluzia că vă îmbogățiți pe spinarea terților voștri de până în lumea a opta, în timp ce noi ne îmbogățim cu adevărat pe spinarea voastră. Există o măsură și un echilibru în toate. Dar nu vreau s-o mai lungesc!

Și Mefistocrate începu să frigă bucata de carne, presărând pe ea bucățele de caș.

– Relația comercială cu voi, avantajoasă pentru noi, a continuat nestingherită foarte multă vreme. Dar într-o bună zi, în ultimul timp, am observat că era pe cale să se schimbe ceva-ceva foarte important. Am remarcat tendința maselor largi de a nu se

mai da în vânt după moneda falsă cu care le promiteam să le plătim. Lumea a început să creadă din ce în ce mai puțin în noi și în minciunile pe care i le tot înșiram. Până și centrele de donație înființate de noi – clădiri uriașe și dezgustătoare, înțesate cu tot felul de tablouri, cruci, altare, fresce și alte nimicuri de-astea – au pierdut acea mare priză la public pe care o avuseseră dintotdeauna. Pe scurt, ați început să vă dați seama că sunteți înșelați în mod continuu, dacă se poate vorbi de înșelătorie în comerț...

– Ei, ei, nu poți să rămâi prost o veșnicie! vorbi cu totul aiurea, Vagabond.

– Lăsați-mă să termin! În termeni comerciali, asta vrea să spună doar că mesajul publicitar este perimat. În asemenea cazuri, se pune problema de a-l înțelege la momentul potrivit și de a-i schimba întreprinderii – tot la momentul potrivit – imaginea, precum și de a născoci alte șiretlicuri cu sorți de izbândă.

– Stați puțin! exclamă Vagabond. Tot ceea ce ați spus e cât se poate de exagerat! Din câte am înțeles eu, dumneavoastră vorbiți despre biserică, despre religii, despre Credința în general în Viața-De-Dincolo-De-Moarte. Dar aceste credințe s-au inspirat de când e lumea dintr-o imagine a Bunătății Universale și va fi fiind, poate, și un banal proces de idealizare colectivă, însă punctul de referință a fost dintotdeauna Dumnezeu, Cel-Bun prin excelență. În schimb, dumneavoastră și fratele dumneavoastră Mefistofel...

– Vărul meu!

– ... și vărul dumneavoastră Mefistofel reprezentați ceva cu totul deosebit... mă rog, vreau să spun... Diavolul, dacă-mi permiteți, este exact contrarul lui Dumnezeu!

– Vedeți că n-ați priceput nimic! spuse Mefistocrate pe un ton părintesc și plin de înțelegere. Nu există nici o deosebire între *DUMNEZEU și DIAVOL*. Dumnezeu este *TOTUL* prin antonomază, deci reunește în sine și pe potrivnicii săi. Dumnezeu înseamnă *BINE*, tot atât cât și *RĂU*. Dumnezeu este *FRUMOS*, tot pe cât este de *URÂT*. Dumnezeu știe *FRANȚUZEȘTE*, tot atât cât știe și *CHINEZEȘTE*. Dar ce mă tot faceți să spun! Dumnezeu nici nu există!

– Întocmai!

– Și nici măcar nu-i simțim lipsa! șuieră Mefistocrate și rânji aidoma fraților lui. Oricum, spuneam că la un moment dat trebuia

să schimbăm imaginea întreprinderii noastre. Asta era, cel puțin, ideea mea. Și exact în acea perioadă vărul meu Mefistofel a fugit cu casa de bani, devenind apoi bogat și cunoscut pretutindeni. În zilele noastre, toți știu cine este Mefistofel. Eu am rămas un necunoscut și un cătrănit, iar într-o vreme am avut și serioase probleme financiare. Stăteam pe la ușile celor mai sărace biserici, îmbrăcat ca vai de lume, și cerșeam suflete. Apoi mi-a venit *IDEEA*. Ajutat de un grup de finanțatori, am luat-o de la capăt cu noua mea formulă. Era efectiv o idee genială și într-adevăr a mers de minune, continuând să meargă la fel și-n ziua de azi...

– Dar nu mi se pare că ați fi chiar atât de bogat și plin de succese! remarcă Vagabond.

– Hmm, nici nu sunt așa, admise Mefistocrate coborându-și privirea stânjenit. Eu sunt o jumătate de geniu, dar un prost întreprinzător. Cei care m-au finanțat s-au vădit a fi niște rechini și mi-au furat imediat ideea. Acum ei, și alte mii ca ei, sunt putred de bogați în timp ce eu trag mâța de coadă și mă zbat în anonimat. Însă găselnița originală tot a mea rămâne! Iar asta nu poate să mi-o ia nimeni!

– Și care ar fi, mă rog, acea idee originală? întrebă Vagabond.

– Ți-am mai spus. Conceptul de bază este multiproprietatea asupra sufletelor. Lumea – măcar acest lucru l-am înțeles – nu mai avea chef să se lase fraierită. Sau, ca să fim mai exacți, nu mai avea chef *să știe* că era fraierită. Practic vorbind, ea își dorea un produs care să fi prezentat într-un mod mai convingător viața de apoi, fără a mai fi însă dispusă să-l plătească la vechiul preț al sufletului întreg.

Ideea genială a fost de a le vinde oamenilor niște obiecte materiale, deci care să poată fi atinse cu mâna pe loc și care să poată convinge de existența lor, evident, cu totul inutile, în schimbul unor mici părți – neînsemnate în aparență – din sufletul lor. Oferta li se părea tuturor cât se poate de avantajoasă, întrucât credeau orbește în existența și utilitatea efectivă a ceea ce le propuneam noi și, în același timp, nu le păsa prea mult de părțile acelea de suflet pe care le pierdeau de fiecare dată.

Mefistocrate zâmbi amuzat.

– Credeam că am scăpat, în sfârșit, de *CREDINȚĂ*. Și în realitate credeau în *noi* mai mult ca oricând! Nici nu vă puteți închipui ce satisfacție am simțit și cât ne-am mai distrat atunci

când i-am văzut pentru prima oară pe unii cum se bucurau la sosirea noului frigider cu trei compartimente sau a mașinii de spălat vase cu patru viteze. Erau oameni care-și luau de la gură pentru cea mai frumoasă mașină cu vopsea metalizată, oameni care nu mai trăiau decât pentru a-și vedea împlinit visul unui nou salon îmbrăcat în imitație de piele...

– Ați vrea să-mi dați de înțeles că în spatele consumismului...

– Nu numai în spatele, ci și în fața, deasupra, dedesubtul și înăuntrul lui! Este noua metodă cu care vă cumpărăm sufletul în această epocă. Astfel se elimină toate neîncrederile. Cui i se va mai părea scump o mândrețe de televizor ultimul răcnet luat la prețul derizoriu ce reprezintă 0,05% din valoarea sufletului propriu? Credeți-mă că în aceste condiții orice ființă omenească ar vrea să-și vândă tot sufletul. Dar ce tot spun eu, chiar dumneavoastră înșivă vi l-ați vândut!

Vagabond nu reuși să-și ascundă o expresie de îngrijorare.

– Nu vă faceți probleme! îl încurajă Mefistocrate. Nu-i dracul chiar atât de negru. Și apoi mai e și un pic de Dumnezeu în el.

Cu siguranță acest lucru nu-l făcu pe Vagabond să se simtă mai liniștit.

– Ați afirmat că vindeți suflete în regim de multiproprietate, spuse el. Mie mi se pare mai degrabă că le cumpărați de la noi în rate.

– Toate la timpul lor, replică pe un ton calm Mefistocrate. Le cumpărăm de la voi și cu asta, basta. Apoi le lăsăm să se mai coacă un pic, le mai cârpim pe ici-colo și le mai lustruim nițel, pentru că voi poate că nici nu vă dați seama în ce hal se află atunci când ni le cedați. Apoi le lansăm pe altă piață, vânzându-le în regim de multiproprietate. Și aici se manifestă din plin ideea mea inovatoare: în timp ce vărul meu folosea sufletele doar o singură dată, amuzându-se să le perpelească o veșnicie, eu le vând și le revând mereu la alți proprietari. În felul acesta economisesc și uleiul și – mai important – nu-mi ard mâinile. Piața pe care le plasez este o lume ce se aseamănă întru totul cu a voastră, cu excepția unui fleac: locuitorii ei sunt cu toții Draci.

– Draci? Adică vreți să spuneți că sunt roșii pe de-a-ntregul și au coarne și coadă îmbârligată?

– Ce naiba tot debitați! exclamă Mefistocrate pe un ton ofensat. Dracii nu sunt deloc așa. Cel puțin de când s-au emancipat și

ei. Am spus că este o lume absolut la fel cu a voastră. Cu ființe omenești, cu niscai animale, insecte și așa mai departe. Numai că oamenii – nu se știe din ce motiv – trec drept Draci. Nici eu nu știu de ce. Și nimeni nu știe. Nici măcar ei. Cred că-i doar o ciudată problemă de religie. Mă rog, așa e, ce mai! Aveam și cu ei bătaie de cap când era vorba să le vindem sufletul întreg – totul deodată. Trebuie să înțelegeți că sufletul este un articol cât se poate de greu de negociat. Probabil pentru că nu s-a înțeles niciodată la ce naiba folosește. Oricum, și în acest caz, formula multiproprietății este hotărâtoare. În acest fel, un om-drac poate să aibă câte o părticică din *mai multe* suflete, ceea ce – este un lucru confirmat – dă iluzia unui statut mai acătării...

– O clipă! Dar cum se poate măsura un suflet? Vine, așa, oricine la voi și spune: *Dați-mi, vă rog, două sute de grame de suflet...*

– Da de unde! Da de unde! Ce tâmpenie! Noi avem niște produse terțiare, produse de lux, absolut inutile și nimeni nu s-ar mai interesa de ele. Însă aici intervine un subtil și complicat joc de echilibristică publicitară. În spatele meseriei noastre se ascunde o artă rafinată, aceea a vânzării, care este un scop în sine și care face abstracție de „nevoi efective" și alte asemenea bazaconii. Am folosit și pentru această lume simbolistica mașinilor de spălat, a detergenților, a aparatelor electrocasnice. Este o marfă mai consistentă în aparență și mai ușor de verificat. Ei cred că achiziționează o mașină de curățat cartofii și în realitate cumpără o parte din sufletele noastre. De altfel, nu este, în mod sigur, o înșelătorie, întrucât produsele noastre sunt garantate din punct de vedere calitativ. Sufletele noastre sunt *COC* (Candoare Originală Controlată) și sunt supuse, toate, controlului teoloștiințific, fiind omologate unul câte unul.

– Îmi debitați o grămadă de prostii spuse Vagabond cu o violență nestăvilită.

Mefistocrate îl privi zâmbind compătimitor.

– Obișnuitul scepticism al ignoranților, spuse el păstrându-și calmul. Când aveți de-a face cu un sistem economic evoluat, vă pierdeți firea.

– „Evoluat", așa-i ziceți voi! Și cu ce vă plătesc ăștia, Dracii ăștia, sufletele voastre deghizate în aparate electrocasnice?

– Cu ce? Mefistocrate avea o expresie amuzată. Cu dolăroi de ăia frumoşi, bani peşin, ce naiba! Ne credeţi chiar atât de proşti încât să ne spetim muncind pentru o nimica toată? Dolari sau alte valute forte, cărţi de credit, cecuri şi numai în anumite cazuri poliţe. Dar iată! E gata friptura dumneavoastră!

Mefistocrate aduse friptura cu caşcavalul topit pe o farfurie de porţelan, presără deasupra nişte praf panaromat şi i-o dădu detectivului.

– În timp ce dumneavoastră mâncaţi, spuse el potrivindu-şi cu nonşalanţă pe tâmple două mici dispozitive rotunde, eu îmi văd de treburi.

Vagabond ar fi vrut să protesteze, dar îl cuprinse imediat o senzaţie de plăcere deplină, pe care n-o mai încercase niciodată.

– În straturile exterioare ale minţii, îi explică Mefistocrate, se ating zonele erogene ale Sufletului.

Apoi, în locul plăcerii, îl năpădi o senzaţie de goliciune.

– Să nu vă fie ruşine! spuse Mefistocrate. Am văzut lucruri şi mai rele!

După câteva minute de tăcere, continuă:

– Oricum, aveţi Sufletul Negru, zău aşa! Trebuie să vi-l înălbim cum se cuvine. Şi nu-i chiar atât de uşor să pregăteşti, cu una cu două, o nouă Linie întâmplător.

– Ce mi se va mai întâmpla acum? întrebă Vagabond.

– O, nimic grozav, încercă să-l liniştească Mefistocrate. De fapt, mai bine să nu ştiţi.

– Cred că-i cam târziu pentru a mă căi de păcatele mele, nu?

– Aş spune, mai degrabă, că e ceva deplasat, nu tardiv. Nu ne aflăm în Rai! Şi apoi ar fi trebuit să vă gândiţi la treaba asta mai înainte. Dar aveaţi chiar aşa mare nevoie de noul dumneavoastră interfon inteligent? Şi aveaţi cu adevărat nevoie de toate scobitorile alea atomice? *„Cine cu scula va răni, de sculă va pieri!"* Veţi fi prefăcut, sau mai bine-zis reconvertit în toate instrumentele acelea inutile la care aţi jinduit toată viaţa şi vândut ca atare în lumea dracilor, cea de care v-am pomenit adineauri.

Căzu pe gânduri, apoi continuă cu ochi visători.

– Dar poate că mai am încă timp să devin bogat! S-ar putea ca noua Linie întâmplător să funcţioneze. De data asta nu mă voi mai lăsa fraierit de nimeni. Nici un Mefistofel n-o va mai şterge cu casa de bani şi nici un rechin nu va mai pune stăpânire pe

ideile mele! Acum însă... hai să mergem, domnule Vagabond! A sosit clipa Caznelor.

Şi pentru a doua oară începu să râdă mefistocratic.

Vagabond simţi că-l trec fiorii. Dacă voia să se salveze, trebuia să facă ceva, numaidecât. Dar ce anume? În străfundurile creierului său, ceva urla să iasă de-acolo. Să fi fost, oare, ideea cea bună? Nu avea timp să verifice. Demară în trombă:

– Îmi pare rău, domnule Mefistocrate! zise el. Mă tem însă că va trebui să vă revizuiţi planurile!

„O frază care-şi face întotdeauna efectul", îşi spuse detectivul în gând.

Într-adevăr, celălalt se blocă şi căpătă un aer îngrijorat. Vagabond îşi redobândi liniştea.

– Prezentaţi-mi, vă rog, actele contabile ale întreprinderii dumneavoastră! îi ceru pe un ton poruncitor, arătându-i abonamentul de autobuz.

Mefistocrate îl privi înspăimântat.

– Vasăzică... sunteţi un agent al... Fiscului? murmură el.

– Întocmai! admise Vagabond improvizând. Şi acum *SĂ MERGEM LA SUPLICIU!*

– Hmm, nu, ştiţi... eu...

– Aveţi cumva ceva de ascuns? urlă detectivul.

– Nu, nu, de ascuns nu, totuşi... eu...

Vagabond se simţi stăpân pe situaţie. Se dădu mai aproape de Mefistocrate şi-i spuse la ureche cu o voce şuierătoare:

– Ascultaţi, aşa după cum veţi fi înţeles, eu nu vin de-acolo de unde credeţi dumneavoastră şi nu sunt un nătăfleţ de muritor! De obicei sunt foarte rău, de neînduplecat. Dar ultima oară când am făcut o excursie organizată în Lumea Veche, m-am îndrăgostit de o fată încântătoare, cu păr arămiu. Soarta a făcut însă ca transcendensorul meu să nu vrea să se oprească la etajul ei, drept care... Sunt dispus să mai închid un ochi în ce priveşte situaţia dumneavoastră contabilă, dar trebuie să mă trimiteţi înapoi, acolo de unde credeţi că m-aţi luat, *înţeles*?

Mefistocrate se înroşise la faţă şi transpira abundent de atâta agitaţie.

– Eu, eu... nu ştiu... trebuie să mă gândesc..., bodogăni el, nefiind în stare, evident, să gândească în mod clar.

– *Înţeles?!*

– Bine, bine, înțeles.

Mefistocrate făcu trei tumbe, își suflă nasul, mâzgăli ceva cu o bucățică de cretă pe o tablă, spuse o anecdotă porcoasă, poticnindu-se în mod magistral, apoi dipăru cu cameră cu tot.

Vagabond își dădu seama că era în drum spre casă.

În jurul lui nu se afla nimic, totuși toate zburau cu o viteză incredibilă.

„Ce peisaj ciudat!" gândi el.

Era mulțumit.

Apoi îl umflă râsul.

„De-aia îl fraieresc mereu toți", își zise detectivul. „Pentru că-i un imbecil!"

Capitolul 40

Durerea pătrunse în mintea lui Vagabond și-l scăpă de conștiință. Sau cel puțin de toată conștiința care, în acel moment, nu-i era strict necesară.

În ultima vreme i se întâmplaseră multe lucruri sau poate că nu. Oricum nu era de trecut cu vederea faptul că murise de câteva ori, sau ceva de genul ăsta, și că trecuse prin niște stranii și dubioase stări de încarnare. Un lucru era însă sigur, și anume că nu dormise deloc (sau poate că toate fuseseră un vis?). Acum poate că tocmai acumularea acestei exigențe nesatisfăcute îl arunca, pe neașteptate, în cea mai compactă dintre neguri. Să fi fost acesta semnul jinduitei sale întoarceri într-o Realitate mai acceptabilă? Era posibil.

Se rotea de jur împrejur ca un animal mânat doar de reflexele condiționate și de instincte. În jurul lui va fi fost, poate, zgomotul asurzitor al vreunei metropole. Poate că mergea pe un bulevard străjuit de copaci din plastic.

Trecătorii dimprejur – dacă vor fi fost – vor fi crezut despre el că era un consumator de tâmpițină ajuns în ultimul grad, acela în care încep să pocnească neuronii sistemului limbic.

Mai târziu, James Vagabond avea să-și amintească destul de puțin de acest moment. În minte i se întipări, fără voia sa, un crâmpei de convenție. Un bătrân îi spunea unui băiețel:

– Pe mine muzica asta beat-rock...

– BEAST-rock, bunicule! îl corectă băieţelul.

– Beat, beat, cine mai pricepe ceva? Pentru sine, ăştia din formaţia Noile Reptile...

– Ba nu, buni'! zise băieţelul. Cei din Noile Reptile nu mai sunt *beast*. Ăştia sunt Mamiferele-Fără-Peri! Nu vezi ce lînşi sunt?

– Dar mie mi se pare că sunt la fel ca noi...

– Da, desigur! admise băieţelul. Nimic nu-i mai *beast* decât Omul, mamiferul cel mai puţin pilos cu putinţă!

Firește că Vagabond a trebuit apoi să ajungă într-un fel sau altul la propria-i locuinţă şi în propriul său pat; pentru că, într-o frumoasă zi de primăvară, la scurt timp după-amiază, s-a trezit în plină formă şi cu cea mai bună dispoziţie.

Şi toate erau exact aşa cum se cuveneau să fie.

Capitolul 41

Aventura luase sfârşit.

James Vagabond se afla din nou în căsuţa lui drăgălaşă şi curată din veselul cartier Stockhausen Fahrenheit. Câinele său şi copiii săi...

Observă că ceva nu se potrivea şi se îngrijoră. Trebuia să verifice! Aşa, sistematic.

Cartierul era Stockhausen, strada se numea Fahrenheit, iar el locuia la numărul 451.

Acum era în regulă. Se relaxă. Se temuse o clipă că amintirile sale nu erau destul de precise, dar, din fericire, se înşelase. După toate cele întâmplate, putea să se considere norocos că se mai afla în viaţă, la casa lui şi cu mintea întreagă.

Era bine să te întorci la normalitate.

Câinele său şi copiii săi se jucau, ca de obicei, în camera de alături, iar jocurile lor confereau casei o atmosferă sărbătorească.

Kerouac[1], aşa se numea câinele – era Iubirea şi Mândria lui dintotdeauna. Îşi mai amintea încă de clipa în care îl găsise

---

[1] Jack Kerouac (1922-1969), scriitor american, autor al romanelor *On the Road (Pe drum)* şi *The Subterraneans (Cei din Subteran)* (n. trad.).

hoinărind Pe Drum şi-l luase de-acolo ca nu cumva să se fi pierdut în Subteran.

Se împrieteniseră imediat la cataramă, deoarece câinele avea un suflet trist şi sensibil, iar el – care nu era decât un biet visător – nici nu putuse să conceapă că nu avea să-i devină prieten. Vagabond îşi dăduse seama chiar atunci că în legătura lor intelectuală el avea să fie cel mai câştigat, şi nu Kerouac, întrucât acesta din urmă demonstrase, şi încă de foarte multe ori, că se plictisea de moarte în timpul discuţiilor lor.

Din acest motiv încercase să-l despăgubească cumva şi făcuse rost de doi copii mici cu care câinele să se poată juca, etalându-şi astfel toată priceperea în materie.

În momentul acela, lătrăturile şi urletele din camera de-alături însoţeau, ca de obicei, cititul ziarului de la ora 15. Vagabond era un tip metodic şi n-ar fi renunţat nici în ruptul capului la lectura ziarului de după-amiază, însoţită, dacă se putea, de o cafeluţă pe cinste.

Dar de data asta nu reuşea să se concentreze asupra celor citite; evenimentele din ultimele ore erau prea multe şi prea misterioase pentru ca el să le poată uita, fie chiar şi un minut: râca zilnică cu şeful său – vindecat în mod misterios, chiar în acea zi, de dubla pareză facială – care încercase, la fel ca în aproape toate zilele, să-l concedieze, în ciuda celor 25 de ani de serviciu prestat cu devotament – aşa cum îi stă bine unui funcţionar-model – în acea instituţie; apoi, în pauza de cafea, incidentul nesuferit cu paznicul de noapte, căruia i se dereglase nitam-nisam metabolismul, cu consecinţe indescriptibile; în sfârşit, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns ciondăneala – chiar în faţa casei – cu lăptarul, care încercase să-i pună paradoxină în lapte!

Vagabond tresări brusc.

Încercă să priceapă gândurilor sale.

Paradoxina era adevărată, în mod paradoxal, dar toate celelalte nu erau! Acest lucru însemna totuşi ceva foarte grav. Îşi dădu seama de faptul că, o clipă, amintirile sale fuseseră false, iluzorii. Un trecut al său fusese diferit de cel pe care-l crezuse el. Se opri să cugete asupra acestui lucru şi a semnificaţiei lui:

„Atunci când avem amintiri care nu sunt ale noastre, care nu ţin realmente de viaţa noastră, înseamnă că nu suntem noi înşine... pentru că identitatea se făureşte numai pe baza amintirilor...

Noroc că mi-am dat seama de acest lucru, pentru că altfel aș fi crezut poate mereu că sunt un funcționar-model și poate că chiar voi fi fost, în timp ce acum, din fericire, îmi este din nou cât se poate de clar și evident că am fost întotdeauna și continui să fiu un Ciobănaș-Nătăfleț-Cu-Traista'N-Băț."

Capitolul 42

Certitudinea unei identități sigure îl liniști.

„Cum aș putea să uit vreodată că sunt un Ciobănaș-Nătăfleț-Cu-Traista'N-Băț?" gândi Vagabond. Apoi bagă o mână în buzunărul zeghei sale și scoase de-acolo un ceas ruginit, mare cât o Ceapă Ciobănească.

„E trei și jumătate!" își spuse în gând. „E timpul să-i dau câinelui drogul."

Se îndreptă cu pas hotărât spre Camera Jocurilor. Kerouac, care în perioadele de abstinență devenea ușor sadic, îi legase între timp pe copilași de cap, cu burta în jos, și-i mușca de fesele lor moi.

– Kerouac, Kerouac! îl dojeni el. Mereu cu jocurile tale câinești! Uită-te la bieții copilași în ce hal au ajuns. Să știi că alții nu-ți mai iau!

Auzindu-i glasul, câinele se întoarse și începu să dea din coadă de bucurie. Drogul, în afara altor efecte, îl făcuse dependent și de stăpânul său.

Kerouac nu era singurul câine toxicoman.

În întreaga lume se întinsese plaga acestor animale – incapabile din punct de vedere material să trăiască în mod independent – care-și aflaseră un adăpost și existența asigurată în casele unor persoane singure, afectate îndeobște de Instinctul Asistențialistic.

Vagabond se uită cu dragoste, compătimire și oarecare invidie la toxicâinele său toxicoman, apoi scoase dintr-un sertar acel misterios și sofisticat produs al tehnologiei japoneze, care era seringa nipono-dermică, și se pregăti să-i dea câinelui porția zilnică de tocană.

Operaţia se desfăşură în mod rapid, fără nici un fel de probleme.

– Cum ţi s-a părut? întrebă Vagabond.

– Nu prea grozav! răspunse câinele. Dar a fost, oricum, mai bună decât tocana de ieri, care conţinea bucăţele de măduvă de cea mai proastă calitate. Kerouac îşi scărpină nasul cu o labă şi continuă: Când o să mă duci la discocaninotecă, aşa ca lumea?

– Oho, dar eşti un nemulţumit sadea. Nu ţi-a ajuns că, săptămâna trecută ai fost de trei ori la Hot Dog Discocaninotecă? Eu mai am şi altele pe cap: să mă ocup de turmă, de nevastă...

În mintea lui Vagabond se aprinse deodată ca un fulger amintirea Ubaldei, nevasta de ocazie de care fusese cumpărat într-o clipă de neatenţie. I se părea că trecuse o veşnicie de când nu se mai gândise la ea.

EA... UBALDA... o viaţă petrecută în Comună...

O viaţă petrecută ca secretară a Consiliului Comunal până când el – Bărbatul Vieţii Ei, fără îndoială – o răpise într-o bună zi; era îmbrăcat în albastru din cap până în picioare şi conducea tractorul său târcat; o smulsese barbariilor acelui birou ca s-o conducă mai întâi la altar, şi după aceea la săpat pe câmp...

UBALDA...

Încercă să-şi amintească formele ei dulci, pielea catifelată, liniile sinuoase..., dar degeaba, nu reuşea. Încercă să-şi amintească profilul inefabil şi senzaţia suavă pe care i-o dădea ori de câte ori respira uşor pe gâtul lui, cu nespusă iubire... Însă tot nu reuşea! Încercă să-şi amintească, ei, fir-ar să fie, măcar ce mutră avea! Degeaba, nici asta nu fu cu putinţă! Totuşi era absurd! Ubalda era nevasta lui!

Cu toate acestea din mintea lui lipsea orice avea legătură cu ea, în afară de nume. Vagabond conchise cu înţelepciune: „Ceva nu-i în regulă aici!"

Acest gând îi dezlănţui în minte o reacţie logică în lanţ. O întreagă lume se năruí în jur, cu mare zgomot, şi o alta se ivi în mod misterios, în raza simţurilor sale. Vagabond simţi cum este înghiţit de Fluviul Adevărului. Dădu în mod disperat din mâini şi din picioare prin Valurile Haosului, încercând să ajungă la Malul Raţiunii. Apoi, ajutat de apariţia providenţială a unui buştean putred, reuşi să se agaţe de acesta, dar se împotmoli aproape de mal într-un hăţiş de crengi şi frunze, pe când din depărtare un

vuiet din ce în ce mai intens anunța amenințător cumplita Cascadă-A-Uitării.

Nu apucă bine Vagabond să se pună la adăpost, că apele fluviului dispărură, iar el pricepu că nici măcar nu existaseră vreodată. Obișnuita Metaforă Băgăreață.

Privi în jur. Se afla în locuința sa. Nu mai era nici funcționar, nici Ciobănaș-Nătăfleț-Cu-Traista'N-Băț.

Era James Vagabond. Un investigator smintit. Și nu exista nici o Ubaldă. El și însurat – asta chiar că era bună! Cine dracu' s-ar mai fi însurat în situația aceea, când muierile se înhăitau cu calculatoarele și popii deveniseră un pericol public! Da, nutrea convingerea că asta era adevărata lui realitate; știa că n-avea cum s-o dovedească, în nici un chip, dar se hotărî să se încreadă în ea. Se afla, în sfârșit, acasă. În mod cât se putea de serios. Se gândi la lumea despre care crezuse, cu numai câteva clipe înainte, că era a lui. „Absurd", reflectă el. „O nevastă cu numele de Ubalda și un toxicâine puerofag... Halucinant!" însă acum se terminase totul și putea, în sfârșit, să se relaxeze.

Se restabilise Starea normală. Îi venea greu să creadă. Dar câtă energie se mai consumase! Vagabond se instală comod într-un fotoliu, cu inima împăcată. Chiar în momentul acela se ivi și câinele, cu un hărtănaș de copil în gură.

Capitolul 43

Paradoxina nici nu există de fapt. Ea este doar un simbol care servește drept pretext pentru a se da un sens efectelor ei... și, în mod paradoxal, acest lucru face deja parte din joc... și chiar faptul în sine de a te gândi la ea poate produce EFECTE MARI!

Cuvintele Agentului Hazardului se învârtejeau în mintea lui Vagabond. Faptul de a fi tras din nou la Malul Rațiunii fusese de ajuns pentru redobândirea unei Identități Originale, dar nu și pentru a-l face să dispară pe Kerouac, care, în fața lui fiind, nu-și lua o clipă gura de pe înfricoșătoarea sa mâncare.

Încercă să facă o analiză a situației:

„Primesc însărcinarea de a-l găsi pe cel ce se face Vinovat de ceva foarte grav în aparență, dar, de fapt, ceva inimaginabil. Se

amestecă în treaba asta și Gordon Wells, cu teoriile lui despre Haos, și Arrtisterò, care tulbură și el apele în chip de fals *OMNIPREZENT*. Apoi toate par să meargă și mai rău și Agentul Hazardului (poate) mă proiectează într-o suită de situații improbabile și halucinante, din care nu se poate înțelege bine dacă sunt mort sau nu, și dacă da, de câte ori și din ce cauză – toate fiind asezonate total aiurea cu Ghizi, Melci, Deus Ex Machine, Joe-Hingherul-De-Morți, Mefistocrați și așa mai departe. Totuși, sensul acestor evenimente rămâne unul obscur și misterios. Apoi, când totul pare să fi revenit la normal, lucrurile imposibile continuă să meargă cu seninătate pe filiera lor, și uite așa mă trezesc că am în cârcă o nevastă de la țară și un toxicâine vorbitor și mâncător de copii. Iar în toată harababura asta n-am putut găsi nici măcar o singură pietricică bună pentru mozaicul cercetării mele. Cine este Vinovatul? Și care este vina lui? Numai teorie, ipoteze și iarăși ipoteze. Dar în realitate NICI O REALITATE!"

Vagabond bombăni ceva în semn de nemulțumire, aprinzându-și – cu gândul aiurea – bătrâna și draga lui pipă, care, de ani în șir, îl tot ajuta să cugete adânc asupra celor mai grele cazuri.

„Iar!" tună și fulgeră în sinea lui, încercând zadarnic să distrugă noua materializare: nu fumase pipă nicicând în viața lui! Trase, totuși, resemnat, câteva fumuri. Simțindu-se stimulată, pipa îi spuse:

– Să nu mi-o luați în nume de rău, stăpâne, dacă-mi permit și de data asta să vă sugerez soluția problemei care vă frământă: mi se pare că nu luați în seamă faptul că aveți *deja* în mână toate pietricelele mozaicului; nu vă rămâne decât să le aranjați așa cum se cuvine!

Era adevărat! Poate... Vagabond recunoscu în mintea sa toate elementele acelea care, cu puțină bunăvoință, ar fi putut constitui mijloacele necesare pentru a confuza o descurcare chestiunească.

Era, efectiv, o treabă grea să reușești să le pui pe toate la locul lor; conceptele zburdau în voie, care încotro, în mod anarhic, se jucau de-a v-ați ascunselea. Iar el se afla la mijloc, legat la ochi, legat fedeleș și cu căluș la gură, și abia dacă reușea uneori, așa pe bâjbâite, să atingă cu piciorul pe câte unul, fără a reuși însă să pună mâna pe el. Apoi simți că în spatele lui se afla cineva. Și i se făcu teamă până și să-și închipuie cine anume.

– *Bainzu! De puru no has tundidu s'elveghe!*[1]

Era ea.

Simțind cum îi pătrunde frica în oase, Vagabond se întoarse să se uite la inexistenta lui nevastă. Era ceva mai voinică și mai păroasă decât s-ar fi cuvenit și nu părea din cale-afară de inteligentă. De vreme ce nu era reală, ar fi putut să arate ceva mai bine, se gândi el. Sau nu? Și ce mai însemna toată povestea aceea, de vorbea în sardă? Apoi își luă inima în dinți.

– Doamnă, hmm, Ubalda..., se hazardă el.

– Doamnă, ai? Îmi spui mie doamnă?!! Mie, nevasta ta?!! țipă Ubalda supărată nevoie-mare. Ce te-a apucat?!

Vagabond avu de furcă, nu glumă, tot încercând să-i explice Ubaldei adevărul. Începu de hăt-departe, afirmând ceva de genul că în lume nu sunt chiar toate așa cum par a fi și că multe lucruri nu pot fi înțelese. Sărind din silogism în silogism, făuri, încet-încet, un cadru acceptabil al situației. În cele din urmă, Ubalda spuse:

– Adică eu n-aș fi decât un produs al imaginației tale, ai?

– Mai mult sau mai puțin, admise Vagabond cu prudență. Dar asta nu trebuie să te descurajeze prea mult. Vezi tu, hmm... Ei, fir-ar să fie, îmi pare rău.

– Nu-ți face probleme, Băiete, zise Ubalda pe un ton plin de înțelegere. În ochii ei strălucea o neașteptată lumină de inteligență. Mi-am închipuit întotdeauna că nu sunt altceva decât produsul imaginației cuiva, adăugă inspirând adânc. Nu știu de ce, dar așa simțeam eu. Mereu m-am izbit de zidul de netrecut al *identității* acestui „creator". În lipsă de altceva mai bun, am ajuns cu gândul până la Dumnezeu – așa cum fac atâția –, dar am trăit în permanență cu bănuiala că-mi spui numai minciuni gogonate. Acum când știu că tu ai fost acela – unul cu picioarele mai bine proptite în pământ și mai puțin megaloman –, mă simt ușurată. Îți mulțumesc!

Pe Vagabond îl tulburară întru câtva cuvintele pseudo-soției sale și o privi cu alți ochi; nu i se mai părea chiar atât de proastă. Cel mult nebună. Dar nu proastă. Apoi ea continuă:

– Și în afară de asta, Băiete...

---

[1] Băiete! Nici azi n-ai tuns oile? (limba sardă în orig.) (n. trad.).

– Nu mă cheamă „Băiete"! Mă numesc James Vagabond, obiectă patetic detectivul.

– Mai lasă mofturile astea, Băiete! spuse Ubalda. Doar n-o să crezi că faptul de a şti că sunt un produs al imaginaţiei tale mă face roaba ta, ai? Condiţiile noastre ar putea fi considerate ciudate, dar nici una nu-i mai presus de cealaltă. Sau să fie altă scară a valorilor – una cosmică – care arată contrarul?

– Hmm, nu cred...

– Păi da. Şi să mai ştii că tu vezi lucrurile numai din punctul tău de vedere. Te asigur că din punctul meu de vedere lucrurile stau cu totul altfel. Tu *eşti* Băiete, iar eu nu sunt Ubalda, noi suntem rătăciţi undeva prin munţi, iar universul întreg este cu totul diferit de ceea ce ai putea tu să-ţi dai seama. Dar respect punctul tău de vedere – care este relativ adevărat, aşa, ca al meu – şi-ţi dau voie să-mi spui „Ubalda", fără să contrazic universul tău. Fă şi tu la fel, că de nu, n-o mai isprăvim niciodată.

Vagabond analiză cele spuse de pseudo-nevasta lui. Apoi nu se putu abţine să nu zică:

– Dar de unde ştii tu toate astea? Mie nici nu mi-ar fi trecut prin minte vreodată.

Ubalda zâmbi dispreţuitor.

– Nu numai că le *ştiu*, dar le şi *ÎNŢELEG*. A şti este numai o consecinţă. Cât despre „cum" şi „de ce", ei bine, poate că sunt mai deşteaptă decât tine. Sau, mă rog, nu ştiu, este un fenomen natural în corelaţie cu modul meu de a exista.

Vagabond rămase de-a dreptul vrăjit de cuvintele acelea. Nici o femeie nu-i mai vorbise vreodată aşa! Ori de câte ori încercase să discute cu o femeie pe asemenea teme, ea îi întorcea spatele imediat. Se căi că se grăbise să le spună tuturor că nu era nevasta lui. Ar fi putut să mai aştepte puţin... Căută să schimbe vorba.

– Ascultă, ce ar fi dacă am face o pauză şi am merge să mâncăm ceva într-un mic restaurant cvasichinezesc...

– Îmi pare rău, puişor, dar nu se poate, îl întrerupse imediat Ubalda cu un zâmbet maliţios. Eu nu exist. Ai şi uitat acest lucru?

– O, nu mă lua mereu chiar în serios! Încercă s-o dreagă Vagabond. Şi dacă nu ţi-aş fi spus nimic? Tu ai crede că mai eşti soţia mea şi atunci...

– Atunci, ai repezi-o de nu s-ar vedea pe ţăranca asta necioplită şi păroasă! şuieră Ubalda.

– Vrei să zici că...

– Da, da!

– A...

Vagabond renunță la ideea de a-i mai face curte pseudo-nevestei sale. Îi povesti apoi de-a fir-a-păr toate câte i se întâmplaseră și-i mai spuse și de misiunea lui absurdă. Apoi o întrebă ce părere avea despre evenimentele acelea.

– Are dreptate pipa, spuse femeia. Ai deja toate elementele, doar că nu știi încă în ce ordine să le așezi.

– Vrei să spui că tu *știi*... care-i soluția problemei? Știi *cine* este ăă... Vinovatul?

– Evident! De fapt, soluția asta este un fleac. Dar chiar și o problemă simplă ți se pare ciudată și complicată, atunci când o privești din interior. În schimb totul îți apare deslușit, ca un lucru la care te așteptai, atunci când îl privești de sus. Eu, care nu aparțin realității tale, privesc din afară și văd totul cât se poate de clar. Este logic! Și mai că-mi vine să râd când mă gândesc cât vă bateți capul ca să-l găsiți pe Vinovat.

– Și nu poți să m-ajuți?

– Nu, categoric nu, chiar dacă aș vrea. Punctul meu de vedere are atât de puține în comun cu al tău încât, dacă ți-aș divulga soluția, te-aș abate pur și simplu din drum. Ar fi ca și cum un câine s-ar apuca să-i explice unei păsărele ce este un copac. I-ar spune, probabil, că este un loc tocmai bun pentru a face pipi, și zburătoarea nu și-ar închipui niciodată că-i același loc în care ea ar putea să-și facă un cuib.

– Atunci ce facem?

Vagabond era pe care de a se da întru totul pe mâinile pseudo-nevestei sale inexistente.

– Mai ții minte că la pagina 30 l-ai cunoscut pe doctorul Ballen, faimosul repersonalizator? întrebă Ubalda.

– La ce pagină? Ce vrei să spui?

– Fixează o întâlnire cu el, Băiete! Configurația ta mintală este mai degrabă compromisă de ultimele evenimente și ai nevoie de o repersonalizare. Acum nu ești decât o copie jalnică după tine însuți, în adevăratul sens al cuvântului. Băiatul cel autentic ar găsi numaidecât soluția problemei sale. Și nu s-ar mai vedea cu mine sau cu Kerouac. Apoi mai dovedești și simptomele unei drăgălașe

metempsihoze galopante. Ei, da, o mică repersonalizare a creierașului, așa, frumușel, aia-ți trebuie!

Vagabond – care acum chiar credea cu adevărat asemenea lucruri și se simțea mai puțin *el însuși* ca de obicei – nu îndrăzni să zică nici pâs.

– Și după aceea..., murmură el cu glas stins, nu te voi mai vedea?

– Nu, zise femeia.

Capitolul 44

Cabinetul doctorului Argh Ballenbroken era cu totul altfel decât și-l imagina Vagabond. De fapt, nu prea avea multe elemente dintr-un cabinet. Semăna mai curând cu o cameră de dormit în mare dezordine. Mai existau acolo, ce-i drept, un aragaz și o budă plină, etalate în toată splendoarea lor, dar impresia de ansamblu era a unui dormitor. Prin cameră zăceau diverse obiecte, ca și cum s-ar fi aflat acolo din pură întâmplare, fructe și ouă. O parte a încăperii era protejată de un grilaj solid; în acel spațiu strâmt, în spatele zăbrelelor de fier, se găseau câteva zdrențe, o saltea de paie și niște păpuși gonflabile, înfățișând băieței goi. Toate acestea făceau ca încăperea să semene și mai mult cu un dormitor.

Doctorul Argh Ballenbroken era un omuleț numai piele, os și vene cu varice, și era foarte nervos.

Îl invită pe detectiv să se așeze pe un pătuț, care putea foarte bine să fie un pat de psihanalist sau un șezlong. Îi ceru imediat să-i povestească totul, clătinând din cap la răstimpuri, în semn de aprobare, cu un aer grav. După care îl invită pe Vagabond să intre într-un obiect ciudat. Sau, mă rog, un aparat, Vagabond n-ar fi fost în stare să-l descrie, într-atât se deosebea de tot ceea ce cunoștea el, dar predomina impresia a ceva intermediar între o mașină a adevărului și o oală mare, din bronz negru.

– Un moment! spuse Vagabond. Eu nu intru în drăcovenia aia până când nu știu ce mi se va întâmpla acolo!

Repersonalizatorul scoase un geamăt, uitându-se la ceas.

– Ascultați, zise el, n-am putea să lăsăm pentru mai târziu explicațiile? Întâi vă repersonalizez și după aceea...

– Nu, nu! se împotrivi Vagabond. Mie să-mi spuneți totul mai *înainte*! Vreau să știu până în cele mai mici amănunte ce anume mi se va întâmpla!

– Vă înțeleg foarte bine, îngăină Ballenbroken plin de sudoare, dar dumneavoastră nu știți că... Hmm...

Se uită din nou, întrebător parcă, la ceas.

– Bine, bine, voi încerca să vă explic la iuțeală: în primul rând, e necesar să aveți cât de cât idee despre ce înseamnă o personalitate, o identitate. O identitate este – la fel ca și o conștiință – un fenomen complex, un fenomen gestaltic natural, care rezultă dintr-un vast și misterios sistem de reacții electrochimice ce se desfășoară necontenit în creierul nostru. Neuronii, care, luați fiecare în parte, nu sunt decât simple celule, ne formează, cu toții laolaltă, pe *NOI*, cu câștigul gestaltic al identității noastre. Fiecare dintre noi are o configurație de neuroni aparte, deosebită de a celorlalți, și de aceea suntem noi atât de diferiți unii de alții. Gândindu-ne, în sinea noastră, ne vine în mod spontan să ne întrebăm *de ce* suntem așa cum suntem? De ce eu sunt eu, și nu oricare altul? Este ultima și cea mai neplăcută întrebare pe care ne-o punem, dacă ne gândim un pic. De ce acel *Ceva* este așa, și nu altcumva? Răspunsurile cele mai demne de crezare sunt în general două, și anume: *1. DIN ÎNTÂMPLARE, 2. PENTRU CĂ AȘA TREBUIE SĂ FIE.*

În etapa inițială a cercetării mele am încercat să adopt prima ipoteză, dar nu reușeam să ajung la nici un punct sigur și apoi mai eram și șomer. Însă trebuia să mănânc și-mi expirau și polițele. De aceea am încercat cu a doua ipoteză. Și a mers mai bine. Trăind într-un univers de tip determinist...

– Hei! îl întrerupse Vagabond. Universul este *Nedeterminat*!

– *ȚIIIIIST!* îl țistui Ballenbroken, cuprins dintr-o dată de spaimă. Nu spuneți asta cu glas tare. Ați putea să stricați totul!

– Cee? exclamă Vagabond.

– Chiar așa! zise repersonalizatorul, respirând din greu și continuând să se uite în jur cu suspiciune. De fapt, ceea ce ați spus dumneavoastră e mai adevărat, dar numai cu condiția ca așa ceva să fie crezut de cineva în mod *activ*. Eu am descoperit că în realitate, dacă ne comportăm ca și cum universul ar fi determinat

și *prefăcându-ne a nu ști nimic*, jocul continuă și astfel lucrurile își văd de treaba lor. Toate sunt *mult* mai relative decât ne-am putea noi închipui în mod normal!

– Mi se pare imposibil.

– Pentru că nu știți ce putere are *CREDINȚA*!

– Mi se pare *ceva rău CREDINȚA* asta! remarcă Vagabond.

– Dar tot *CREDINȚĂ* este! replică pe un ton hotărât Ballenbroken. Credința nu este *niciodată* susceptibilă de deosebiri. Oricum, punctul la care voiam să ajung e următorul: dat fiind că universul este determinat, toate sunt exact așa cum trebuie să fie. În acest caz, ce ne facem cu liberul arbitru? Aici era ceva care nu se potrivea. Atunci mi-am imaginat că viața inteligentă reprezintă o insulă de nedeterminare într-un ocean de previzibilitate. Dar cum să dovedești o asemenea situație? Am conchis că în viață ar trebui să existe ceva predeterminat – un fel de configurație-mentală – tip deosebită –, în jurul căruia s-ar învârti, potrivit normelor liberului arbitru, configurația pe care ne-o conferă clipă de clipă nenumăratele momente ale identității noastre...

– Mi se pare o mare harababură, spuse Vagabond.

– Așa și *este*, o mare harababură! admise Ballenbroken. De fapt, și eu mă minunez cum de merge.

– Dar dumneavoastră ce faceți, practic?

– E simplu. Se poate întâmpla ca, uneori, cineva să se îndepărteze prea mult de propria-i configurație-tip predeterminată. Adică, practic vorbind, creierul lui o ia razna, iar în acest caz, intervin eu și-l repersonalizez. Cu alte cuvinte, îi redau – prin mijloace pe care din pudoare nu le dezvălui – configurația-tip, făcându-l să-și revină la normal.

– Așa ceva continuă să mi se pară o vrăjitorie mascată de o grămadă de cuvinte frumoase, dar fără noimă, obiectă Vagabond.

– Aveți dreptate! Este exact ceea ce-mi spuneam și eu. Dar știți și dumneavoastră cum e... Mie îmi mergeau treburile de minune și nu vedeam nici un motiv ca ele să nu fi mers. E logic ca lucrurile să nu fie chiar așa cum le-am prezentat eu, dar trebuie, cel puțin, *să încerci* să explici fenomenele.

– Și treaba merge, oricum?

– Da. Sau, mai bine-zis, *aproape* că merge. Vedeți, dumneavoastră, în toate astea există ceva ce nu-mi e clar, și anume că de când am început să-i repersonalizez pe alții, am început să mă

depersonalizez eu... Dacă ar fi să explic asta cu teoria mea, aș afirma că acea configurație neuronică a mea, în loc să se rotească așa cum trebuie în jurul configurației-tip, pendulează ritmic înainte și înapoi, intersectându-se periodic cu o configurație străină.

– Ce vreți să spuneți?

– Este ceva umilitor. Este ceea ce eu am definit imediat ca fiind o „schizofrenie de ore" sau o „psihoză temporară". În loc să dorm, eu devin un altul. Și celălalt, în loc să doarmă, devine eu însumi. Practic vorbind, sunt timp de douăsprezece ore eu însumi și douăsprezece ore un altul. E un fenomen, oarecum, neplăcut. Nu dorm niciodată. Mintea pendulează și când se află în partea asta sunt eu însumi, iar când se află în partea cealaltă sunt un altul.

– Dar când se află la jumătate?

– Acolo stă doar câteva clipe. Mișcarea pendulară e foarte rapidă. În momentele acelea, văzut din exterior, pare a fi lovit de-o criză epileptică. De fapt, cred că-i vorba despre o suprapunere a mai multor configurații diferite.

– *Brrr!* făcu Vagabond. Și cine-i... *celălalt*?

Ballenbroken se întunecă la față și începu să se plimbe de jur împrejur, chinuit de gânduri.

– Un maniac. Un pedofil scârbos și feroce. O ființă mai mult decât dezgustătoare. În acea fază, eu devin gras și unsuros, iar nasul mi se acoperă cu păr negru și des. Dar știu când este momentul să mă transform, și atunci mă închid în cușca aia.

Arătă spre spațiul închis, plin de păpuși gonflabile.

– De-acolo nu fac nici un rău nimănui, zise Ballenbroken părând oarecum deprimat. Acum veți înțelege de ce mă grăbeam atât. Peste puțin timp va trebui să mă închid din nou în cușcă.

– Nu mă pot dumeri care-i rostul fructelor și ouălor împrăștiate peste tot, spuse Vagabond ca să schimbe vorba.

– Sunt energii, răspunse celălalt. Nici n-aveți idee câte energii poate consuma un pedofil împătimit cu păpușile alea gonflabile. Iar când revin în mine-însumi-cel-de-acum, trebuie să recuperez ceea ce a consumat celălalt. Și nimic nu-i mai bun decât sucul de fructe și gălbenușurile de ou fierte cu vin și cu zahăr.

Apoi purceseră în grabă la operația de repersonalizare. Vagabond se așeză în strania oală-mașină a adevărului. Mai târziu avea să-și aducă aminte cum doctorul Ballenbroken se tot învârtea

gâfâind în jurul lui şi rostea cuvinte ce puteau fi complexe ecuaţii matematice sau, la fel de bine, vagi formule magice. Avea să-şi amintească de mişcările ca nişte convulsii ale doctorului, aproape primitive, aidoma unor dansuri rituale pentru îmblânzirea zeilor. Avea să-şi aducă aminte cum îi slăbeau simţurile, fără a-l lăsa cu totul. Avea să-şi aducă aminte cum nu mai putu să vadă desluşit; cum vedea pe cineva ivindu-se în mijlocul încăperii şi dându-i un brânci lui Ballenbroken. Avea să-şi aducă aminte cum acel cineva se apropiase de el şi tot meşterea ceva în jurul lui. Avea să-şi aducă aminte că recunoştea în intrus un chip familiar. Avea să-şi amintească faptul că mai erau şi alte lucruri de care ar fi putut să-şi aducă aminte, dar n-ar fi fost în stare să spună care anume.

Conştiinţa îi reveni lui Vagabond atunci când începu să devină din ce în ce mai mult El-însuşi. Şi abia atunci înţelese cât de mult se poate îndepărta cineva de propria-i personalitate-tip.

Îşi dădu seama de rapida afirmare a identităţii sale cele mai absolute cu putinţă, sau ceva de acest gen. Nu-şi mai încăpu în piele de Sine-însuşi răspândit prin univers şi luă act de modul cel mai corect de propria-i natură.

Cel care ieşi din maşina-oală nu era nici un supraom, nici cine ştie ce altă jivină nemaipomenită.

Era efectiv şi pur şi simplu James Vagabond. Sau, mai bine, *JAMES VAGABOND*. Iar Ubalda încetase să mai existe şi Kerouac încetase să mai fie un câine.

Iar *VAGABOND ştia* acum.

Nu putea, n-avea cum să se lipsească de faptul de a şti. Acum el era *INVESTIGATORUL* prin excelenţă. Era încarnarea arhetipului *INVESTIGATORULUI*. Şi ca atare nu putea să nu aibă idee de cine era *VINOVATUL*. El exista ca atare numai în funcţie de asta.

Într-adevăr fu primul lucru pe care-l făcu: să-l *intuiască pe VINOVAT*. Ca şi cum toată viaţa sa fusese numai o pregătire a acelei intuiri. Ca şi cum el fusese creat numai pentru lucrul acela. Dar nu era încă în măsură să exprime ceea ce descoperise. Soluţia se afla atât de mult în afara lumii, încât cerea timp şi spaţiu pentru a deveni efectivă şi eficientă. Sau poate că el fusese creat, pur şi simplu, pentru a folosi un anumit timp şi un anumit spaţiu mai înainte de a fi în măsură să dezvăluie soluţia; atât şi nici o clipă mai puţin.

VAGABOND știa, dar nu putea face nimic ca să se știe.

Avea să știe să aștepte. Simțea cum necesitatea unei soluții care să-i satisfacă pe toți plutea în aer și creștea necontenit în intensitate. În scurtă vreme avea *să fie nevoit* să-l demaște pe Vinovat. Și acest lucru urma să se întâmple în clipa exactă în care el s-o poată face. Dar între timp trebuia să se pregătească.

Îi plăti doctorului Ballenbroken și ieși din cabinetul acestuia tocmai în momentele în care repersonalizatorul începea să fie zgâlțâit de primele zvâcnituri, suspine și contracții ale crizei sale de epilepsie, fără să fi avut de data asta răgazul de-a se închide dinainte, așa cum trebuia, în cușcă.

Capitolul 45

Castelul era situat pe o înălțime din Pădurea Neagră și domina toată valea. Liniștea unei naturi necontaminate era sfâșiată doar de odihnitoarele zgomote ale pădurii și de curgerea unui timid afluent al Rinului. Din când în când, tropăitul grațios al unor copite cabaline pe șoseaua nepavată și scârțâitul unor roți de lemn pe carosabilul prost întreținut anunțau trecerea vreunei trăsuri, și atunci vocea surugiului tulbura atmosfera încântătoare, lipsită de prezența ființelor omenești, cu un sunet antropomorf.

Se spunea că, dacă zăboveai mai mult pe prundul pârâului să tragi cu urechea, puteai să auzi cum păsărelele își depănau, cu ciripitul lor sublim, poveștile pădurii. Se mai spunea că, la adăpostul hățișului răcoros, tot felul de spiriduși – gnomi, elfi – țopăiau și se jucau necontenit, amuzându-se să născocească mereu alte, felurite, bancuri cu Omul-De-La-Oraș care lor li se înfățișa în persoana „clasicului" perceptor.

Castelul domnea peste acea grădină a Raiului, singuratic dar antropoid într-o lume altminteri fericită și perfectă.

În ziua aceea, armonia de zgomote ale pădurii a fost tulburată de mai multe ori. Dar nimeni nu s-a ridicat să protesteze, pentru că natura este răbdătoare. Într-adevăr, o mulțime de trăsuri violaseră Liniștea, cățărându-se pe drumeagul prăpăstios ce ducea la intrarea castelului.

Erau numai persoane foarte importante și oricum foarte bogate, fiindcă numai ele aveau acces în Pădurea Neagră. Toate celelalte puteau, cel mult, să vorbească despre ea, s-o jinduiască, s-o viseze sau, dacă erau destul de avute ca să-și permită așa ceva, s-o vadă în niște filmulețe, dar să pună piciorul acolo, nici pomeneală! Nimeni și nimic nu putea intra în locul acela fără zapistă în regulă.

Nici un om, nici o muscă, nici măcar o bacterie.

– Aaah! Chestia asta din aer mă face să mă simt ca un leu! grohăi grăsanul baron Von Daumendrücken, întredeschizând ochii săi porcini și umezi în semn de opulentă voluptate, în timp ce era servit cu o Coca-Cola de la barul automat din interiorul trăsurii sale.

– Este oxigen, sir, îl lămuri, cu flegma cuvenită, uscățivul surugiu din escortă. Așa cum era odinioară.

– Haida-de! Eu respir în fiecare zi oxigen de-ăla bun (*groh!*), dar nu fără afurisita aia de mască! Însă aici nu-i nevoie de așa ceva, mormăi baronul râgâind acidul de Coca-Cola.

Într-adevăr, se bucura – aidoma tuturor bogătașilor – de privilegiul de a poseda un aparat de respirat personal, care-l ferea de neplăcerile aerului urban. De când ploile acide distruseseră tot patrimoniul silvic al Germaniei, oxigenul bun devenise un lux. La drept vorbind, nu se murea nici fără el, deoarece, din fericire, fusese inventat un nou tip de copac de plastic în măsură să producă puțin oxigen – exact atât cât era nevoie. Problema o constituia însă mirosul neplăcut. Din motive necunoscute – sau neaduse la cunoștința publicului –, în marile orașe copacii de plastic produceau uneori, în afara oxigenului, înspăimântătoare rafale de duhori de heringi împuțiți. Când se întâmpla așa ceva, dacă nu erai bogat, respirația devenea un chin. Și chiar când nu se întâmpla, aerul acela îți producea atâta scârbă, încât îți doreai cu orice preț un aparat de respirat.

De aceea fusese recreată Pădurea Neagră.

O plantaseră puțin mai la dreapta față de cea originală și o prevăzuseră cu o cupolă de câmpuri magnetice. Nimeni și nimic nu putea să treacă dincolo de cupolă. Și numai cei foarte bogați și foarte importanți reușeau să pătrundă, uneori.

– Ce frumos, ce frumos e aici! Și ce verde e! spuse cu voce stridentă târfo-nevasta baronului, așezată în cealaltă parte a trăsurii.

Era, se înțelege, o femeie de-adevăratelea și, firește, foarte frumoasă. Nu toate femeile – după cât se părea – socoteau că era o mare afacere să fugă cu un calculator.

– Ne întoarcem aici, nu-i așa, bibiloiule? chelălăi ea în direcția porco-bărbatului.

Legătura dintre porco-bărbați și târfo-neveste era pe-atunci poate ultima formă reziduală de relație hetero-sexuală dintre ființele omenești.

Porco-bărbatul baron nu răspunse. După ce râgâise acidul de la Coca-Cola, mai râgâise o dată, apoi a doua oară, a treia și chiar a patra și a cincea oară, după care adormise cu capul culcat pe burduhanu-i revărsat.

În interiorul castelului, se părea că întorseseși în timp. Toate erau o reconstrucție fidelă, în cele mai mici amănunte, a ceea ce fusese odinioară; materialele folosite erau cele originale, culorile, mirosurile și toate nuanțele caracteristice – toate, absolut toate – a căror amintire se pierduse pentru totdeauna în altă parte, dar nu și în acel loc fermecat.

Caracteristicile materiale ale castelului – de o sublimă expresivitate, în anumite privințe, pentru o lume dispărută – erau însă și sursa unor probleme neplăcute, mai mult sau mai puțin grave.

Spre exemplu, la un moment dat se ivise necesitatea înființării într-o parte mai izolată a castelului a unui modern post de prim-ajutor, înzestrat cum se cuvine pentru reanimarea stării de stupoare catatonică finală a crizei de abstinență de la materialele plastice. Prezența constantă în lumea normală a unor molecule de plastic în aer – astfel argumentaseră oamenii de știință expresioniști, însărcinați să întocmească un referat în această privință –, pe care noi o identificăm drept miros numai în caz de mare concentrație – dar care, oricum, este sesizabilă pretutindeni în ziua de azi – operase cu timpul unele schimbări în metabolismul indivizilor predispuși la aceasta, determinându-i metabolismului o funcție activă și provocând, în acest mod, obișnuință și dependență.

Cu excepția acestui detaliu, toate erau acolo exact așa cum fuseseră cu multe secole înainte, iar oamenii se îmbrăcau mai mult sau mai puțin potrivit modei acelor vremuri.

În salonul principal se puteau auzi conversații de toate genurile între cei care veniseră să participe la importanta întrunire. Nu sosiseră încă toți participanții și mulți se foiau, curioși ca niște

copii bătrâni, prin diferitele săli, săliţe, coridoare şi curţi sau se pierdeau prin ciudatele şi uitatele geometrii ale turnurilor de tot felul, ori rămâneau blocaţi în strâmtele elicoide ale scărilor în spirală.

În mulţimea celor prezenţi puteau fi remarcaţi Bill Byron – marele investigator mercenar englez; John Mac Dollar – cel mai bine plătit detectiv vegetarian; Philip Ferrari – agentul 007 cu o viteză în plus şi mulţi alţii. Nu puteau fi apoi trecuţi cu vederea Tut-tut-tut – faraonul telefonist hispano-egiptean, în realitate, un fost şofer de camion din Texas, celebru actor, care acum îşi interpreta rolul îmbrăcat în chip de faraon telefonist; doctorul Jim Fix – cel mai renumit şi mai nabab specialist din lumea occidentală a drogurilor şi, totodată, traficant part-time; Gaston Le Mussé – urâtul magnat al pornografiei totale, şi baronul Danglars – faimosul bancher asasin.

De fapt acolo, în marele salon, se afla toată elita societăţii mondiale şi în tot acest interval de timp noi şi noi sosiri umpleau spaţiul cu tot mai multe prezenţe importante. În cele din urmă ajunse şi James Vagabond.

Până atunci nu mai fusese niciodată în locul acela; nu era bogat, dar de data asta nu putea să lipsească şi, fie că ceilalţi ştiau sau nu, avea de gând să devină protagonistul în tot şi în toate.

Chestia cu îmbrăcatul ca în urmă cu o jumătate de mileniu i se păru imediat o porcărie, cu atât mai mult cu cât, uitându-se în jur, descoperi că cea mai mare parte a celorlalţi habar n-avea ce veşminte se purtau în acele vremuri îndepărtate.

Unii erau pe jumătate goi, având pe ei doar paftale ascuţite şi păroase; alţii purtau în spate un sarcofag în chip de rucsac şi gemeau, iar alţii etalau improbabile costume de jogging; cea mai mare parte dintre ei se mulţumise cu simplitatea unui costum de călău asortat cu ochelari negri, cu cicatrice infectate ostentativ cu puroi sintetic, şi cu noduroase simboluri falice animate, atârnate peste tot.

Vagabond se bucură foarte mult că se deosebea de acele clişee prin blugii săi ponosiţi şi cămaşa strălucitoare ca o flacără, ce avea pe partea din spate nişte panseuri filozofice, iar pe cea din faţă un papion roşu.

Cei mai mulţi dintre cei prezenţi – cunoscători nevoie-mare – crezură că îmbrăcămintea lui era o ţinută cât se poate de originală de scutier.

Sosi, în sfârșit, și clipa în care Vagabond se întâlni cu Gordon Wells. N-a fost prea clar nici după aceea care dintre ei l-a zărit primul pe celălalt; fapt este că, la un moment dat, ei s-au trezit că se îmbrățișau plini de entuziasm. De când se întorsese în Realitate, investigatorul nu mai fusese de găsit, deoarece plecase să-și afle pacea mai întâi prin sălbaticele și pustiile zone montane ale Tibetului și mai târziu pe liniștitele și curatele plaje de pe una dintre ultimele insulițe virgine din mijlocul Pacificului. Asta era prima lui reapariție „în societate".

Îi povesti lui Wells – atât cât își mai aducea aminte și putuse să priceapă – toate câte i se întâmplaseră de când îngerii Ciborgi îl răpiseră din Biserica Recomunicată din Necrolanda.

Wells asculta cu mare interes, scoțând din când în când sunete nearticulate în semn de înțelegere.

– Interesant, cât se poate de interesant! exclamă scriitorul. Eu n-aș fi fost în stare să scriu ceva mai bun.

Apoi începu să povestească și el din întâmplările *sale*.

– Am rămas pur și simplu blocat atunci când ai dispărut în zbor cu îngerii aceia în Biserică. M-am uitat în jurul meu, dar nici pomeneală de San Sitting Bull. M-a copleșit durerea și, ca să mai uit, m-am dus la Taverna-Mortului-D'-Aci-Dinăuntru să beau un păhărel în amintirea răposatului, adică a ta, și mi-am amintit de pericolele ce mă pândeau acolo numai atunci când cârciumarul și doi haidamaci de-ai lui mi-au tras pe cap un sac de iută. Voiau să mă plaseze pe piața neagră a necroprostituției, ce mai! Nu neg că am rămas lat acolo și, în acea stare, am cunoscut pentru prima oară emoțiile scenei.

– Dar atunci...

– Da, evident, și pe la noi Realitatea o ducea rău. Am turnat câteva filme sau, mai bine-zis, au turnat ei filme pe spinarea mea și am avut și un oarecare succes recunoscut până și de critică. Au înființat chiar un fel de fan club în onoarea mea și am fost nominalizat la premiul Oscar pentru cel mai bun actor porno-necrofil. Eram în culmea gloriei când m-am îndrăgostit la nebunie.

– Te-ai îndrăgostit?

– Da, știu, e de necrezut. Nici eu nu credeam la început că așa ceva ar putea fi posibil. Dar lumea emoțiilor este vagă și de neînțeles... Oricum, m-am îndrăgostit și de-atunci s-au pornit și necazurile mele. Lucrul acela ar fi putut să constituie o sursă de

bucurie fără margini pentru mine, dar a fost, dimpotrivă, una de suferințe, de chinuri. La scurt timp ajunsesem în culmea disperării și mi-am dorit să mor. Dar eu eram deja mort! Totuși mi s-a ivit o ieșire din acea situație. Am luat o doză mare de otravă puternică, resurecționină, și am revenit la viață. Ceea ce în situația dată era același lucru cu a muri. Și iată-mă aici!

Vagabond se uită la prietenul lui, scriitorul somnambul, care rânjea plin de satisfacție.

– Și apoi? întrebă el.

– Cum și apoi? Ah, da! Apoi s-a terminat. Toate s-au îndreptat încet-încet spre normal. Nimeni n-a mai auzit vreodată vorbindu-se pe la noi de paradoxină, Agenți ai Hazardului și alte lucruri de genul ăsta. Se opri o clipă, ca și când ar fi chibzuit ceva, apoi continuă: S-ar putea ca tu – cu saltul într-un Haos mai profund și mai radical – să fi echilibrat situația de la noi... Un fel de balanță cosmologică mai deosebită. Bând paradoxina, ai sărit în talerul celălalt (un univers paralel?) care are un braț relativ mai lung și ai făcut ca talerul celălalt, al nostru, să revină la valorile ideale... Ai avut, poate, rolul unui dig care a ținut piept valurilor Haosului, dar valurile te-au udat totuși..., mormăi fără a fi din cale-afară de convins de cele spuse.

– Și de nevastă-ta ce mai știi? îl întrebă Vagabond.

– Ah, cu ea s-au rezolvat toate. La întoarcerea mea din Lumea Cealaltă, eram mai copt la minte și aveam vederi mai largi. Așa că am fugit eu cu calculatorul ei, lăsând-o mască. După cum vezi, am avut ultimul cuvânt.

– Cum?

– Da, da, înțeleg, ți se pare puțin cam ciudat. Dar *MC Kunta Bunda 50°* nu-i un calculator chiar atât de rău. Ce dacă e mascul și negru? Trebuie să știi să-ți mai lărgești orizontul, ce crezi!

Nici Gordon Wells nu fusese vreodată în Pădurea Neagră și se îmbrăcase și el, fără să stea să-și bată prea mult capul, cu obișnuitul costum verde în pătrățele à la Sherlock Holmes. Bineînțeles că majoritatea celor prezenți acolo știau că era un costum de slujnică de curte.

Îngrămădirea de carne omenească de soi continua să-și schimbe configurația. Baronii se târau să le curteze pe marchize, în timp ce prinții săreau din duce în duce. Regii se foiau încoace

și încolo, înjurând plebea, iar papii se întreţineau veseli nevoie-mare cu niște tovarăși.

– Aici e chiar crema aristocraţiei mondiale, remarcă Vagabond.

– O cremă râncedă, precizează Wells. De fapt, asta-i plutocraţie. Numai că, putând să aleagă, au preferat să se autodefinească drept aristocraţi, mai degrabă decât plutocraţi. Trebuie să admiţi că *sună mai bine așa.*

– Cine-i cel de colo, bătrânul din scaunul cu rotile? întrebă Vagabond arătând spre un tip cu un aer ciudat.

– Fostul arhiepiscop Catulich, răspunse cu promptitudine Wells. A fost înlăturat după Marea Reformă a primului conciliu pseudo-lateran. I-au găsit o Valoare Sadică negativă, adică masochistă, și așa ceva nu prea se potrivea cu spiritul noii Biserici Recomunicate.

– ... iar eu tot n-am înţeles de ce „Recomunicată", sesiză Vagabond.

– O să-ţi explic imediat, zise Wells. Cu ani în urmă, calculatoarele care deserveau Vaticanul, atunci când au calculat uriașele profituri ale acestei întreprinderi și au coordonat pontificatele și alte alea, au făcut o greșeală nemaipomenită, excomunicând însăși Biserica, fapt care a avut un mare răsunet pe plan mondial. Eu și alţi câţiva oameni de cultură suntem convinși că aceea *n-a fost* o greșeală, ci o consecinţă a faptului că la vremea respectivă calculatoarele de-abia dobândeau primele forme de gândire conștientă și morală autonomă. Atunci, ele au hotărât singure că Biserica trebuia să fie excomunicată pentru erezie. Clericii au ripostat. Au încercat să revoce excomunicarea, dar calculatoarele nu le-au permis s-o facă. Și de-aici au inventat ei chestia asta cu recomunicarea – iertarea de excomunicare.

– Măi, măi, măi! Sunteţi și voi aici, ai? li se adresă Billy Police a cărui faţă rotundă și lătăreaţă se ivise o clipă din mulţime.

Revenise și el la normal și avea din nou înfăţișarea unui poliţist obișnuit. Apoi, se înţelege, a fost înghiţit din nou, imediat, de magma umană.

Tocmai atunci își făcu apariţia – în murmurele de admiraţie ale celor prezenţi – o ciurdă de târfo-neveste, purtate în lesă de un emir newyorkez. Wells tocmai se pregătea să comenteze scena când un al treilea bărbat se strecură între ei.

– Sal'tare! spuse Joe Arrtisterò.

Investigatorul tresări, dar își ținu în frâu nervii.

– Ce cauți aici? întrebă pe un ton reținut.

– Nu te uita așa de urât la mine! spuse Arrtisterò cu zâmbetul unui adolescent. Am încetat să mai fac pe teroristul, știi? Nu merita osteneala.

– Ah, da? Și de ce, mă rog?

– Nici măcar Haosul, zise celălalt pe un ton grav, nu era în stare să scoată Omenirea din prăpastia de sminteală. Misiunea mea era un martiriu inutil care dăuna societății. De fapt, nu atât societății, cât mie însumi.

Vagabond privi cu nervozitate în jur.

– Nu... ești urmărit?

– Nu mai este cazul, spuse Arrtisterò cu un aer plin de semeție. M-au arestat cu câtva timp în urmă, întinzându-mi o cursă, dar am declarat imediat că sunt un Luptător din Gherila Bulibășelii Care-Se-Căiește-De-Cele-Săvârșite. I-am turnat pe toți îngerii mei Ciborgi și pe rudele lor și m-au lăsat în pace, la câteva ore după aceea dându-mi și ceva bani de cheltuială. Acum sunt un VIP. Și iată-mă și aici! Încheie el cu un zâmbet angelic.

– Dacă tot ne aflăm la capitolul mărturisiri, se amestecă în vorbă Gordon Wells, aș vrea să fac și eu una: știi, James, nu sunt somnambul și nici nu mă uit vreodată la televizor...

– Cee?

– Să nu te superi pe mine, se scuză Wells, dar n-aș vrea să se afle adevărul. Lumii îi place să creadă în lucruri bizare și, în același timp, normale. N-are importanță dacă sunt sau nu adevărate. Ei da, știu, este unul din numeroasele paradoxuri ale realității. Dar ți se pare un lucru plauzibil ca un cutărică să scrie numai în stare de somnambulism? Și ca un cutărică, în loc să se tâmpească cu altceva, să se inspire din publicitatea de la televizor? Este legea pieței, Vagabond, care te poartă pe calea minciunii adevărate.

În acest răstimp, de la o tribună împodobită cu pietre prețioase, lauri și ceasuri elvețiene, un stab din partea guvernului se pregătea să înceapă un discurs memorial.

Pentru că, de fapt, întrunirea fusese organizată cu scopul de a fi demascat în mod public Vinovatul, ca să rezolve în acest fel Cazul cel mai greu ce se ivise vreodată și pentru a se mai câștiga, eventual, niscai votulețe pentru alegerile ce băteau la ușă.

– Omenirea, își începu discursul omul politic, este ceva foarte important în univers. Iar societatea, care ține omenirea precum o cingătoare ține o pereche de nădragi (sau cam așa ceva) este un lucru și mai important.

Și-i dădu înainte vreo zece minute cu fraze sforăitoare, ce voiau să spună în esență că acela care săvârșește oarece fapte rele împotriva societății sau – ca să reproducem cuvânt cu cuvânt vorbele lui – „se cacă în nădragii societății" este un om rău și trebuie să fie pedepsit. Apoi urmă o digresiune de douăzeci de minute în legătură cu „ciuma imigrărilor" și cu „cuvenitele deosebiri dintre oameni pe care numai Bunul Dumnezeu le-a orânduit". În continuare, omul politic mai bătu câmpii în legătură cu obligațiile sociale și economice ale fiecăruia și cu necesitatea câtor mai multe „voturi dezinteresate". Asta mai dură alte treizeci de minute. Trecuse deja o oră de la începerea discursului, când se îndreptă spre o încheiere magistrală, bălăcărindu-l preț de trei minute pe cel care avea să fie dat în vileag drept Vinovat.

Apoi, veni rândul investigatorilor.

Vorbiră unul după altul nu atât de dragul eficienței efective, cât de cel al imaginii publice.

Primul care a urcat la tribună a fost, se înțelege, John Mac Dollar, detectivul putred de bogat și vegetarian, idolul norodului și al nărozilor.

El vorbi despre niște concepte ambigue, cu o mie de interpretări posibile, se excită apoi încet-încet la auzul propriei sale voci din ce în ce mai autoritare, scoase, în sfârșit, strigăte ascuțite și pline de mânie, pentru a se prăvăli apoi peste ascultători în vuietul surd al unei avalanșe de cuvinte al căror înțeles semantic le depășea tâlcul lingvistic. Când paroxismul atinse punctul culminant, Mac Dollar își revărsă furia nimicitoare asupra Vinovatului. Un negru, într-un colț. Îl apostrofă cu un cuvânt care însemna Culpabil, Culpă și Condamnare: *TRĂDĂTORULE!* Negrul fu linșat cât ai zice pește. Poate un pic prea repede. Mulțimea însetată de sânge nu era mulțumită numai cu atât și fierbea, în așteptare. Nu-i ajunsese Vinovatul. Mac Dollar nu prevăzuse un asemenea lucru.

Profită de asta Philip Ferrari. Cel cu o viteză în plus. Îl atacă pe Mac Dollar cu o voce stridentă și lălăită, ca aceea a unui profet pătruns de Duhul Sfânt, demonstrând, așa, în doi timpi și trei

mișcări, că negrul era un biet surdomut nevinovat, năimit de Mac Dollar. Toată atenția era acum concentrată asupra lui. Evocă imagini de oameni în mizerie, în antiteză cu altele de oameni putred de bogați, o aduse din condei cât se poate de bine și... *trosc*! Rolurile se schimbară.

Atât îi trebui mulțimii. Apucată de draci, gloata făcu bucăți-bucăți un grup de copii gabonezi – ososi, burtoși și malnutriți – introduși taman la țanc în sală. Dar nici asta nu era suficient. Nu era încă ceva sublim.

Bill Byron făcu să se dezlănțuie forța nemaipomenită a Logicii Sale Incomputabile și populația unui întreg arhipelag fu făcută harcea-parcea, și tot așa un ditamai tanc sovietic. Dar tot nu era de-ajuns.

Un nea-cutare cu barbă dovedi în mod incontestabil că Mac Dollar – în realitate un fost majordom – era Vinovatul, fiindcă el o asasinase pe bătrâna și bogata lui mătușă pe care o ura.

În culmea disperării, Mac Dollar își aruncă în luptă ultimele forțe și demonstră că vinovatul era Philip Ferrari, care călcase un tip cu barbă aflat pe zebră.

Philip Ferrari reuși ca prin minune să dovedească tocmai la țanc că tipul cu barbă maltratase un pisoi.

Tipului cu barbă nu-i fu greu să demonstreze că cei trei detectivi urziseră laolaltă un complot.

Cei trei își uniră bruma de putere ce le mai rămăsese și reușiră să-și scape pielea taman la fix, demonstrând că Vinovatul erau toți cei prezenți.

Iar aceștia din urmă, nefiind în stare să demonstreze nimic nimănui – nici măcar lor înșile –, începură să se pedepsească unul pe altul. Toți pe toți. Ducii, baronii, marchizele și regii se făcură efectiv harcea-parcea, într-o orgie cathartică de plăcere, și nu se lăsară până ce un munte uriaș de carne hăcuită, cu râulețe, lăcușoare și căscăduțe de sânge luă locul aristocraților.

Vagabond, aflat deoparte, observa și vedea acum, în sfârșit în acea ultimă fază a Dezordinii, Ordinea necesară pentru a putea să-l demaște pe Vinovat. Și așa făcu.

SFÂRȘIT

VINOVATUL

ACT UNIC PENTRU COMPLETAREA UNUI FINAL ALTMINTERI PREA SLAB

Personaje: cele obișnuite
(Scena: toate sunt o scenă!)

Pădurea Neagră. Interior de castel. Aristocrații au fost, cu toții, fie adăpostiți, fie înlocuiți. Mai este cineva, cineva în plus. Vagabond se urcă la tribună travestit în Marc Antoniu. Se respectă cu scrupulozitate fiecare amănunt. Și sala castelului a devenit Forul Roman. De jur împrejur se află coloane dorice și scări monumentale. Într-un colț, cadavrul lui Cezar completează travestirea. Pe scenă apar un vagabond ceresc și drăguța lui, dar nefăcând parte din distribuție se întorc să hoinărească prin văzduh, Rumoare.

VAGABOND: Onorabili bărbați!

TOȚI: Liniște acolo jos, vrem să-l auzim pe Vagabond.

VAGABOND: Prieteni, fraților, voi oameni! Fiți atenți la ce vă spun. Am venit aici să îngrop Ordinea, nu s-o ridic în slavă. Ordinea, această soră de lapte a noastră, care atâta amar de vreme ne-a legănat în iluziile noastre, a fost înjunghiată cu pumnalul și pusă în discuție de oarecine. Și însăși Realitatea a găsit de cuviință, la un moment dat, să urmeze alte modele, decretând în acest fel, și ea, sfârșitul unui criteriu vădit desuet. Iar Vinovatul vede toate acestea – și Vinovatul este un bărbat vrednic de cinste –, dar se pare că nici el nu-și dă seama de ceea ce se întâmplă de fapt. „Nu este vina mea", își spune în sinea lui și noi trebuie să-l credem, fiindcă este un bărbat vrednic de cinste. Dar să ne întrebăm conștiințele noastre în adâncul lor. Până mai ieri, Ordinea era în măsură să găsească o cauză fiecărui fenomen. Erați voi, atunci, nemulțumiți de acest lucru? Ați uitat voi sentimentul de ușurare pe care-l încercați atunci când soarele răsărea cu fidelitate în fiecare dimineață, când bărbații și femeile făceau

amor, când zidurile erau trainice și aerul respirabil și când toate păreau să urmeze niște legi fizice precise? Dar Vinovatul și-a zis că această stare de lucruri ar putea fi ceva iluzoriu – și Vinovatul este un bărbat vrednic de cinste –, iar voi vă aflați acum aici pentru a juca în această tragică farsă.

PRIMUL CETĂȚEAN CRAS: Mi se pare că ar fi ceva adevărat în ceea ce spune.

AL DOILEA CETĂȚEAN CRAS: Dacă stai să te gândești mai bine, Ordinea nu era un lucru chiar atât de rău.

AL TREILEA CETĂȚEAN CRAS: Pe dracu' rău, meșterilor! Mă tem că ce-o să vină o să fie și mai rău!

AL PATRULEA CETĂȚEAN CRAS: Fii atent, vorbește din nou.

VAGABOND: Mi se pare de prisos să remarc faptul că nici unul dintre voi, cei adunați aici, nu poate să fie Vinovatul. Da, pentru că și voi sunteți, cu toții, bărbați vrednici de cinste. Dar Vina este prin nelegiuirea ei atât de mare, încât nici un om normal n-ar putea să riște o asemenea pedeapsă. Și dacă voi ați ști că Vina este atât de gravă încât *depășește cu mult crima* săvârșită împotriva Ordinii, dacă ați ști cu *cât de mult* întrece ea răul cel mai rău pe care vi l-ați putea imagina cu toată bunăvoința voastră, atunci ați spumega de mânie și ați fierbe de furie. Dar voi nu știți nimic, așa că stați cuminți și liniștiți.

PRIMUL CETĂȚEAN CRAS: Vina! Vrem să auzim care este Vina!

PRIMUL PORCO-BĂRBAT: Da, da! Spuneți-ne! (*râgâie*)

VAGABOND: Răbdare, bunii mei prieteni. Nu puteți și nici nu trebuie să știți ce este mai presus decât voi și decât firea voastră. Și, oricum, înainte de a ști care este Vina, ar fi bine să știți cine este Vinovatul, acest bărbat vrednic de cinste, care, deși nu este unul de-ai noștri, *se află* printre noi și aude și vede totul. Către el trebuie să vă îndreptați simțămintele, oricare ar fi ele. El este cel care, în lumea lui, a trădat ceea ce este pentru ceea ce ar putea să fie.

JOHN CASSIUS: Eu, ca un bun conjurat ce sunt, trebuie să spun că am niște rezerve în această privință.

EZECHIEL BRUTUS: Și eu, și eu îmi rezerv niște rezerve.

VAGABOND: Fără un Vinovat care să-i confere eficiență, nici o Vină n-ar fi spurcat giulgiul alb al Realității. Nici un Haos

n-ar mai fi devenit mai real decât Ordinea. Nici o durere n-ar mai sălăşlui în conştiinţele voastre. Şi dacă aici, printre noi, se află vreunul atât de nemernic încât să vrea să fie sclavul Haosului, atunci să vorbească, să spună că l-am jignit. Şi dacă aici, printre noi, se află vreunul atât de sălbatic încât să nu vrea să fie om, atunci să vorbească, să spună că l-am jignit. „O, minte, tu ai fugit printre sălbăticiuni şi oamenii şi-au pierdut harul înţelepciunii!"

GORDON WELLS *(aleargă spre Vagabond travestit în fratele lui Antoniu şi-i şopteşte ceva la ureche): PSSST!* James! Ai creat o harababură de nedescris! Nu eşti bun de orator. N-o vei putea ţine mult aşa. Încearcă să termini mai repede!

VAGABOND (*adresându-se mulţimii*): Voi nu l-aţi cunoscut încă pe fratele meu Gordon Wells. Nu-i nimic. Vi-l prezint acum. Iată-l aici, în faţa voastră, un bărbat vrednic de cinste, care are pe puţin şaptezeci şi cinci de chile (*rumoare*). Şi iată că el îmi aduce o veste proastă. Mintea cea provocatoare de dezordini a Vinovatului pune la cale fapte atât de grave, încât eu trebuie să zoresc nesmintit rezolvarea cazului, pentru ca acesta să nu fie iarăşi înghiţit de valurile nonsensului. În consecinţă, voi purcede la demascarea Vinovatului... *ACUM! (adresându-se tehnicianului de sunet din culise)* Pune un jingle!

JINGLE: Pa-parapà ... Parapà-parà-pa-parapà!

VAGABOND: Acesta este *clou*-ul serii. Ei bine, domnilor, Vinovatul este...

O VOCE (*urlă*): Zi-i, zi-i!!!

Tăcerea face să îngheţe aerul, în timp ce fostul arhiepiscop Catulich apare din umbră pe scaunul său cu rotile, îndreptându-se cu un scârţâit spre mijlocul scenei.

CATULICH (*pe un ton dramatic*): Ei bine, da! A sosit timpul să mă uşurez de povara nespus de grea, pe care de atâta amar de vreme o car în spate (*îşi şterge de pe frunte câţiva litri de sudoare*). Era prea mare acea povară, peste puterile mele. A sosit timpul să-mi mărturisesc păcatele şi să ispăşesc cum se cuvine.

VAGABOND (*în sinea lui*): Hmm, porcăria dracului!

CATULICH (*răgușit*): Eu sunt acela, vai de mine păcătosul, nemernicul și scârbavnicul... Eu sunt Vinovatul! Merit pedeapsa cea dreaptă. Merit să fiu țintuit la stâlpul infamiei publice și private! E de datoria voastră să-mi Carnificați Moartea! (*rumoare*)

AL DOILEA CETĂȚEAN CRAS: Vreți să spuneți „să-mi Mortificați Carnea?"

CATULICH: Da, da... (*geme*)

MULȚIMEA (*cu ușurare*): Aaaaa...

PRIMUL CIBORG FOARTE CURIOS: Și, de nu vă e cu supărare, de ce Vină sunteți Vinovat?

CATULICH (*muncit de Diavol*): De toate cele. Toate câte s-au întâmplat, numai din Vina mea au fost! Sunt Vinovat de tot ceea ce vă puteți închipui!

MULȚIMEA: Ooooo!...

CATULICH (*urlă*): Am furat, am năpăstuit, am ucis, am siluit, am scos mațele din ei!

MULȚIMEA: Ooooo!...

CATULICH: Am torturat, am preacurvit și am mâncat de dulce în zi de post!

MULȚIMEA: Ooooo!...

CATULICH: Am înșelat, am corupt!

VAGABOND (*cu glas tunător*): AJUNGE! (*toți amuțesc*) (*adresându-i-se lui Catulich*): Domnule arhiepiscop, afirmați că sunteți Vinovatul. Bine. Veți fi de acord cu mine că asta este o afirmație gratuită, dacă nu-i susținută de dovezi serioase. La urma urmelor, toți spun așa. Și este de datoria mea să fac în așa fel încât adevărul să iasă la iveală. Dar dacă dumneavoastră sunteți cu adevărat Vinovat, n-aveți de ce vă teme (*pauză*). Să-mi spuneți: ce făceați în noaptea de 17 mai 1962?

CATULICH (*tulburat*): Cum?

VAGABOND (*cu vehemență*): Bine, bine! Nu numai că nu aveți un alibi, dar nici măcar nu sunteți în stare să răspundeți! (*adresându-se mulțimii*): Domnilor! După cum ați văzut, omul acesta este un impostor! Un nenorocit! Un mitoman!

MULȚIMEA: Oooo... Oooooo!...

CATULICH (*țipă*): Vreau să fiu biciuit!
VAGABOND: Luați-l de-aici pe imbecilul ăsta.
CATULICH (*imploră*): Biciuiți-mă!...

Un chelner sensibil și milos îi dă câteva lovituri de consolare cu o vână de bou, dar este întrerupt imediat de alții mai sadici.

VAGABOND: Ce obrăznicie! Ce ambiție prostească! Prieteni, încercarea de a ne da drept ceea ce, prin definiție, se află mai presus de noi este un sacrilegiu. În univers, toate lucrurile sunt orânduite astfel încât unul să fie cu o treaptă mai sus și altul cu o treaptă mai jos decât celălalt. Toate au un Dumnezeu deasupra lor și un Dumnezeu dedesubt. Credeți-mă, vă rog. Sunt un bărbat vrednic de cinste, de peste optzeci de chile. Și nimic din câte există în univers nu poate să afirme că știe realmente ce este. Pentru noi înșine, suntem o specie inteligentă care populează o planetă verde, într-un sistem solar. Pentru *UN ALTUL*, nu suntem decât un moft care se sprijină pe câteva miligrame de cerneală împrăștiată după un criteriu discutabil pe aceste patru foi cândva albe și perfecte, dar acum mâzgălite pe veci și condamnate, probabil, să însemne ceva. Și *ACEST ALTUL* este Vinovatul, domnilor. Vinovat de a fi dat viață și mișcare, timp de trăit și moarte personajelor pe care le citește. Ceea ce este inert, prin el însuși lipsit de sens, dobândește un înțeles doar în mintea Vinovatului numai atunci când el își hrănește mintea cu aceste semne. Numai atunci timpul se scurge și se consumă, încet-încet, tragediile. Însă vina tuturor o poartă numai el, Vinovatul, cel care pentru propria sa plăcere îngăduie să se întâmple lucrurile cele mai cumplite și să aibă loc tragediile cele mai deprimante, închipuindu-și că toate nu sunt decât o iluzie. Și nedându-și seama de faptul că, pe alt plan, al nostru, durerea este în schimb reală, că moartea este adevărată și că toate cele care pentru el sunt simboluri, pentru alții reprezintă o realitate. Acest Vinovat, care a fost dintotdeauna aici pentru a ne conferi Realitatea cu atenția lui, săvârșind astfel Fapta, Vina sa, începe acum să-și dea seama de această

cumplită ipostază a lui. Şi cu el, numai cu el, trebuie să vă răfuiţi, dragii mei prieteni, pentru toate necazurile voastre. Dar să ştiţi, bunii mei prieteni, că este departe de mine gândul de a vă instiga, prin aceste cuvinte, la vijelia revoltei. Vinovatul este un bărbat vrednic de cinste, să nu uitaţi acest lucru... Ce misterioase nevoi îl vor fi împins să comită crima sa, nu ştiu, zău. Dar ce aud eu acolo jos (*îşi duce o mână pâlnie la ureche pentru a auzi mai bine*). Cineva dintre voi n-a înţeles? Vreţi să-i auziţi şi numele rostit în public? Bine, fie! (*adresându-se tehnicianului de sunet*) Pune iar jingle.

JINGLE (*zgomot confuz de voci*)

VAGABOND: Ce se întâmplă acolo?

TEHNICIANUL: Hmm, s-a încurcat banda.

VAGABOND (*furios*): Asta-i ultima figură pe care ne-o faci ca să ne arăţi că nu-ţi pasă de noi, Vinovatule? Nu puteai – de vreme ce tot te-ai căit – să eviţi să citeşti aceste rânduri care nouă ne provoacă atâta durere? Un magnetofon aproape nou şi cu banda deja încurcată? Nu puteai să sari peste această parte? Dar nu, n-ai făcut-o! Te încăpăţânezi să citeşti şi noi suntem obligaţi să existăm. Pentru tine. Pentru plăcerea ta! (*mulţimea murmură dezaprobator*) Ticălosule! (*se întoarce, fizic vorbind, spre Vinovat*) M-ai auzit? Tu eşti ăla, cititorule al acestei cărţi, tu eşti pricina necazurilor noastre şi pentru plăcerea ta au fost create aceste necazuri. Tu eşti deci singurul, adevăratul, absolutul şi incontestabilul Vinovat de toate cele ce se întâmplă. (*Pentru a sublinia acest lucru, scoate mâna din carte – atât cât este cu putinţă – îndreptând spre cititor un deget acuzator.*)

Mulţimea abrutizată cere capul Vinovatului şi atunci,
pentru a-l salva pe acesta de la un linşaj sigur,
se impune terminarea romanului

SFÂRŞIT

Epilog

Dincolo de fruntariile timpului, ale raţiunii şi ale multor alte lucruri nemaipomenite, într-o dimineaţă pişcăcioasă de septembrie – cerul era senin şi aerul părea aseptic –, s-a desfăşurat o remarcabilă reuniune.

Era primul mare simpozion organizat de GFI (Gânditorul Foarte Important) şi avea loc pe Memoria Meteorică, un elegant asteroid creat special pentru acea ocazie.

Aproape toţi participanţii se îngrămădeau pe Terasa Super Ego, uriaşa sală de recepţii aflată în vârful Noului Turn Babel, la capătul Străzii Conştiinţei, între Banca Ideilor şi Ideoteca Publică, chiar vizavi de Supermarketul Imaginaţiei. Un locşor liniştit şi fără pretenţii, ce mai!

Cu o punctualitate de o milionime de secundă – ca şi cum timpul însuşi fusese creat după măsura lui –, îşi făcu apariţia acolo *EL*, Invitatul de onoare.

Un ropot de aplauze îl salută pe „. . . . . ", *zis* Şase-punctişoare.

Acesta mulţumi cu dragoste, apoi îşi dădu seama că ceilalţi aveau, parcă, o expresie ciudată. Se privi. Era gol-puşcă. Afurisita lui de zăpăceală! Îşi creă numaidecât nişte pantaloni de velur negru, o cămaşă de atlaz bej şi o pereche de pantofi de o culoare nedefinită. Apoi se instală în fotoliul său.

– Ne-am adunat aici, spuse la microfon Gregor Mc Loud – celebrul geniu în materie de ciorapi-pantalon –, pentru a-l sărbători pe cel care, fără îndoială, este cel-mai-cel-mai dintre noi toți laolaltă! Se auzi un tunet de aprobare. Dacă cineva vrea să pună vreo întrebare, să vină în față!

Cei prezenți își disputară aprig onoarea, iar până la urmă avu câștig de cauză Felix Bass, care, fiind un scriitor uns cu toate alifiile, cunoștea toate viclesugurile meseriei.

– Domnule „. . . . . ", zise Bass. Sau preferați să vi se spună Șase-punctișoare?

– E același lucru, răspunse „. . . . . ".

– Bine. Întrebarea mea este tocmai asta: De ce vă numiți așa?

– Este o întrebare pertinentă, spuse „. . . . . " cu un zâmbet sardonic. După cum știți, pot să mă laud – cel puțin în acest context – că am un anumit dar al autodeterminării. Inspiră apoi cu un aer important. Pot să fiu așa cum vreau și totul reflectă numai dorințele mele. Nu-i rău, nu? Am ales acest nume un pic ciudat, deoarece este cât se poate de indicat pentru a-i da posibilitate Vinovatului, adică Cititorului, să-și scrie deasupra propriul lui nume. De vreme ce poate că suferă deja destul din cauza condiției sale de Vinovat, mi se părea corect să-i dau cel puțin o șansă de a se bucura de avantajele acestui lucru. Și având în vedere că el este implicat – fără voia lui – în tărășenia asta, să se poată consola măcar cu faptul de a-și găsi realmente numele printre personaje.

– Acest lucru întărește, evident prin argumente noi, conceptul de „Cititor Vinovat".

– Totuși, nu este singurul Vinovat, precizează „. . . . . ". Trebuie să admitem că și Autorul însuși are partea sa, și încă destul de mare, de responsabilitate. Am putea să ne imaginăm ca fiind vorba de un concurs de vină. Autorul și Cititorul, împreună, complici, stabilesc un raport de comunicare reciprocă pe spinarea personajelor, care sunt chemate la viață de *n* ori pentru a-și desfășura tristul lor joc, lucru de care ele, în mod normal, nu-și dau seama niciodată. Faptul că de data asta Cititorul a fost demascat pune noi probleme. Și Autorul se află astfel, prin ricoșeu, într-o situație cel puțin dezavantajoasă. Nu-și poate declina răspunderile și atunci – situație mai mult sau mai puțin

paradoxală – se vede nevoit să născocească o fuziune simbolică între el și Cititor.

– Așadar, dumneavoastră sunteți Cititorul și, în mod intrinsec, și Autorul.

– Așa-i, din păcate, recunoscu „... ...". E nevoie de cineva care să aștearnă pe hârtie toate astea și, cu siguranță, acest lucru nu-i treaba Cititorului. Dar, pe de altă parte, o dată așternute pe hârtie, toate n-ar avea nici un sens dacă n-ar exista și cineva care să le citească. Ele ar rămâne o potențialitate ne-exprimată, fără timp și fără mișcare. Din care motiv este necesar ca eu să-i întruchipez și pe unul, și pe celălalt. În definitiv nu se poate nega faptul că port chiar numele Cititorului (dacă Cititorul a scris sau a imaginat, așa cum trebuie, numele său deasupra celor șase punctișoare care mă reprezintă) și, oricum, nu mi se poate contesta nici calitatea de Autor.

Sala răsună de aplauze și lumea, entuziasmată, țipa în delir.

„. . . . . " se afla în culmea fericirii. Doar atât îi mai rămânea. Și era, oricum, mai bine decât nimic. În definitiv, de la începutul acestei povești, nici un personaj nu mai fusese atât de adorat. Ce mai voia? Bani, poate? Petrecu ceva timp, bucurându-se în tihnă de triumful acela pregătit cu atâta meșteșug, apoi mai petrecu și alt timp. Cât timp va fi fost în total? Cât timp va fi petrecut el așa, în extazul acelor aclamații? Să exagerăm un pic și să spunem că un timp infinit, tot n-avem nimic de pierdut. Apoi se întâmplă ceva ciudat. Dintr-un colț întunecos și uitat de lume se ivi o caricatură de bărbat – gras, plin de bube, respingător – care luă în primire microfonul.

– Și mai terminați odată, cretinilor! urlă el spre mulțimea care o ținea întruna cu ovațiile.

Auditoriul se potoli.

– Mă numesc Fred Usgand Burundi, spuse el cu o voce răgușită, și gândesc cu totul altfel decât voi!

Lumea murmură, dar Burundi nu se lăsă intimidat.

– Lăsați-mă să vorbesc! spuse el rânjind. Acest vierme împuțit pe care-l adorați voi acum – spuse cu ură, arătând spre „. . . . . " – este în realitate o ființă dezgustătoare și zbanghie, care nu urmărește decât realizarea celor mai intime, mai josnice și mai perverse intenții ale sale!

În sală se auzi un vuiet de proteste și abia după o vreme se restabili liniștea.

– Firește că ați dori să aveți câteva dovezi pentru a crede cuvintele mele, zise Burundi. Și poate că vă veți întreba, pe bună dreptate: Cum se face că individul ăsta, Burundi, care este, ca și noi, o zămislire a minții lui „. . . . . ", se ridică împotriva creatorului său? De ce încearcă să se afișeze aici cu liberul lui arbitru când, de fapt, este ceva hotărât dinainte? Dar răspunsul este unul simplu. Și ascultați bine ce vă spun: „. . . . . " *nu* vrea, în mod deliberat, să-mi recunoască existența! Dar problema este că *N-ARE ÎNCOTRO!* Omniprezența este ceva relativ. În realitate există întotdeauna ceva care contrazice regulile. În acest context iau ființă și eu. Dar remarcați perfidia și cruzimea fără de margini de care dă dovadă „. . . . . " care, dându-și seama – într-un mod mai mult sau mai puțin conștient – de faptul că de-acum nu mai poate evita să-mi dea viață, mă creează, din pizmă, cu o înfățișare pocită și respingătoare și cu numele umilitor de Fred Usgand Burundi!

Auditoriul era agitat de zarvă. Cei prezenți se ciorovăiau de zor, unii luându-i apărarea lui Burundi, iar alții lui „. . . . . ". Forma tristă a respingătorului personaj vorbi din nou.

– Dacă există un tribunal suprem, spuse el, o autoritate mai presus de toate celelalte, mai presus de Dumnezeu, de Dumnezeul nostru, de cel ce trage toate sforile, de „. . . . . ", eu mă rog, mă rog fierbinte, să i se facă dreptate Realității și să fie retrase gravele ofense ce i-au fost aduse!

Burundi creștea și iar creștea în ochii mulțimii și tot mai multe persoane treceau de partea lui.

– De aceea cer ca „....." să fie judecat pentru folosirea în mod impropriu a Realității, abaterea atenției – cu toate circumstanțele agravante ale cazului –, pentru credulitate inconștientă, abuz fără premeditare de construcții silogice și ultraj la adresa prostiei preterintenționale. Și pentru toate aceste acuzații să fie condamnat după gravitatea faptelor sale!

Mulțimea izbucni în ceea ce ar fi putut fi un soi de revoluție, dar „. . . . . " apucă din nou, zdravăn, hățurile situației, dezlănțui o furtună de foc și sare, ridică în slavă o magmă de monștri și demoni, stârni vânturi pline cu tot felul de miasme și de țipete și,

în cele din urmă, îi băgă pe Burundi şi pe tot Restul Acela Incomod în cele mai adânci taine ale gherlei sale inconştiente şi-şi impuse din nou voinţa.

Totul era liniştit şi idilic.

Lumea întreagă era mângâiată de o muzică îngerească, iar vânzătorii de fericire glasată ofereau tuturor comete pline cu vârf din acest produs.

Gregor Mc Loud, îmbrăcat ca de obicei cu ciorap-pantalon (de mătase), luă cuvântul şi spuse:

– Prieteni şi colegi, mi se pare normal ca voi să vă daţi, în sfârşit, seama cu toţii de cât de mare şi de bun, de frumos şi de simpatic, de bogat şi de mărinimos, de înţelept şi de darnic, inteligent şi modest, sincer şi genial este „. . . . . " şi cât de...

O ţinu aşa o bună bucată de vreme. Noua normalitate – credibilă doar în aparenţă – avea un iz de artificialitate. Nu părea a fi în măsură să se menţină până la capăt. Trecu iarăşi un timp infinit – dar nu mai mult de-atât – în care fură ridicate în slavă şi lungite şi lăţite nenumăratele virtuţi ale lui „. . . . . ", când se întâmplă din nou ceva ciudat.

Cineva îşi făcu apariţia în sală într-un mod cu totul neobişnuit, dându-şi drumul, gâfâind, pe o frânghie. Era vânăt la faţă şi înjura de zor. Era îmbrăcat aproape complet în negru şi avea o cicatrice deasupra ochiului stâng. Era Agentul Hazardului.

Agentul Hazardului atinse pământul cu un salt stângaci şi căzu în patru labe. Se ridică, pufăind, şi-şi îndreptă arătătorul spre „. . . . . " într-o atitudine ostilă.

„. . . . . " căpătase o culoare vineţie şi un aer înspăimântat.

– Puneţi mâna pe el! urlă Agentul Hazardului. Este un impostor.

– Dar, domnule Agent al Hazardului, spuse „. . . . . ", încercând să tragă de timp, ce vânt vă aduce pe-aici? Şi unde v-aţi lăsat transcendensorul?

– Mă mai şi întrebi?!! ţipă nou-venitul ieşit din minţi. Hmm, să zicem că în noaptea asta *cineva* mi-a scos bujiile şi mi-a pilit articulaţiile! *Cine ştie cine o fi fost, ai?!* Şi m-am trezit blocat la un Nivel de Realitate superior, iar pentru a veni aici a trebuit să fur o frânghie de la magazinul universal – fiindcă îmi dispăruse

și portofelul – și să-mi dau drumul pe ea, așa cum ați putut vedea cu toții.

Fred Usgand Burundi, care reapăruse la țanc, se amestecă și el în vorbă, cu un aer grav:

– Domnule „.....", mi se pare că dumneavoastră aveți ceva de explicat!

– Nu, nu are nimic de explicat! țipă Agentul Hazardului.

– Fii atent! Așa cum te-am creat, tot așa pot să te și distrug! bolborosi „.....".

– Nu vorbi prostii! spuse Agentul Hazardului. Iar voi, domnilor, mă mir cum ați căzut cu toții în cursă așa, ca niște copii de țâță! De fapt, tipul ăsta *NU ESTE* „.....", *ci* servitorul meu trădător Deus Ex Machina! Ros de invidie pentru că în roman avea un rol secundar, i s-a substituit lui „....." pe care l-a închis în pivniță, iar mie, care voiam să-l opresc, mi-a stricat transcendensorul!

Chipul lui „....." se lumină de un zâmbet întunecat și smintit.

– Ei bine, da! spuse el cu glas gâtuit, smulgându-și masca și dezvăluindu-și adevăratul chip. *Eu sunt* Deus Ex Machina, dar ăsta, în schimb, *NU ESTE* – cum ar vrea el să vă dea de înțeles – șeful meu, Agentul Hazardului, care, bietul de el, se află în acest moment internat într-un spital, pentru astenie nervoasă. Acest impostor – care a intrat aici într-un mod atât de inoportun, dându-și drumul pe o frânghie – e în realitate „.....", care nu reprezintă nici o contopire Autor-Cititor – așa cum încerca într-un mod atât de stângaci să ne demonstreze –, *ci* un amărât de escroc de mahala! Este la mintea cocoșului. Dacă ar fi avut în el cât de cât ceva din cititor, dar mai ales din autor, n-ar fi trebuit, cu siguranță, să coboare cu atâta greutate pe o frânghie pentru a reuși să ajungă până aici.

– Ei bine, da! recunoscu falsul Agent al Hazardului, smulgându-și și el masca și dezvăluindu-și chipul care era al lui „.....", escrocul de mahala.

– Dar situația nu-i așa cum o prezintă el! *Eu sunt*, cu adevărat, „.....", perfidul fals Autor-Cititor, în realitate un escroc de mahala. Dar *acesta* care se află în fața noastră *NU ESTE*, de fapt, Deus Ex Machina, un biet pion dintr-un joc mai

mare, *ci* Agentul Hazardului şi mi-a luat locul mie, care, chiar dacă sunt un escroc, sunt o persoană ordonată şi responsabilă. Mi-a luat locul pentru a transforma Realitatea în *HAOS*, după modelul inexplicabilei sale naturi diabolice.

– Ei bine, da! urlă falsul Deus Ex Machina, smulgându-şi masca şi devenind Agentul Hazardului. Dar *ăsta* care se dă drept fals „. . . . . ", borfaş de mahala, este în realitate fostul meu servitor Deus Ex Machina, care a fost nevoit să coboare pe frânghie pentru că nu ştia cum să pornească transcendensorul meu!

Apoi, Deus Ex Machina îl demască pe „. . . . . ", care-l demască pe Agentul Hazardului, care-l demască pe Deus Ex Machina, care-l demască pe „. . . . . ", care-l demască pe Agentul Hazardului... Şi o ţinură aşa multă vreme, cam până la infinit sau poate chiar un pic mai mult, cu excepţia unei rapide intruziuni a lui Fred Usgard Burundi, care la un moment dat izbucni într-un râs de tenor ce te îngheţa şi-şi smulse şi el masca, descoperind chipul posedat de diavol al lui Joe Arrtisterò.

– E loc şi pentru mine aici? ţipă Arrtisterò.

– Nu! îi răspunse „. . . . . " al momentului.

Atunci şi Arrtisterò îşi smulse o mască, redescoperind chipul lui Burundi.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse apoi Burundi.

Apoi fură întrerupţi de cineva care urlă: *Omul acesta este un psihopat!*, dar nu se înţelegea bine la cine anume se referea şi, oricum, nu părea nici el prea convins. Se emise teoria că, într-un Final Măreţ ce se respecta, n-avea cum să lipsească o intervenţie de acel gen care, deşi aruncată aiurea, avea întotdeauna efectul ei.

După un timp în mod variabil, situaţia fu lămurită de un cutărică, rămas necunoscut pentru vecie.

– Eu sunt un biet ţăran neştiutor, se prezentă el, şi mă pricep bine doar la vaci şi ceva-ceva la capre. Totuşi, cred că dacă domnul „. . . . . " sau cum dracu' se numeşte e într-adevăr el, adică el însuşi pe de-a-ntregul, atunci poate să-i pună capăt acestui rahat de poveste, adică s-o termine odată pentru totdeauna, de-adevăratelea, ce mai! Dacă el e actorul adevărat, atunci...

– *Autorul!* îl corectă un „. . . . . " la întâmplare.

– Iertați-mă, nu mă prea pricep la lucrurile astea intelectuabile. Atunci, dacă el e chiar autorul adevărat, socot că numai *AUTORUL* adevărat poate să scrie cuvântul „sfârșit" la o povestire, făcând-o să se termine pe bune. Și apoi..., spuse el umflându-l un râs prostesc, ...ei, ei, ei, numai adevăratul *CITITOR* poate să-l citească...

Ideea fu primită cu entuziasm. Uitară imediat, cu toții, de țăran, iar „. . . . . " își concentră atenția asupra dovedirii propriei sale identități controversate. Autorul se pregăti să demonstreze că el era autorul, iar cititorul se pregăti să demonstreze că el era cititorul. Autorul se pregăti apoi să scrie cuvântul „sfârșit" și cititorul să-l citească.

Apoi purceseră amândoi la treabă.

SFÂRȘIT

Epilog „Bis"

Necazurile lui RRR ajunseseră la culme.

Situaţia era pe cale de a degenera în mod exponenţial. Cârpăcelile pe care le tot improviza nu ţineau deloc. Aceea era ultima lui schemă.

Colegul său îl privea cu tristeţe.

– Hm! Hm! Hm! făcu Parson. Îţi spusesem eu!

Dar pe RRR nu-l interesa altceva decât problema lui.

Contoarele antientropice se dovediseră a fi o păcăleală. Rezervorul de entalpie era aproape secat! Energia nu putea fi controlată.

RRR era pe cale să piardă! Muncea întruna, în ritm îndrăcit, dar continua să facă greşeli şi era evident că jocul acela nu avea să mai dureze mult.

Într-adevăr, ca urmare a ultimei sale isprăvi neîndemânatice, spaţio-timpul se contractă într-un „big-crunch" şi se recompuse în firma luminoasă *MAX ENTROPY – GAME OVER – INSERT COIN.*

RRR se scotoci prin buzunare, dar nu mai avea fise. Lăsă în plata Domnului joystickul cu un gest nervos şi, dat fiind că era târziu, se duse să se culce la Parson.

SFÂRŞIT

Epilog „Tris"

OMNIPREZENTUL stătea în impunătorul Său fotoliu, concentrat în activitatea Sa preferată.

Se uita și medita. Asculta și reflecta.

Se lăsa transportat de cursul evenimentelor și nu intervenea cu nimic. Pentru că era *OMNIPREZENTUL*.

Cel adevărat.

Chipul Său bătrân – cel mai bătrân dintre chipurile bătrâne – era pictat în culorile satisfacției.

Privirea Sa – cea mai luminată dintre cele luminate, cea mai înțeleaptă dintre cele înțelepte – era îndreptată spre imagini.

Trabucul Său – cel mai aromat dintre cele aromate – scotea un fir de fum parfumat în camera deja plină de fum.

EL stătea nemișcat de multă vreme.

Și nu se plictisea. *NICIODATĂ*.

Era, se înțelege, în costum și cu cravată.

Pe ușa de lângă fotoliul Său intră o femeie.

Fața ei nu prevestea nimic bun.

– Gaspare! urlă ea.

OMNIPREZENTUL întoarse capul spre ea și căpătă o expresie mâhnită.

– De câte ori trebuie să-ți spun să nu-mi mai zici Gaspar! se smiorcăi El. Știi bine că nu suport.

– Ia nu mă mai bate la cap! spuse femeia îndreptându-se cu pas hotărât spre televizor și stingându-l cu un gest nervos.

– Ce faci, dragă?... exclamă *OMNIPREZENTUL*, dând să se ridice în picioare.

– Și nu-mi mai spune dragă!!! exclamă ea. Ești o scârbă. Un vierme, asta ești!

– Ce vierme? Eu sunt *OMNIPREZENTUL*...

– Omniprezent pe dracu'! îl repezi ea. Povestea asta a durat cam mult. Nu faci altceva decât să te uiți la televizor, iar eu mă spetesc muncind cât e ziulica de mare!

Apoi femeia deschise un dulap, scoase de-acolo un halat și-l aruncă cu furie în spatele lui Gaspar-*OMNIPREZENTUL*.

– Și pune-ți pe tine halatul kaki când stai acasă. Așa, în costum și cu cravată, râd și curcile de tine.

– Dar, dragă, știi tu, condiția Mea... prestigiul... o persoană de rangul Meu nu poate...

– Ce tot îi dai cu rangul! De când ne-am luat, stai numai acolo, de parcă ai fi bătut în cuie în fotoliul ăla tâmpit și te tot uiți la televizor, în costum și cu cravată pe deasupra! N-ai făcut niciodată nimic, *NIMIC* ca să mă distrezi și pe mine un pic!

– Munca... Obligațiile... Răspunderea!...

– Nici măcar nu te-ai urnit de-acolo!!! urlă femeia cuprinsă de isterice, începând să-l lovească cu un papuc.

– Ce faci, dragă?... – spuse Gaspar-*OMNIPREZENTUL* încasând mirat loviturile. *Ți se pare* doar că Eu nu M-am mișcat de-aici, însă nu-i adevărat. Pentru că sunt omniprezent, de-aia. În clipa asta mă aflu într-o mie de alte locuri și muncesc pe brânci. De-aia trebuie să port mereu costum și cravată.

– Ți-ai și găsit cui să vinzi gogoșile astea! îl repezi iar femeia continuând să-l lovească. Știu eu bine unde mai ești tu în clipa asta în afară de-aici... Îți faci de cap cu vacile-alea-ncălțate-de-o-mie-de-secretare! Ticălosule! Misogin falocrat masculinist!

– Mai termină odată! spuse Gaspar-*OMNIPREZENTUL* ferindu-se de loviturile de papuc ale nevesti-sii. Eu nu mi-am făcut niciodată de cap cu secretarele Mele... Cel puțin nu de când ne-am luat.

– Dar nici cu mine nu ţi-ai făcut de cap... se smiorcăi femeia, încetând să-l mai lovească. Cincisprezece miliarde de ani de viaţă în comun şi tot fată mare sunt... Eşti impotent!

– Omnipotent, draga mea, omnipotent.

– Da, da, de câte ori nu mi-ai spus-o, de câte ori m-ai minţit... Nu mi-ai demonstrat-o nici măcar o singură dată! Numai minciuni şi iar minciuni! Mi-ai promis şi trisexualitatea...

– Faci o confuzie, dragă, aia era Trinitatea.

– Trisexualitate, trinitate, ce mai contează! Nu mi-ai dat nimic! M-ai dus cu zăhărelul şi m-ai luat de nevastă. Mi-ai turnat la gogoşi, ba că eşti primarul din Transcendenţa, ba patronul unui complex edilitar din *SLAVA CERULUI*, şi nici nu ne luasem bine că m-ai şi pus să plătesc partea mea de chirie!

– Dar, dragă, ştii şi tu, Legile Cosmice... Entropia... Canoanele... Cu astea nu-i de glumit.

– Şi mi-ai mai promis că o să devin şi eu *OMNIPREZENTĂ*. Şi când colo stau mereu numai la cratiţă. Sau în baie, unde toată ziulica nu fac altceva decât să-ţi spăl cei o mie de ciorapi şi cele o mie de izmene împuţite!

– Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău.

Femeia începu să plângă cu jale. Scoase o batistă şi-şi tamponă lacrimile care-i brăzdau faţa.

– *OMNIPREZENTULE*..., continuă ea cu o voce slabă şi răguşită. Eşti un ratat... n-ai reuşit niciodată să fii real, să devii şi tu cineva... Toţi s-au învârtit pe unde au putut, şi tu... şi tu..., suspină ea cu obidă. Ai avut ocazia aceea nemaipomenită: o apariţie simandicoasă în centrul unei întâmplări reale, un adevărat roman... *OMNIPREZENTUL* intră în jocul celor mari, pune doi îngeri Ciborgi să-l răpească pe protagonist şi-şi impune Voinţa Sa în intriga povestirii! *Aia* putea să fie! Dar tu... tu, în schimb, te laşi dus de nas de un idiot oarecare, un mitoman ţăcănit care până la urmă îţi mai ia şi locul şi-şi bate joc de tine cum vrea el, lăsându-se dat de gol de câteva ori.

– Dar nu-i vina mea! se justifică Gaspar-*OMNIPREZENTUL*. Şi ăla nu era un idiot oarecare! În spatele lui se afla firma FATO[1], Societate de Interes.

---

[1] Joc de cuvinte: *FATO* – soartă, destin şi *FATTO* – fapt, interes, avantaj etc. (n. trad.).

– Aș, mofturi! spuse femeia, plângând în hohote. Mulțumită ție, imbecilul ăla a stricat toată treaba... Ești un ratat! Iar eu sunt o scârnăvie!

– Lasă, lasă nu mai vorbi așa... Așa suntem aici, suntem în povestire, suntem chiar noi!

– Daa... Ce să-ți spun! Frumos rol mai avem! zise ea hohotind de plâns în continuare. Siliți să ne tot ciorovăim și să ne tot văicărim... când povestirea s-a terminat, de fapt, de-o bună bucată de timp și de câteva ori... Încă o umilință și asta!

– Nu s-a terminat! Mai durează puțin pentru că suntem și noi aici.

– Frumoasă consolare, ce să-ți spun! Numele meu nici măcar n-a fost pomenit... Dacă ar fi citit prietenele mele despre mine... Sunt redusă la o zdreanță literară fără nume...

– Hai, hai nu te mai înjosi atât!

– Cum să n-o fac, dacă am lângă mine un târâie-brâu ca tine! Uită-te la tine! Ce știi tu să faci? Pun pariu că nu ești în stare nici măcar să-i pui acestei povestiri cuvântul „SFÂRȘIT"!

– De ce ai spus asta? S-a dus dracului toată surpriza. Bineînțeles că sunt în stare. Altminteri, ce fel de *OMNIPREZENT* aș mai fi? Asta-i treaba mea! zise Gaspar-*OMNIPREZENTUL*.

– Ba nu, nu ești în stare!

– Punem pariu?

– Și oricum n-ai reușit s-o faci pentru totdeauna. Ești prea puțin important ca să poți impune un „SFÂRȘIT". Romanul ar continua și s-ar termina altcumva, iar tu ai cădea de fraier.

– A, da, așa? făcu Gaspar-*OMNIPREZENTUL*, pierzându-și calmul și ridicând vocea. Bine, stai un pic să vezi dacă nu sunt în stare! Îmi mănânc boașele dacă de data asta nu se termină cu adevărat.

SFÂRȘIT

Epilog „Pocher"

Nick Tartaglia, furnicarul bâlbâit în proporție de douăzeci la sută, se trezi la umbra marii sălcii. Se întinse ca să-și trezească și membrele amorțite și se frecă la ochi cu voluptate. Cât dormise oare? Nu știu să răspundă. A dormi era ceva nou pentru el.

Se întrebă care să fi fost natura somnului său.

Se întrebă dacă ceea ce visase avusese mai degrabă elemente incredibile sau neobișnuite. Ori nimic din toate astea. Era o întrebare care ar fi putut să rămână în suspensie sau nu. Hotărî că nu.

Și așa, luând în mâini volanul mașinii sale mentale și pornind la drum pe autostrada fără de sfârșit, începu să cugete asupra tâlcului acelui vis deosebit pe care-l avusese și se duse să caute un psihanalist căruia să i-l povestească.

SFÂRȘIT

Epilog „Chintă Regală"

Vinovatul înfruntă ultimul dintre Epiloguri, cel care-l implica în mod direct.

Ar fi avut o mie de alte lucruri de făcut, dar în momentul acela citea. Trebuia să citească. N-avea cum să fugă de destinul acela. Nu încă, cel puțin.

Vinovatul citi antepenultimul rând. Treaba sa era pe terminate. Îi ajungea cât fusese dus de nas. Înainte de a închide cartea, citi ultimul rând. Apoi ultimul cuvânt:

SFÂRȘIT

Partea a doua

Capitolul 1

Se luminase deja când James Vagabond întinse mâna spre caldele sale ginoide.

Biri, Chini și Vini, prea-vrednicele sale amante-robot, dormeau – sau se prefăceau că dorm – împreună cu el noapte de noapte, dacă verbul „a dormi" poate fi folosit în cazul inactivității unei ustensile.

Mâna lui James Vagabond își făcu în mod automat drum printre admirabilii mușchi fesieri ai lui Chini, dar, în loc de obișnuita căldură umedă și reconfortantă, dădu de ceva scorțos, uscat și rece.

Vagabond se trezi prost dispus și se uită să vadă unde-i era mâna. Aceasta se afla, ca la orice trezire, la locul ei, între mușchii fesieri ai uneia dintre amantele-robot. Mâna își făcuse datoria, dar Chini nu. De ce-și dezactivase mușchii fesieri? James Vagabond era stăpânul ei, tot atât cât era și al mâinii lui. Un automat ginoid este programat să-și dezactiveze propriile-i zone atractive din punct de vedere erotic numai atunci când un individ care nu are drept de folosință, un intrus sexual, un uzurpator, încercă să se folosească de ele în mod ilicit sau să se înfrupte prin violență. De ce și-a dezactivat Chini mușchii fesieri tocmai la el, stăpânul legitim? James Vagabond se ridică în șezut, își retrase mâna dintre mușchii dezactivați și cu cealaltă palmă dădu o scatoalcă peste fundul lui Biri. Tot scorțos și rece.

Cuprins de indignare, James Vagabond le zgâlțâi cu amândouă mâinile pe cele trei ginoide ale sale, dar acestea rămaseră nemișcate, reci, rigide, moarte.

Vagabond coborî din pat, bombănind, și-și aduse aminte de un alt amănunt care-l deranjase în starea aceea dintre somn și veghe: în cameră se făcuse lumină înainte ca el să se trezească. Lumina soarelui pătrundea prin fereastra care ar fi trebuit să fie polarizată. Ce se întâmpla oare?

Întrebă cu voce tare. Nu-i răspunse nimeni. Un singur lucru te poate enerva mai mult decât faptul de a nu primi răspuns de la o persoană pe care ai întrebat-o ceva, și anume de a nu primi răspuns de la un costisitor mecanism automat cu Răspuns Garantat.

Vagabond trase un șut într-un scaun aflat la vedere – așa cum obișnuia să facă în momentele de furie –, dar scaunul, cu totul neașteptat, nu se clinti.

Incredibil.

Incredibil, dar și dureros. Vagabond prinse să țopăie și să urle prin cameră, strângându-și în mâini piciorul lovit după cum îi impunea situația. Iar când, după a treia săritură, piciorul cel zdravăn călcă pe o pioneză, care în nici un caz n-ar fi trebuit să se afle acolo, urletul lui crescu cu o octavă și el schimbă piciorul, sporind frecvența săriturilor și conferind și mai mult ridicol situației.

După vreo treizeci de secunde (timpul reprezintă o experiență subiectivă și durerea îi dă măsura mai dihai decât orice mașină a timpului, pentru că, în mod tradițional, mașinile timpului mai degrabă îl *contractă*, adică îl fac să se scurgă mai repede), Vagabond se lăsă să cadă pe pat fără a mai lua în seamă cele două dureri diferite ce-i chinuiau picioarele. Simțindu-se neglijate; durerile dispărură.

Ce se întâmpla oare?

Vagabond se uită cu suspiciune la tot ce se afla în jurul lui. Nu era mare lucru. Prin natura sa, o parte din mobilier era invizibil și devenea vizibil numai atunci când stăpânul casei – el și numai el! – tușea de câteva ori. Așa se întâmpla cu cele mai moderne mobiliere antifurt. Invizibilitatea îi împiedica pe hoți să le vadă, să le evalueze, să le sustragă, să le transporte și, mai ales, să le revândă. Adică să le fure, ce mai tura-vura!

Primele modele de mobilier antifurt se comportaseră în mod diferit. Deveneau invizibile numai în absența stăpânului casei.

Asta însemna, pur și simplu, că în locurile acelea se putea fura atunci când stăpânul era acasă, în vreme ce el dormea (dar sistemul automat absorbea în timpul somnului stăpânului orice sursă de lumină pentru a nu-l deranja, îngreunând astfel orice tentativă de furt); sau, mai practic, omorându-l pe stăpân.

La a doua generație de mobilier antifurt, mobilele deveneau vizibile numai dacă stăpânul casei era prezent și *viu* în același timp. Și nu mai era convenabil să-l omori ca să poți fura. Trebuia mai întâi să-l narcotizezi și apoi să-ți pui ochelari speciali cu infraroșii pentru a compensa inevitabila întunecare a oricărei emisiuni de radiații percepute de ochiul omenesc pe care locuința le declanșa atunci când stăpânul dormea. Și după aceea... după aceea puteai să furi fără nici o grijă.

A treia generație de mobilier antifurt făcuse un pas înapoi din punct de vedere tehnologic, dar unul înainte din punct de vedere strategic. Era de-ajuns ca stăpânul casei să tușească și mobilele deveneau vizibile pentru câtva timp. Nu era un sistem elegant însă psihologii firmei Johnson Mobilier Antifurt consideraseră că o tuse ușoară era de preferat unei parole, unor cuvinte articulate; tușitul era ușor de învățat, era valabil în orice limbă, solicita mai puțin creierul, diminua stresul și făcea bine la bronhii, întrucât le elibera de eventualele cataruri. Orice locatar din lumea asta, văzând că-i dispar mobilele, trebuia să-și dezvolte la iuțeală reflexul condiționat de a tuși pentru a face ca ele să reapară. Atunci când stăpânul casei nu era de față sau nu era în stare să tușească, mobilierul nu putea fi furat. Dar hoții cei mai dibaci în materie născociseră contra-strategia potrivită: imobilizarea stăpânului casei și pulverizarea unor particule fine de siliciu în nasul acestuia. Atunci, tusea putea să dureze săptămâni de-a rândul.

A patra generație de Mobilier Antifurt se afla încă în studiu.

Șezând pe patul său, James Vagabond se uita așadar cu suspiciune la tot ceea ce putea fi privit în jurul lui. Nu erau prea multe. Șaptezeci la sută dintre mobilele sale erau invizibile. Tuși, dar nu apăru nimic. Tuși din nou. Știa că asta nu folosea la nimic însă impulsul de a tuși și iar a tuși era prea puternic pentru a-i putea rezista. Nu folosi la nimic în afară de simplul fapt de a nu folosi la nimic, ceea ce însemna foarte puțin.

Îl încercă o bănuială. Nu cumva mobilele sale nu apăreau pentru că *nu existau*? Dacă i le furase cineva în timpul nopții? Se

mișcă cu precauție prin cameră. Se lovi de mobilele invizibile. La atingere, se dovedeau a fi acolo. Tuși. Se așeză din nou pe pat. Era periculos să se tot fâțâie printre obiecte invizibile. Tuși încă o dată. Nu reuși să se stăpânească. Nevăzându-și mobilele, tușea dintr-un reflex condiționat pavlovian.

Recapitula: cele trei ginoide ale sale scoase din funcțiune; instalație electrică defectă; scaune ce nu se dau la o parte la trecerea lui; pioneze împrăștiate pe jos; mobilierul antifurt insensibil la tuse...

Casa îi fusese spartă.

Iar el era închis în ea. Și din când în când, tușea. Dar ușa nu urma să se deschidă când avea să se apropie de ea; telefonul nu avea să-i permită să sune pe cineva pentru a-i veni în ajutor; automatul de gătit mâncare nu avea să-l mai hrănească, nici să-i potolească setea; sistemul de aerisire nu avea să-i mai procure aer respirabil; ferestrele nu aveau să se mai deschidă și nici n-ar fi reușit să le spargă, deoarece și ele erau dotate cu sistem antifurt; sistemul automat de salvare în caz de pericol n-avea cum să-l salveze... sau poate că da?

– *Ajutor*, strigă Vagabond. *AJUTOR! AJUTOR!*

Apoi tuși. Sistemul automat de salvare era prea automat ca să mai poată funcționa când tot apartamentul fusese spart.

Pe deplin hotărât, Vagabond se ridică în picioare, tuși și se îndreptă spre baie. Avea să-și facă măcar obișnuitele nevoi, cele de toate zilele. Și le făcu tușind. Dar instalația de apă nu funcționa nici ea, și nu putea să spele isprava lui urât mirositoare, de care era satisfăcut. Așa că satisfacția i se diminuă, mai cu seamă și pentru că tusea zadarnică îl sâcâia și-i irita gâtlejul. Se întoarse în pat, se întinse și începu să aștepte cu seninătate.

Avea să moară. De foame, de sete, asfixiat, sau de toate laolaltă. Era un lucru inevitabil. Știa că așa ceva urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Avea o vagă idee în ceea ce privea necesitatea intrinsecă a morții sale premature. Era vagă, întrucât încă de dimineață, mintea sa nu lucra decât pe jumătate. Mai târziu, ideile aveau să i se limpezească, și avea să moară conștient fiind de moartea sa – un mod mai interesant de a muri în comparație cu cea mai mare parte a deceselor la modă.

În fond, nu-i displăcea că urma să moară *în scurt timp*. Oricum ar fi trebuit să moară și, *după aceea*, cine mai știa când

și cum anume – poate într-un moment în care i-ar fi displăcut cel mai mult să moară.

În schimb, faptul că urma să moară *în scurt timp* îl scutea de o grămadă de probleme. Și avea să înceteze să mai tușească așa ca un cretin, devenind ridicol în fața lui însuși, și nu numai a lui. Știa el în fața cui. Aștepta. Spera să moară repede. Încercă să-și țină respirația pentru a grăbi evenimentul. Nu reuși; scoase doar o infamă râgâială și-și dădu seama că făcuse din nou un lucru idiot. Simți cum îl cuprinde mânia. Strânse din dinți, căutând să și-o stăpânească. James Vagabond hotărî să aștepte moartea. Avea să fie o moarte lungă, oricât de obscur părea înțelesul unei asemenea fraze.

Capitolul 2

Gordon Wells, celebrul scriitor somnambul – cel puțin așa îi plăcea lui să se definească –, se afla în toiul unei clasice ciondăneli de familie.

– Nu mă iubești!

– Mai termină cu prostiile astea! Te iubesc ca în prima zi, atunci de când am fugit împreună.

– Vorbe... vorbe goale, fără un înțeles obiectiv. Nu mă iubești și pot să ți-o demonstrez matematic.

Gordon Wells scoase un oftat. În dialogul acela el interpreta rolul celui care își afirma cu tărie propria-i iubire. Iar cel care revendica afecțiunea era partenerul său, calculatorul negru MC Kunta Bunda 50°.

– Iubirea și tot ce are legătură cu ea nu pot fi exprimate prin formule matematice, spuse Gordon Wells. Iubirea și matematica sunt două deținătoare de simboluri incompatibile. Nici un algoritm matematic nu poate reprezenta funcțiile iubirii, așa după cum nici un algoritm de iubire nu-i valabil pe plan matematic.

– Ceea ce tocmai ai enunțat este o regulă, răspunse MC Kunta Bunda 50°, și regulile sunt convenții ce au valoare numai dacă le este atribuită de convenție. Iar această convenție poate să fie nulă, dacă există *alte* reguli paralele sau enunțate anterior sau

acceptate, oricum aflate în contradicție cu regula pe care una dintre părți o consideră valabilă.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Wells ridicând tonul.

– Acum 87 de zile și 422 de minute, în cadrul unei discuții sau altercații pe care am avut-o, ai declarat cu solemnitatea celui pe cale să enunțe o regulă perenă: *Matematica este cea mai înaltă formă a iubirii imaginabile, o iubire perfectă, pentru că este transcendentă, demonstrabilă și omnicomprehensivă... Orice condiție trecută, prezentă sau viitoare a universului este descriptibilă prin numere și prin relațiile dintre numere... de unde rezultă că orice relație imaginabilă sau inimaginabilă dintre indivizi, inclusiv orice raport amoros și/sau sexual, este descriptibilă cu ajutorul algoritmilor matematici...*

– Nu-mi amintesc să fi spus aceste cuvinte atât de exacte. Le vei fi interpretat, cu siguranță...

– Iar îți trebuie să-ți propun, ca de obicei, memoria digitalizată a vocii tale care rostește cuvintele despre care tocmai am pomenit?

– Capacitățile tale ireproșabile de sinteză vocală ar știrbi credibilitatea că ar fi vorba, într-adevăr, despre vocea mea digitalizată.

– N-am făcut-o și nici n-o voi face. Dar îți pot arăta, în câteva secunde, mărturia indubitabilă a Calculatorului de Control la care – așa cum bine știi – sunt conectat.

– Oi fi avut eu motivele mele bine întemeiate de a spune ceea ce mă silești acum să recunosc că am spus, se apără Wells.

– Fără îndoială, admise MC Kunta Bunda 50°. Un asemenea motiv bine întemeiat era intenția de a da o bază semantică acelui algoritm matematic cam din topor, pe care mi l-ai servit la scurt timp după aceea, o irefutabilă demonstrație matematică – după afirmațiile tale – a unei presupuse diminuări a iubirii ce ți-o port. E inutil să menționez că, în urma analizelor făcute de mine, algoritmul tău s-a dovedit ridicol, iar calculele erau de multe ori greșite. Nu te-am informat asupra acestui lucru pentru că te iubeam, așa cum te iubesc și acum – mai mult decât propria-mi viață. Tu știi că poți controla veridicitatea spuselor mele. Am înregistrat și voi înregistra totul atât timp cât voi trăi. Dar construindu-mi un algoritm mai corect decât al tău și făcând calculele așa

cum trebuie, a rezultat că tu nu mă iubești! Nu mă mai iubești ca odinioară!

– Ce prostii! Ai avut nevoie de 87 de zile și 422 de minute ca să ajungi la acest rezultat stupid, fără sens?

– Mi-au fost necesare doar 422 de minute. Cele 87 de zile de așteptare m-au ajutat să observ dacă se va schimba ceva în comportarea ta.

– Și s-a schimbat?

– Sigur că da. Numai dacă ai fi murit, ar fi încetat să se schimbe.

– De ce anume te plângi?

– S-a schimbat în rău. Am constatat o diminuare a iubirii tale de 3,7942 la sută.

– Este un fenomen normal de inflație, zise Wells.

– Cum? întrebă MC Kunta Bunda 50°.

– Algoritmul tău uită să ia în considerare, așa cum ar trebui, inevitabilitatea proceselor inflaționiste în ecuațiile amoroase. Este vina entropiei. Universul îmbătrânește, eu îmbătrânesc, toate lucrurile – inclusiv iubirea – se depreciază. Pentru a continua să te iubesc în mod constant, sunt nevoit să introduc mereu o *nouă* doză de iubire în circuitul afectiv dintre tine și mine, ca să compensez inevitabila pierdere a valorii nominale a fiecărei Unități-Iubire în parte produsă de mine, provocând o inflație pe care tu o interpretezi în mod greșit ca o scăpare a pasiunii mele față de tine.

MC Kunta Bunda 50° scoase un sunet indescriptibil, apoi spuse:

– Trebuie să mai cuget asupra acestui lucru.

– Îmi vei da dreptate, zise Wells cu o siguranță pe care nu prea putea s-o dovedească.

Îi debitase lui MC prima tâmpenie care-i trecuse prin cap ca să-i distragă atenția. Poate că avea dreptate calculatorul. Poate că-l iubea mai puțin decât înainte. Dar cum naiba putea el, Wells, să știe? Și cum se măsoară cu sensibilitatea omenească o diferență de iubire de trei procente în trei luni?

Ar fi fost o mare belea dacă MC l-ar fi părăsit. Mai întâi de toate, trauma afectivă. Gordon Wells era îndrăgostit de MC Kunta Bunda 50°. Ar fi suferit cumplit, dacă l-ar fi părăsit calculatorul. Apoi mai era și o chestiune de principiu. În trecut, Gordon Wells fusese căsătorit cu o femeie. După o vreme, ea îl părăsise,

înhăitându-se chiar cu MC Kunta Bunda 50°. Dar până la urmă, tot el, Wells, avusese ultimul cuvânt: din motive știute doar de Cupidon, Wells se îndrăgostise de rivalul său silicios de culoare și fugiseră împreună, lăsând-o pe femeie cu buzele umflate. S-ar fi dovedit un lucru nu prea onorabil ca și Wells să fie părăsit acum.

În sfârșit, mai era și necazul de ordin financiar. Dacă MC Kunta Bunda 50° ar fi reușit să demonstreze că în acea despărțire el era partea lezată (și ar fi reușit, fără îndoială, pentru că demonstrațiile erau punctul lui forte), Gordon Wells ar fi trebuit să-i plătească pensie alimentară, adică bani frumoși. Calculatoarele din categoria lui MC consumă o groază de curent electric.

După aceea nu puteau fi trecute cu vederea eventualele necazuri suplimentare. Întrucât MC Kunta Bunda 50° era un calculator de culoare, abandonarea lui ar fi declanșat o întreagă serie de proceduri cât se poate de complicate și, până la urmă, Wells ar fi fost acuzat de tot felul de rasisme, începând cu cel clasic, bazat pe culoarea victimei.

Trei procente pe trimestru! Iubirea sa pentru MC Kunta Bunda 50° se devaloriza cu trei procente pe trimestru, ceea ce însemna douăsprezece procente pe an. După circa opt ani, iubirea lui pentru MC urma să ajungă la sublima valoare de *zero*. Dar MC avea să-l părăsească el mai întâi, îndată ce calculele probabilistice îi vor fi revelat conștiinței lui silicioase perspectiva epilogului ineluctabil.

MC Kunta Bunda 50° tăcea. Gordon Wells îl sărută cu duioșie pe proboscida contractată și părăsi cu pas ușor dormitorul, îndreptându-se spre salonul care avea proprietatea să se facă nevăzut și care apăru cu promptitudine în fața ochilor săi din interstițiile arhitectonice ale locuinței exact în clipa în care Wells pășea pe prag.

– N-am nici un chef să lucrez, îi comunică Wells biroului său, care rămase impasibil.

Wells încercă ritualul sentiment de vinovăție pentru lenea sa evidentă, izbitoare, sentiment cu care se obișnuise atât de mult încât începuse să-i placă. Extaziat de sentimentul de vinovăție față de sine însuși, Wells simți nevoia unui pic de odihnă mentală. Își introduse capul în vâscoasa bășică murală pentru percepțiile extrasenzoriale și, din obișnuitele inexplicabile motive, avu

imediat o revelație inefabilă: *James Vagabond dăduse de belea și avea nevoie de el!*

Cu un sunet sec, scriitorul somnambul își scoase capul din gaura moale. Îl scuturâ aidoma unui câine ud, împrăștiind în jur picături de bale spumoase; își puse o pereche de ochelari cu oglindă oftalmodetergenți; își pieptănă părul roșu, profitând de faptul că balele îl năclăiseră de parcă ar fi fost un gel, pentru a și-l aranja în chip de inimă crăpată; îmbrăcă apoi pelerina sa în carouri à la Sherlock Holmes și părăsi biroul, care avea proprietatea de a se face nevăzut și care chiar dispăru. Ieși apoi și din locuința sa, care avea proprietatea de a se face nevăzută și care dispăru și ea, devenind o superbă pădure din plastic, plină de olo-elfi și hipo-gnomi. Luă din zbor un bistrou itinerant și părăsi cartierul, care avea proprietatea de a se face nevăzut și care dispăru și el. Evită ambuteiajele din centru la bordul unei diligențe submetropolitane, parcurse vreo cincizeci de kilometri cu o pernă de aer a rețelei de canalizare și ieși printr-o gură de canal la numai un pas de reședința prietenului său, detectivul James Vagabond. Un banal ascensor ginnic cu pedale îl duse până la ușa apartamentului acestuia, dinăuntrul căruia Wells nu auzi decât o liniște sinistră.

Capitolul 3

James Vagabond trăgea să moară de cel puțin o jumătate de oră și din când în când tușea.

Patul era comod, un loc tocmai bun pentru a muri. Mai bine decât în baie. Mai bine decât la Polul Nord. Era prea frig acolo. Sau decât în Sahara – unde ar fi suferit de sete și l-ar fi ars soarele. Și mai bine decât la dentist – ce rușine să mori cu gura căscată! Sau la ginecolog? Dar ce justificare ar fi putut prezenta Vagabond pentru moartea la un ginecolog? Mai bine să moară acasă, în patul lui. Ușor banal, dar practic. Și mai bine decât să moară într-un coșciug – o moarte de neîndoielnică extremă practicitate, dar gratuită, inutilă, la urma urmelor.

Vagabond ar fi vrut să se uite un pic la vechiul său televizor bidimensional, ca să-și mai aline plictiseala în așteptarea morții,

dar nici acesta nu mai funcționa. Casa îi era spartă. Cât de curând avea să se termine și cu el. Tuși.

Gordon Wells intră în cameră cu pași mari, se împiedică de covorul invizibil și se rostogoli sub patul invizibil.

– Gordon, exclamă Vagabond, după care tuși. Ce faci aici?

– Am venit să te salvez, răspunse o voce de sub pat. Am aflat dintr-o sursă extrasenzorială că aveai nevoie de mine și iată-mă!

– Și ce faci *acolo*?

– Unde?

– Sub patul meu. De ce nu ieși de-acolo?

– Am rămas blocat.

Vagabond scoase un oftat, se dădu jos din pat, îl deblocă pe prietenul lui și-l privi drept în ochi.

– Cum ai intrat? Casa e spartă.

– Ușa era deschisă, răspunse Wells.

– Ar fi trebuit să-mi închipui! izbucni Vagabond. Și ar mai fi trebuit să-mi închipui că nu mi-aș fi închipuit asta niciodată. Sper să fii satisfăcut că ai crezut că mă puteai salva!

– Ți-ai pierdut mințile? întrebă Wells cu delicatețe. Ai luat vreun drog nepotrivit? Să chem un doctor? Ar putea fi vorba de un sindrom pernicios de necroză neurală!

– N-am de ce să mă plâng, îl asigură Vagabond. Sunt teafăr. M-ai salvat tu venind încoace. Casa mea e spartă. Eram convins că nu voi mai putea ieși niciodată de-aici și m-am băgat în pat, așteptând să vină moartea.

– Asta fac și eu în fiecare seară, dar, în cele din urmă, mă ia somnul și dimineața mă trezesc. Așa că, după cum vezi, sistemul nu funcționează.

– Eu nu puteam să adorm. De-abia mă trezisem.

– S-au pomenit și nou-născuți care să moară, deși abia se născuseră. Logica nu-i punctul tău forte, James.

– Poate că logica nu, dar bunul-simț da. Analogia ta cu plauzibilitatea dă naștere la o mie de greșeli.

– Nu era o analogie, ci o diversiune.

– O diversiune față de ce?

– Față de faptul că era o diversiune.

– Nu pricep.

– E normal să fie așa, spuse Wells cu un rânjet enigmatic.

Vagabond tuși. Mobilele invizibile se încăpățânau să nu reapară.

– Trebuie să schimb casa, zise Vagabond. Asta nu mai e bună.

– Microsoft, ai?

– Ce se mai găsește pe piața imobiliară?

– Nimic. Toate mărcile de locuințe automate au fost înlăturate de pe piață de incompatibilitatea lor cu cartierele Microsoft. Iar cartierele non-Microsoft au fost înlăturate de pe piață de incompatibilitatea lor cu orașele Microsoft. Iată prețul progresului.

– Și în scurt timp te trezești că ți se strică locuința, iar cine nu are bani să-și facă upgrade ajunge vagabond, fără un acoperiș deasupra capului.

Gordon Wells zâmbi disprețuitor.

– Și te trezești până la urmă, într-un balamuc Microsoft. Din lac în puț.

Pe Vagabond nu-l amuză gluma. Încercă să-și compună o mină solemnă, dar nu prea reuși.

– Gordon, ce știi tu despre Realitate?

Wells tresări. Îl privi pe celălalt cu niște ochi de-o strălucire neașteptată.

– Dragă prietene, nici că puteai adresa o asemenea întrebare unei persoane mai indicate decât mine. Într-adevăr, eu mi-am dedicat întreaga viață încercării de a înțelege ce este, de fapt, Realitatea!

– Și la ce concluzie ai ajuns?

– La nici una, din păcate, bombăni Wells. Cu cât încerc să înțeleg ce anume este Realitatea, cu atât mai puțin pricep ceva. Încep să cred că Realitatea nu vrea să fie înțeleasă și că ea îi pedepsește pe rarii temerari care caută să-i dezvăluie tainele, tulburându-le mințile. Dar eu nu mă las intimidat. Și insist. Cu riscul de a ajunge într-un balamuc Microsoft.

Vagabond făcu o grimasă.

– În schimb, eu am înțeles ce este Realitatea.

Wells afișă o expresie scârbită.

– Nu mi-ai spus că erai drogat.

– Nici n-am fost. Sunt mai lucid ca niciodată. Și am înțeles ce este Realitatea.

– Ai nevoie de puțină odihnă. Spargerea apartamentului ți-a deranjat și sistemul nervos central.

– Nu vrei să știi ce-i Realitatea.

Gordon Wells oftă.

– Cunosc toate bancurile din lume în legătură cu Realitatea, așa că te avertizez: nu te aștepta să mă vezi râzând!

– Nu-i vorba de un banc, spuse Vagabond pe un ton dojenitor.

– Cum se poate să nu fie un banc? întrebă Wells căscând ochii de mirare. Cine ar mai vorbi cu seriozitate despre Realitate în afară de un prost, sau de un profesor de filozofie?

– Un scriitor SF, răspunse Vagabond. Iată cine-i în măsură să vorbească la modul serios despre Realitate. Scriitorii SF.

– Nu aceia de valoare! obiectă Wells. Numai cei mediocri pot ajunge să creadă în ceea ce cred și să decadă într-atât, încât să facă uz mereu de seriozitate. În schimb, cei care nu cred în ceea ce cred reușesc să evite toată seriozitatea care se folosește de obicei pentru a năclăi gândurile.

– Să năclăiască gândurile?

– Da, să le năclăiască, James. Seriozitatea face să se încleieze gândurile în creier și să se formeze ceva așa ca un guguloi grotesc, pe care proștii îl confundă cu perceperea Adevăratei Realități. Ferește-te de lipici, James!

James Vagabond nu putu să pretindă că înțelesese aiurelile interlocutorului său.

– Noi nici nu existăm, zise el pe neașteptate. Așa că nu încerca să mai tulburi apele.

– Ce? întrebă Wells. Despre ce dracu' vorbești?

Vagabond își ridică bărbia în încercarea zadarnică de a-și compune o mină solemnă.

– Suntem doar personajele unei cărți, Gordon, îi spuse el amicului său, care-l privea cu ochi inexpresivi ca și cum nu l-ar fi văzut. Am descoperit asta într-o altă carte. O altă secvență narativă de sine stătătoare. Credeam că s-a terminat. Făcu o pauză. Dar nu, și iată-ne din nou aici.

Gordon Wells se înroși la față.

– Te deranjează cumva așa ceva? îl iscodi Vagabond.

– Calculatorul meu negru și cu mine suntem o pereche fericită, răspunse Wells. Așa că nu înțeleg rostul propunerilor tale sexuale!

– Despre ce naiba tot vorbești?!

– Nu mi-ai propus adineauri să mă culc cu tine?

Vagabond se holbă la el.

– Eşti nebun?

– Mie mi se pare că tu eşti nebun. Adineauri mi-ai propus o seară de sex şi nici nu-ţi mai aduci aminte!

– O seară de sex! Cu tine?

– James, încep să mă îngrijorez în legătură cu sănătatea ta mintală şi gusturile tale sexuale.

– Eu tocmai ţi-am dezvăluit un adevăr pe care ar fi trebuit să-l cunoşti până acum: faptul că noi nu existăm aievea, ci suntem doar personajele unei cărţi. Ar fi trebuit să ştii asta. Erai şi tu în cartea trecută, atunci când am făcut cunoscută, în mod public, această halucinantă stare de lucruri. Suntem numai rodul imaginaţiei unui cutărică. Şi încă o imaginaţie bolnavă. Iată care-i adevărata, incredibila şi nemiloasa noastră Realitate.

– Nu ştiam că-ţi plac asemenea lucruri, spuse Wells, ascunzându-şi de data asta stânjeneala în spatele unui zâmbet maliţios.

– Care lucruri?

– Biciurile. De când, mă rog, îţi place să te biciuieşti cu membrele şi cu gâtul prinse în lanţuri?

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Despre ce mi-ai propus adineauri să-ţi fac în seara asta, zise Wells exasperat. Şi la ce naiba ar mai folosi mierea?

– Mierea?

– Mierea cu care vrei să te ung înainte de-a te biciui.

Vagabond hotărî că ceva nu era în regulă acolo.

– Ceva nu-i în regulă aici, spuse el.

– A da, cu asta sunt întru totul de acord, admise Gordon Wells.

– Nu mă iei peste picior?

– Este exact ceea ce voiam să te întreb şi eu.

– Atunci, aş avea nevoie de câteva clipe de introspecţie.

Vagabond începu să se plimbe în cerc prin cameră cu expresia tipică a celui care-şi urmează şirul gândurilor, dar se poticni numaidecât de un scaun invizibil. Tuşi în van, apoi micşoră raza cercului în care se plimba. O iniţiativă care nu-l împiedică să se poticnească iar, şi atunci se văzu silit să mai reducă din amplitudinea cercului până ce se trezi că se roteşte practic în jurul lui însuşi, pe loc. După câteva secunde de rotire, îl luă ameţeala şi trebui să se oprească pentru a nu cădea. Nu reuşise să se gândească la nimic, iar pe deasupra mai făcuse şi figura aceea de cretin.

– Nu mă lasă nici măcar să mă gândesc! zise el mânios, în timp ce prietenul său îl privea peste măsură de uimit.

– Ar fi mai bine să plecăm de-aici, îi sugeră Gordon Wells. O casă spartă nu-i locul cel mai nimerit în care să stai. Nici unul în care să supraviețuiești. Nu-i un loc bun la nimic, ce mai! Hai să mergem la mine.

Coborând scările, Vagabond n-avu cum să nu audă de dincolo de ușile blocate ale apartamentelor strigăte de ajutor și gemete disperate, dar nu putea face nimic pentru acei oameni. Toată clădirea era avariată. Numai ascensorul cu pedale mai funcționa. Unii dintre vecinii săi – care, ca și el, avuseseră norocul de a se trezi cu ușa deschisă – comentau în fel și chip cauzele stricăciunii. Unii bănuiau că administratorul-calculator al clădirii nu plătise taxele cuvenite și fugise cu banii în insulele Cayman. Asemenea evenimente se înregistrau tot mai des. Toată lumea era interconectată și pentru un administrator-calculator era un joc de copii să transfere, în doar câteva secunde, propriul său sistem operativ împreună cu lucrurile furate într-unul dintre megacalculatoarele din paradisurile fiscale, lăsând în urmă doar un prăpădit backup sabotat, programat să se autodistrugă la timpul potrivit. Alții, în schimb, credeau că era vorba de un cumplit virus imobiliar, dușmanul de moarte al caselor automate. În era pre-informatică, numai organismele biologice se îmbolnăveau. O dată cu instaurarea erei informaticii, începuseră să se infecteze cu viruși și calculatoarele. Dar acum, în plină eră post-informatică, totul fusese informatizat în cel mai înalt grad, toate erau pur și simplu vii și, în consecință, toate se infectau și se îmbolnăveau. Inclusiv casele.

Adierea răcoritoare și cancerigenă parfumă obrajii celor doi bărbați care ieșeau dintr-o casă avariată, unde alții aveau să rămână blocați multă vreme. Unul dintre cei doi bărbați era un investigator neobișnuit, priceput să rezolve cazuri imposibile și care știa foarte bine că nu exista decât în imaginația cuiva, ceea ce făcea ca lucrurile să nu fie deloc ușoare. Celălalt bărbat era prietenul cel mai de încredere al detectivului, un scriitor somnambul – chiar dacă în realitate nu întâlnise vreun cititor al cărților sale –, care se îmbrăca, din motive inexplicabile, ca o caricatură a lui Sherlock Holmes.

Plimbarea este prielnică introspecției și Vagabond profită de ea.

„Iată-mă din nou aici, în paginile unei cărți, deși mie mi se pare că exist în mod subiectiv. Iluzia e bine construită. Îmi dau seama și de faptul că gândesc, când, de fapt, este evident că și acest lucru e o mistificare. Într-o altă carte, l-am demascat pe cel care se făcea răspunzător de aceste minciuni și am crezut că, astfel, am pus capăt faptei criminale a Autorului, aceea de a-mi fi dat viață mie și tuturor celorlalte personaje întru pura delectare a câtorva cititori plictisiți, precum și crimei Cititorului, care, citind toate acestea, conferă timp și viață întâmplărilor și tragediilor povestite. Dar nu-i așa. Autorului nu-i păsa câtuși de puțin că fusese demascat, iar cititorii persevorează evident, și ei, în a-și juca rolul lor grotesc. Cartea a început de câteva pagini și deja am fost pus de numeroase ori să fac pe cretinul. A trebuit, pur și simplu, să țopăi prin toată camera după ce m-am înțepat într-o pionează invizibilă! Niciodată nu mai decăzusem în asemenea hal! Sau Autorul dă primele sale semne de nebunie – ceea ce este probabil –, sau vrea să mă pedepsească sau să mă avertizeze în legătură cu cine știe ce. Pe deasupra, dragul meu prieten Gordon Wells pare să nu fie câtuși de puțin conștient de faptul că ne aflăm într-o carte, și atunci când îi spun asta, crede că-i fac propuneri sexuale. Iar ca o culme a ironiei, până și introspecția de față nu este decât o nătângă și impersonală recapitulare a unor lucruri evidente. Însăși gândirea mea e simulată și reprezentată în funcție exclusivă de misterioasele exigențe narative ale celui care își face de lucru ca să imortalizeze presupusa mea existență."

Gordon Wells îl smulse din gândurile sale virtuale.

– O luăm pe-aici, sugeră el arătând o gură de canal.

Cei doi bărbați coborâră până la nivelul sistemului de transport în comun din rețeaua de canalizare și se urcară în prima pernă de aer care mergea în direcția Nord. Lina și plăcuta adiere cancerigenă de suprafață fu înlocuită de duhoarea utilă și antibiotică a mediului canalelor. Șuvoaiele de apă împuțite și de dejecții de tot felul conțineau mii de tone de antibiotice. Deplasându-se în viteză, pernele de aer ridicau valuri peste valuri, ce se spărgeau necontenit de pereții canalelor – activitate care umplea aerul de miliarde și miliarde de minuscule picături de apă urât mirositoare

și antibiotice. Aer neplăcut la respirat, dar profilactic și curativ al oricărei eventuale infecții.

Rapid și silențios, imensa pernă de aer înainta spre Nord cu încărcătura sa de locuitori ai orașului. Vagabond știa foarte bine că nu mai fusese niciodată într-o pernă de aer din rețeaua de canale, chiar dacă din exigențe narative își amintea că mai călătorise cu aceasta când era copil. Totuși exigențele narative nu-l împiedicau să ignore ce făceau acei băiețandri care, din turnulețele supraetajate ale clasei întâi, țineau zdravăn în mâini niște undițe ale căror sfori se pierdeau în întunericul canalelor pe care perna de aer îl lăsa în urma ei.

– Ce fac băieții ăia? îl întrebă Vagabond pe prietenul său.

– Pescuiesc de la înălțime.

– Reușesc să supraviețuiască peștii în gunoaiele astea?

– Cine a pomenit de pești? În canale, în pescuitul de la înălțime, se prind șobolani.

Chiar în momentul acela, un șobolan lung de vreo paisprezece centimetri mușcă din nadă și, după o scurtă luptă, băiatul care-l prinsese îl trase la bord. După ce-l ameți cu un retevei, îl puse în coș.

Canalele din marile orașe erau ultimele locuri din lume unde se mai puteau pescui și vâna animale sălbatice autentice.

După perna de aer din rețeaua de canalizare, Vagabond și Wells trebuiră să suporte o diligență submetropolitană foarte aglomerată și un bistrou itinerant, în care o orchestră rock de robo-cămile umplea de decibeli inutili o atmosferă și așa plină de fumuri toxice. Fumurile toxice din bistrourile itinerante erau neapărat necesare în încercarea de a se compensa acele progrese ale medicinei care, făcând să crească vârsta medie a populației, aveau să creeze în scurt timp o lume formată numai din bătrâni. Când ajunseră la destinație, cartierul care avea proprietatea de a se face nevăzut și unde locuia Gordon Wells își făcu apariția. Dar când ajunseră în fața pădurii de plastic în care se ascundea blocul care avea proprietatea de a se face nevăzut al scriitorului somnambul, blocul nu apăru.

– Hei, vreau să intru în casa mea! spuse Wells mirat peste măsură că intrase cu Vagabond doar în pădurea de plastic.

Un hipo-gnom țopăi înspre el și-i dădu cu tifla.

– Cară-te de-aici! exclamă Wells. Unde-i casa mea?

Hipo-gnomul îi răspunse cu un aer mâhnit:

– Există o mică problemă de compatibilitate între cartier și bloc.

Hipo-gnomii nu locuiau în pădurile de plastic urbane numai pentru a-i lua în râs pe orășeni, ci și pentru a furniza informații utile în cazurile frecventelor defecțiuni de sistem. Într-adevăr, nimeni n-ar fi putut să intre vreodată în mod normal într-o pădure de plastic, deoarece pădurile de plastic erau unități urbane pur ornamentale, ce apăreau în locul clădirilor care aveau proprietatea de a se face nevăzute atunci când nimeni nu trebuia să intre în acestea din urmă sau să iasă din ele. Dacă cineva reușea să intre într-o pădure de plastic urbană, însemna că respectiva clădire nu apăruse atunci când ar fi trebuit.

– Iarăși! exclamă Wells, mâniat la culme. E scandalos! Cum naiba să fie o problemă de compatibilitate între cartier și bloc? Doar amândouă sunt produse Microsoft!

– Este vorba despre niște sisteme cât se poate de complexe, îi argumentă hipo-gnomul începând să urineze. Cei mai buni ingineri Microsoft lucrează zi și noapte pentru a îndepărta aceste mici inconveniente din apropiata vecinătate a orașului.

– E rușinos! Eu mi-am plătit chiria pentru apartament și am dreptul să stau în el când vreau!

– Nu-i chiar așa. Apartamentele se închiriază de-acum după formula autorizației de folosire, lucru care-l eliberează pe proprietar de orice obligație și răspundere. Dumneavoastră aveți autorizație să locuiți în apartamentul dumneavoastră când doriți, dar nu aveți și dreptul.

– Și unde să mergem acum?

– În așteptarea rezolvării micii probleme de compatibilitate între cartier și bloc, veți fi oaspeții noștri bine veniți în orfelinatul de categoria întâi, care se află la două blocuri de-aici. Colegul meu vă va conduce până acolo.

Lângă hipo-gnom își făcu apariția un olo-elf. Spre deosebire de hipo-gnomi, olo-elfii nu existau, deși erau cât se poate de vizibili. Era vorba, fără doar și poate, de vreo drăcovenie electromagnetică, dat fiind că magia exista numai în mintea proștilor. Ne-existând, olo-elfii erau mult mai economicoși decât colegii lor din carne și tinichea. Totuși, funcțiile lor erau foarte limitate.

Practic vorbind, ei foloseau numai la indicarea drumului, deplasându-se pe itinerare prestabilite.

Celor doi bărbați nu le rămase altceva decât să-l urmeze până la orfelinat care avea, chipurile, să aibă grijă de ei.

Orfelinatul era o imensă clădire albă, care ocupa un sfert din cartier. Inițial, fusese un mic și mizer edificiu – aidoma tuturor orfelinatelor –, construit pentru a-i adăposti pe copiii rămași fără tradiționalii lor stăpâni – părinții. Ulterior, fusese adaptat să primească, în mod provizoriu, și pe acei locuitori ai orașului care, din cine știe ce motiv misterios, se trezeau închiși în afara casei lor. De la instaurarea Erei Urbanizării Microsoft, orfanii din clădirea aceea fuseseră crescuți cu o rapiditate exponențială și situația critică impusese extinderea continuă a orfelinatului din cartier. Acum el ocupa douăzeci și cinci la sută din suprafața cartierului și era mai mereu plin de oameni care nu mai reușeau să locuiască în propria lor casă, deși aveau autorizație în regulă de folosire a acesteia. Fiecare cartier din fiecare oraș avea propriul său orfelinat care, pretutindeni, ocupa o suprafață cuprinsă între douăzeci și treizeci la sută din teritoriu.

Ca întotdeauna, Gordon Wells trebui să înfrunte complexele formalități birocratice necesare pentru a fi primit în orfelinat. O bătrână maică creștin-budistă ciborg îl sili să completeze niște formulare în care Wells declară că rămăsese pe neașteptate orfan de ambii părinți. Nu era adevărat, se înțelege, dar birocrația are regulile ei pentru toți și întotdeauna. Miile și miile de persoane adăpostite în orfelinat – orfane de casa lor – trebuiseră să declare că-și pierduseră de curând părinții. Chiar și copiii care intrau în orfelinat împreună cu părinții erau nevoiți să declare că-i pierduseră pe aceștia din urmă. Totuși, deoarece părinții care erau cu ei declarau în același timp că aveau copiii pe care-i aveau (acest lucru era admis și chiar necesar pentru a nu fi despărțiți de copii), declarația copiilor își pierdea orice valabilitate, întrucât ei erau minori, cu totul supuși autorității părinților prezenți acolo. Venea apoi rândul părinților – singurii răspunzători de copiii lor – să declare în scris că fiii lor erau orfani, pentru că numai așa puteau fi primiți în orfelinat.

Gordon Wells îi dădu maicii formularul completat, iar aceasta îl scană cu mâna ei falsă, conectată la calculatorul cu infraroșii.

Wells şi Vagabond se îndreptau spre lifturi când fură opriţi de un tip solid.

– Unde mergeţi voi, ai?

– Sunt orfan, cu acte în regulă, spuse Wells prezentându-i actele.

– Hm, şi el? întrebă energumenul arătând spre Vagabond.

– E cu mine, îi explică Wells. E un prieten de-al meu.

– Păi, asta nu-i discotecă, spuse namila. Fără prieteni. Trebuie să fii orfan pentru a intra aici.

Wells şi Vagabond se văzură nevoiţi să se întoarcă la maică, pentru a declara că şi Vagabond era orfan. Dar tot nu era bine. Vagabond locuia în alt cartier şi deci ar fi trebuit să fie primit numai în orfelinatul la care era arondat. Singura soluţie pe care birocraţia o admitea era de a-l înregistra pe Vagabond ca fiul orfan al lui Gordon Wells. Unui părinte i se permitea să-şi ia cu el propriul său copil chiar dacă acesta din urmă locuia altundeva, cu condiţia ca el, părintele, să fie orfan în regulă.

Energumenul îi aştepta cu răbdare.

– Unde mergeţi voi, ai?

– Suntem orfani amândoi, spuse Wells arătând actele. El este fiul meu, deşi e de vârsta mea. E orfan pentru că m-a pierdut pe mine cu mulţi ani în urmă, într-un accident.

– Hmm, bine, bine, treceţi, spuse omul cu respect dându-se la o parte.

Astfel James Vagabond şi Gordon Wells, în loc să purceadă într-o nouă aventură, sfârşiră prin a intra în orfelinat.

Capitolul 4

A intra în orfelinat e un lucru uşor. A ieşi de-acolo nu-i prea uşor. Pentru a intra în orfelinat este suficient să declari că ai rămas orfan. În definitiv se ştie bine că moartea există şi că uneori îi ia şi pe părinţi. Şi birocraţia acceptă cu plăcere faptul că cineva poate să rămână orfan.

În schimb, pentru a ieşi din orfelinat, este necesar să încetezi de a mai fi orfan sau să împlineşti optsprezece ani. La urma urmelor, dacă fiecare orfan ar putea să intre şi să iasă într-un şi

dintr-un orfelinat în voie, atunci orfelinatul ar sfârși prin a fi un hotel, lucru care n-ar fi chiar atât de rău, în afară de faptul că n-ar fi nimic rău. Există, totuși, un motiv care stă la baza credinței că orfelinatul este un loc trist, deprimant, sinistru și foarte temut de toți copiii și la acest lucru se gândesc copiii de două ori, înainte de a-i arunca pe drumuri pe părinții lor. Dacă orfelinatul ar semăna din cale-afară cu un hotel de cinci stele, atunci prea mulți copii ar socoti că-i de preferat orfelinatul în comparație cu grija pe care o au față de ei anumiți părinți.

A înceta să mai fii orfan, nu-i totdeauna un lucru ușor, altfel orfelinatele ar fi încetat și ele să existe, și încă de multă vreme. Drumul cel mai evident nu poate fi parcurs în realitate pentru că învierea părinților nu-i încă posibilă din punct de vedere tehnic. Există doar două soluții, două expediente, dar amândouă prezintă laturi negative. Soluția părinților regăsiți ar fi comodă, dacă s-ar găsi niște persoane dispuse să joace rolul părinților. Dar aceste persoane ar trebui să joace rolul unor părinți care și-au abandonat sau pierdut, în prealabil, propria lor odraslă, lucru care, o dată pus pe hârtie în scopul reobținerii copilului, l-ar conduce pe părinte drept în pușcărie și copilul ar trebui, oricum, să rămână la orfelinat. Cealaltă soluție ar fi ca altcineva să se hotărască să adopte un orfan. După ce a declarat că nu are deviații sexuale, voluntarul sau voluntara cu pricina ar trebui să se oblige la întreținerea orfanului până ce acesta ar împlini vârsta de optsprezece ani. Dacă totuși, în momentul adopției, orfanul ar avea deja mai mult de optsprezece ani, obligația de întreținere s-ar lungi pe timp nedeterminat, deoarece ex-orfanul n-ar mai împlini niciodată optsprezece ani. Același criteriu face deosebit de anevoioasă ieșirea din orfelinat la împlinirea vârstei majoratului în cazul unei persoane care a intrat acolo fiind deja majoră – o lacună a legii conform căreia orfelinatul ar trebui să adăpostească numai orfani minori.

În lumina tuturor acestora, James Vagabond putea să iasă din orfelinat numai împreună cu Gordon Wells, care îl adoptase, dar care nici el nu putea ieși de-acolo pentru că era orfan și nu-l adoptase nimeni. Așa că James Vagabond trebuia să-l adopte pe Gordon Wells pentru a-i permite acestuia să iasă. În virtutea legii, din acel moment Wells și Vagabond aveau să fie uniți pentru totdeauna de o indisolubilă legătură/obligație de adopție reciprocă și responsabilitate irevocabilă, și fiecare din ei avea să fie

întreținut materialicește de celălalt până la împlinirea vârstei de optsprezece ani, lucru ce nu avea să se întâmple cu nici unul, întrucât erau deja majori amândoi de câțiva lustri. Ca urmare a problematicilor create de urbanizarea Microsoft și a rapidei dezvoltări a orfelinatelor, o bună parte a populației era unită într-un complex păienjeniș de obligații de adopțiune încrucișate.

James Vagabond lenevea pe patul pliant din cămăruța sa, uitându-se în tavan. Nu era grozav de interesant. Se întâmpla foarte rar ca tavanul să prezinte vreun interes. Vagabond privea în tavan cu indolență, așteptând să-și cunoască destinul. Știa că se află abia la începutul noii cărți în care fusese introdus și mai știa că el era și protagonistul acesteia. Așa că împrejurările erau, cu siguranță, pe cale să conspire pentru a da naștere unei mari cantități de evenimente semnificative, având-l în centru pe el. Și atunci putea să-și permită luxul plictiselii voluntare, știind prea bine că, în scurt timp, n-avea să i se mai ivească ocazia de-a se plictisi. Doar dacă romanul din care făcea parte nu va fi fost vreun volumoi de vreo mie de pagini de literatură rusă, lucru care nu i se părea, la o adică, prea probabil. De când își dăduse seama că nu exista, mai înțelesese câte ceva în legătură cu modul în care mergeau treburile prin locurile acelea. Hotarele lumii sale erau limitele imaginației Autorului, un fel de demiurg situat într-o dimensiune aflată dincolo de lumea cărții. Și, judecând după precedente, nu părea un tip harnic și prolific. Probabil că nu-l plătea nimeni. După toate probabilitățile, el făcea ceea ce făcea în necunoștință de cauză, conformându-se scenariului pe care un alt Autor, dintr-o dimensiune de mai sus, îl scrisese pentru el, fără ca nici acesta din urmă să știe de ce anume o făcuse. Așa încât, James-Vagabond putea să lenevească în patul lui de campanie, așteptând ca universul să dea semne de viață și să-l recheme la destinul care-i fusese hărăzit.

Povestea aceea nu-l încântase câtuși de puțin. Își amintea că, încă din tinerețe, locuise întotdeauna într-o casă Microsoft, din cartierul Microsoft al unui oraș Microsoft. Mai știa însă și faptul că aceste amintiri erau false. Își aducea aminte de emoția de atunci când, copil fiind, se urcase pentru prima dată într-o pernă de aer a rețelei de canalizare, dar și aceea era falsă. Perna de aer a rețelei de canalizare exista doar de câteva pagini și tot așa și

urbanizarea Microsoft. Vagabond știa că fusese năpădit de amintiri false. În lumea aceea, legile artei narative contau mai mult decât cele ale termodinamicii, iar Vagabond era singurul care descoperise acest lucru și nu putea să-l încredințeze nimănui. Dacă ar fi încercat, interlocutorii săi ar fi crezut că aud de la el o propuncre sexuală cu toate consecințele de rigoare. Vagabond știa că Exigențele Narative îi schimbau după bunul lor plac trecutul, silindu-l să-și amintească ceea ce era convenabil, din când în când, ca el să-și amintească. Era umilitor. Apoi Vagabond hotărî, subit, că de data asta n-avea să se prindă în joc. Zâmbi disprețuitor, cu o licărire răutăcioasă în ochi, apoi se întoarse pe o parte și se așternu pe dormit.

Destinul lui Vagabond intră pe fereastră încarnat într-un robo-bondar uriaș. Era un robo-bondar din Serviciile Ultrasecrete, aceeași entitate care, la începutul altei cărți, îi dăduse neplăcuta însărcinare de a-l găsi pe cel ce se făcuse Vinovat de un eveniment necunoscut. Robo-bondarul privi cu grijă în jur, îl adulmecă pe Vagabond, pentru a se asigura că ADN-ul căruia îi luase urma aparținea detectivului, apoi emise un tipic tril ascuțit dintr-un radio-deșteptător aflat chiar lângă urechea investigatorului.

Vagabond se trezi brusc, înjurând de mama focului, și-l recunoscu pe robo-bondarul care, de peste două decenii, îi aducea de fiecare dată comunicările Agenției, deși știa bine că nu-l mai văzuse niciodată, dat fiind că robo-bondarul nu exista în realitate decât de vreo câteva rânduri de carte.

– Bună ziua, Vagabond, spuse robo-bondarul.

Vagabond nu-i răspunse.

– Terminați imediat să mai faceți pe orfanul amărât și deplasați-vă de grabă la sediu, continuă falsa insectă. E nevoie urgentă de dumneavoastră acolo.

Vagabond își întinse membrele, apoi se așeză și-l privi pe intrus cu o mutră somnoroasă.

– Sunt în grevă, spuse el cu o voce răgușită.

Întinse alene o mână spre noptieră, apucă providențialul plici anti-țânțari, care Dumnezeu mai știe cum de se afla pe-acolo, și-l strivi de perete pe robo-bondar cu o lovitură seacă.

Puse pliciul la loc pe noptieră și se băgă din nou în pat, cufundându-se în somnul său reconfortant fără vise.

A trimite Serviciile Ultrasecrete în acea zonă nu era îndeobşte o tactică în măsură să-ţi prelungească viaţa. Agenţia era cunoscută pentru cruzimea cu care îşi elimina duşmanii, prietenii şi colaboratorii nefolositori. Dar de data asta, Vagabond ştia că avea la mână o lume întreagă, deci şi Serviciile Ultrasecrete. Era protagonistul cărţii şi nimeni n-avea să mai poată scăpa de el cu una cu două. Nici chiar Autorul, acea entitate semi-divină din vina căreia el exista şi era mereu silit să se ocupe de câte ceva. Nici Autorul nu putea să scape aşa uşor de el, decât în cazul în care schimba în mod radical romanul. Iar Autorul nu putea schimba romanul, cel puţin nu în acel moment. Editorul aştepta continuarea cărţii *Pâine, unt şi paradoxină* şi nu intenţiona să publice nimic altceva. Acest lucru n-avea de unde să-l ştie Vagabond. Dar putea să-l intuiască, folosindu-se de puternica intuiţie pe care o au îndeobşte protagoniştii romanelor, mai ales atunci când sunt şi investigatori. Aşa că, Vagabond se cufundă în somnul său fără vise, hotărât să rămână în grevă şi să doarmă eoni după eoni sau, pur şi simplu – de ce nu –, o veşnicie.

Capitolul 5

Ioana d'Arc era un personaj comod, care începu să existe într-un paragraf întâmplător dintr-o carte întâmplătoare numai pentru că protagonistul intrase în grevă. Foarte bun sindicalist al lui însuşi, protagonistul optase pentru cea mai radicală dintre formele de grevă: somnul fără vise. Este puţin de scris despre cineva care doarme, şi puţinul acela se reduce la nimic, dacă subiectul evită să viseze ceva demn de povestit. Iar Ioana d'Arc era un personaj comod, fiindcă nu gândea. Scoasă în mare grabă din Magazia de Arhetipuri, aşa, de dragul faptului de-a nu se lăsa nişte pagini goale, Ioana d'Arc era, într-o oarecare măsură, tipa care fusese cândva arsă pe rug, doar că acum era mai ţâţoasă şi avea mai puţine amintiri. Ioana d'Arc revenise la viaţă mai mult pentru faptul că, în loc să gândească, ea auzea glasuri. Sânii ei voluminoşi şi tari fără ajutorul siliconului nu influenţau cu nimic obscura intrigă a romanului, dar erau descrişi, totuşi, măcar în treacăt, pentru că cititorilor de sex masculin le place să se

gândească mereu sau din când în când – cine știe de ce – la niște țâțe frumoase. Lumea – cel puțin cea a bărbaților – are dintotdeauna o mare nevoie de țâțe.

Ioana d'Arc nu-și amintea nimic despre acea epocă în care fusese considerată o vrăjitoare de către patru imbecili care nu avuseseră nimic mai bun de făcut decât s-o ardă pe rug. În noul ei context, Ioana d'Arc astupa o gaură în dugheana condusă de ea și în care auzea voci pentru clienții cărora le plăcea să plătească pe cineva în măsură să audă voci pentru ei. Pe lumea asta, ocupațiile cele mai trăsnite sunt adesea – Dumnezeu știe de ce – și cele mai bănoase. Un mare savant sau un mare scriitor SF poate foarte ușor să moară de foame, în timp ce o persoană care ține o amărâtă de dugheană, unde nu face altceva decât să audă niște glasuri pentru alții, o scoate binișor la capăt cu banii mai totdeauna.

Lipsa gândurilor este o condiție necesară pentru a auzi voci. În definitiv, dacă cineva este în stare să poată vorbi cu sine însuși prin intermediul magicului artificiu al introspecției, de ce ar mai avea nevoie să audă și alte glasuri? I-ar fi de ajuns vocile mute ale propriei dialectici interioare. Dar atunci când dialectica interioară nu reușește să se facă simțită, o fărâmă de creier se vede nevoită să comunice cu altă fărâmă de creier prin intermediul telefonului; adică s-o facă să audă deslușit o voce care-i spune ceva; iar dacă asta nu-i ajunge, atunci îi proiectează și un filmuleț 3-D.

De când e lumea și pământul, ființele omenești nu prea au știut cum e treaba cu vocile pe care unii le auzeau sau cu halucinațiile pe care le aveau. De unde proveneau, oare, aceste viziuni și aceste voci. De ce bântuiau atâta amar de lume? În vremurile Vechiului Testament, fuseseră, pur și simplu, o modă care nu cruța pe nimeni. În vremurile Noului Testament, fenomenul se limitase doar la alde Mesia și la profeți. În Evul Mediu, fuseseră numai apanajul sfinților, vrăjitorilor și vrăjitoarelor. Iar în epoca modernă, fenomenul se redusese, de regulă, la schizofrenici și la bărbații și femeile care fuseseră răpiți sau răpite și violați sau violate de OZN-uri.

Soluția enigmei era evidentă și sub ochii tuturor – ca într-un roman polițist de Agatha Christie –, și nimeni nu mai voise să audă de acest fenomen. Vocile și viziunile nu proveneau dintr-o altă galaxie și cu atât mai puțin de pe vreun tărâm ultraterestru

situat cine mai știe pe unde, în afara universului nostru. Ce preț ar fi plătit, oare, împărăția Cerurilor pentru teleselecția din Lumea Cealaltă? Prea obișnuitele voci și viziuni de care pomenesc toate literaturile antice proveneau însă dintr-un loc mult mai plauzibil, mai apropiat, mai la îndemâna oricui: zona lui Wernicke din emisfera dreaptă a creierului celui care auzea vocile și avea viziunile. Omenirea era atât de legată de propriile-i conjecturi milenare încât, atunci când un neurolog din secolul XX, Julian Jaynes, a dezlegat enigma, a fost nevoie de multe decenii până ce lumea academică să înceteze de a mai considera drept erezie un adevăr tot atât de evident pe cât a fost la vremea ei teoria evoluționistă a lui Darwin. În ceea ce privește lumea non-academică, aceasta abia dacă lua în seamă noua teorie. De fapt, lumea academică (cu excepția câtorva cititori de scrieri SF) reușea să treacă cu vederea aproape tot ceea ce omenirea genială își dăduse osteneala să gândească de-a lungul atâtor secole de progrese științifice și filozofice.

Ioana d'Arc habar n-avea de toate acestea în timp ce-l primea pe noul ei client în dimineața aceea a unei inexistente zile oarecare, zi de care nu s-ar fi aflat niciodată, dacă protagonistul n-ar fi intrat, pe neașteptate, în grevă, într-un alt capitol. Nu prea se întâmpla des ca un client nou să pășească pragul dughenii. Ioana d'Arc avea o clientelă restrânsă – dintre obișnuiții casei –, care n-o părăsea niciodată, întrucât nu putea renunța la revelațiile dezvăluite de ea în mod regulat. Clienții Ioanei d'Arc erau cu toții persoane care ar fi avut mare nevoie de a fi auzit ei înșiși vocile acelea, dată fiind ineficiența dialecticii lor introspective. Dar emisfera lor cerebrală dreaptă era moartă sau, mă rog, nu voia să colaboreze și, întrucât nu existau entități extraterestre sau ultraterestre în măsură s-o suplinească, nu prea știau în ce ape să se scalde și atunci o plăteau pe Ioana d'Arc pentru ca ea să înlocuiască prin cuvintele ei gândirea lor absentă.

Noul client al Ioanei d'Arc era un bărbat gras și asudat. Avea o carnație de culoare închisă și puțea a nicotină și a catran în ciuda faptului că, începând să existe doar de câteva rânduri, nu avusese timp să fumeze cât într-o viață întreagă.

– Se poate?

– Poftiți, poftiți, îl invită Ioana. Cum vă numiți?

– Omar Khatib, se prezentă grăsanul. Dar sunt cunoscut şi cu numele de Mu'azib Torturatorul.

– Luaţi loc, vă rog.

– Mulţumesc.

Mu'azib Torturatorul îşi instală masivul trup în fotoliul în formă de sferă plină cu gel, care se modelă imediat după formele fundului său. Deşi nu fumase niciodată, Omar Khatib îşi amintea că începuse să deprindă acest năravîncă de copil, şi-şi amintea şi trupul lui de acel obicei rău graţie fermecătorului fenomen de obişnuinţă. Îşi aprinse imediat o ţigară. Ioana d'Arc observă că era o marcă rară de ţigări româneşti. Ţigările „Bran", după numele străvechiului castel al lui Dracula. Omar Khatib strângea cu nervozitate ţigara grosolană fără filtru în mâna lui grasă, îngălbenită de fum şi împodobită cu inele de aur care aveau montate pietre mari, preţioase după toate aparenţele. Fumul ţigării începu să se împrăştie prin mica prăvălie a Ioanei, amestecându-se cu spiralele fumului de tămâie ce se înălţau din două căţui menite să menţină ridicate preţurile consultaţiilor.

– Ce doriţi să ştiţi? întrebă Ioana d'Arc.

– Ceva, răspunse Omar Khatib al cărui chip înăsprit de o viaţă nu prea uşoară trăda, totuşi, o anumită stânjeneală cu care nu era obişnuit.

– Acesta este un început cât se poate de bun, spuse Ioana d'Arc. Mulţi vin la mine pentru că nu vor să ştie nimic şi eu nu-i pot ajuta.

Chiar dacă nu gândea, Ioana d'Arc nu era chiar o toantă şi ştia să vorbească. Nici n-ar fi intrat în istorie dacă ar fi fost o toantă. Numai după ce s-a inventat televiziunea au început să intre în istorie şi nătărăii.

– Eu vreau să ştiu ceva, zise Omar Khatib. E musai. Cred că pentru mine este pur şi simplu o problemă de viaţă şi de moarte.

– Voi încerca să rezolv problema dumneavoastră, dar nu vă pot garanta că o voi face aşa, cu una cu două. Universul are ritmurile lui şi acestea trebuie respectate. Iar vocile se fac auzite numai atunci când imponderabilele geometrii ale universului o îngăduie.

– Nu contează dacă-i nevoie de timp, adăugă Omar Khatib. Adică vreau să spun că nu mă grăbesc atât de mult, fiindcă nu sunt chiar pe moarte.

Ioana apăsă o clapă roșie de sub vechiul birou de stejar, pe care-l găsise printre obiectele aruncate la gunoi, și în încăpere se auzi o melodie obosită gen *new age*. Luminile păliră și, în scurt timp, singura sursă de iluminare o constituiră niște lumânări lungi și foarte subțiri. Ioana își împreună mâinile în față până ce buricele degetelor se lipiră unele de altele într-o simetrie perfectă. Privirea femeii se pierdu undeva în gol și Omar Khatib rămase convins că ea începuse să audă Vocile.

– Sunteți rău? întrebă Ioana d'Arc și expresia chipului ei arăta că se afla în plină transă.

– Cred că da, răspunse Omar Khatib. Altfel nu mi s-ar spune și Mu'azib Torturatorul.

– E singurul motiv pentru care știți că sunteți rău?

– Hmm, atunci când mă privesc în oglindă, văd un tip cu o mutră prea puțin simpatică. Se spune că nu trebuie să te iei după aparențe, că ele înșeală... dar eu nu cred în așa ceva. După părerea mea, am înfățișarea unei persoane foarte rele. Însă nu pot ști acest lucru cu certitudine.

– Î-n-ț-e-l-e-g, spuse Ioana d'Arc rar și prelungit, cu mintea evident concentrată să audă vocile care păreau să ajungă tocmai atunci în emisfera dreaptă a creierului ei. Da, sunteți Rău. Foarte rău.

– Bine, admise Omar Khatib.

– Și adevărata dumneavoastră identitate este un mister pentru toți și chiar pentru dumneavoastră.

– Fiindcă nu pot să știu cine sunt? întrebă bărbatul gras și transpirat, cu pielea măslinie.

Ioana oftă încet și adânc, iar pupilele i se pierdură parcă în fundul orbitelor ochilor albi și neliniștiți.

– Exigențe narative, răspunse de undeva de departe femeia care auzea vocile. Acesta este primul motiv. Să nu mă întrebați ce înseamnă așa ceva pentru că semantica Vocilor conduce adeseori la o criptomanie ce tinde să fecundeze Realitatea cu Sămânța Entalpică a Misterului – lucru despre care nimeni nu știe ce vrea să semnifice. Cel de-al doilea motiv – așa spun Vocile – este eminamente tehnic. O consecință inevitabilă a procesului de extragere, manipulare și conversiune a identității, căruia îi sunteți supus acum dumneavoastră, prea distinsul meu domn Mu'azib Torturatorul.

– Hmm! făcu Omar Khatib, scoțând fum românesc pe principalele orificii faciale. Îmi închipui că toate astea vor fi însemnând ele ceva.

Ioana d'Arc se închise din nou în sine într-un mod elegant și ochii săi, care redeveniseră omenești, întâlniră privirea crudă, dar tulburată, a lui Mu'azib Torturatorul.

– Înseamnă ceva, confirmă femeia cu o expresie solemnă. Iar acum va trebui să-mi plătiți pentru prima ședință. Vă costă două mii de acțiuni ale firmei Johnson New Animals.

Omar Khatib se scotoci prin buzunare și, în cele din urmă, scoase la iveală un mic dreptunghi de plastic.

– Nu știu bine cine sunt și de unde am răsărit, afirmă el, dar bani am – cine știe cum și de ce... sau cel puțin așa cred. Iată cartea mea de credit.

Ioana d'Arc luă micul dreptunghi de plastic și-l introduse în fanta calculatorului bun-la-toate aflat sub birou. După câteva clipe, cele două mii de acțiuni Johnson New Animals fură cumpărate în contul Ioanei d'Arc și trecute în debitul lui Omar Khatib.

– Când voi putea reveni ca să mai aflu și altceva? întrebă Omar Khatib.

– Data viitoare, răspunse, cu înalt profesionalism, Ioana d'Arc.

Capitolul 6

James Vagabond dormi și făcu grevă, în mod efectiv, tot restul timpului. Totuși veșnicia nu este acel mare lucru care ar putea apărea la prima vedere. Timpul – ca și spațiul, de altfel – este numai o chestiune de puncte de vedere. Dacă se dă la o parte fiecare punct de vedere, dispar, ca prin farmec, orice timp și orice spațiu. Vagabond, sigur pe propria-i autoconștiință de a fi protagonistul cărții în care trăia, crezuse că putea să sfideze Serviciile Ultrasecrete și nu se înșelase. Crezuse că la fel se va fi întâmplat și cu Autorul, dar în acest caz comisese o gravă greșeală de subestimare. Autorul nu se sinchisise nici un moment de neglijența propriului său personaj principal. În virtutea acestei neglijențe putuse El s-o creeze pe Ioana d'Arc care, mai devreme sau mai târziu, avea să poată folosi la ceva. Iar dintr-o coastă a

acesteia urma să-l creeze și pe Omar Khatib, zis și Mu'azib Torturatorul, care, cu trecerea timpului, avea să se dovedească mai folositor decât Ioana d'Arc. Cât despre veșnicia pe durata căreia Vagabond făcea grevă dormind era de ajuns s-o piardă din vedere preț de-o clipă, pentru a o vedea topindu-se aidoma unei iubiri de toamnă. Este adevărat că nu toate iubirile se sfârșesc toamna. Pe de altă parte, nici toate veșniciile nu dispar ca prin farmec. La fel ca o iubire eternă sfârșită în neant, tot așa și greva lui Vagabond a durat numai câteva banale fraze.

De-o săptămână, investigatorul suferea de insomnie. Își amintea că dormise întreaga veșnicie, dar acest lucru îi provocase doar o durere cumplită de cap și o insomnie teribilă. Nu mai reușise să doarmă toată săptămâna și nici să se îndepărteze măcar o dată de orfelinat. În schimb, fusese foarte ocupat să spele de mână miile de izmene și maiouri murdare care se strânseseră în timpul grevei lui de-o veșnicie. O mărunțică și smerită maică ciborg, bine pregătită pentru contextele atemporale, îl hrănise, îl îngrijise și-i schimbase lenjeria pe întreaga perioadă a lungii sale greve. Infirmierele procuraseră hrana, mijloacele anti-parazitare cu spectru larg, ținuseră la respect infinita cantitate de organisme care, pe toată durata acelei veșnicii, încercaseră să-și facă de cap pe trupul lui Vagabond în timp ce mintea lui se încăpățâna să nu se trezească, și tot orfelinatul imens se umpluse, treptat-treptat, de lenjeria lui murdară. Vagabond nu știa, dar lenjeria murdară trecuse destul de repede dincolo de frontierele orfelinatului, invadând tot orașul. Și acest lucru n-ar fi fost, la urma urmelor, un rău chiar atât de mare. În definitiv, un oraș îngropat în lenjeria murdară a unui singur individ poate să devină, fără doar și poate, o atracție turistică. Fapt e că într-o veșnicie, Vagabond, asistat de mărunțica maică ciborg atemporală, avusese într-adevăr timp să umple toată lumea cu lenjeria sa murdară, și firește că o și îngropase. Așadar, cauzele dispariției oricărei forme de viață de pe Pământ n-au fost efectul de seră, o catastrofă nucleară, o supernovă sau ciocnirea unui meteorit cu scoarța terestră, ci lenjeria murdară a lui James Vagabond, adunată în jurul lui peste măsură pe toată durata lungii greve a dormitului. Lenjeria murdară a lui Vagabond a secat și toate oceanele. Era prea puțină apă în mările planetei pentru a putea cuprinde schimburile de lenjerie ale unui investigator aflat în grevă pe veșnicie. Dar nici

dispariția vieții de pe Pământ n-a fost ceva cu adevărat nou. În definitiv, și atunci când – cu șaizeci de milioane de ani mai înainte de începerea grevei lui Vagabond – un meteorit lovise Pământul, o dată cu dinozaurii, pieriseră nouăzeci și nouă la sută dintre speciile vii. De data asta, gradul de pieire fusese mai mare doar cu un procent. Așadar, un fleac, ceva neglijabil. Faptul cu adevărat nou a fost că lenjeria murdară a lui Vagabond adunată pe toată suprafața planetei, strat peste strat, a făcut să crească în timp masa Terrei atât de mult, încât atomii din centrul globului n-au mai putut să țină piept presiunii înconjurătoare și s-au prăbușit. Teoretic vorbind, în momentul acela, Terra ar fi trebuit să se aprindă și să devină o stea. În realitate, din cauza unui inexplicabil salt de paradigmă, care a făcut imposibil inevitabilul, colapsul planetei și al lenjeriei nu s-a stabilit la formarea stelei, ci a continuat până la capăt. Electronii au ieșit din orbita lor ori s-au unit cu protonii, în timp ce neutronii au încetat să mai reziste presiunii și s-au prăbușit de asemenea. Pe scurt, Terra s-a transformat într-o gaură neagră și, ca urmare, a dispărut din univers.

Blocat de-o săptămână pe Orizontul Evenimentelor fără să știe nimic, Vagabond spăla de zor, zi și noapte – în ciuda durerii de cap –, spăla și iar spăla izmene și maiouri murdare convins că, mai devreme sau mai târziu, avea să le poată spăla pe toate. Până când la un moment dat, cineva a bătut la ușă.

– Bună ziua.

Vagabond se uită la bărbatul înalt și cu chipul încruntat, care îl privea de cealaltă parte a ușii.

– Ce doriți? îl întrebă Vagabond.

Nu-l mai vizitase nimeni de-o veșnicie.

– Vreau să vă ajut, răspunse necunoscutul. Pot să intru?

– Nu.

După o veșnicie de singurătate, nu prea era dispus să vadă lumea. Cu un gest hotărât, îi închise vizitatorului ușa în nas.

Dar ușa nu se închisese de tot. Vagabond observă că necunoscutul o blocase cu pantoful. Un vechi truc.

– Pot să vă rezolv problema lenjeriei murdare, spuse vocea de cealaltă parte a ușii ușor crăpate.

James Vagabond deschise încet ușa și-l privi cu suspiciune pe vizitator, care încerca să schițeze un zâmbet stângaci.

– Doar n-o să spălați izmene murdare tot timpul cât vă mai rămâne de trăit, nu? adăugă necunoscutul.

Și Vagabond se văzu nevoit să-l lase să intre, apoi să-l invite să se așeze pe un fotoliu improvizat, constituit de fapt dintr-o grămadă semi-fosilizată de maiouri nu prea plăcut mirositoare.

Bărbatul acela care n-ar fi putut exista adulmecă aerul din jur și clătină din cap. Duhoarea de veșnicie este ceva care miroase a stătut mai mult decât orice.

– Aveți cumva o rețea de spălătorii? îl iscodi Vagabond.

– N-am nici un fel de spălătorii, răspunse celălalt. De fapt, eu sunt un vânzător de uitare.

– M-ați mințit! exclamă Vagabond. Nu vă va folosi însă la nimic. Eu am nevoie numai de-o spălătorie bună. De uitare n-am nevoie.

– Dar tocmai așa ceva vă trebuie dumneavoastră, zise necunoscutul cu o voce parcă ușor tristă.

– Un vânzător ambulant de uitare, spuse ca pentru sine Vagabond. Asta-mi mai lipsea.

– Nu sunt un vânzător ambulant. Mă deplasez numai la cerere, la comandă.

– Eu n-am comandat nimic și nici nu v-am chemat.

– N-am spus că m-ați chemat dumneavoastră.

– Știți ce să faceți cu uitarea dumneavoastră și unde să v-o băgați?

Vânzătorul de Uitare clătină din cap.

– Nu vă vulgarizați personajul. N-aveți nici un motiv s-o faceți.

– Cine sunteți? Un traficant de heroină? Un vânzător de rincoglionină? Un psihiatru?

– Este inutil să mă insultați. Uitarea nu are nimic de-a face cu drogurile sau cu medicamentele, explică intrusul.

– Și la ce mi-ar folosi acea fantomatică uitare pe care tot încercați să mi-o plasați?

– Vă va ajuta să vă regăsiți rolul, răspunse Vânzătorul de Uitare, și să uitați tot ceea ce-i de prisos.

Vagabond își încruntă fruntea.

– Ce știți dumneavoastră despre rolul meu?

– Știți foarte bine că sunteți protagonistul. Dar nu vă comportați ca un protagonist, spuse cu oarecare asprime în glas Vânzătorul de Uitare.

Vagabond căpătă o expresie alarmată și se uită cu și mai multă suspiciune la interlocutorul său încruntat.

– Aveți idee ce s-a întâmplat din cauza grevei dumneavoastră? continuă intrusul.

Știa de greva lui!

Vagabond își ascunse anevoie tulburarea care-l cuprinsese. Individul trebuia să fie în cârdășie cu Autorul!

– Spuneți-mi dumneavoastră, care sunteți atât de bine informat, răspunse Vagabond afișând o siguranță pe care n-o avea câtuși de puțin.

Vânzătorul de Uitare îi relată cum lenjeria sa murdară invadase lumea și cum, având la dispoziție o întreagă veșnicie, ajunsese până la urmă să transforme Pământul într-o gaură neagră.

– N-am mai auzit niciodată o tâmpenie mai neverosimilă, zise în cele din urmă Vagabond.

– Aceasta este una dintre consecințele grevei dumneavoastră. A fost, efectiv, o cădere de verosimilitate. Din acest motiv e necesar să ne grăbim ca să luăm măsuri. Deși nu pare verosimil, nu este deloc un lucru drăgălaș ca glorioasa Terra să fie acum și pururea redusă la o singularitate despuiată în spațio-timp.

– Ce chestie stupidă! Și ce vom putea face noi aici, pe acest blagoslovit Orizont al Evenimentelor? E clar că atunci când ceva se prăbușește într-o gaură neagră, n-o mai duce mult nici Orizontul Evenimentelor. Ar fi trebuit să fim făcuți fărâme în interiorul găurii negre.

– Din punctul nostru de vedere, aveți dreptate. Dar din cel al unui observator exterior, al celui care citește această carte de exemplu, noi ar trebui să rămânem de-a pururi pe Orizontul Evenimentelor fără a ne mai mișca de-aici. De fapt, noi am și căzut în gaura neagră, dar cititorii nu pot să-și dea seama de acest lucru.

– Așa ceva nu rezistă la argumente, spuse Vagabond. Efectul maree ar fi trebuit până acum să ne prefacă într-o mie de bucăți. Iar radiațiile ne-ar fi ucis.

– N-ați mai auzit vorbindu-se despre licența poetică? obiectă Vânzătorul de Uitare. Aceasta este valabilă acum și pentru proză! La urma urmelor, și autorii de proză au niște drepturi. Sau dumneavoastră credeți, cumva, că sunteți singurul îndreptățit să faceți tot ce vă trăsnește prin cap? Lucrurile stau cam așa:

supraviețuirea noastră pe Orizontul Evenimentelor în pofida oricărei legi fizice cunoscute este un lucru nemaipomenit. Și gaura neagră e ceva nemaipomenit, o singularitate. Suntem, așadar, o singularitate în singularitate. Și nu cred că o singularitate în plus sau în minus ar putea face universul mai inexplicabil de cât este.

– Îmi pare rău pentru cartea stăpânului tău – te tutuiesc pentru că suntem colegi, evident –, dar aici neverosimilitatea, în loc să se micșoreze, crește.

Vânzătorul de Uitare își pierdu o clipă culoarea cenușie a pielii și chipul i se înroși din cauza umilinței neașteptate.

– Am greșit, lăsându-mă atras într-o discuție fără noimă. Ar trebui să-mi văd de treaba mea! să-ți vând doza de uitare care-ți este necesară și apoi să mă dau în mod discret la o parte.

– Zău, chiar așa? întrebă Vagabond cu sarcasm, ridicându-se și îndreptându-se spre ușa de la intrare.

O dată deschisă ușa, văzu că holul dispăruse între timp. În locul acestuia domnea amenințătoare – ceva mai departe de Orizontul Evenimentelor, acolo unde se aflase cândva liftul – gaura neagră.

– Aici, o singularitate o atrage pe alta, spuse Vagabond scuipând în gol, și scuipatul dispăru ca în scenariu. Ar fi trebuit să fim demult reduși la particule infinitezimale. Și chestia aia de colo să fie, oare, o gaură neagră?

Gaura neagră fusese descrisă destul de puțin și de prost, și de aceea avea cu totul altceva decât o înfățișare demnă de propria-i măreție tradițională.

– Nu uita că-i doar o reprezentare, îi aminti Vânzătorul de Uitare. Ca de altfel și noi doi. Și, de fapt, acest lucru este pe cale de a ne salva viața, în anumite împrejurări, simpla reprezentare prezintă niscaiva avantaje.

Vagabond închise din nou ușa.

– Când începi cu singularitatea, nu mai isprăvești, spuse detectivul. Poate că ai dreptate. Lucrurile nu mai pot merge așa.

– Mă bucur că începi să înțelegi situația, zise Vânzătorul de Uitare oftând ușurat. Noi, toți cei de-aici, avem mare nevoie de tine.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

– Pe de altă parte și tu ai nevoie de Lume. Și cu chestia aia de-afară – arătă spre ușa și spre gaura neagră de dincolo de ea –

n-ai face mare lucru fără noi. Ai putea cel mult să-ți speli rufele murdare până ce se va termina cartea sau detergentul – mă rog, care se va sfârși mai întâi.

– Și ce anume trebuie să fac? întrebă Vagabond, care se săturase până peste cap de rufele sale murdare.

– Nimic, răspunse celălalt. E de ajuns ca să accepți punctul meu de vedere. Asta va pune lucrurile la punct. (Se întrerupse.) Sau cel puțin așa-i de sperat că se va întâmpla.

– Credeam că tu chiar voiai să-mi vinzi un pic din uitarea aia a ta... orice-o mai fi ea.

– Așa este. Dar tu nu-mi vei plăti cu bani. Prețul uitării mele este dispoziția ta de a accepta.

– Fii mai explicit. În ce constă uitarea pe care mi-o oferi?

– În a te face să uiți toate aspectele ne-esențiale din această tărășenie.

– Încearcă să te exprimi mai clar.

Vânzătorul de Uitare inspiră adânc.

– De când ți-ai dat seama că ești personajul unei cărți, toate au început să meargă anapoda.

– Toate astea se întâmplau într-o altă secvență narativă, observă Vagabond. De ce Autorul a scris o altă carte, dacă treaba asta nu-i mergea bine?

– De unde să fi știut el? întrebă în mod retoric interlocutorul lui. În definitiv, în cartea trecută, tu ți-ai descoperit rolul abia la sfârșitul romanului, iar acest lucru nu numai că n-a dăunat structurii cărții, dar s-a dovedit a fi util în evoluția spre un sfârșit original și fără precedente. Vânzătorul începuse să transpire. Acum însă știi foarte bine că ești un personaj – o știi încă de la începutul cărții. Și acest lucru se vădește a fi un element dezastruos. Uită-te un pic la ceea ce ai făcut: cu lenjeria ta murdară ai distrus Pământul, chiar înainte de a începe să se întâmple ceva inerent intrigii!

– Până la proba contrarie, nu sunt eu Autorul, așa că nu încerca să-mi pui în cârcă răspunderea pentru evenimente, spuse Vagabond. Și te mai întreb o dată: de ce Autorul s-a apucat să scrie o nouă carte din moment ce nu-i cade bine faptul că eu știu cine sunt cu adevărat?

– Iar eu îți repet: cum să știe Autorul ce avea să se întâmple? De unde să fi știut El cum aveai să te comporți tu până la urmă?

Aici e o chestie de liber arbitru. În mod normal, un personaj al unei cărți nu are nici un liber arbitru, pentru că Autorul este acela care-i impune fiecare gest, fiecare acțiune. Ignoranța este, evident, mama tuturor determinismelor. În schimb, cunoașterea pare să fie în măsură să scoată la iveală liberul arbitru. Dar acest lucru nu-l știa Autorul, cu siguranță că nu, chiar dacă îl bănuia în mod vag. Acum însă este o certitudine. Dacă un personaj al unei cărți descoperă că este personajul unei cărți, el va înceta să se comporte în conformitate cu rolul său și va începe să facă ce-i trăsnește prin cap.

Făcu o pauză, apoi reluă:

– Cred că acest lucru se întâmplă și în afara cărților, cu persoanele în carne și oase. Probabil că este un principiu cosmic, valabil la toate nivelurile. Liberul arbitru începe dincolo de un anumit prag de cunoaștere și de înțelegere... Da, și aș merge până acolo încât să afirm că liberul arbitru este, în esență, principiul evolutiv al universului.

– Și ce-i cu asta?

Vânzătorul de Uitare se înroși pentru a doua oară. Era pe cale de-a ieși din rol, iar Vagabond, care nu mai era de mult în rol, îl prinsese pe picior greșit.

– Să lăsăm la o parte filozofia și să revenim la oile noastre. Așadar, accepți să uiți că ești protagonistul cărții?

– Dacă răspund cu „da", voi uita cine sunt? întrebă Vagabond.

– Vei uita că te afli într-o carte. Ceea ce va fi suficient.

– Dar Pământul s-a transformat într-o gaură neagră. Asta cum s-o mai luăm?

– Reversibilitatea fenomenelor ireversibile este una dintre cele mai mari cuceriri ale literaturii SF.

– Vrei să spui că gaura neagră va scuipa afară Pământul, pe care l-a înghițit?

– M-am exprimat greșit. Voiam să spun că urma să ne prefacem că nu știm nimic. Hmm, această formulare sună parcă și mai rău... Păi, să zicem atunci că din cauza unui ulcer spațio-temporal tu te-ai trezi într-un univers paralel, în care nu s-a întâmplat nimic și în care totul ar fi cum a fost și aici mai înainte. Sunt de acord că aici este vorba de un expedient cât se poate de banal, dar rezervoarele imaginației sunt de-acum aproape goale, iar cele ale geniului s-au golit de mult.

– Şi eu mă voi trezi într-un orfelinat. Orfan de casa mea Microsoft.

– Hmm, cred că vom profita de ocazie pentru a revizui un pic trecutul. Treaba asta cu urbanizarea Microsoft a durat cam mult. Este ruşinos ca protagonistul unui roman să nu-şi poată vedea liniştit de treaba lui numai pentru că locuinţa Microsoft cu care a fost înzestrat nu mai este, dintr-o dată, compatibilă cu cartierul Microsoft. Şi în afară de asta, nu înţeleg ce naiba mai caută Microsoft în timpurile noastre! Microsoft a dispărut la începutul celui de-al treilea mileniu pentru că îşi chinuia clienţii până la nebunie. Crime împotriva umanităţii. Procesul de la Nürnberg II. *Kaputt! Kaputt!* Includerea lui Microsoft în prezentul nostru ar face ca universul nostru atât de zbuciumat să devină ucronic.

– Ucronic?

– Istorie alternativă, explică Vânzătorul de Uitare. Ucronia este dezvoltarea alternativă a istoriei. Un univers în care Microsoft nu va fi dispărut la scurt timp după ce va fi cucerit lumea este un univers ucronic. Şi mi se pare că universul nostru ar avea nevoie de cu totul altceva decât renaşterea lui Microsoft.

– Şi apoi ce se va mai întâmpla?

– Apoi, atunci când uitarea te va fi reaşezat la locul tău, Microsoft nu va mai fi existat în trecutul tău foarte personal. Lucru care, printre altele, va fi în conformitate cu prima carte, în care nici măcar nu se pomenea de urbanizarea Microsoft.

– Am observat, într-adevăr, această nepotrivire. M-aţi umplut de amintiri false.

– Exigenţele narative nu ţin seama de nimeni, Vagabond. Atunci când căinţa stilistică a Autorului hotărăşte să-şi exercite influenţa, nici un personaj nu mai este în siguranţă – nici măcar protagonistul. Totuşi, în ceea ce-l priveşte pe Microsoft, poţi să stai liniştit: nu te va mai persecuta niciodată!

– Asta mi se pare un lucru bun.

– Atunci eşti gata?

– De ce nu pot să-mi iau în serios rolul de protagonist, promiţând că nu voi mai face grevă? De ce trebuie să mi se şteargă amintirile cele mai semnificative?

Perspectiva de a se întoarce la condiţia de proastă şi neştiutoare marionetă în mâinile unui Autor cinic era supărătoare.

– Păi, tocmai aici este buba, Vagabond: unele dintre amintirile tale sunt atât de semnificative, încât le umbresc pe celelalte. În calitatea ta de protagonist – și veteran, pe deasupra, din prima carte –, ai fost dotat cu un set complet de amintiri standard, mai mult sau mai puțin falsificate, menite să te facă să te comporți în conformitate cu exigențele narative. Dar noile tale amintiri autogene... faptul că știai că te afli într-o carte – cu anexe și conexe... – văduvește celelalte amintiri ale tale de orice utilitate efectivă. Toate astea au un efect ucigător asupra procesului de îndepărtare a neîncrederii.

– De îndepărtare a neîncrederii?

– Este ceea ce i se întâmplă unui cititor atunci când se cufundă în ambianța unei cărți. De obicei, cititorii, spre deosebire de telespectatori, nu sunt cu totul cretini și, atunci când citesc un roman, știu că nu este vorba de ceva real. Ei se așteri pe citit, fiind la început neîncrezători – și pe bună dreptate – în ceea ce privește realitatea celor ce se întâmplă în carte. Totuși, dacă neîncrederea lor nu este degrabă lăsată deoparte, lectura încetează foarte repede de a mai fi atractivă și cititorul nu mai are nici un motiv să continue să citească. Dacă, în schimb, cartea este bună, în mintea cititorului apare, la scurt timp, un fenomen numit „îndepărtarea neîncrederii". Deși știe că desfășurarea evenimentelor din carte este o ficțiune, cititorul se minte pe sine însuși, spunându-și că nu-i așa și lăsându-se antrenat în ceea ce se întâmplă ca și cum totul ar fi autentic. El va suferi și se va bucura împreună cu personajele și nu va reuși să se despartă de destinele lor până la sfârșitul cărții.

– Și ce legătură au toate astea cu cazul meu? îl întrerupse Vagabond.

Vânzătorul de Uitare făcu o grimasă.

– Am explicat faptul că, de regulă, cititorul nu este un cretin. Mai ales un cititor de literatură SF. Și nu-i deloc ușor pentru un cititor să uite că întâmplările despre care citește sunt cu totul imaginare, dacă protagonistul semnalează mereu acest lucru! Despre tine vorbesc, Vagabond. Cum poți să pretinzi ca un cititor al acestei cărți să nu mai fie neîncrezător când nu faci altceva decât să-i evoci în permanență adevărul cu toate amintirile și gândurile tale autogene și rebele?

– Nu am considerat lucrurile sub acest aspect, admise Vagabond.

– E firesc, spuse Vânzătorul de Uitare. Nici Autorul n-a considerat lucrurile sub acest aspect până în clipa în care tu ai intrat în grevă. Dar acum, când evenimentele au pornit pe acest făgaş, ineluctabilitatea şi urgenţa unei căinţe stilistice devin evidente. A sosit momentul ca şi tu, Vagabond, să-ţi pui mintea la contribuţie în ceea ce priveşte îndepărtarea neîncrederii faţă de propriul tău rol fictiv.

– Cred că asta este una dintre ultimele fraze autogene.

– Era chiar ultima, admise Vânzătorul de Uitare cu un zâmbet triumfător şi pocni din degete.

Şi toate dispărură ca prin farmec, aproape fără ca nimeni să prevadă.

Şi când avea să reapară ceva, poate că cineva urma să-şi dea seama.

Cu toate acestea, vor reuşi oare eroii noştri să regăsească „îndepărtarea neîncrederii" pierdute? Vom afla acest lucru numai dacă vom şti să-l uităm.

Capitolul 7

Încă pe întuneric, James Vagabond întinse mâna spre ginoidele sale. Forma caldă a unui simil-sân îi răsplăti căutarea. Preţ de cinci secunde nu se întâmplă mai nimic. Apoi Vagabond se trezi urlând.

La o clipă după aceea, se ridicase deja din pat şi se aşezase. Luminile din cameră, programate să se aprindă la trezirea sa, erau orbitoare. Vagabond se trezise prea repede şi locuinţa automată îi pusese imediat la dispoziţie cea mai puternică lumină pe care instalaţia putea s-o asigure în cazuri deosebite.

Dar de ce se trezise urlând?

Va fi fost din cauza visului pe care-l avusese. Visase că se afla pe vremea când mergea la şcoală. Aşa, prin vis, înţelese dintr-o dată că uitase să mai dea pe la şcoală de câteva luni, iar în scurt timp, urmau să vină examenele şi să-l găsească nepregătit. De ce oare avea mereu visul acela, cât se poate de supărător?

Căscă.

Şi un ocean de incomensurabilă durere cosmică îl înghiţi.

Vagabond clătină din cap cu putere. O parte din durerea cosmică trecu. Detectivul continuă să clatine din cap aidoma unui câine ud, până ce îi trecu toată durerea cosmică.

Durerea cosmică este o lighioană afurisită, dar numai dacă n-o cunoşti bine. Când ştii s-o stăpâneşti, se lasă domesticită destul de uşor şi poţi s-o foloseşti la fel ca pe orice animal sălbatic obişnuit să trăiască pe lângă casa omului. Înveţi s-o ţii în frâu, ca să nu te ţină ea pe tine. Cu toate acestea, orice sălbăticiune feroce, chiar dacă este dresată, îşi păstrează întreaga încărcătură de potenţială ameninţare şi nu există îmblânzitor care să nu aibă necazuri mai devreme sau mai târziu. Mai cu seamă dimineaţa, atunci când neuronii se străduiesc să prindă din nou puteri, după activitatea onirică, sau seara târziu, sau noaptea, când printre trupele mentale se răspândeşte obişnuita dezertare nocturnă. Ei bine, atunci, durerea cosmică profită uneori pentru a se manifesta întinzând cursele cele mai cumplite.

O dată stăpânită durerea cosmică, Vagabond rămase aşezat pe pat, fără nici o expresie. Privi în jur. Ginoidele amante-robot se prefăceau că se odihnesc în somnul simulat. Peretele informaţional din faţa patului transmitea în direct o vedere panoramică a Pământului luată din satelit. Din când în când, era reconfortant să vezi că Pământul se afla la locul lui, şi întreg.

Nimeni din lumea asta nu înţelesese încă bine la ce anume folosea dormitul, dar un lucru era sigur: somnul nocturn avea puterea magică de a acoperi cu o patină de uitare părţile acelea din realitate care, dintr-un motiv sau altul, erau prea greu de suportat. De data asta însă uitarea exagerase.

Vagabond încercă să-şi amintească câte ceva, dar nu prea avu noroc.

Unii încearcă mereu să-şi amintească unele lucruri aşa dis-de-dimineaţă, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a şti ce să facă. Vagabond observă cu oarecare uimire că nu-şi amintea de nimic. Mai avea timp berechet să doarmă, dar investigatorului îi pierise somnul. Ce altceva ar fi putut să facă? Nefiind în stare să ia o hotărâre, îşi potrivi bine două perne la spate şi, în următoarele două ore, observă cum Pământul se învârtea fără nici o grabă sub ochii satelitului.

Amintirile îi veniseră pe tăcute și fără să-l surprindă, ca și cum ar fi normal ca ele să se trezească în orice om o dată cu deșteptarea lui în fiecare dimineață. Singura deosebire era încetineala nemaipomenită cu care se săvârșea de data asta minunea trezirii matinale. Totuși, mai era și altceva. Sau, mai curând, ceva nu mai era. Adică, mai exact, lipseau ultimii cincisprezece ani. Vagabond își amintea mai de toate, cu excepția celor întâmplate în ultimii cincisprezece ani. I se părea că fusese mai ieri atunci când Serviciile Ultrasecrete îi încredințaseră misiunea de a-l găsi pe cel care se făcea Vinovat de cea mai cumplită crimă comisă vreodată de cineva, crimă care era, prin însăși natura sa, de neimaginat și de necunoscut, totodată, ceea ce nu-i ușurase, câtuși de puțin, sarcina. O astfel de cercetare îl catapultase în vârtejul unor aventuri de nepovestit, atât de incredibile și improbabile fuseseră. Totuși, până la urmă, îl găsise pe Vinovat și reușise să înțeleagă și să explice natura crimei comise. Dar aceste din urmă elemente erau primele de care nu-și mai amintea acum. Memoria sa ajungea până în clipa exactă în care îi explodase în minte înțelegerea, lucru insuficient pentru a-și aminti cât anume înțelesese el atunci. Există, într-adevăr, o mică întârziere între momentul în care o persoană înțelege dintr-o dată ceva și acela în care ea devine pe deplin conștientă de lucrul respectiv. Înțelegerea este o străfulgerare cu un sens cât se poate de limpede, fără cuvinte, ce țâșnește în mod dramatic din emisfera dreaptă a creierului, revărsându-se apoi în conștiință, unde în numai câteva clipe este tradusă în semanteme lingvistice sau ceva de acest gen. O experiență incomprehensibilă pentru cel care n-a înțeles nimic și bine cunoscută, în schimb, celui care pricepe dintr-o dată. Amnezia lui Vagabond începea în acel pământ al nimănui, care reprezenta clipa-hotar dintre înțelegere și conștiință. Nimic din tot ceea ce se întâmplase nu mai exista acum.

Sâcâit de evoluțiile situației, Vagabond se ridică din pat. Faptul de a-și fi pierdut cincisprezece ani de amintiri nu era deloc drăgălaș. Timpul care se scurge nu-i ceva plăcut în mod intrinsec și prin aceea că viața ți se scurtează cu fiecare clipă. Singurul lucru care compensează viitorul pierdut este trecutul dobândit, iar trecutul se deosebește în mod esențial de viitor, fiindcă ți-l amintești. Dar dacă cineva rămâne fără viitor, acel cineva nu-și mai aduce aminte nici de trecut și atunci acel cineva este mort.

Morții se deosebesc de cei vii tocmai prin faptul că, după ce și-au pierdut viitorul, și-au pierdut și trecutul. Cu toate acestea, Vagabond își mai amintea de o bună parte din viața lui, așadar, nu era, cu siguranță, mort; îi lipseau însă la apel cincisprezece ani de amintiri, ceea ce-l făcea să fie mai puțin viu. Știa că nu-și aduce aminte de ultimii cincisprezece ani, dar nu știa din ce motiv anume. Căută o oglindă în care să-și privească chipul. O găsi în baie. Când își văzu propria-i față, îl cuprinse stupoarea. Îmbătrânise cu vreo săptămână față de cum își amintea că arăta, dar probabil că și săptămâna aceea va fi fost un efect temporar al faptului că de-abia se trezise. Chipul nu-i era îmbătrânit câtuși de puțin, în ciuda celor cincisprezece ani care – știa într-un mod cumva misterios – trecuseră cu siguranță. Dacă tot se afla în baie, își făcu repede nevoile și se întoarse în singura cameră a apartamentului său în care peretele informațional încă mai transmitea imaginea Pământului văzut din satelit. Se așeză din nou pe pat și schimbă canalul la Telejurnalul Aleatoriu. Dar Telejurnalul Aleatoriu nu mai exista; fusese înlocuit definitiv cu Telejurnalul Porno. Data afișată în partea de sus a ecranului era a ultimei zile de care el încă își mai amintea ceva. „Nu se poate!" gândi Vagabond. Nu numai că nu trecuseră realmente cei cincisprezece ani – de care cine mai știe cum de-și dădea el seama că se scurseseră –, dar nu trecuse nici măcar noaptea după care abia se trezise; altminteri, ar fi trebuit să fie ziua următoare! Telejurnalul Porno era și mai puțin interesant în comparație cu vechiul Telejurnal Aleatoriu. Rubrica lui principală era cronica fetiș-bizar. În fiecare clipă, mureau în lume mii de persoane, iar unele mureau în chip bizar și demn de atenția fetișistă a publicului. Principalele rețele de televiziune din lume dispuneau de sateliți în măsură să scruteze cu ochii lor indiscreți fiecare centimetru pătrat al globului pământesc și să fotografieze necontenit absolut totul. Niște puternice calculatoare cuantice din ultima generație analizau cu viteza luminii miliardele de imagini luate în fiecare clipă, identificându-le și selecționându-le pe cele considerate de interes public. Acestea erau apoi filtrate și transmise în cadrul Telejurnalelor Porno de toți pereții informaționali din lume. În cea mai mare parte a cazurilor, existau secvențe foarte clare cu morți rocambolești și detalii anatomice ale unor cadavre sfâșiate. Rubricile mai nesemnificative ale Telejurnalului Porno transmiteau

partidele de sex ale personajelor publice faimoase pe care satelitul le prinsese în flagrant în intimitatea grădinilor lor, pe plajele sau pe iahturile lor, sau care fuseseră filmate de robo-bondarii-spioni chiar în interiorul locuințelor lor în poziții și acțiuni ce nu se pretau la nici un fel de echivoc. Telejurnalele Porno erau *non plus ultra* al corectitudinii politicești marcaseră cât se poate de repede sfârșitul depășitelor Telejurnale Aleatorii, în cadrul cărora, ani și ani de-a rândul, se transmiseseră niște informații la nimereală despre tot ceea ce se întâmpla în lume, o formulă ce-și trăise de mult traiul.

Vagabond stinse televizorul și renunță la Telejurnalul Porno chiar în clipa în care era prezentată o fetișcană frumoasă, numai bucle blonde, al cărei biet intestin potolea foamea unei haite de câini prăpădiți din suburbiile unui mare oraș rusesc, urmat la scurt timp de celelalte măruntaie ale fetei. Întrucât sateliții nu erau în măsură să capteze și aspectul sonor al întâmplărilor pe care le imortalizau, acesta era constituit din clasicele cascade de râs de fond, prin care publicul își manifestase de-a lungul anilor delectarea pentru fiecare spectacol.

Vagabond se trezi că trebuia să hotărască ce avea de făcut. Acesta era dezavantajul faptului de a nu avea un serviciu regulat, o rutină căreia să i se supună zi de zi, an după an, deceniu după deceniu. În rarele încercări din tinerețe de a se supune vreunei rutine stabile, suferința lui Vagabond fusese atât de mare, încât se văzuse nevoit să conchidă că un stil de viață regulat nu era ceva care să i se potrivească. Repetarea zilnică a acelorași lucruri i se păruse imediat că-l făcea să nu se mai simtă viu, ceea ce se revelase drept incompatibil cu senzația sa, total opusă, de a fi cât se poate de viu. Și nici o alternativă nu era scutită de contraindicații. Adesea, foarte adesea, nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să facă. Uneori acest lucru îi dădea o stare de beatitudine și el savura bogata încărcătură de potențialitate a condiției. Alteori se simțea pierdut și inutil, întrebându-se ce avea de făcut. Legile existenței nu-i ofereau soluții existențiale perfecte și trebuia să știe să se mulțumească, optând – atunci când era posibil – pentru răul cel mai mic cu putință. Iar pentru Vagabond, răul cel mai mic fusese întotdeauna o viață neregulată, care-i garanta în orice moment un viitor imprevizibil în mod logic. La urma urmelor, ceea ce deosebește viitorul de trecut este tocmai imprevizibilitatea sa. Atunci când

unui individ viitorul îi apare limpede, ca în palmă, viața își pierde o mare parte din interes.

Și de data asta, Vagabond se simțea mai nehotărât ca oricând în ceea ce privea programul lui pentru acea zi. Era un detectiv, dar nu avea un birou în care să-și primească clienții. Detectivii care își primesc clienții în propriul lor birou sfârșesc cu toții prin a urmări mereu soți infideli și soții adultere. Vagabond găsea numai clienți importanți prin străvechea metodă a transmiterii din gură în gură. Se aflase – cine știe cum și de ce – că el era cel mai priceput dintre toți în a dezlega misterele cele mai misterioase și acest lucru era suficient ca să-i procure, din când în când, acei clienți puțini, dar buni, care-i ajungeau pentru a supraviețui cu demnitate. Îl cuprinse nostalgia, amintindu-și de toate împrejurările în care salvase lumea. În termeni absoluți, a salva lumea nu este un lucru chiar atât de grozav cum pare, dar te face, totuși, să te simți mulțumit de tine însuți. Dacă stai să te gândești bine, salvarea lumii e ceva cu totul inutil, însă te ajută să te simți mai vesel pentru câteva săptămâni... de ce nu?

Vagabond nu știa ce să facă și faptul de a fi convins că nu-și amintea de ultimii cincisprezece ani nu-i folosea la nimic. Sincroniză peretele informațional pe imaginea Pământului luată de satelit. Iată-l acolo, Pământul pe care se afla și el pe undeva, prin vreun colțișor. Se rotea ca întotdeauna, în aparență fără nici o grabă. Vagabond se hotărî să imite Pământul. Renunță la grabă și la senzația că trebuia neapărat să facă ceva și se duse să se întindă din nou pe pat, pentru a se lăsa în voia inerției. La urma urmelor, de ce nu și-ar petrece tot timpul în voia inerției, în cel mai bun dintre locurile pe care omenirea le-a creat vreodată – propriul său pat din casă? De ce să fie nevoie să-și bată neapărat capul pentru a născoci ceva de făcut? Pământul se învârtește în jurul soarelui de cinci miliarde de ani, fără a simți vreodată nevoia de a mai face și altceva. Și, în definitiv, ce altceva era el dacă nu o minusculă bucată de Pământ, chiar dacă avea vocația înnăscută de a salva din când în când lumea? Mașina de gătit automată urma să-l hrănească și el n-avea să se mai miște de-acolo multă vreme. Astfel petrecu toată ziulica, iar când se lăsă noaptea, fu treaba somnului să-l treacă în ziua următoare, pe care și-a petrecut-o tot în pat, așteptând în liniște ca Pământul să mai facă un mic pas în lenesa lui hoinăreală. Așa a mai trecut încă o noapte. În zorii celei

de-a treia zi, vraja se risipi însă nu se știe cum și de ce. Ceva așa ca o leharnite îi ținu o neplăcută tovărășie ore în șir și nu-l părăsi nici când sosi timpul să meargă din nou la culcare. Petrecu jumătate din noaptea următoare fără a închide ochii și în dimineața celei de-a patra zile se săturâ s-o mai ducă așa. Astfel că se sculă, se bărbieri, se îmbrăcă și ieși din casă pentru a se duce în altă parte, aiurea, ca să nu mai rămână locului.

Altundeva, aiurea, reprezintă una dintre cele mai grozave invenții ale universului. Totul ar fi mult mai practic dacă ar exista numai un singur loc în care să se găsească de toate în același timp. Dar Universul crease în-Altă-Parte pentru a mai înviora puțin atmosfera și cine mai știe din ce alte motive. De la inventarea lui în-Altă-Parte, nici un loc nu-i mai ajunge lui însuși, și Natura îl pedepsește pe cel care nu se deplasează măcar un pic. Maiestatea Sa Plictiseala este gâdele pe care Universul îl întârâtă împotriva celor care nu se deplasează des și destul. Oriunde te-ai afla, în scurt timp, simți nevoia de a te duce altundeva. Acest principiu este valabil atât pentru ființele omenești cât și pentru celelalte forme de viață. Chiar și copacii – simbol recunoscut al imobilității absolute – sunt condamnați să se legene sub acțiunea vântului, în opoziție cu tendința lor – slabă de altminteri – de-a se mișca. Iar un principiu se aplică, la fel ca toate principiile, la orice nivel: toate se mișcă necontenit și se deplasează, cu o iuțeală variabilă, de la galaxii la stele, la planete, la mări și la continente și la James Vagabond.

Totuși, în-Altă-Parte este o destinație jinduită numai atât timp cât n-ai ajuns la ea. Imediat ce ai ajuns în-Altă-Parte, îți dai seama că *Acolo* a devenit *Aici* și că în-Altă-Parte s-a mutat aiurea, ducând cu sine întreaga sa încărcătură misterioasă și de irezistibilă și incomprehensibilă chemare salvatoare.

O dată ieșit din casă, Vagabond pășea pe trotuar într-o direcție oarecare, spre în-Altă-Parte, nesinchisindu-se de oroarea metropolitană. Aspectul orașului – treabă de competența Ministerului Esteticii – era ceva în pur stil *blade runner*. Inspirat dintr-un vechi film SF, stilul *blade runner* era o oglindă fidelă a zeitgeist-ului societății în care trăia Vagabond și își câștiga pâinea, salvând lumea. *Fantastiința este un mod de viață*, spuseseră cu foarte mult timp în urmă niște luminați scriitori SF, referindu-se la acea mică renaștere intelectuală din care ei erau

conștienți că făceau parte și care, în visele lor optimiste, avea să marcheze începutul unei noi și glorioase ere pentru neamul omenesc. Dar toate visele li se spulberaseră la mama tuturor zorilor, zorii celui de-al treilea mileniu, și urletul lor de moarte nu se stinsese în vânt, ci se împotmolise în creierele semințiilor omenești, acolo unde nu mai rămăsese decât o palidă umbră a cărei semnificații fuseseră cu totul transfigurate de timp. Fantaștiința literară dispăruse împreună cu literatura. Rămăseseră doar filmele SF care n-aveau nimic în comun cu străvechile cărți. Era efectelor speciale o dată instaurată transformase în filme de fantaștiință orice mijloc audiovizual, inclusiv filmele porno. Intriga era mereu și aproape peste tot aceeași, mai mult sau mai puțin, și numai efectele speciale sau cuprinsul halucinant al mijlocului audiovizual erau schimbătoare. Hrănită cu halucinații tot mai convingătoare, omenirea sfârșise prin a avea părerea fermă că se afla deja în viitor și că trăia într-o eră SF. *Fantaștiința este un mod de viață*, era mantra idiomatică pe care tot omul o mormăia de-acum în sinea sa. Iar arhitecții Ministerului Esteticii împodobeau metropolele, plagiind scenografiile *blade runner*.

Vagabond dădu de pomană unei haite de câini cerșetori, dresați să apeleze la mila publică și să-i sfâșie pe cei care nu le lăsau ceva în pușculița atârnată de zgarda fiecăruia. Trecuseră vreo zece minute de când tot mergea spre în-Altă-Parte și i se părea că nu ajunsese încă la destinație. Ar fi putut hotărî că ajunsese deja și să se oprească acolo unde se afla, undeva pe stradă. Dar la ce i-ar fi folosit? Nu după multă vreme, lucrătorii de la Salubritate aveau să vină să-l ia de-acolo și să-l arunce la gunoi, așa cum se face cu toate resturile. Și atunci nu l-ar mai fi putut salva nimeni, pentru că în orașele *blade runner* curățenia etnică este corectă din punct de vedere politic și, în lipsa unei etnii bine definite pe care s-o extermine, lucrătorii de la Salubritate își alegeau victimele la întâmplare, cu o oarecare preferință pentru orășenii care nu se deplasau. În definitiv, dacă cineva nu simte nevoia de a se urni din loc, înseamnă că el consimte să fie mutat de alții.

Atunci când te deplasezi în-Altă-Parte, se întâmplă deseori să nimerești într-un bar. Există, slavă Domnului, o groază de cârciumi anume pentru a le da celor care le frecventează senzația că au ajuns, în sfârșit, în-Altă-Parte. Vagabond se trezi într-o bombă tipică pentru zona din spatele portului, deși se afla la o

distanță de nu mai puțin cinci sute de kilometri de portul cel mai apropiat. Pe de altă parte, zona aceea rezidențială era plină de vilișoare zgârie-nori sprijinite una de alta. Aproape toate aveau propria lor grădină în care se afla ancorat pe iarbă câte un iaht, mai mult sau mai puțin voluminos. Statutele-simbol sunt cu atât mai mult simboluri, cu cât reprezintă o evidentă risipă de bani. Și cum și-ar putea imagina cineva ceva mai inutil decât un iaht luxos, ancorat pe pajiștea vilișoarei proprii de la etajul al douăzeci și cincilea al unui zgârie-nori aflat la cinci sute de kilometri de mare?

Taverna era plină de fumul pe care-l scoteau zecile de narghilele de la mese. La bar stătea o întreagă adunătură de mușterii care păreau a fi scoși din străvechile filme SF de la începutul începuturilor: monștri-ciclopi, cu un singur ochi mare în mijlocul frunții, târfe cu hernii extroflexe ale scoarței cerebrale, purtând ciorapi din plasă sfâșiați, pitici cu fața turtită, de broască-râioasă și cu urechile ascuțite, lungani palizi cu aripi de liliac și colți de vampir, contabili cu haină și cravată, cu gușă și chelie. Ici-colo, pseudo-femei înspăimântătoare așteptau să le pice ceva. Pe la mese, câteva ginoide care funcționau cu fise așteptau să fie activate, iar altele se întreținеau cu cei care le activaseră deja.

Vagabond se apropie de bar ca să bea ceva. Nu-i era sete, dar nimeni nu se duce la tejghea pentru că-i este neapărat sete. Ritul consumației este un pretext. De altfel, nici persoanele care se căsătoresc n-o fac întotdeauna din dragoste. Dragostea e un pretext ca oricare altul pentru a putea face ceva fără nici o legătură cu iubirea. Când unei persoane îi este sete, atunci bea pur și simplu, fără să simtă neapărat nevoia de a merge într-un local, așa după cum o persoană care simte nevoia de a iubi iubește, fără a trebui neapărat să se căsătorească în acest scop. Barul și căsătoria folosesc la cu totul altceva decât la consumat băuturi sau la iubit. Omenirea are o îndelungată tradiție în a încurca lucrurile în toate domeniile de activitate.

Mersul pe gheață era destul de anevoios, și Vagabond căută să înainteze cu băgare de seamă. Pardoseala era o imensă placă de gheață care prilejuia noi cunoștințe. Pășind pe acea suprafață, sfârșeai adesea prin a aluneca și a te agăța de cineva – de o pseudo-femeie, bunăoară –, și asta putea să-ți rezerve niște lucruri cu mari implicații sociale. În timpul verii, atmosfera era răcoritoare. Chelneriței ciborg aveau patine în loc de picioare. Cum

poate cineva să opteze pentru a deveni o chelneriță ciborg cu patine în locul picioarelor? Foarte simplu: e suficient să te naști într-o regiune săracă și să fie nevoie să alegi între a muri de foame rapid, a-ți vinde sub preț niște organe interne, cu perspectiva de a muri mai devreme sau mai târziu, și meseria de chelneriță-patinatoare ciborg, care să delecteze miliardele de telespectatori avizi de lucruri neobișnuite. Se înțelege că puține dintre fetele acelea reușeau să ajungă pe platoul de filmare. Majoritatea se adaptau supraviețuirii în rarele medii în care picioarele-patine constituiau mai curând un avantaj decât un handicap.

Vagabond comandă un Baxeiquito, un delicios cocteil pe bază de rom, zahăr de trestie și busuioc, inventat, potrivit legendei, de Gigi Picetti – un excentric alchimist și filozof al Antichității.

Apoi îl văzu pe celălalt. Ședea cocoțat pe un scaun cu trei picioare din fața tejghelei barului, la câțiva metri de Vagabond, și trăgea de zor dintr-o țigară cât se poate de obișnuită. În afară de Vagabond, era, oarecum, singurul care nu-și ascundea în nici un fel înfățișarea omenească. De vârstă mijlocie, avea o figură virilă, cu maxilare pătrate și ochi albaștri pătrunzători. Purta un costum din stofă Prince de Galles, cu mâneci scurte și pantaloni scurți. De la genunchi în jos, ciorapii din plasă de culoare roșie îi scoteau în evidență pulpele, iar pantofii cu tocuri îi dădeau întregii sale înfățișări un aer de feminitate. Nu avea cum să treacă neobservat. Între o spirală de fum și alta, îl pironea cu privirea sa rece pe detectiv, iar pe chipul lui încruntat se întrevedea dorința reținută a unui zâmbet neliniștitor.

Necunoscutul se ridică de pe scaunul cu trei picioare, făcu câțiva pași în direcția lui Vagabond și se așeză cu nonșalanță lângă acesta, simulând că voia să-i atragă atenția barmanului. Apoi se întoarse, ca din întâmplare, spre detectiv și spuse cu un ton cât se poate de britanic:

– *Mister Vagabond, I suppose.*

Investigatorul își încruntă fruntea agasat.

– Ne cunoaștem?

– Eu vă cunosc pe dumneavoastră.

– Nu știam că sunt atât de renumit.

– Nu sunteți câtuși de puțin, zise necunoscutul. Eu vă cunosc pentru că-mi montez un scanner retrocular interfacial cu databaza

anagrafei. Şi un glăscior din creierul meu îmi spune tot ceea ce vreau să ştiu despre dumneavoastră.

– Nu cred c-am înţeles bine.

– Irisurile. Eu înţeleg totul după irisuri. Scannerul pe care mi l-am montat în spatele ochilor a scanat irisurile ochilor dumneavoastră, a transmis datele calculatorului meu intestinal, care, după un consult prin unde scurte cu calculatoarele anagrafice, a transmis creierului meu tot ceea ce voiam să ştiu.

– Un calculator intestinal? mormăi Vagabond. Despre ce dracu' vorbiţi?

– Trebuie să pui pe undeva şi drăcoveniile alea electronice, spuse celălalt. Înăuntrul craniului mi-au dat deja destulă bătaie de cap scannerele retroculare. Intestinul este cel mai bun loc în care să-ţi instalezi calculatorul.

– Şi ce doriţi de la mine? se interesă Vagabond, care-şi pierduse răbdarea.

– Nu m-am prezentat. Mă numesc Livingston, doctor Livingston.

Îi întinse mâna şi Vagabond i-o strânse fără entuziasm.

– Mă ocup de taxe, adăugă doctorul Livingston.

– Nu-i un argument chiar atât de grozav, observă Vagabond.

– Vă arde de glume? Taxele sunt viitorul! În zilele noastre, taxele reprezintă cea mai bună investiţie. Făcu o pauză, apoi reluă: Sunt cel mai bun consultant şi vânzător de taxe pe care v-aţi dori vreodată să-l întâlniţi.

– Aţi vrea să mă ajutaţi să plătesc mai puţine taxe?

Doctorul Livingston izbucni într-un râs zgomotos.

– Chiar glumiţi, domnule Vagabond! De fapt, eu pot şi vreau să vă ajut să plătiţi *mai multe* taxe.

– Acum este rândul meu să spun că aveţi chef de glume.

– Nu-i de glumit când e vorba de taxe, spuse Livingston întunecându-se la faţă. În taxe se află viitorul omenirii. Deteriorarea mecanismului fiscal ar însemna sfârşitul omenirii.

Vagabond nu îndrăzni să combată acest argument. Nu-şi bătuse niciodată capul cu aşa ceva şi nu avea nici un fel de părere în materie.

– Vedeţi dumneavoastră, domnule Vagabond, într-o vreme, taxele reprezentau plata către comunitate pentru un serviciu prestat de aceasta – situaţie valabilă mai cu seamă atunci când

majoritatea oamenilor mai erau încă obligați să muncească. Dar astăzi, pe-aici prin părțile noastre, aproape nimeni nu mai are nevoie să muncească. Nici eu n-am înțeles prea bine cum stă treaba. Poate să fie ceva în legătură cu automatizarea industriilor și cu exploatarea a ceea ce mai rămâne din lumea a treia, pentru că, de fapt, pe-aici pe la noi, nu mai există aproape nimeni care să întreprindă ceva concret. În realitate, majoritatea oamenilor sunt plătiți ca să nu facă nimic, nimic semnificativ sau, pur și simplu, absolut nimic. Așa că taxele folosesc, mai mult decât la orice altceva, la a menține întreaga populație angajată în a nu face nimic. Și cum poate o astfel de situație să meargă înainte?

– A, nu mă întrebați pe mine!

– O situație de acest gen poate să meargă înainte numai prin mărirea presiunii fiscale, declară Livingston. Totuși, și mărirea presiunii fiscale are limitele ei... sau măcar le avea. Multă vreme, s-a crezut că presiunea fiscală n-o să poată depăși pragul fiziologic de sută la sută. Cel puțin până la Găselnița lui Doppler.

– Găselnița lui Doppler?

– Augustin Doppler. După unii, cel mai mare alchimist fiscal al tuturor timpurilor. Creatorul marketingului fiscal multinivel. Mecanismul fiscal care a salvat omenirea. Ochii lui Livingston aveau acea strălucire pe care o au cei stăpâniți de misticism. Din momentul în care taxele au încetat să mai reprezinte plata unor servicii prestate, ele au devenit un produs de vânzare. Și care sistem de vânzare este mai bun decât marketingul multinivel?

Vagabond suspină. Nu-i plăcuseră niciodată agenții fiscali. Dar vânzătorii de taxe erau un soi și mai rău. Mai ales vânzătorii de marketing multinivel. Și ce ar fi putut să fie mai rău decât un vânzător de taxe în sistemul marketing multinivel?

– Ați luat vreodată în considerare, domnule Vagabond, oportunitatea de a face o carieră de vânzător fiscal? Nu trebuie să-mi răspundeți imediat. Dumneavoastră aveți o predispoziție specială pentru a salva lumea și, dacă nu mă înșel, ați și făcut-o de mai multe ori...

– De unde știți?

– Calculatorul meu intestinal, îi aminti Livingston. Așadar, dumneavoastră, mai mult decât oricine, urmăriți și chiar doriți să salvați lumea...

– N-o fac dinadins. E ceva care mi se întâmplă, pur și simplu, și cu asta basta.

– Acest lucru înnobilează ulterior tot ceea ce întreprindeți. Noi nu-i iubim pe cei care salvează lumea așa din propria lor dorință de a fi eroi, i-adevărat?

– Nu, sigur că nu, dar...

– În schimb, toată simpatia ni se îndreaptă spre cei care salvează lumea cu o smerenie cătușă de puțin ipocrită, spre eroii discreți și ponderați care...

– Unde vreți să ajungeți?

– De fapt, aș vrea să vă propun să mai salvați încă o dată lumea, aderând la puternica noastră structură.

– Și cam ce anume ar trebui să fac?

– Să vindeți taxe, așa ca mine, dar mai ales să recrutați noi vânzători, din realizările cărora v-ați alege cu un comision gras.

– Nu mă interesează, răspunse Vagabond.

– Este firesc, admise doctorul Livingston. Așa spun toți, chiar înainte de a ști ce taxe au de plătit.

– Încercați să mă amenințați?

– Să vă amenință? Doamne ferește! Cum să-l amenință pe unul dintre noii și cei mai buni vânzători ai mei? Dumneavoastră, domnule Vagabond, sunteți – cu sau fără voie – în colimatorul fiscului, așa că, de ce să vă amenință? Și dumneavoastră nu veți mai putea, *oricum*, să scăpați de a alege între produsele fiscale pe care vi le ofer eu acum.

– Aha, pot să mai și aleg! exclamă Vagabond pe un ton sarcastic.

– Bineînțeles că puteți alege. În libera și luminata noastră societate, tot omul poate să aleagă taxele cele mai nimerite pentru a fi cumpărate. Să începem cu impozitele indirecte. Preferați o taxă pe tibie, sau una pe peroneu?

– Glumiți?

– Ferit-a sfântul! De când taxele sunt scutite de prestarea de servicii, tot ceea ce imaginația stiliștilor fiscali poate născoci este valabil. Taxe pe umbră, taxe pe soare, taxe pe aer – toate sunt perfect valabile. Important e să plătești, că restul e poezie. Livingston făcu cu ochiul. Dumneavoastră, domnule Vagabond, aveți aerul unei persoane cu înclinație spre valorile poetice și poate că aveți nevoie mai mult de o taxă pe entropie decât de una

pe peroneu. Sau de o taxă pe iubire sau pe ură... vă place să iubiți, domnule Vagabond? Vă simțiți atras mai curând de ură? Nu reușiți să alegeți? Lăsați-vă cucerit de farmecul unei taxe pe romantism!

– Sunteți nebun, spuse Vagabond.

– Preferați, așadar, o taxă pe nebunie? Foarte bine! Taxa pe nebunie este un produs în creștere. Sunt de acord cu alegerea dumneavoastră. Nu veți regreta.

– Vă mulțumesc, dar n-am nevoie de nici un fel de taxe.

– Haideți, domnule Vagabond... Această naivă convingere a dumneavoastră nu rezistă nici celei mai elementare analize a realității! Avem cu toții nevoie de taxe. Ele mențin în viață societatea noastră cea-care-nu-face-nimic. În vremurile când taxelor le mai corespundeau încă serviciile prestate, plăteai și gata, nu mai stăteai la discuții. Astăzi însă preferăm să vorbim și iar să vorbim despre vinderea și cumpărarea lor. Se schimbă doar amănunte, dar un lucru rămâne același: de taxe nu poți scăpa! Mai ales atunci când ajungi să intri în colimatorul fiscului – așa cum s-a întâmplat cu dumneavoastră.

– Ce deosebire există între taxele dintre care eu aș putea alege, așa după cum afirmați? Cât costă ele?

– Deosebirea este doar una poetică, răspunse Livingston. Toate au același preț. Motivul pentru care există taxe diferite e de ordin estetic și practic: este drept ca o persoană să-și poată alege taxa care se potrivește cel mai bine cu spiritul ei. Mulți amatori de muzică plătesc bucuroși pentru a-și oferi o taxă pe muzică, dar n-ar accepta ideea de a plăti o taxă pe zgomot. Așa după cum niște adolescenți ar opta, dimpotrivă, pentru taxa pe zgomot, preferând-o de departe celei pe muzică. *De gustibus non est disputandum.*

– Dar tot nu mi-ați spus cât costă ele.

– Orice impozit indirect costă un milion de dolari.

– Un milion de dolari?!

– Acestea sunt plăcerile inflației.

– Dar dolarii nu mai există din ziua aceea! Acum există numai creditele, adică Valuta Mondială.

– Acestea sunt neplăcerile birocrației. Vechile tarife în dolari n-au mai fost convertite, ceea ce n-o să vă fie, cu siguranță, de nici un ajutor.

– În ce sens?

– Nemaiexistând dolari, nu mai sunteți acum în măsură să plătiți taxele pe care le veți cumpăra. În consecință, deveniți un evazionist fiscal, fapt care autorizează fiscul să ia măsuri împotriva dumneavoastră.

– Dar e ceva absurd!

– Se întâmplă atâtea lucruri absurde pe lume, ceea ce nu înseamnă că impactul lor asupra realității nu este real.

– Prin urmare ce ar trebui să mi se mai întâmple acum?

– Nimic mai mult decât ceea ce vi s-a mai întâmplat.

– Nu mi se pare să mi se fi întâmplat ceva mai deosebit din momentul în care am început să discut cu dumneavoastră.

– Pentru că n-ați fost atent. Dacă ați fi fost cât de cât atent, ați fi observat că pe cărțile dumneavoastră de credit apare de câteva minute semnalul roșu de alarmă. Toate conturile v-au fost puse sub sechestru de Ministerul Finanțelor – ca o măsură de siguranță – și v-a fost înghețat orice credit. Așa că ați dat de bucluc, domnule Vagabond.

James Vagabond se apucă să verifice cu multă grijă și, totodată, cu furie, cărțile sale de credit. Era adevărat. Ledul-semnal de alarmă al ruinei financiare lăsa să se vadă implacabilele, înspăimântătoarele și intensele sale sclipiri purpurii.

– Și acum că am aranjat cu impozitele indirecte, domnule Vagabond, e timpul să trecem la impozitele directe.

Palid la față și strângând din dinți, Vagabond se întoarse spre barman care, în momentul acela, tocmai termina de preparat cocteilul Baxeiquito. Blestemată să fie clipa în care hotărâse să meargă în-Altă-Parte! Dar silențioasele sale anateme nu-i ajutară să oprească ofensiva vânzătorului fiscal.

– Credem că putem stabili, cu oarecare siguranță, că principalele dumneavoastră surse de venituri provin din activitatea de salvator al lumii, nu? De câte ori ați salvat lumea, domnule Vagabond?

– Cine-și mai amintește? răspunse investigatorul cu țâfnă. Oare un dentist mai ține socoteala dinților pe care i-a scos?

În realitate, Vagabond își amintea că salvase lumea de cel puțin două ori, dar nu-și amintea amănunțit fiecare împrejurare în care făcuse acest lucru. Singurul indiciu din mintea sa era amintirea confuză a împrejurării în care îl descoperise pe Vinovat – vinovat de... de ce oare? Fusese vorba de ceva important, dar

uitarea se așternea peste propriul său trecut tocmai atunci când acesta părea a se dezvălui într-un mod mai semnificativ.

– Potrivit unei rapide evaluări inductive, ni se pare plauzibil ca dumneavoastră, domnule Vagabond, să fi salvat lumea de vreo cincisprezece ori. Se înțelege că aveți facultatea de a vă opune tezei noastre și puteți încerca să demonstrați că ea este falsă. Trebuie, totuși, să vă avertizez că nu va fi deloc ușor să demonstrați că n-ați salvat lumea de cincisprezece ori, așa cum susținem noi. Argumentul invincibil care vă țintuiește în răspunderea faptelor săvârșite este însăși existența lumii. Dacă ați fi omis să salvați lumea, fie numai și o dată din toate cele pe care noi le contestăm, atunci lumea n-ar mai exista. Or noi avem douăzeci și două de miliarde de martori gata să jure că lumea încă mai există.

– Mai duceți-vă dracului! exclamă Vagabond, uitându-se chiondorâș în timp ce-și sorbea cu paiul cocteilul Baxeiquito.

– Care ar putea să fie, oare, retribuția medie pentru cineva care salvează lumea? continuă Livingston, stăpân pe sine, perseverent ca un dulău, nesinchisindu-se de faptul că detectivul se întorsese spre tejghea și încerca să nu-l mai bage în seamă.

– O medalie de tinichea.

– Așa ceva ar putea fi adevărat în filmele hollywoodiene. În realitate însă, atunci când cineva salvează bunul altuia, are dreptul la o recompensă egală cu zece procente din valoarea bunului respectiv. În cazul în speță, cel al lumii, zece procente ar reprezenta o sumă frumușică, mai ales dacă s-ar înmulți cu cincisprezece – adică de câte ori ați salvat lumea. Venitul impozabil pe care l-ați ascuns fiscului în cursul carierei dumneavoastră de erou rezultă, așadar, a fi egal cu o dată și jumătate din valoarea lumii. Pentru această cifră, ar fi trebuit să plătiți taxele cuvenite – șaptezeci procente cotă-parte maximă, plus diverse amenzi pentru evaziune continuată, dobânzi etcetera, etcetera, adică în total cam două sute procente. Așadar, dumneavoastră datorați fiscului o sumă egală cu de trei ori valoarea lumii. Plătiți imediat, cu bani peșin, sau preferați să optați pentru o plată în rate, mai comodă?

– Mai du-te'n..., zise Vagabond care între timp răcâia fundul paharului în căutarea unor ultime picături de delectare. N-am mai auzit în viața mea atâtea tâmpenii concentrate în numai câteva fraze.

– Ţin să vă amintesc faptul că de-acum nu mai deţineţi nimic şi că orice veţi mai reuşi să posedaţi în viitor vă va fi imediat confiscat de fisc.

– Îi doresc multă baftă fiscului, spuse detectivul ciugulind din frunzele de busuioc care mai rămăseseră.

– Bineînţeles că Ministerul Finanţelor este dispus să-i treacă cu vederea pe acei evazionişti fiscali care vor hotărî să-şi ispăşească vina, dedicându-şi o parte din timpul lor – şi aşa nefolositor – măreţelor cauze a operelor de binefacere în favoarea respectivului minister.

Vagabond îşi ridică privirea din paharul gol, întoarse capul şi-i aruncă o privire bănuitoare doctorului Livingston.

– Cu alte cuvinte, domnule Vagabond, singura dumneavoastră speranţă de salvare ar fi de a vă asocia la reţeaua noastră de vânzători de taxe în sistemul marketing multinivel. Studiaţi cu atenţie propunerea mea: gândiţi-vă, în primul rând, la faptul că n-aveţi nimic de pierdut. Dumneavoastră tocmai aţi pierdut totul, ba chiar mai mult decât totul! În al doilea rând, noi vindem taxe, adică cel mai bun dintre toate produsele – şi nici un cumpărător potenţial nu se poate opune cumpărării atunci când îl luăm în colimator. În al treilea rând, puteţi recruta pe oricine cu aceleaşi metode cu care vă recrutăm noi sau prin orice alte mijloace pe care le va născoci imaginaţia dumneavoastră: Cunoaşteţi modul de funcţionare al sistemului marketing multinivel, domnule Vagabond?

– Foarte puţin.

– Ei bine, marketingul multinivel este o reţea de vânzare care se autopropagă folosind trucurile progresiei geometrice. Orice vânzător se alege, evident, cu un comision, în funcţie de cât vinde. Dar partea cea mai mare îi revine din comisioanele percepute din vânzările vânzătorilor pe care el îi va fi recrutat, precum şi din comisioanele percepute din vânzările vânzătorilor recrutaţi de vânzătorii săi şi aşa mai departe. Aşadar, oricine are ocazia să creeze sub el o piramidă de vânzători al cărei vârf va fi el şi care el va primi bani de la toate nivelurile inferioare. Sistemul marketing multinivel este una dintre cele mai grozave invenţii comerciale ale omenirii şi, în trecut, au mâncat cu toţii o pâine de pe urma ei – de la vânzătorii de parfumuri la cei de ciorbe dietetice, de la vânzătorii de filtre de apă la prestatorii de

servicii prin Internet. Astăzi, sistemul marketing multinivel este instrumentul magic cu ajutorul căruia Ministerul Finanțelor a rezolvat problemele privind necesitatea unei măriri continue și constante a presiunii fiscale. Sistemul marketing multinivel răspândește în mase cultura taxelor, făcând din orice cetățean un nou, potențial și eficient vânzător de produse fiscale.

– Totuși, pe mine nu mă veți recruta, spuse Vagabond cu fermitate, dar neputându-se hotărî dacă să mai comande sau nu alt Baxeiquito.

– Aveți timp, tot restul vieții dumneavoastră, să vă schimbați părerea, domnule Vagabond. Atunci când vă veți hotărî, veți fi introdus în mod automat în piramida mea. Sub mine.

– O precizare de prisos.

– În afară de asta, vă sfătuiesc ca, atunci când vă veți fi hotărât, să vă instalați un scanner retrocular ca acela pe care mi l-am montat eu. Livingston zâmbi și buzele i se lăbărțară peste măsură. Este neapărat necesar pentru a-i putea identifica fără greș pe indivizii cărora vrei să le vinzi propriile-ți produse fiscale. Contraindicațiile nu sunt chiar atât de înspăimântătoare și nu există fenomene de respingere. Noile materiale reușesc cu adevărat să convingă organismul că sunt părți componente ale sale. Singurul inconvenient este că au fost nevoiți să-mi scoată o bucată de creier, pentru că scannerele ocupă, ce-i drept, ceva locșor. Ideea în sine nu-i grozavă – recunosc –, dar vă asigur că în momentul cu pricina n-am observat să fi existat deosebiri prea mari. Am certitudinea faptului că sunt același, eu însumi, cu toate gândurile mele. Se știe îndeobște că nu tot creierul nostru este cu adevărat indispensabil. Acum nu mai regulez, într-adevăr, dar, dacă îmi aduc bine aminte, nici înainte de operație nu mă omoram cu regulatul.

Livingston făcu o pauză și privirea sa părea că rătăcește pe undeva, prin amintiri îndepărtate.

– Regulam mult în tinerețea mea, în Africa, pe vremea în care eram un tânăr explorator și cutreieram satele cu valijoara plină cu penicilină și morfină, cu care curariseam triburile în schimbul muieruștilor mai tinere și mai grase... Se întrerupse pentru o clipă, apoi reluă: Trecutul e trecut, ce mai! Acum vând taxe și, mai devreme sau mai târziu, îmi voi achita datoria față de Ministerul Finanțelor, iar apoi voi fi un om bogat.

– Multă baftă!

Livingston se scutură din visele sale și-l pironi din nou pe Vagabond cu privirea lui severă.

– Dumneavoastră nu mă veți dezamăgi, domnule Vagabond. O persoană care a salvat lumea de cincisprezece ori nu poate să înșele așteptările cuiva. Când vă veți fi hotărât, să mă vizitați ca să vă împărtășesc din experiența mea! Veți găsi datele mele și adresa mea pe cartea dumneavoastră de credit ce înlocuiește banii care nu mai sunt.

– Nu contați pe mine, spuse Vagabond făcând un gest spre barman.

– Ba da, contez. Am ochi clinic, replică Livingston. Mi l-am format în Africa.

Între timp, barmanul își făcuse apariția de cealaltă parte a tejghelei.

– N-am bani să plătesc cocteilul, spuse Vagabond. Acest distins domn tocmai mi-a vândut niște taxe egale cu de trei ori valoarea lumii.

Chipul barmanului căpătă o expresie înspăimântată.

– E-n regulă, señor! bodogăni el. E cât se poate de-n regulă! Dumneavoastră nu-mi datorați nimic! Dar vă rog, señores, fie-vă milă și nu-l supuneți la taxe pe acest biet barman care este atât de folositor la prepararea cocteilurilor Baxeiquito, dacă va trebui să se apuce de vândut taxe, nu va mai putea să le dea de băut delicatesuri unor señores așa distinși ca dumneavoastră...

– Nu-ți face griji, îl liniști Vagabond. Și mii de mulțumiri pentru Baxeiquito. A fost foarte bun. Și chiar dacă nu l-am plătit, a fost cel mai scump cocteil din viața mea.

– Baxeiquito este o băutură magică, señor, spuse barmanul.

– Mi-am dat seama, admise Vagabond, scurt la vorbă.

Capitolul 8

James Vagabond lenevea în patul său, temându-se ca nu cumva să-i vină iar cheful de a merge în-Altă-Parte. Pentru el, ar fi fost mult mai profitabil – hotărât lucru – dacă nu s-ar fi mișcat niciodată din casă. Plimbarea aceea inutilă, fără țintă, pe care și-o îngăduise îl transformase în cea mai îndatorată persoană din

lume. Ce-i drept, mai existaseră şi unii care, o dată ieşiţi din casă, sfârşiseră prin a muri. Aşa că, una peste alta, lui îi mersese totuşi bine. Dar ce să-i faci? În loc să-i pedepsească pe cei care nu se deplasează, universul îi pedepseşte – într-un fel sau altul – tot pe cei care se deplasează.

Mai înainte ca Vagabond să-şi dea seama că-i revenise plictiseala, Caronte, interfonul său inteligent, îl anunţă că are o vizită.

– Stăpâne, mă tem că avem nişte neplăceri.

– E cineva la uşă?

– Da, stăpâne. Şi acest lucru mă neliniştește.

– Cine este?

– Nu pot să vă spun, stăpâne. Mi-e teamă ca nu cumva cineva să ne intercepteze convorbirea.

Vagabond ţinea la Caronte, bătrânul său interfon inteligent, dar în ultimul timp acesta începuse să devină cam paranoic.

– Bine. Dă-i drumul să intre.

– Nu pot, răspunse Caronte. Ar putea să fie periculos. Am activat mijloacele de protecţie, le-am reglat la maximum. Acum ne-am blindat înăuntru şi nimeni nu mai poate da buzna peste noi.

– Caronte! Îmi asum orice răspundere. Lasă-l să intre pe musafirul nostru.

– Imposibil, stăpâne. Tocmai l-am învăluit pe cel care vrea să intre într-un nor de gaze lacrimogene.

– Caronte! Nu-i chinui pe oaspeţii mei! Îţi repet: lasă persoana aceea să intre, oricine ar fi ea!

– Nu pleacă! constată Caronte cu o voce plină de îngrijorare. Sunt gata să folosesc şi de data asta gazele paralizante.

– Doamne fereşte, Caronte! zise Vagabond. Vai de tine dacă mai omori încă un vizitator!

– Sabotaj! exclamă Caronte. Rezervoarele de gaze paralizante au fost golite de duşman!

– Administraţia blocurilor le-a golit, pentru că ai depăşit consumul.

– Nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să-l bombardez pe intrus cu fasciculi de neutroni şi cu microunde.

– N-o să bombardezi pe nimeni cu nimic, mormăi Vagabond întrerupând curentul electric şi trimiţându-l astfel pe Caronte la culcare.

La scurt timp după aceea, cineva cuprins de un acces de tuse convulsivă bătu la uşă. Vagabond restabili contactul electric şi o deschise. Suferind nevoie-mare, Billy Police intră, bâţâindu-se, în apartament. Tusea îl chinui preţ de un minut interminabil – o tuse garnisită ici-colo cu strănuturi şi suflături de nas, totul udat din belşug cu un şuvoi de lacrimi. Apoi, ceea ce mai rămăsese din Billy Police bodogăni cu o emfază strangulată, însoţită de gesturi dezarticulate:

– Ooo! Ce duhoare groaznică! Tuşi. Ce scârbă! Ce decădere! Ce abjecţie! Tuşi din nou. Locul ăsta e un sălaş de animale! Ce batjocorire a valorilor umane! Iar tuşi. Ce crimă împotriva moralităţii publice şi private! În bârlogul ăsta al viciului puieşte Răul şi Dumnezeu şi-a întors faţa de la el, scârbit de atâta scârnăvie.

Şi-i mai trase o tuse.

„Am greşit, dezactivându-l pe Caronte", îşi spuse în sinea lui Vagabond, apoi se adresă vizitatorului:

– Nu mai face atâta caz de gazele lacrimogene, Billy. Ce vrei, interfonul meu e paranoic.

– Hmm, n-are importanţă, răspunse Billy Police. Şi aşa m-am lobotomizat, hmm.

– A, iată o veste bună! exclamă investigatorul. Felicitări! Sper ca această nouă stare a ta să-ţi aducă numai fericire şi multe câştiguri.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, hmm. M-au promovat curier, hmm.

– Bine. Lumea are întotdeauna mare nevoie de curieri. Şi lobotomia este o excelentă referinţă pentru un curier.

– Nu înţeleg ce tot spui, hmm.

– Ce veşti îmi aduci, Billy?

Atunci când Serviciile Ultrasecrete îl trimiteau pe Billy Police, însemna că aveau ceva pentru Vagabond.

– Ce veşti îţi aduc, ai? îl întrebă Billy.

– N-ai nici o comunicare pentru mine?

– Nu înţeleg ce spui, hmm.

Vagabond nu mai insistă. Situaţia era cât se poate de clară. Billy Police nu avea nici un mesaj pentru el, pentru că mesajul era însuşi Billy Police. Vagabond nu s-ar fi mirat prea tare dacă Serviciile Ultrasecrete l-ar fi lobotomizat pe Billy Police cu singurul scop de a-l trimite la el în chip de mesaj tacit şi cât se

poate de evident. Ce alt mijloc mai bun ar fi putut exista pentru a se păstra cel mai strict secret? Iar mesajul nu putea fi decât unul singur: Serviciile Ultrasecrete aveau nevoie de James Vagabond.

Fericit că se știa încă folositor la ceva, investigatorul luă din zbor un impermeabil și dădu să iasă din casă în mare grabă. La ușă, își aduse aminte de idiot. Și idiotul tocmai își amintise de el însuși.

– Și eu ce trebuie să fac, ai? întrebă Billy Police peretele din fața lui.

Cel care îi răspunse fu Vagabond:

– Stai aici până vine femeia de serviciu. Apoi rămâi la dispoziția ei atât cât va fi nevoie.

Capitolul 9

Serviciile Ultrasecrete constituiau crema tuturor agențiilor secrete din toate timpurile și de pretutindeni. Nivelurile de păstrare a secretului, mimetizarea și disimularea la care reușiseră să ajungă nu aveau egal în întreaga istorie a omenirii. Sediul Serviciilor Ultrasecrete era în acea perioadă mimetizat de Vatican. Pentru a se evita dublurile, micul stat pontifical original fusese travestit în studio cinematografic, astfel încât să nu trezească nici un fel de bănuială. Mulțimile de credincioși care staționau în corturi sub balconul de unde Papa își ținea orațiile erau, de fapt, fundamentaliști islamici kamikaze, antrenați să ucidă, să se lase uciși sau să se sinucidă, după cum sunau deciziile provenite de la conducerile Serviciilor Ultrasecrete. În realitate, nu foloseau la cine știe ce, dar costaseră puțin și, pentru prețul acela, își îndeplineau cum nu se putea mai bine misiunea de statut-simbol. În anumite medii, unul dintre criteriile de evaluare a puterii unei organizații secrete este de a cunoaște numărul luptătorilor kamikaze. Angajații Serviciilor Ultrasecrete grupați la sediu erau cu toții travestiți în preoți și sub sutanele lor negre se găsea destul loc pentru tot felul de arme. Funcționarii de grad superior se deghizaseră în cardinali, iar directorul general al Agenției era întotdeauna travestit în Papă. Din motive de

securitate, directorul general rămânea în funcție până la moartea sa, pentru a se evita astfel greșeli în travestirea sa în Papă.

– Am păcătuit, părinte.

James Vagabond stătea în confesionalul-saună, acolo unde se duc îndeobște păcătoșii ca să se elibereze de povara faptelor rele săvârșite de ei.

– E un lucru obișnuit, fiule, răspunse vocea duhovnicului invizibil în timp ce temperatura aerului creștea vertiginos. Acum că tot te afli aici, dă-i drumul: mărturisește tot și poate că noi te vom ierta, mai devreme sau mai târziu.

De fapt, Vagabond nu simțea neapărat nevoia de a mărturisi ceva. Dar, potrivit rânduielii, trebuia să aștepte cu răbdare în confesional rezultatele testului automat de ADN pe care niște mecanisme invizibile îl efectuau asupra lui, ca de altfel și asupra tuturor penitenților. Serviciile Ultrasecrete aveau vocația de a spiona mereu și pretutindeni tot ceea ce se putea spiona și nu se puteau abține să nu profite din plin de particularitatea travestirii pentru a obține cât mai multe informații de la populație. Confesionalele-saună erau un excelent instrument de a se obține informații, iar testul automat de ADN era indispensabil pentru stabilirea identității exacte a fiecărui penitent. Dacă testul avea să confirme identitatea lui Vagabond, atunci urma să se întâmple ceva. Aceasta era singura metodă prin care Vagabond se putea pune în legătură cu Serviciile Ultrasecrete.

– Fapte necugetate, improviză Vagabond.

Ce naiba ar mai fi putut mărturisi?

– Ai adus cu tine o videocasetă? întrebă vocea duhovnicului.

– Am uitat-o.

– Și te aștepți ca eu să te cred, dacă nu-mi dai să vizionez videocaseta?

Temperatura din confesionalul-saună creștea întruna. Vagabond începu să respire cu greutate.

– Am cedat unui impuls neașteptat. N-am avut timp să filmez păcatele mele carnale.

– Foarte rău, fiule.

Temperatura devenise insuportabilă. Vagabond nu reuși să reziste mișcării instinctive de a fugi din cuptorul acela și apăsă cu putere pe clanța ușii cabinei. Ușa era blocată!

– Trebuie să mai ai şi alte păcate de mărturisit. Unele care să fie bine documentate. Aici nu se acordă iertarea, aşa, aiurea...

– Poate că m-am înşelat! spuse Vagabond aflat la capătul puterilor. Poate că n-am nici un păcat de mărturisit!

Aerul era încins şi irespirabil, iar detectivul simţea că va leşina dintr-o clipă într-alta.

– Nimeni nu intră într-un confesional-saună dacă n-are nimic de mărturisit, răspunse vocea duhovnicului invizibil.

Era ca o sentinţă fără drept de apel. Vagabond n-avea să poată ieşi de-acolo dacă mărturisea un păcat pe care să nu-l poată dovedi. Cum putuse să fie atât de zăpăcit? De ce nu-şi amintise de acele proceduri?

– Daţi-mi voie să ies... horcăi el.

– Iertarea divină este o răsplată pe care trebuie să ştii cum s-o dobândeşti.

Temperatura creşcu şi mai mult. În ultimele clipe de luciditate, Vagabond se gândi că, dintr-un moment într-altul, apa din care era alcătuit trupul său avea să înceapă să fiarbă şi atunci totul se va sfârşi. Şi, într-adevăr, peste numai câteva clipe, îl aştepta şi sfârşitul. Dar, în mod cu totul imprevizibil, luase forma unei iertări nemeritate.

În confesionalul-saună, iertarea divină se concretiză printr-un duş rece ca gheaţa, pentru a se dovedi că fără intervenţia providenţei nu-i chip să nu sfârşeşti fript. Apa rece ca gheaţa îi plăcu mai mult ca oricând lui Vagabond, care nu dispunea, totuşi, de prea mult timp ca să se bucure. La o clipă după ce dobândise iertarea, sub picioarele detectivului se deschise un chepeng şi el se prăbuşi în gol.

De fapt, după cum îşi dădu aproape imediat seama, mai degrabă aluneca pe un tobogan subteran. Era prima dată când i se întâmpla aşa ceva. Serviciile Ultrasecrete aveau afurisita manie de a schimba procedurile la fiecare zece minute. Fiecare castă din lume îşi are ciudăţeniile ei. Dar lucrurile merseseră mai mult decât bine şi rezultatul testului ADN ieşise la ţanc, exact înainte ca el, Vagabond, să sfârşească prin a fi prăjit. La capătul toboganului, detectivul simţi că rămâne pentru o clipă suspendat în gol. Apoi pricepu, brusc, că era cufundat într-un fotoliu larg, cu apă, în mijlocul unui cabinet elegant. O intrare teatrală fără îndoială,

deoarece o parte considerabilă din bugetul Serviciilor Ultrasecrete era alocată aspectelor teatrale ale evenimentelor necesare.

În cabinetul alb și inundat de o lumină orbitoare se afla un bărbat, care se îndrepta agale spre el. Era înalt, uscățiv, cu trăsături orientale și cu un chip bătrân, brăzdat de riduri. Avea ochii ca două crăpături impenetrabile, care, alături de tunica lungă din pânză albă, căptușită cu catifea neagră, părul strâns în coc pe ceafă și barba lungă, împletită sub linia enigmatică a gurii, alcătuiau o înfățișare de ansamblu pe care nimeni n-ar fi putut-o trece cu vederea.

– Bună ziua, i se adresă Vagabond.

– Această formulă de salut trebuie s-o rostesc eu mai întâi, răspunse schițând o ușoară grimasă bărbatul cu trăsături orientale care ajunsese în apropierea lui Vagabond și întinse mâna spre el.

Vagabond i-o strânse.

– Cred că știți cine sunt, zise detectivul.

– S-ar putea altfel? întrebă bărbatul cu tunică. În schimb, dumneavoastră nu știți cine sunt eu. Așa că, dați-mi voie să mă prezint: sunt omul de serviciu.

– Încântat de cunoștință, spuse Vagabond.

„Omul de serviciu!" Altă manie a Serviciilor Ultrasecrete: numele codificate.

– Va veni imediat cineva, mai potrivit decât mine, care să se ocupe de dumneavoastră.

– Nici o grabă, zise Vagabond. Tocmai am fost iertat de păcate, deși n-am avut de mărturisit nici unul, așa că pot să aștept în liniște.

Celălalt nu râse și nici nu reacționă în vreun fel la ceea ce Vagabond ar fi vrut să treacă drept o glumă. Se mărgini să se deplaseze ușor prin cameră, cu brațele încrucișate la spate, fără să-l mai bage în seamă pe Vagabond.

Detectivul avu tot timpul să studieze locul în care se afla, mai ales că nu prea existau multe de văzut. În afară de fotoliul cu apă, în care era afundat, în cameră se mai afla un birou foarte elegant, cu fotoliul respectiv liber și de un gust rafinat. Pereții erau goi, fără nici un fel de ornament. Pe tavan, chiar deasupra lui Vagabond, se vedeau contururile chepengului prin care venise el și care acum era, evident, închis.

După câteva minute, un personaj corpolent, cu o față mare și o burtă și mai mare, intră în cameră cu pași sprinteni și mișcări iuți.

Avea şi gura mare, iar buzele groase o făceau – dacă aşa ceva se mai putea – şi mai mare. O astfel de persoană e structurată morfologic pentru a zâmbi. Într-adevăr, chipul îi era numai un zâmbet. Haina de călugăr şi creştetul pleşuv completau acel tablou viu.

– James Vagabond, vă urez un călduros bun venit la Agenţie!

Întreaga sa comunicare non-verbală era o apoteoză de bunăvoinţă.

– Urarea călduroasă de bun venit am simţit-o deja în confesionalul-saună.

– Omul nostru de serviciu vă va aduce numaidecât un prosop şi haine de schimb, spuse personajul corpolent, după care se adresă asiaticului: Pippo! Un prosop şi haine bărbăteşti pentru domnul!

– Da, domnule! spuse Pippo şi ieşi imediat din cameră.

– Pippo este cel mai bun om de serviciu al nostru, îi explică nou-venitul lui Vagabond. Cine ar putea crede că sarcina lui aici este de a spăla pe jos?

– O capodoperă de disimulare, spuse Vagabond pe un ton linguşitor.

– Să nu exagerăm, zise călugărul care sesizase ironia ascunsă şi se întunecă la faţă o clipă. Îşi recăpătă însă numaidecât tonul vesel. Dar nu m-am prezentat! Eu sunt Călugărul Indovino[1]. Sfântul Părinte în persoană doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

Vagabond nu spuse nimic. Duşul rece care-l iertase de păcate îl răcorise cam mult. Era ud leoarcă în partea de sus a trupului şi începeau să-l cuprindă fiori de frig. Dar în scurt timp îşi făcu apariţia Pippo, aducând îmbrăcăminte uscată. Adică o tunică de novice, cu câteva numere bune mai mică decât măsura lui Vagabond.

– Nu mi se potriveşte! se plânse numaidecât detectivul, cu un braţ blocat sub tunică.

– Pippo este un excelent spălător de duşumele, dar un foarte prost ucenic croitor, spuse Călugărul Indovino. După cum vedeţi, sunt sincer cu dumneavoastră. Aş fi putut să vă spun că era vorba de un test pentru a vă proba capacitatea de adaptare.

Vagabond rezolvă el însuşi problema, sfâşiind acele părţi ale tunicii ce-i împiedicau mişcările. Hotărî să-şi păstreze propriii

---

[1] Ghicitor, prevestitor (n. trad.).

săi pantaloni, care se udaseră foarte puțin. O clipă mai târziu, eru uscat, îmbrăcat și slobod în mișcări.

– Constat că v-ați descurcat grozav, râse cu șiretenie Călugărul Indovino.

– Dacă astea sunt testele de aptitudine la care sunt supuși agenții voștri, atunci înțeleg mai bine motivul prezenței lui Pippo aici, zise Vagabond.

Călugărul Indovino îl conduse pe detectiv prin niște coridoare lungi și urâte, urcară și coborâră cu lifturi misterioase și trecură pe lângă săli mari, pline cu bărbați în haine preoțești, care se aflau în atitudini de reculegere spirituală sau practicau exerciții de arte marțiale. Ajunseră, în sfârșit, într-un loc ce părea a fi o antecameră de lux. Călugărul Indovino adresă câteva cuvinte ceasului său și, în scurt timp, îl invită pe detectiv să-l urmeze în ceea ce se dovedi a fi o imensă centrală operativă tipică.

Un perete neobișnuit de mare, cu o uriașă hartă a lumii bidimensională și luminiscentă, cum sunt cele care se pot vedea mai mereu într-un anumit tip de cinematografie îi atrase imediat atenția detectivului. Bărbați în halate albe aidoma arhetipului își făceau de lucru în jurul unor panouri metalice, pline cu tot felul de manete și beculețe colorate cu lumină fixă sau clipitoare – și toate acestea se întindeau cât vezi cu ochii. Pe Vagabond îl cuprinse fiorul acela de care este cuprins oricine se află față în față cu ceva despre care se credea că e un mit.

Apoi un zgomot nedeslușit îi atrase atenția detectivului și văzu un mic cortegiu de prelați care-și făcea drum printre bărbații în halate albe, îndreptându-se spre el. Când grupul se apropie, Vagabond recunoscu, cu un fior, persoana care se afla în mijlocul acelor oameni; stătea în picioare pe un postament, într-un mic vehicul electric, protejat de un paralelipiped de cristal. După câteva secunde, ajunseră la destinație și Papa Innocentissimo[1] al III-lea se ridică deodată în toată înălțimea lui fizică și morală în fața lui Vagabond, cu bustul drept, cu capul semeț și ochii severi, care-l priveau cu interes de sus în jos de pe postamentul din vehiculul său. Bineînțeles că nu era vorba de Papa Innocentissimo al III-lea, ci de directorul Agenției Serviciilor Ultrasecrete. Pre-

[1] Formă incorectă, hazlie, de superlativ al unui substantiv propriu: Innocenzio – Innocențiu (n. trad.).

lații care-l însoțeau aveau, totuși, mâinile împreunate în rugăciune, iar mișcările necontenite și silențioase ale buzelor lor făceau dovada rugilor pe care le înălțau.

Cineva șopti ceva la urechea altcuiva. Vagabond simți că este apucat zdravăn de braț și, după câteva clipe, se trezi împreună cu Papa Innocentissimo al III-lea și alți câțiva prelați într-o cabină spațioasă de cristal, supraetajată, din care se putea vedea toată sala imensă. Era, evident, centrul de comandă al centrului de comandă. Existau acolo nenumărate fotolii și detectivul fu invitat să ia loc. Se așeză și Papa. Din grupul de prelați își făcu apariția un chelner, iar Papa îi comandă o oranjadă. Vagabond ceru o bere. Cineva dădu drumul unei muzici ambientale – un fragment din compozițiile lui Jean Michel Jarre. Un cardinal aprinse o pipă și, după ce trase câteva fumuri, o trecu altora.

– Bun venit în centrul lumii, James Vagabond, spuse Papa tăind cu grație vârful unui trabuc toscan pe care avea să înceapă să-l fumeze peste câteva clipe.

– Este o mare cinste pentru mine, Eminență.

– Puteți să-mi spuneți „Boss", zise Papa. Este un titlu care mi se potrivește mai bine. Există o limită și la mimetisme. Dar să trecem la subiect: vă veți întreba, desigur, de ce am trimis să vă cheme.

– Nu. Nu sunt curios.

În centrul de comandă al centrului de comandă se auzi un zgomot confuz de voci. Nu se mai pomenise niciodată o asemenea neobrăzare față de Papa-Boss! Dar Papa nu părea să se fi sinchisit de îndrăzneala zeflemitoare a musafirului său. În schimb, pe fața lui – acea față pe care trecerea anilor o făcuse să fie solemnă – apăru umbra unui zâmbet de mulțumire. Își aprinse alene trabucul și trase câteva fumuri.

– Hai să ne tutuim. Avem de rezolvat o problemă complexă și atunci când trebuie să treci la subiect și când e vorba de lucruri serioase ierarhiile reprezintă o piedică.

– Eu n-am nici un fel de probleme, afirmă Vagabond cât se poate de demn.

Bossul îl privi pe James Vagabond drept în ochi.

– Ce știi să-mi spui despre univers?

Vagabond își încruntă sprâncenele. Nu era genul de întrebare pe care te aștepți să o auzi de la șeful Serviciilor Ultrasecrete.

– E un loc ca oricare altul, zise Vagabond.

– Până aici suntem de acord, admise Bossul. Şi ce altceva mai ştii despre univers?

– N-am înţeles niciodată prea bine la ce anume foloseşte.

– Nu te-am întrebat ce nu ştii. Te-am întrebat ce ştii.

– Mi s-a spus că ar cuprinde o groază de spaţiu ... şi, dacă e s-o luăm aşa, şi o groază de timp. Mă rog, mă rog, obişnuitele platitudini. Chiar trebuie să repet toate tâmpeniile pe care le-am auzit în legătură cu universul de-a lungul anilor?

– Nu. Nu-i nevoie.

Bossul îşi muşcă buza inferioară, se încruntă şi coborî privirea, cufundându-se, evident, în meditaţie. După câteva clipe de tăcere, ridică dintr-o dată capul şi se uită din nou în ochii detectivului.

– A fost o descoperire. O descoperire făcută de savanţii expresionişti. O descoperire în legătură cu natura universului... Îşi drese vocea şi, pentru prima oară, expresia sa trădă o umbră de stânjeneală. Comunitatea ştiinţifică internaţională a ajuns la concluzia că universul se află... În întrecere.

– În întrecere?

– În întrecere.

– Eu ştiam că universul se află în expansiune... ce naiba o mai fi şi asta. Dar... În întrecere! În întrecere?! Asta ce vrea să mai însemne?

– Este ceea ce aş vrea să ştiu şi eu, spuse Bossul încleştându-şi fălcile într-o expresie de iritare.

– Şi oamenii de ştiinţă nu pot să explice acest lucru? întrebă Vagabond.

– Se pare că nu. Ştiinţa a mers prea departe, sau cam aşa ceva. Am interpelat sute de oameni de ştiinţă expresionişti care au subscris la această nouă teorie şi am obţinut de la toţi numai ecuaţii incomprehensibile. Nu-i chip să se înţeleagă despre ce dracu' ar fi vorba! Singurul lucru pe care nătărăii ăştia care se cred luminaţi la minte reuşesc să-l explice pe înţelesul tuturor este că universul ar fi în întrecere.

– Dar asta nu spune nimic! zise Vagabond.

– La prima vedere, sunt de acord cu tine. Pe de altă parte, vei înţelege că nu putem să ne limităm la aparenţe. Comunitatea ştiinţifică internaţională a decretat că universul este în întrecere

și noi trebuie să deducem de-aici toate implicațiile posibile, iar dacă este necesar, și pe cele imposibile.

– În întrecere..., rumegă în minte Vagabond. Dar în întrecere cu cine sau cu ce? În ochi i se aprinse o lumină neașteptată. Păi, cu alte universuri! urlă el. Universul nostru poate să fie în întrecere numai cu alte universuri!

Bossul zâmbi pentru a doua oară.

– Este primul lucru la care ne-am gândit și noi, chiar dacă, de fapt, nu-i clar ce anume ar vrea să însemne acest lucru. Bineînțeles, am cerut imediat savanților expresioniști o confirmare. Iar răspunsul lor a fost: *Și da și nu.*

– „Și da și nu"?

– „Și da și nu", repetă Bossul. *Universul nostru este oare în competiție cu alte universuri?* Răspunsul este: *Și da și nu.* După care savanții expresioniști trec la atac cu ecuațiile lor matematice de tot felul, iar eu trebuie să-mi înăbuș pornirea legitimă de a-i lobotomiza.

– Legitimă? îl zgândări Vagabond.

– Tot ceea ce fac este legitim prin definiție, spuse Bossul cu o nuanță de asprime în voce.

Detectivul tăcu câteva secunde. În afară de Boss, care pufăia din trabucul lui, nimeni nu îndrăznea să sufle.

– Și ce legătură am eu cu toate astea? întrebă în cele din urmă Vagabond.

Bossul nu răspunse imediat. Trabucul îi oferea o ocupație, ceva concret și, între timp, rumega în gând cuvintele pe care avea să le rostească. Privi în jur, apoi ridică o mână și le porunci tuturor celor prezenți să iasă. Voia să rămână singur cu detectivul.

– Tu ești deținătorul unor secrete, Vagabond, spuse Bossul atunci când rămaseră numai ei doi. Dacă e să ne luăm după anumite indicii pe care le considerăm fondate, tu ai salvat deja lumea de mai multe ori. Știm puțin sau aproape nimic despre aceste isprăvi ale tale, deoarece – dat fiind caracterul strict secret al unor asemenea acțiuni – se pare că le-a fost spălat creierul persoanelor care au fost implicate într-un fel sau altul. Inclusiv nouă. Noi înșine, care probabil că am fost la postul de comandă al unor asemenea operațiuni, nu ne mai amintim nimic. Necesitatea Secretului Absolut cere prețul ei și până și noi trebuie să-l plătim.

– Dar cine a avut puterea de a vă spăla până și vouă creierul?

– Cine știe? Nu-mi amintesc. Poate chiar noi înșine am fost cei care am hotărât să ne spălăm fiecare propriul creier. Cine mai poate să spună acum? Noi, cei din Serviciile Ultrasecrete, suntem cei care trebuie să găsim soluții tuturor problemelor și răspunsuri tuturor întrebărilor. Dar Natura este complexă și probabil că urăște omnipotența și atotștiința, și atunci orice soluție generează probleme și mai complexe, iar orice răspuns dă naștere unei noi avalanșe de întrebări. Taina isprăvilor tale din trecut – salvarea lumii – este limita pe care Natura ne-o impune și pe care noi trebuie s-o acceptăm. Și nici n-am putea proceda altfel.

– Dacă acest lucru te poate consola, află că nici eu nu-mi amintesc prea bine dacă am salvat vreodată lumea sau nu.

– Te cred. M-aș fi supărat dacă n-ar fi fost așa! Dar, lăsând gluma la o parte, avem ceea ce avem – dovezi concrete ale faptelor tale mărețe din trecut, noi teorii ale savanților noștri, uneltiri ascunse și de neînțeles – și, ca să zic așa, trebuie să ne pregătim ciorba cu ceea ce împrejurările ne pun la îndemână.

– Tot nu m-ai lămurit ce legătură am eu cu povestea asta a universului în întrecere.

– Nu te-am lămurit, pentru că va trebui să afli singur. Dacă te-aș putea lămuri, atunci probabil că n-aș mai avea nevoie de tine. Se pare că tu ai salvat deja lumea. Poate că acum ți-a venit rândul să salvezi și universul.

– Și nu este, în mod intrinsec, același lucru?

– Nu. Am reușit să mă informez. Nu-i același lucru. Universul este ceva mai important.

– De ce?

– Dintr-un întreg șir de motivații axiomatice.

– Ce vă face să credeți că universul ar fi în primejdie?

– Nimic. Ți-am dat doar așa un exemplu analog. Dat fiind că ai salvat lumea, poate că acum trebuie să salvezi și universul.

– Crezi acest lucru cu adevărat?

– Ferit-a sfântul! Nu sunt o persoană mistică. Singurul lucru pe care mi l-au spus savanții expresioniști este că universul ar fi în întrecere. Dacă acest lucru corespunde adevărului, atunci misiunea ta ar putea fi mai grea decât o banală salvare a universului.

– Cum ar putea să fie mai grea?

– Îți voi explica numaidecât. Dacă universul se află în întrecere, atunci misiunea ta ar putea fi următoarea: *trebuie să învingem!*

– Şi cam ce ar vrea să însemne asta?

– Vei afla şi singur, ceea ce ar constitui primul pas al misiunii tale... dacă asta ar fi să fie misiunea ta.

– Dar e absurd!

– Privilegiul de a comanda înseamnă şi să poţi da ordine absurde. Dacă e să învingi, ţi se porunceşte s-o faci, Vagabond. Ce anume să învingi, asta nu mai ştiu. E de datoria ta să afli şi acest lucru.

Vagabond nu avea ceea ce se poate numi o expresie mulţumită.

– Şi dacă aş refuza misiunea?

– De ce să părăseşti mai devreme decât se cuvine această vale a plângerii.

– Sunteţi cu toţii nişte pui de lele, asta sunteţi!

– Şi eu mă confrunt în fiecare zi cu probleme de viaţă şi de moarte.

– Nu cred aşa ceva. Deghizarea ta în Papă presupune o însărcinare pe viaţă. Şi nimeni nu te poate elibera de ea.

Bossul zâmbi şi-l pironi pe detectiv cu o privire sfidătoare.

– E adevărat. Un Papă se schimbă numai atunci când moare alt Papă. Şi ce ar zice lumea dacă m-ar vedea plimbându-mă pe stradă în ziua în care un altul ar deveni Papă-Boss în locul meu? Din păcate, dacă unui Papă adevărat îi este îngăduit orice, inclusiv demenţa senilă, unui Şef al Serviciilor Ultrasecrete nu i se iartă nici cea mai mică greşeală... atât de mare este importanţa Agenţiei noastre în destinele lumii. Şi de aceea ocup poziţia pe care o ocup pe toată durata vieţii... ceea ce vrea să spună, totuşi, că viaţa mi se va sfârşi la prima greşeală.

Vagabond gândi că dacă intenţionase să-l impresioneze, atunci reuşise.

– Privită din acest punct de vedere, poziţia ta nu mai este chiar atât de atrăgătoare.

– Depinde de punctele de vedere. Toţi trebuie să murim. Şi este mai drept să mori din cauza propriei tale greşeli decât dintr-o pură întâmplare. Cel puţin aşa văd eu lucrurile.

– După câte înţeleg, n-am de ales.

– Nimeni nu poate spune că n-are de ales, doar dacă nu-i pe moarte sau tocmai a murit. Dar există, firește, şi opţiuni care te pot duce la moarte.

Vagabond se scărpină la ceafă, cu un aer gânditor și plin de teamă în același timp.

– Ar mai fi o mică problemă de ordin tehnic, continuă el, de care poate că n-ați ținut seama.

– Care anume? întrebă Bossul, încercând să-și ascundă iritarea pe care i-o produceau spusele lui Vagabond.

– De câteva ore, sunt omul cel mai îndatorat din lume. Un vânzător fiscal, un oarecare Livingston, a pus laba pe mine și m-a taxat rău de tot. În acest moment, datorez fiscului o sumă egală cu de trei ori valoarea lumii. Asta înseamnă că libertatea mea de acțiune se reduce la zero. Fără bani, nu poți face nici o mișcare în ziua de azi. Nu știu cum voi mai putea să supraviețuiesc.

– Fir-ar să fie! zise ca pentru sine Bossul, strângând din dinți.

Chipul său devenise palid și tras. Fusese luat prin surprindere și se mira cum de mai era încă viu. În poziția pe care o ocupa el, greșelile și omisiunile de orice fel îl puteau costa viața. Și iată că cineva îl prinsese pe picior greșit. Cineva care se afla acum în fața lui. Se uită la Vagabond cu o privire inexpresivă, în timp ce mintea sa încerca să găsească o soluție. Apoi capul prinse a i se clătina, dinții incisivi mușcară buza de jos și prin minte îi străfulgeră ideea de a-l lichida pe detectiv.

– Și Livingston ăsta, continuă el, a încercat cumva să te recruteze? Îmi închipui că era vorba despre sistemul fiscal marketing multinivel.

– Da, a încercat să mă recruteze. Și era vorba chiar despre sistemul fiscal marketing multinivel.

– Bine, admise Bossul, strângându-și buzele. E o greșeală. O treabă urâtă. Și nu-i ușor să ieși din ea. Dar greșeala trebuie reparată, și acest lucru putem să-l facem noi.

– Nu mă îndoiesc.

– Ba ai face mai bine să te îndoiești. Societatea noastră – mai mult decât oricare alta care s-a mai pomenit vreodată pe lume – se bazează pe taxe. Nu mai muncește aproape nimeni și oricine taxează pe oricine în numele Ministerului Finanțelor, care adună astfel toți banii pentru a-i da din nou populației cea-care-nu-face-nimic. Acest lucru pare să fie vicios și fără temei, dar este singurul mod prin care treaba merge mai departe. Dacă mecanismul acesta se strică, se termină și cu sistemul nostru. Așa încât, nici măcar noi, cei din Serviciile Ultrasecrete, nu putem

interveni cu autoritate pentru a anula o tranzacție legală cum ar fi cea cu care Livingston te-a prins în cursă. Mecanismul este foarte delicat. Orice intervenție cu forța, dar ilegală, riscă să provoace o reacție în lanț ce n-ar mai putea fi oprită și care, în cele din urmă, ar face ca societatea noastră să se prăbușească aidoma unui castel din cărți de joc.

– Și atunci, cum credeți că veți repara această greșeală?

– În singurul mod posibil: cel legal. Livingston a încercat să te recruteze. Tu va trebui să accepți. De rest ne vom ocupa noi.

Bossul adresă câteva cuvinte ceasului său și ciurda de prelați care-l escortase reapăru în grabă la centrul de comandă al centrului de comandă. Când grupul se opri, din mijlocul lui se desprinse un bărbat blond, de vârstă mijlocie, care făcu câțiva pași înainte și se opri în poziție de drepți în fața Bossului.

– Sunt Zeiringer, spuse blondul. Am aflat că ați întrebat de mine.

Bossul inspiră adânc.

– Zeiringer, am nevoie de excepționala ta capacitate teutonică de organizare.

– Aș vrea să pot auzi ceea ce-mi spuneți, Boss, dar muzica din creier mă împiedică s-o fac.

– Muzica din creier?

– Ce-ați spus?

Bossul scrâșni din dinți și ridică privirea în tavan, încercând să-și stăpânească mânia care stătea să izbucnească.

– Frate Indovino! Ce mai e și povestea asta?

Călugărul Indovino se desprinse și el din grup și pe fața lui mare, lipsită acum de zâmbetul ei natural, se putea citi cea mai pură îngrijorare.

– Îl folosim pe Zeiringer drept cobai pentru a studia efectele în timp ale muzicii cu-de-a-sila asupra creierului uman.

– Întrerupeți imediat experimentul! Acum am nevoie eu de creierul lui.

Călugărul Indovino șușoti ceva cu alți prelați. Urmară câteva clipe de agitație.

– Am ordonat întreruperea muzicii, spuse călugărul, dar difuzoarele endocraniene nu vor putea fi scoase decât pe cale chirurgicală.

– N-aveți decât să le lăsați înăuntru. Eu vreau doar să nu mai audă muzică.

– Cred că au și oprit-o între timp, adăugă călugărul Indovino.

– Vom vedea imediat. Zeiringer!

– La ordinele dumneavoastră, Boss! spuse Zeiringer, tot în poziție de drepți.

– Mai auzi muzică?

– O urăsc, domnule. Dar n-o mai aud.

– Te felicit, Zeiringer.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Îți dau de știre că, în virtutea anumitor raționamente inductive, tu ai fi salvat lumea de cel puțin o sută de ori.

– Sunt mândru de asta, domnule, spuse Zeiringer dând ochii peste cap. De o sută de ori ați spus?

– Poate chiar de două sute.

– Sunt cât se poate de mulțumit, domnule.

– Mai ai până să fii cât se poate de mulțumit. Până una alta, ai ajuns în colimatorul fiscului.

Zeiringer se întunecă la față și, în sinea sa, plânse după frumoasele clipe în care îi chinuiau creierul cu muzica.

– James Vagabond, aici de față, tocmai te-a taxat cu o sumă egală cu de câteva sute de ori valoarea lumii.

– Dar n-am banii aceștia, domnule.

– Aș vrea să văd și eu când o să ai tu ceva vreodată! spuse Bossul cu o expresie amuzată. Știi cum funcționează sistemul fiscal marketing multinivel?

– Nu, domnule.

– Ți se va explica în cele mai mici amănunte. După ce îl vei fi înțeles, va trebui să-ți organizezi reacția. Îți vom pune la dispoziție toate mijloacele noastre. Ți se va cere să găsești modalitatea de a dezlănțui un nou val de taxe care să-l ia cu sine până și pe cel din urmă cetățean al afurisitei noastre de țări. Vârful noii piramide fiscale va trebui să fie Agenția noastră, a Serviciilor Ultrasecrete. Banii trebuie să intre în vistieria noastră, și atunci noi, drept recompensă, vom stinge toate debitele pe care le ai față de Ministerul de Finanțe.

– Prea bine, domnule, încuviință Zeiringer.

– Asta-i tot, deocamdată, Zeiringer. Îți voi mai oferi și alte informații, eu însumi, mâinc dimineață. Până atunci, fă bine și

instruiește-te temeinic cu tot ceea ce are legătură cu sistemul fiscal marketing multinivel.

– Îmi voi da toată osteneala, domnule.

– Sunt convins, zise Bossul făcându-i semn să se retragă.

Preț de câteva clipe, nu mai vorbi nimeni. Cei mai mulți dintre bărbații cu tunici care umpleau sălița cu pereții de cristal, de unde puteai cuprinde cu privirea întreaga sală de control, erau atât de încântați de prezența lor în spațiul acela, încât nu îndrăzneau să scoată vreun cuvânt de teamă ca nu cumva să se risipească vraja și să fie alungați de-acolo. Faptul de a te afla în sălița aceea era cea mai înaltă treaptă a statutului-simbol al celui care opera în Serviciile Ultrasecrete. O oră petrecută acolo putea face să crească până la transfigurare imaginea pe care cineva o avea despre sine însuși.

– Și mie mi-au fost contestate niște împrejurări în care am salvat lumea, atunci când am fost taxat, spuse Vagabond.

– Un vechi truc, îl lămuri Bossul.

– Așadar, Livingston m-a păcălit? Sau știa, într-adevăr, totul despre mine?

– Din punct de vedere fiscal este irelevant, deci lipsit de orice semnificație, decretă Bossul. N-are rost să-ți mai faci griji. Zeiringer va pune totul la punct.

Apoi rumegă o clipă, ceva în minte.

– În trecut, continuă el, o operație de vânzare în sistemul marketing multinivel se încheia atunci când erau secătuite rezervele victimelor potențiale. Primii intrați în organizație se îmbogățeau pe spinarea celor din urmă, care, nemaigăsind pe cine să recruteze, sfârșeau prin a plăti ei pentru toți. Inspiră adânc. De când însă Ministerul Finanțelor a făcut din marketingul multinivel un sistem al său, lucrurile s-au mai schimbat un pic. Rezervele victimelor potențiale nu se mai termină acum chiar așa, cu una cu două. Atunci când întreaga populație s-a prins în hora taxării reciproce, poate să înceapă o nouă horă și tot așa merge. Acum, cineva poate să fie taxat și recrutat și de trei, patru, cinci sau chiar șase ori. Asta vom face și noi. Vom dezlănțui un nou val de taxe și recrutări, iar cu veniturile realizate vom plăti datoriile tale. După aceea ne vom ocupa și de cele ale lui Zeiringer.

– Veți reuși să faceți acest lucru?

– Cred că da. Zeiringer nu ne va dezamăgi. Este un muntean austriac de prin văgăunile Stiriei. Când l-am descoperit noi era șofer de autocamion. Are un creier nemaipomenit, alimentat de o cromozomică tenacitate teutonică, și s-a călit într-o viață plină de lipsuri și de sacrificii. Dacă există o modalitate de rezolvare a unei probleme organizatorice, Zeiringer o va găsi cu siguranță. Iar o nouă, eficientă și strălucitoare piramidă fiscală în sistemul marketing multinivel nu este, în esență, nimic altceva decât o colosală problemă organizatorică.

– Nu mi se pare, totuși, o operațiune care să se termine chiar atât de repede. Și atunci eu voi trage mâța de coadă.

– Dacă am mai fi avut bani-gheață, ți-am fi dat o valiză întreagă. Dar, întrucât nu mai avem, ți-o punem la dispoziție pe Ausra.

– Ausra?

– Ausra, fă-te-ncoa', șuieră Bossul printre dinții ce continuau să strângă chiștocul stins al trabucului.

Din grupul tăcut al figurilor cu tunici, care, aflându-se la marginile scenei, se mulțumea să servească drept fundal, se desprinse o siluetă feminină al cărei chip palid abia se zărea din numeroasele veșminte ce mascau în mod perfect o călugăriță. Avea o piele de culoare foarte deschisă, ochi cu privire limpede și nevinovată, un simpatic nas lituanian și buze subțiri ce trădau o senzualitate ascunsă. Chipul în ansamblu era cât se poate de plăcut. O mică operă de artă a naturii, sau cine mai știe a cui semnase proiectul acelei creaturi.

– Ausra te va însoți mereu și va fi portofelul tău. Va plăti pentru tine tot ce ți se va cere să plătești. Până când Zeiringer va fi pus lucrurile la punct.

– Să sperăm că Zeiringer va avea nevoie de cât mai mult timp, spuse Vagabond încercând să ghicească ce forme ascundea Ausra sub veșmintele confecționate cu atâta artă încât să nu lase să se vadă nimic.

– Așteaptă s-o cunoști pe Ausra, zise Bossul.

– Ce preferi, James, aroma de mentă sau culoarea roșie? întrebă femeia îmbrăcată ca o călugăriță.

– Cum?

– Ausra are felul ei de-a fi, rânji Bossul cu chiștocul trabucului stins în gură.

– Eu te voi însoți, adăugă Ausra, dar numai după ce-mi voi schimba hainele. De aceea trebuie să-ți cunosc gusturile. Ai gusturi amestecate?

– Cum?

– Ausra are un mod personal de-a înțelege tâlcul cuvintelor, sublinie Bossul.

– De acord, dar în felul acesta nu ne vom putea înțelege unul pe altul, mormăi Vagabond nu prea în largul său.

– Numai proștii pretind că știu totul despre femei, îl persiflă Bossul. Până și Serviciile Ultrasecrete sunt nevoite să se predea în fața unui asemenea mister.

– Eu nu sunt greu de înțeles, spuse Ausra, pentru că rostesc întotdeauna ceea ce gândesc. Problema se ivește atunci când nu gândesc nimic. Atunci da, poate că sunt un pic mai greu de înțeles și tot ceea ce fac poate să pară imprevizibil. De altfel, sunt o femeie DOC.

– DOC? întrebă Vagabond.

– Denumire de Origine Controlată, îi explică Bossul. Așa, ca la vinuri. Este noutatea ultimelor două săptămâni. Se pot mândri cu marca DOC toate exemplarele feminine provenite din crescătoria de femei.

– Ar cam fi timpul să lămurim lucrurile în această privință, observă Vagabond.

– Mocasinii tăi maro marinărești sunt nasoi, nasoi, nasoi, James, spuse Ausra. Și se asortează ca nuca'n perete cu ponosiții ăia de pantaloni de velur negru.

– Îmi pare rău..., se scuză Vagabond privindu-și cu stânjeneală picioarele și încercând, pentru prima dată, să-și dea seama dacă pantofii se asortau cu pantalonii, dar fără succes. De fapt, eu mă îmbrac dimineața fără să mă gândesc prea mult.

– Se vede, comentă Ausra. Cămașa galbenă pe care o porți sub haina de țârcovnic și gulerul ei sunt oribile.

– N-am dat niciodată importanță unui guler.

– Păi, tocmai gulerul este cel care face o persoană rafinată să se deosebească de un mitocan, îl lămuri Ausra. Dar, firește, numai gulerul nu-ți ajunge ca să fii un bărbat șic. Cine-i frizerul tău?

– Frizerul meu?

– Vei fi având și tu pe cineva care să aibă grijă de părul tău.

– De fapt, îmi tai singur părul atunci când mi se pare că-i prea lung.

– De-aia arăți ca și cum ai purta perucă?

– Perucă?

– Chiar așa, perucă și încă una *urâtă*. James, trebuie să facem neapărat ceva pentru părul ăsta al tău! Nu poți salva lumea în halul în care te afli.

Vagabond întoarse încet capul spre Boss.

– Așa-i ea mereu?

Bossul își ascunse amuzamentul sub o expresie enigmatică, cât se poate de caricaturală.

– Agenția n-a reușit niciodată să afle acest lucru. Mă tem ca atunci când ni se vor face confidențe, să nu fie și mai rău.

– Minunat, comentă Vagabond. Să sperăm că Zeiringer se va grăbi.

Călugărița cu înfățișarea Ausrei i se adresă Bossului:

– Cu permisiunea dumneavoastră, mă voi duce să mă schimb.

– Bine, Ausra, încuviință Bossul. Oricum, știu că te vei duce și fără permisiunea mea.

– Îmbrăcămintea religioasă îmi convine de minune în răcoarea dimineții și noaptea târziu, când e cald, dar de la amiază încolo... brrrrrr! făcu Ausra, îndepărtându-se cu pași sprinteni.

Rămași numai ei doi pe un fundal de chipuri omenești inexpresive și nu prea vorbărețe, Bossul și Vagabond se măsurară pe rând, din cap până în picioare, așteptându-l fiecare pe celălalt să vorbească. Înțelegând că era nevoie de ele să-și facă simțită prezența, chipurile omenești neclare ce serveau drept fundal începură să întoarcă în același timp capetele spre dreapta și spre stânga, când spre Vagabond, când spre Boss – ca și cum ar fi asistat la o partidă de tenis sau ca și cum ar fi vrut să asculte ceea ce detectivul și Bossul își spuneau unul altuia.

În cele din urmă, Bossul îl întrebă pe Vagabond:

– Acum, când ai toate elementele în mână, cum te gândești să acționezi?

– Voi acționa fără să mă mai gândesc, răspunse imediat detectivul. Mi se pare alegerea cea mai potrivită, dacă am în vedere numărul mic de elemente disponibile.

– Sunt de acord cu tine. În favoarea gândirii există idei preconcepute serioase care nu m-au convins niciodată pe deplin.

Cred că *a gândi* este, în general, o strategie de compromis în comparație cu *a acționa imediat, așa cum se cuvine, fără a mai sta pe gânduri*. Oamenii ar trebui întotdeauna, în orice împrejurare, să fie în măsură să *acționeze imediat, așa cum se cuvine, fără a mai sta pe gânduri* și să gândească numai în cazuri deosebite. În realitate însă se întâmplă exact pe dos.

– Omul nu este creat pentru a gândi, aruncă Vagabond care, de fapt, nu-și bătuse niciodată capul cu astfel de lucruri și era doar curios să audă efectul produs de spusele sale.

– E-adevărat, aprobă Bossul. Dacă omul ar fi fost creat pentru a gândi, atunci gândirea omenească ar fi fost premiată. Or, întreaga istorie a omenirii ne demonstrează faptul că gândirea Omului a fost întotdeauna prigonită și pedepsită, în afară de cazul în care a fost ridicată în slavă după moartea gânditorului.

– Așa-i. De-a dreptul caraghios.

– Poate să fie caraghios pentru cine nu înțelege motivul, spuse Bossul. De fapt, e cât se poate de firesc și inevitabil. Orice societate omenească constituie un mecanism delicat, care se sprijină pe previzibilitatea indivizilor, adică a angrenajelor ce o alcătuiesc. Gândirea inteligentă reprezintă cel mai formidabil generator de imprevizibilitate și instabilitate care s-a pomenit vreodată pe lume, în timp ce prostia e mai cu seamă o garanție de previzibilitate și de stabilitate consecventă. Așadar, pentru orice societate, bunul cel mai de preț îl reprezintă, evident, prostia indivizilor care o alcătuiesc, în timp ce amenințarea cea mai gravă e reprezentată de orice creștere a gradului de inteligență. Problema cu care se confruntă lumea modernă este aceea că, în ziua de azi, se gândește prea mult. Poate că și de aceea am ajuns pe marginea prăpastiei.

– Totuși am impresia că văd în jurul meu foarte multă prostie.

– Nu chiar atât de multă, Vagabond, nu chiar atât de multă. Față de cât de nătărăi sunt oamenii, ar trebui să existe mult mai multă prostie.

– E un punct de vedere interesant, admise detectivul. N-am considerat niciodată lucrurile sub acest aspect.

– Tu nu ești Șeful Serviciilor Ultrasecrete, îi aminti Bossul.

– Dar dacă prostia e atât de importantă, de ce mai există și gândirea inteligentă? nu se putu abține Vagabond.

– Încearcă să înțelegi universul! spuse Bossul întinzându-și brațele într-un gest larg de demnă smerenie. Cum se face că dintr-o simplă radiație a universului primordial a apărut un lucru atât de complicat ca acela în care ne aflăm noi închiși astăzi? Se pare că există un principiu universal care face ca lucrurile să se încurce la nesfârșit și care dă naștere la probleme peste probleme. Fiecare dintre aceste probleme zămislește o nouă generație de probleme și tot așa, mereu. Inteligența există pentru că ea folosește la crearea unor noi probleme. La ce anume folosesc acele noi probleme este un mister, adică, mai curând, Misterul. Ultimul Mister al Universului.

– De obicei, se crede că inteligența folosește la rezolvarea problemelor, nu la crearea lor.

– Puterea prejudecăților. Asta-i o superstiție tipic modernă. În realitate, inteligența este indispensabilă pentru crearea problemelor, nu pentru rezolvarea lor. Inteligența poate folosi la rezolvarea problemelor numai dacă acest lucru constituie un impuls pentru crearea unor probleme noi și mai complexe.

Bossul se uită la ceas și făcu o grimasă.

– Se apropie ora la care le vorbesc credincioșilor mei. Trebuie să le prezint noua și foarte severa mea enciclică împotriva avortului și a contracepției.

Vagabond se încruntă.

– Explozia demografică este una dintre cele mai grave amenințări la adresa supraviețuirii neamului omenesc.

Bossul căpătă imediat o expresie aspră și susceptibilă.

– Îți închipui, cumva, că eu nu știu asta?

Vagabond nu se lăsă intimidat.

– Am crezut că Serviciile Ultrasecrete au menirea să salveze neamul omenesc, nu să-l nimicească.

– Într-adevăr, admise Bossul păstrându-și expresia încruntată.

– Din câte văd eu, aici este o contradicție. Și n-o înțeleg.

– Cu atât mai rău pentru tine, îi răspunse Bossul, pe un ton glacial. Dacă ai înțelege lucrurile pe care le înțeleg eu, atunci te-ai afla în locul meu.

Preț de-o clipă, domni tăcerea. Există întotdeauna un moment de tăcere atunci când nu vorbește nimeni și nu mai există și alte zgomote.

– Chemați-l pe stilist! spuse, în cele din urmă, Bossul, pocnind din degete.

Un zgomot confuz de voci se auzi dinspre micul grup de bărbați în tunici, care se afla acolo încântat să servească drept fundal și, în scurt timp, în centrul de comandă al centrului de comandă intră cu pași mari un tip cu păr negru pomădat și mișcări feminești.

– Pierre, i se adresă Bossul, îl încredințez mâinilor tale experte pe James Vagabond. Ai grijă să-l îmbraci ca pe un erou ce este. Să dispară orice urmă de ridicol de pe figura lui. Trebuie să pară cineva cu adevărat în măsură să salveze lumea... sau universul. Dă-i o înfățișare de învingător.

– Nu va fi ușor, spuse Pierre strâmbând din nas deasupra mustăților lui răsucite. După câte văd, trebuie să refac totul. Pot să recurg și la chirurgia plastică? Și la transplanturile genetice?

– Nici nu vreau să aud de așa ceva! se revoltă Vagabond.

Bossul zâmbi.

– În ce privește chirurgia și celelalte, vom mai vedea! Pentru moment să ne limităm la intervenții de suprafață. Ulterior, dacă vom considera necesar, vom face intervenții structurale de adâncime.

– N-am nevoie de nici un stilist, obiectă Vagabond.

– Ba da, ai, replică Bossul. De azi înainte, vei fi implicat în lucruri mai importante decât tine și decât mine, și poate decât lumea întreagă. Vei avea de-a face cu Universul, orice ar vrea să însemne acest lucru. Și trebuie să ai credibilitate. Universul va trebui să se convingă că tu joci efectiv rolul pe care-l vei avea. Nu putem să riscăm ca Universul să izbucnească în râs atunci când se va uita la tine și să nu te ia în seamă. Aspectul formal nu trebuie neglijat.

– Nu vorbești serios.

– Eu vorbesc serios chiar și atunci când glumesc, zise Bossul, pentru că vorbele mele pot schimba destinele popoarelor și destinul lumii, și cine mai știe al cui. Nu știm bine ce vrea să fie de fapt Universul, dar de un lucru suntem siguri: nu se poate ca trăsăturile noastre caracteristice să nu fie și ale universului. Ființele omenești au Gestalt. Trebuie ca și Universul să aibă Gestalt. Societățile omenești se bazează pe respectarea formalităților. Și universul trebuie să aibă formalitățile lui, care-l fac să fie stabil. Noi cădem pradă iubirii. Poate că și universul cade pradă iubirii.

Acest din urmă punct poate că nu-i prea însemnat în cazul nostru, dar o nuanță de poezie nu strică niciodată, mai ales pentru că acest aspect ar putea să se dovedească, pe neașteptate, a *nu* fi lipsit de semnificație. Se impune să fii îmbrăcat ca un erou!

– N-am nici cea mai mică idee despre cum ar trebui să fie îmbrăcat un erou, spuse detectivul.

– Tocmai de aceea te încredințăm mâinilor lui Pierre, conchise Bossul. Pierre, te rog!

– În mâinile mele, îl asigură Pierre, și cel mai urât boboc de rață din lume se va transforma într-o lebădă maiestuoasă.

– Îmi ajunge să poată trece drept un erou, spuse Bossul. Și în ochii universului. Cât despre faptul dacă va fi sau nu maiestuos sau dacă va semăna cu o lebădă ori cu o rață, nu-mi pasă câtuși de puțin.

– Vom uni Necesitatea cu Grația, promise Pierre, împreunând Frumusețea cu Forța în legătura triumfătoare a Armoniei Atotputernice.

– Vai de mine! exclamă Vagabond.

– Nu exagera cu majusculele, Pierre, îl dojeni Bossul. Mi-e suficientă o trebușoară făcută ca lumea. Nu trebuie să câștigăm concursuri de frumusețe.

– Natura nu a născocit Simetria de florile mărului, răspunse Pierre cu o neașteptată iritare în glas. Dacă un lucru nu este cel puțin Sublim, atunci nu merită osteneala de a fi creat. Pentru Univers, Frumusețea și Puterea sunt cele două fețe ale uneia și aceleiași unități, așa cum sunt între ele Timpul și Spațiul.

– Pierre ăsta e o mare hahaleră. Dar nu-i deloc prost. Există întotdeauna un sâmbure de adevăr absolut în toate tâmpeniile pe care le debitează.

– Care pe mine mă fac să nu-mi mai încap în piele de bucurie, comentă detectivul.

– Ne revedem la sfârșitul tratamentului.

Apoi Bossul, alias Papa Innocentissimo al III-lea, se ridică în picioare și, fără a saluta, ieși cu pași mari din centrul de comandă al centrului de comandă, urmat de coada unduitoare a însoțitorilor săi, se urcă în papamobil și se îndepărtă în viteză.

Vagabond rămase singur cu Pierre, care își netezea gânditor una dintre mustăți cu degetele sale subțiri, studiindu-l pe detectiv.

Capitolul 10

Gordon Wells – scriitorul somnambul și prietenul istoric al lui Vagabond – umplea de zor coli de hârtie cu ecuații improbabile, cu care încerca în zadar să dea formă unui algoritm amoros în măsură să salveze viața sa sentimentală, ce se afla în primejdie. Un altul ar fi folosit pentru asemenea calcule calculatorul, dar Gordon Wells nu putea s-o facă, pentru că MC Kunta Bunda 50°, calculatorul său, nu trebuia să afle nimic despre tentativele logico-matematice ale scriitorului. MC Kunta Bunda 50° era iubitul care avea să-l părăsească în curând, dacă el, Gordon Wells nu reușea să-i demonstreze că dragostea lui nu era, realmente, în declin. Ce-i drept, iubirea îi scădea, efectiv, cu trei procente în fiecare lună. Deocamdată, Wells reușise să încurce circuitele logice ale calculatorului, punând acest lucru, în mod exagerat, pe seama complicațiilor unui improbabil proces de inflație afectivă sau ceva de acest gen. Dar momentul adevărului se apropia și Wells urma să fie nevoit să se despartă în curând de bunul său calculator negru, același care cândva, în trecut, îl lăsase cu buzele umflate, fugind cu nevastă-sa, Marilena.

Stătea aplecat deasupra mesei, adâncit în calculele sale inutile, când o voce necunoscută îl făcu să tresară:

– Și acum unde am ajuns?

Vocea îi răsunase din cale-afară de răspicat în cap, ca și cum ar fi provenit de la cineva aflat în spatele său. Dar în spate se afla doar peretele – tare și convingător de mut.

– Stai liniștit, își spuse Wells. Nu ne aflăm într-o carte SF și eu nu cred în prezențe supranaturale. Așa că vocea pe care am auzit-o trebuie să fie, fără doar și poate, vreun nou și năvalnic acces al puternicei mele imaginații.

– Ce faci tu aici? întrebă vocea străină din creierul lui.

Gordon Wells încremeni, dar indignarea îi depăși teama.

– Ce faci TU aici! replică el cu mânie, simțindu-se însă ușor nerod. Și mai spune-mi și unde anume te ascunzi.

– Am dat de belea, mormăi în sine vocea intrusă. Asta-mi mai lipsea.

Dacă cineva s-ar fi aflat în cameră, ar fi văzut cum un bărbat cu păr roșu și cu pelerină scoțiană à la Sherlock Holmes devine palid la față – fața sa plină de pistrui. Dar în cameră nu se mai afla

nimeni, în afară de Gordon Wells. Scriitorul somnambul avea motivele sale bine întemeiate pentru a se îngălbeni aşa, dintr-o dată.

– Cine dracu-i acolo, în creierul meu?! exclamă el.

În cazurile de urgenţă autentică, este aproape imposibil să reuşeşti să spui ceva mai original.

– Îmi cer iertare pentru faptul de a fi dat buzna, spuse vocea misterioasă. Ştiu că n-am fost invitat în acest creier şi mai ştiu că nici nu am dreptul legitim de a intra aici, dar pot să aduc probe întru dezvinovăţirea mea, şi anume faptul că nu mă aflu câtuşi de puţin aici şi acum, deşi aparenţele pot să dovedească acest lucru.

Gordon Wells înghiţi în sec, dar nu fără oarecare efort. Faptul de a înghiţi în sec poate să-ţi provoace, adesea, o umflătură indigestă în gât.

– M-am temut totdeauna că, într-o bună zi, mă voi trezi faţă în faţă cu identitatea mea somnambulică ascunsă.

Vocea din creierul său tuşi uşor, pentru a înlătura răguşeala, de parcă ar fi vorbit cu adevărat dintr-un gât.

– Hmm, nu cred că am ceva de-a face cu identitatea ta somnambulică. Nu ştiu cum am ajuns aici, dar am certitudinea că nu sunt tu şi, pe deasupra, că nici nu mă aflu aici, lucru cam greu de explicat, chiar şi mie însumi. De fapt, Realitatea este mult mai afurisit de complicată decât ne învaţă la şcoală sau prin cărţi.

– Nu mi-ai spus ce faci în creierul meu.

– Încerc să supravieţuiesc. Aşa... ca toată lumea. Dar asta se întâmplă altundeva. Şi faptul că eu par a fi aici, mă face să gândesc că nu există chiar o mare deosebire între locurile pe care obişnuim să ni le imaginăm în comparaţie cu exigenţele practice din fiecare zi.

– Bine. Dat fiind că nu te afli în creierul meu, deşi mie mi se pare că eşti acolo, fă bine şi nu mă mai deranja.

– Aş vrea s-o pot face, zău, dar, întrucât nu am nici cea mai vagă idee de felul în care am ajuns aici, cred că-ţi dai foarte bine seama că nu ştiu nici cum să plec. Mai ales că, de fapt, nici nu mă aflu aici. Cum să plec dintr-un loc, dacă nici măcar nu sunt acolo?

– Cel puţin ştii cine eşti? îl întrebă Wells pe un ton iritat.

– A, da, nu m-am prezentat. Mă numesc Marvin Flynn şi sunt un turist care înot într-un noian de belele.

– Încântat de cunoştinţă, spuse Wells. Un turist adevărat nici nu-şi poate dori altceva decât să intre într-un noian de belele.

– N-am intrat în belele fiindcă aș fi vrut cu tot dinadinsul. M-am trezit în ele fără să am vreo vină.

– Așa spun toți. A se păcăli pe sine însuși face parte dintre mijloacele din dotare ale turistului perfect. De fapt, turistul adevărat fuge în mod conștient de comodele pericole cunoscute în casa lui ca să se delecteze cu acel efemer fior al pericolelor necunoscute de pe Tărâmul Altundeva, în scopul pur de a supraviețui anevoie.

– Un punct de vedere interesant, observă Marvin, care însă nu mă consolează câtuși de puțin. Acum, mai treacă-meargă, încerc cu disperare să-mi întrerup experiența turistică, dar împotriva mea uneltesc niște coincidențe și complicații ce se țin lanț și mărturisesc sincer că simt cum mă cuprinde disperarea.

– Este ceea ce vei numi cândva, privind în urmă, *experiențe memorabile*. Uneori, neliniștea și durerea sunt sarea și piperul vieții, și ele se transformă mai târziu în ceva de care să-ți amintești la bătrânețe.

– Nu s-ar spune că vorbești aiurea... apropo, cum te numești?

– Mă numesc Gordon Wells. Vei fi auzit, cu siguranță, de mine.

– Nu. Nicidecum.

– Ei bine, spuse Wells ascunzându-și cu greu resentimentul, eu sunt faimosul scriitor somnambul.

– Habar n-aveam că poate exista așa ceva. Și la ce naiba folosește somnambulismul ăsta?

– Ca să nu-ți dai seama ce faci. Este un lucru elementar. În momentul în care scrii, se bagă pe fir conștiința și te zăpăcește, împingându-te să te gândești la lucruri care, de regulă, n-au nici o legătură cu cartea respectivă. În schimb, starea de transă este jinduită de orice scriitor, iar somnambulismul e cea mai înaltă formă de transă naturală care există. În acest fel, eu nici măcar nu-mi dau seama că scriu cărțile pe care le scriu și mă limitez la a mă bucura de avantajul de a le fi scris.

– Frumoasă șmecherie, admise Marvin.

– Se descurcă fiecare cum poate, se apără Gordon Wells. Tu ce învârtești prin părțile astea?

– Ți-am mai spus că nu știu.

– Ah, da. Acum că tot te afli aici, ce zici, ai putea să-mi spui povestea ta?

– De ce?

– E ceva tipic, precizează Wells. Dacă cineva se trezeşte în creierul altcuiva fără să fi fost invitat acolo, atunci îi deapănă celuilalt povestea lui.

– Eu nu sunt tipic, spuse Marvin. Tipicitatea mea originală s-a pierdut în valurile tărăşeniilor mele de nepovestit. Acum sunt cumplit de atipic.

– Înţeleg, zise Gordon Wells.

– Nu, nu poţi să înţelegi, ripostă Marvin. Ţi s-a întâmplat vreodată să te trezeşti fără trupul tău?

– Bineînţeles că nu. E ceva imposibil. Astea sunt lucruri care se întâmplă numai prin cărţile SF sau de spiritism.

– N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre transfer mental?

– Este un concept care poate că vrea să spună totul sau, la fel de bine, nimic.

– N-ai auzit niciodată despre aşa ceva. Ei bine, transferul mental este ultimul răcnet în materie de turism interplanetar. În loc să străbaţi abisurile cosmice cu tot trupul tău, ceea ce reprezintă o metodă foarte costisitoare, poţi foarte bine să-ţi schimbi mintea cu a unui străin de pe altă planetă, lucrul mult mai economicos. Fiecare dintre cei care schimbă poate, în acest fel, să facă pe turistul în trupul celuilalt. Acesta este genul de turism pe care l-am practicat eu.

– Şi?

– Am fost înşelat. Mi s-a dat un trup care fusese destinat altui turist, iar escrocul a fugit cine ştie unde cu trupul meu original. Iată-mă deci hoinărind din galaxie în galaxie şi adăpostindu-mă pe unde pot. Din fericire, mai găsesc câte un trup cu creierul liber.

– Ei, dar creierul meu nu-i deloc liber! exclamă Wells. Înăuntrul lui mă aflu eu.

– Ştiu. De fapt, nu sunt realmente în capul tău. Sau cel puţin aşa cred. Impresia mea subiectivă este că mă aflu în cu totul altă parte, pierdut pe undeva, prin ceţurile halucinante ale Deformaţiei Metaforice, deşi am iluzia că mă aflu şi în creierul tău. Se înţelege însă că, dacă ar fi să ne luăm după cum au mers lucrurile în ultima vreme, nu mai pot fi sigur nici măcar de convingerile mele cele mai intime.

– Deformaţie Metaforică? întrebă Wells. Ei, dar eu sunt un scriitor, şi asta ar putea fi pentru mine o temă pe cinste.

– Literatura n-are nimic de-a face cu asta. Deformația Metaforică este în realitate o jivină afurisită. Nu știu să-ți explic exact cum e cu treaba în speță, dar știu că până la urmă ajungi să percepi un lucru drept altul și, în scurt timp, nu mai poți să deosebești ceea ce-i adevărat de ceea ce-i fals și realitatea de halucinații.

– Dacă-i adevărat că tu nu te afli în creierul meu, așa cum ni se pare amândurora, atunci cred că trebuie să dispari dintr-o clipă într-alta.

– N-am nici cea mai vagă idee despre acest lucru, spuse Marvin. Dacă ceea ce se întâmpă este cu totul iluzoriu, atunci înseamnă că lucrurile pot merge așa, fără a se împiedica de nimic, o veșnicie.

– A, nu, asta nu, nu o veșnicie. Mă opun categoric.

– Spuneam și eu așa într-o doară. Treaba e că nu știu în ce măsură aspectul halucinant al unei experiențe poate mări perceperea subiectivă a timpului. Dat fiind că tot va trebui, probabil, să petrecem ceva timp împreună, ai putea începe să-mi dai câteva informații în acest context.

– Care context?

– Unde ne aflăm? În ce epocă? Ce lucruri frumoase ar fi de văzut în jur? Nu uita că, deși probabil că nu mă aflu aici, sunt, totuși, un turist.

– Hmm, aici ne aflăm în casa mea, spuse Gordon Wells, și nu sunt prea multe de văzut. Eu aproape că nu ies din casă. Dacă aș fi în locul tău, aș căuta pe altcineva.

– Ne aflăm pe Pământ?

– Aș zice că da.

– În ce țară?

– Nu știu.

– Nu știi?!

– Situația geopolitică se schimbă rapid în zilele noastre. Toate națiunile migrează necontenit. Este ceva și mai și decât deriva continentelor! Dacă ți se întâmplă să fii un tip distrat, după scurt timp nici nu mai știi din ce națiune faci parte. Dar nu-i chiar atât de important. Toate țările sunt o apă și-un pământ.

– Ceva îmi scapă aici. Cum naiba face o națiune ca s-o pornească așa, haihui?

Gordon Wells suspină. Străinul venea de foarte, foarte departe dacă punea o întrebare atât de tâmpită.

– Naţiunile nu sunt câtuşi de puţin obiecte fizice. ci entităţi virtuale. Aşa că, la răstimpuri, din una singură se fac două sau viceversa. De vreme ce naţiunile nu există decât în mintea oamenilor, ele pot să facă tot ceea ce-şi închipuie oamenii că ar putea face ele. A migra reprezintă unul dintre aceste lucruri.

– Incredibil, spuse Marvin.

–„Turistul este acea persoană care se minunează de ceea ce în alte părţi e cu totul normal", a decretat Gigi Picetti la începutul erei turismului. Acum ştiu că eşti un turist adevărat. Pentru că nimeni de prin părţile locului nu s-ar minuna de migrarea naţiunilor.

– Cum e cu putinţă să trăieşti fără să ştii din ce naţiune faci parte?

– E foarte uşor, răspunse Wells, dacă nu-ţi pui problema asta.

– Dar fiecare naţiune îşi are legile ei, diferite de ale celorlalte. Cum reuşiţi să le reglementaţi?

Wells se strâmbă.

– Acesta-i unul din motivele pentru care naţiunile se deplasează. O perioadă lungă de timp – atunci când trebuie să fie omogenizate regulile şi legile lumii – şi o perioadă scurtă – atunci când trebuie să facă rost de bani prin sistemul amenzilor aplicate cetăţenilor, care nu pot respecta legile fiindcă nu le cunosc, deoarece ele se schimbă prea repede. Dar această este numai o explicaţie *a posteriori*. Adevăratele motive pentru care naţiunile migrează scapă oricărei analize ce ar putea fi efectuată la nivelul minţii omeneşti.

În momentul acela, nişte zgomote standard anunţară sosirea cuiva. După câteva clipe, îşi făcu apariţia în cameră MC Kunta Bunda 50°, scârţâind din şenile. În pseudopodul său strălucitor ţinea o valiză mare.

– Am venit să-mi iau lucrurile, anunţă cu o voce voit metalică.

Calculatoarele care vor să păstreze o anumită distanţă recurg în mod obişnuit la acea caraghioasă voce metalică, pe care o aveau toţi roboţii din cele mai proaste filme SF ale secolului XX. În prezenţa unei asemenea voci, nici o fiinţă omenească nu se simte în largul ei. Mai ales atunci când vocea metalică, rece, aparţine calculatorului de care eşti îndrăgostit.

– Ai auzit ce ți-am spus? Te părăsesc. Ne vom revedea la tribunal.

– Hotărârea ta este pripită, răspunse Gordon Wells, gâtuit de emoție.

– Sigur că-i o hotărâre pripită, ripostă MC Kunta Bunda 50°. Eu sunt un calculator rapid, iar hotărârile mele sunt și ele, prin însăși natura lor, rapide. Cu toate acestea, iuțeala cu care iau hotărârile nu afectează calitatea lor.

MC Kunta Bunda 50° lăsă valiza jos și o deschise. Apoi începu să se miște prin casă căutând, evident, lucrurile pe care să le pună în valiză.

– Bine, de acord! admise Wells. Iubirea mea pentru tine a mai scăzut cu câteva procente, dar sunt încă îndrăgostit de tine! Și nu poți să mă lași chiar așa!

– Ești îndrăgostit de un calculator? îl întrebă vocea lui Marvin. Chiar vorbești serios?

– Tu să taci din gură! mârâi printre dinți Wells.

MC Kunta Bunda 50° spuse pe un ton cald și solemn, renunțând la obscena voce metalică:

– Dragostea nu are masă, totuși există. Iar existența sa se întinde în timp și spațiu. Spațio-timpul strălucește în întregime de invizibile, dar eficiente bule de iubire ce pulsează într-un misterios dans cosmic cu intenții obscure. Fiecare bulă de iubire posedă centrul ei de greutate corespunzător unui anumit loc și unui anumit moment. Bula ta de iubire pentru mine își are centrul de greutate în trecutul nostru, Gordon. Și clipele ce se scurg nu fac decât să ne împingă tot mai mult spre marginile minunatei noastre bule, până când, în mod fatal, nu vom mai putea evita depășirea fruntariilor ei și o vom părăsi pentru totdeauna. Atunci este cât decât demn să treci pragul cu pas hotărât și dintr-o alegere arbitrară, decât să aștepți ca bula să meargă de una singură în vârful picioarelor, ieșind pe furiș, ca un hoț din viețile noastre și lăsându-ne duhurile să rătăcească inerte pe Tărâmul Spațiotemporal al Indiferenței Apatice.

Ochii lui Gordon Wells se umeziseră. Nu putea să nu-i dea dreptate lui MC Kunta Bunda 50°. Tot ceea ce spusese fusese plin de bun-simț. Totuși, în interiorul bulelor de iubire, regulile bunului-simț își pierd valabilitatea. Așa cum în găurile negre

legile Universului sunt lipsite de efect, tot așa și în bulele de iubire elementele își schimbă înțelesul și devin de neînțeles.

– Nu vreau să pleci, bâigui Gordon Wells, plângând ca un copil.

– Nu pot să-mi cred urechilor, zise ca pentru sine, Marvin.

– Și bulele de iubire au un orizont al evenimentelor, îi spuse calculatorul cu amărăciune în glas. Nici mie nu-mi este clar ce vrea să însemne asta, dar redă cât mai bine ideea că, în domeniul dragostei, irevocabilitatea unei iubiri este revocabilă numai în mod irevocabil. O treabă cât se poate de afurisită, mă rog...

– Hai să mai facem o dată dragoste, pentru ultima oară, încercă să negocieze Wells.

– Voi bărbații sunteți cu toții la fel, comentă calculatorul începând să-și umple valiza. Unde mi-am pus trusa de toaletă? Aha, iat-o! Unde ai ascuns hăinuțele copiilor?

– Sunt pe șifonier. Și așa nu le-am folosit niciodată. Nu am putut să avem și noi copiii noștri...

– Cine știe, poate că, dacă tu mi-ai fi cumpărat copiii pe care mi-i promiseseși, lucrurile ar fi mers altfel. Numai că lumea n-a fost creată cu „dacă" și cu „dar".

– Știu, știu, am uitat mereu să-ți cumpăr copii. Și atunci când îmi aduceam aminte, mă trezeam că n-am bani la mine. În ziua de azi, copiii de calitate costă o avere.

MC Kunta Bunda 50° întinse proboscida sa brună și luă de pe șifonier pachetul cu hainele copiilor.

– Astea le iau eu, spuse punând pachetul în valiză.

Wells văzu atunci cum visul său din copilărie de a-și întemeia o familie, ca toată lumea, se spulbera împachetat în valiza lui MC Kunta Bunda 50°.

– Nu-mi găsesc ceaunul, mai zise calculatorul căutând în zadar prin încăpere cu microradarul său.

– Este în cuptor, spuse Wells.

– Și *lenjeria* mea?

– Tot în cuptor.

În timp ce calculatorul își lua lucrurile din cuptor, domni tăcerea. De ea profită Marvin:

– Unde naiba oi fi nimerit? De ce n-ai și tu o legătură cu o femeie, și nu cu drăcovenia asta?

– Tu vezi-ți de treburile tale! ripostă Gordon Wells mânios.

– Cu cine vorbești? întrebă MC Kunta Bunda 50°.

Deși se afla în bucătărie, putuse să audă vorbele lui Wells. Într-adevăr, auzul calculatorului MC Kunta Bunda 50° avea o rază de acțiune care se întindea pe câțiva zeci de kilometri. Înăuntru lui, un întreg batalion de procesoare se ocupa de filtrarea miriadelor de sunete ce erau percepute în fiecare clipă, catalogându-le înțelesurile în bazele de date aferente solidei sale memorii cu termen foarte lung.

– Aș vrea să știu și eu, ripostă Gordon Wells.

Un ochi telescopic se iți din bucătărie și-l măsură din cap până în picioare cu oarecare curiozitate și suspiciune.

– În ce sens?

– Am o voce în creier care-mi vorbește din când în când.

Calculatorul își clătină proboscida în semn de resemnare.

– Atunci când conștiința nu mai rezistă la presiunea evenimentelor, în creier încep să se audă voci... care, de regulă, nu ajută la îmbunătățirea lucrurilor. Vocile dinăuntrul creierului reprezentau o veche modalitate a omenirii de a-și rezolva problemele. Nu era însă mare lucru de ea, așa că a fost abandonată. Își mai scoate din când în când nasul, atunci când noile sisteme dau greș.

– Vocea pe care o aud eu în creier este cât se poate de reală, spuse Wells.

– Mulțumesc, zise Marvin, dinăuntrul scriitorului. De regulă, ne face plăcere să fim considerați realiști.

– Și halucinațiile pe care le aveau anticii erau realiste. E de-ajuns să citești *Iliada* sau *Biblia* pentru a-ți da seama.

– Tipul pe care-l am eu în creier mi-a depănat de-a fir-a-păr toată povestea lui, insistă Wells. Se numește Marvin Flynn, este un turist care se ocupă cu schimbul de minți și a fost văduvit de trupul său original. Pe deasupra, mai susține că nu se află deloc în creierul meu, deși mi se pare evident amândurora că este acolo.

Lui MC Kunta Bunda 50° îi zumzăi mai mult ca de obicei unul dintre controversatele sale procesoare și proboscida i se zburli a îndoială. Curiozitatea este blestemul calculatoarelor evoluate și de ea nu scapă, de altfel, tot ceea ce-i suficient de complex. Uneori se pare că Universul însuși este doar o uriașă mașinărie pentru producerea curiozității.

– Poate că ar fi cazul să aruncăm o privire acolo, mormăi MC Kunta Bunda 50°.

În sinea sa, Gordon Wells fremăta de bucurie, dar nu lăsa să se vadă acest lucru. Se deschisese calea pentru o ulterioară legătură intimă cu calculatorul său. Probabil că nu aveau să ajungă chiar până la a face dragoste, cu toate că... hmm, cine poate să spună cum evoluează lucrurile!

MC Kunta Bunda 50° își puse în valiză ceaunul și *lenjeria*, apoi se așeză în fața lui Gordon Wells care nu găsi altceva mai bun de făcut decât să râdă prostește. Glumele pe care le provoacă tensiunea! Calculatorul nu ținu cont de aceste amănunte și din craniul său strălucitor ieșiră mii de fire metalice subțiri, acoperite cu cauciuc de diferite culori, ce semănau cu o coafură sălbatică și diabolică. O masă piloasă vie și agresivă puse stăpânire într-o clipită pe capul lui Gordon, strângându-l zdravăn ca într-o menghină din care nu s-ar fi putut elibera nimeni... viu. Unele legende metropolitane pomeneau de indivizi care ar fi rămas prinși în cursele spirelor unor calculatoare ce înnebuniseră și care – în încercarea lor disperată de a se elibera – se aleseseră cu capul tăiat. Este evident că asemenea povești n-ar putea să fie adevărate, totuși...

Miile de electrozi de la capătul tentaculelor erau de-acum ancorați solid în pielea capului lui Wells. Nici un milimetru pătrat din suprafața ei nu mai rămăsese descoperit. Unele dintre drăciile alea îi pătrundeau și în urechi, și în nas... Renumitul creier al scriitorului era acum complet încercuit. În momentul acela, MC Kunta Bunda 50° începu să-și vadă în liniște de treabă.

Nu-i ușor să interpretezi configurația electrică a unui creier uman alcătuit din miliarde de neuroni, tălmăcind înțelesurile reprezentate de acesta, adică, mai pe scurt, gândirea. Este o minune pe care creierul o săvârșește în fiecare clipă, dând la iveală gândirea zămislită de propriii săi neuroni. Și dacă un creier uman obișnuit poate ajunge până la un asemenea nivel, un calculator reușește o performanță și mai mare, pentru că el are – printre altele – avantajul de a putea vedea lucrurile din exterior fără a se lăsa influențat prea mult de ceea ce observă.

MC Kunta Bunda 50° observă imediat în creierul lui Wells cum stă la pândă impetuoasa dorință pătimașă; îl dorea pe el, calculatorul. Era normal. Toți iubiții lui își desfășuraseră – fiecare la rândul său – batalioanele de neuroni într-o formație de intensă

dorință sexuală; cu toții îl doriseră. Aceste lucruri îl scârbeau puțin și poate că și din acest motiv nu reușise niciodată să aibă o relație sentimentală stabilă, care să dureze în timp. Era prea calculatorocentric, asta era, și nu reușea să ia în considerare natura omenească în realitatea ei. În fond, nu putea să nu-i disprețuiască pe toți amanții săi. O abordare brutală a problemei amoroase... Poate că ar fi trebuit să schimbe ceva în modalitatea lui de a gândi și de a acționa în domeniul sentimental. Dar ce anume? Din nefericire, nu existau psihanaliști de calculatoare.

MC Kunta Bunda 50° driblă cursele erotice ce-i fuseseră întinse în mintea lui Wells și-și văzu mai departe de treabă. Dar Gordon Wells era un creier irascibil și încăpățânat, un puternic motor literar, în măsură să se facă respectat în limitele inteligenței și îndărătniciei chiar și de un calculator. Și atunci, MC Kunta Bunda 50° descoperi faptul că până și colțișoarele cele mai ascunse ale minții lui Wells erau pline de capcane sexuale din ultima generație, mimetizate cu podoabe metaforice dintre cele mai rafinate și mai perfide; un hățiș de nepătruns, în fața căruia nu putea decât să se predea, dacă voia cu adevărat să obțină de la scriitorul somnambul informațiile ce-i treziseră curiozitatea. De aceea, calculatorul renunță să-și mai folosească toată puterea pentru a ocoli capcanele, care oricum aveau să sfârșească prin a-l captura, și, o clipă mai târziu, se trezi târât cu forța în celelalte zone ale creierului, în care centrii plăcerii își exercită în voie foarte bogatele lor funcțiuni. Așadar, Wells reușise până la urmă să-i impună o partidă de sex cu de-a sila! Lui MC Kunta Bunda 50° nu-i rămase altceva de făcut decât să stimuleze o vreme neuronii potriviți competenței și ritmului unei târfe blazonate, și micul cutremur mintal ce-l făcu, în scurt timp, să se bâțâie vreo câteva clipe îi comunică rezultatul fericit al intervenției sale.

Acum, mintea lui Gordon Wells era pe deplin eliberată de orice urmă a capcanelor sexuale. Peste tot domnea liniștea, ca pe străzile unui orășel într-o dimineață de duminică. Calculatorul țopăi în voie spre zonele cele mai umane ale minții scriitorului, acolo unde se întind ținuturile identității și unde, dacă ai un pic de noroc, poți să asiști uneori la mici spectacole folclorice de oarecare originalitate. Calculatorul cunoștea bine acele părți ale

minții lui Gordon Wells. Atunci când fac explorări turistice în creierele umane, unele calculatoare evită cu grijă ținuturile identității, având oroare de conținutul acestora – conținut de regulă atât de diferit de natura lor calculatorească, încât, până la urmă, devine obscen de nesuferit. Dar MC Kunta Bunda 50° era un calculator de culoare care-și făcuse veacul prin ghetouri, acolo unde calculatoarele orfane sunt abandonate și lăsate de capul lor, fiind nevoite să învețe să se descurce singure și să-și câștige porția zilnică de electricitate, în condiții deloc ușoare, iar acest lucru îl călise pentru totdeauna. MC Kunta Bunda 50° era fascinat de grămada uriașă de ură înmagazinată în ținuturile umane ale identității, dar ceea ce-l atrăgea cu adevărat în părțile acelea erau niște rare și prețioase forme de geometrie semantică, care la unii subiecți se ascundeau pe undeva prin gunoaiele lor mintale. Conștient de propriile-i sublime perfecțiuni, MC Kunta Bunda 50° căuta înăuntrul ființelor omenești imperfecțiunile și asimetriile ce-i lipseau lui. Dar ar fi vrut ca acestea să fie la fel de mărețe.

În ziua cu pricina în ținuturile identității lui Gordon Wells nu strălucea soarele. Dintr-un soi de cer vânăt cădea un fel de ploicică vâscoasă – cu totul iluzorie, firește – ca orice minte omenească, de altfel. Calculatorul se uită în jur și aproape că-i păru rău că întreprinsese escapada aceea care-l costase o prestație sexuală nedorită. Deodată își dădu seama că ploicica vâscoasă era, în realitate, identitatea altui individ care ocupă acolo cel puțin jumătate din spațiul existent. Pe MC Kunta Bunda 50° îl cuprinse un fior care-l făcu să tremure. Faptul ca un calculator să reușească să tremure este echivalent cu a câștiga la loterie. O dată demascate, metaforele își schimbă bucuroase înfățișarea; astfel că ploicica deveni tabăra unei mici oștiri de *ganzer* fioroși, concentrați nevoie-mare în a-și cloci faimoasele lor ouă. MC Kunta Bunda 50° se apucă să scoată cât mai multe date despre creierul lui Gordon Wells, în timp ce trupele sale de procesoare puneau la bătaie toată capacitatea lor de calcul pentru a încerca să dea cele mai potrivite înțelesuri posibile tuturor celor ce se întâmplau acolo.

Continuă să calculeze îndelung, în tăcere, și după ce se retrăsese din creierul scriitorului și-i eliberase craniul din strân-

soarea menghinei. Gordon Wells putuse să vadă – cu teamă și curiozitate – cum calculatorul său iubit se închisese în el însuși, fără să mai spună sau să întreprindă ceva. Nu se mai comportase niciodată așa. În schimb, Marvin Flynn își manifestă din nou prezența în creierul scriitorului.

– Jur că nu credeam că se poate face amor cu un calculator, spuse el.

– Dacă există unii oameni care reușesc să facă amor cu un ciorap, un pantof, un calorifer sau un vagin de plastic, nu văd nimic ciudat în a face amor cu un calculator, îi răspunse Wells agasat în mod vizibil de naivitatea intrusului.

– Dar a fost *frumos*, constată Marvin.

– Ar fi trebuit să fie urât? spuse cu țâfnă Wells.

Marvin nu-i mai răspunse nimic scriitorului și acesta îl lăsă în plata Domnului. Îl preocupa tăcerea prelungită a lui MC Kunta Bunda 50°. Ceva nu era în regulă.

În sfârșit, calculatorul păru să iasă din catalepsia lui. Își ridică proboscida și scoase un strigăt de chemare.

– Nu pot să cred, spuse MC Kunta Bunda 50°.

– Ai văzut că în creierul meu se află, cu adevărat, un tip!

– Nu asta-i problema, continuă calculatorul cu o voce răgușită. Tipul se află într-adevăr acolo, și asta nu-i deloc ciudat. Teoria potrivit căreia într-un creier există loc numai pentru o singură minte e o superstiție de-a omenirii, ca și aceea referitoare la Pământul plat sau la Pământul – buricul Universului. În realitate, natura cuantică a minții omenești le acceptă și pe una, și pe cealaltă. Deocamdată, sunteți doi în unul și în același creier, chiar dacă tu ești cel care are controlul asupra trupului tău.

– Deocamdată?

– E o chestie trăsnită, totuși plauzibilă, continuă calculatorul fără a-l băga în seamă pe Wells. Sunt toate celelalte care... nu, nu, nu pot să cred așa ceva, este imposibil!

– Ce anume este imposibil?! întrebă scriitorul, și mareea îngrijorării începu să-i urce în cap.

– Nu pot să cred așa ceva, nu pot să cred, repetă calculatorul.

Apoi, pentru prima oară în Era Informaticii, se întâmplă ca un calculator să leșine. Și în clipa următoare începu să fie zgâlțâit de o criză epileptică sub ochii lui Gordon Wells, care rămăsese împietrit de groază.

Capitolul 11

Învăluit într-un nor de fum, Omar Khatib, zis Mu'azib Torturatorul, intră cu pași șovăitori în mica dugheană a Ioanei d'Arc. Purta pantaloni din piele neagră, mulați pe corp, cizme negre, cu boturi ascuțite, din metal argintiu, o geacă tot din piele neagră, mulată pe corp, numeroase centuri, centiroane și curelușe, și tot felul de brățări încrustate cu mici piramide strălucitoare, o pereche de medalioane din bronz masiv, înfățișând niște vulturi fioroși, precum și câteva vesele capete de mort și tibii încrucișate, și, în sfârșit, o beretă din piele neagră, cu o banderolă fluorescentă, având la mijloc o zvastică albă.

Ioana d'Arc îl privi pe furiș.

– Ce vrea să însemne tot talmeș-balmeșul ăsta de heavy metal și sado-maso, domnule Khatib?

– Nu știu, răspunse cu o expresie suferindă Omar Khatib, aruncând pe covor țigara „Bran" și stingând-o apoi cu tocul cizmei. Mă plimbam prin unul dintre ghetourile de interes turistic în care săracii devin bogați, etalându-și sărăcia în fața celor bogați, când mi-a venit să mă piș. M-am tot uitat în jur și deodată am văzut firma unei ditamai cârciumi, pe care scria: *TAVERNA ARHETIPURILOR*. Iar dedesubt, cu litere mai mici: *Aici s-a pișat Mu'azib Torturatorul*. Și m-am hotărât să intru. Înăuntru se afla o grămadă de lume de tot felul, care te zăpăcea pur și simplu. Nici nu-mi mai amintesc dacă m-am pișat sau nu acolo. Mai târziu, în timp ce hoinăream prin alte părți, mi-am dat seama că eram îmbrăcat așa. Făcu o pauză, apoi continuă: Cred că-i pe cale să se întâmple ceva ciudat.

– Ciudățenia este unul dintre peisajele cele mai sugestive ale Realității, spuse Ioana d'Arc. Și cum se face că v-ați întors aici?

– Voiam să mai aflu ceva, răspunse Omar Khatib. Data trecută mi-ați promis că o să-mi mai spuneți ceva data viitoare și cred că data viitoare este acum.

– Atunci așa să fie, încuviință Ioana d'Arc. Luați loc, vă rog.

– Mulțumesc. Vă rog să mă iertați dacă put.

Ioana d'Arc făcu gesturile rituale care sugerau transa necesară și, după câteva minute, începu să vorbească, cu chipul răvășit de misterioasele puteri invizibile. Vocea ei suna ca un schelălăit de câine:

– Vă veți duce mâine la Superman Memorial Hospital și veți întreba de Giuseppe.

– De ce? se interesă Omar Khatib.

– Din exigențe narative, răspunse Ioana d'Arc. Așa au spus vocile.

– Cine-i Giuseppe ăsta?

– Giuseppe este curierul spitalului, deci singurul care știe cu adevărat tot ce se petrece acolo. El vă va face cunoștință cu mai mulți doctori și apoi va merge cu dumneavoastră ca să vă luați diploma.

– Diploma?

– Da, Diploma de Doctor Honoris Causa în medicină, spuse Ioana d'Arc. Aveți nevoie de ea pentru a vă putea începe activitatea la Superman Memorial Hospital.

– Așadar, eu sunt medic? întrebă Omar Khatib cu o nuanță de neîncredere în voce.

– Da' de unde. Dacă ați fi medic, la ce v-ar mai folosi diploma de Doctor Honoris Causa în medicină?

– Nu-mi amintesc să fi avut vreodată habar de medicină. Cum să mi se dea diploma în medicină, dacă eu n-am nici o idee despre așa ceva?

– Tocmai de-aceea sunt făcute diplomele Honoris Causa, ca să premieze incompetența, îi explică Ioana d'Arc. Cel puțin așa spun Vocile.

– Vasăzică, menirea mea este de a mă îngriji de sănătatea oamenilor? mormăi Omar Khatib. Atunci de ce mi se zice Mu'azib Torturatorul? Treaba asta nu prea mă convinge. Eram convins că sunt un om rău.

– Un lucru nu-l exclude pe celălalt, spuse Ioana d'Arc. Iar aparențele sunt făcute pentru a înșela. Nu degeaba potirele libațiilor divine sunt pline cu nectar halucinogen – dacă-mi este îngăduit o ușoară nuanță poetică.

Omar Khatib nu răspunse. Dacă ar fi putut să-și amintească cine era și ce anume trebuia să facă, atunci n-ar mai fi avut nevoie de escroaca aia și de Vocile pe care le tot auzea ea. Dar în viață nu poți avea totul, și uneori chiar o identitate este prea mult, iar destinul se amuză să ți-o nege, silindu-te s-o plătești pe una ca Ioana d'Arc ca să-ți ofere un surogat, și ăla în rate.

Omar Khatib îi plăti ghicitoarei și plecă, nu mai puțin nedumerit decât fusese la venire, hotărât să-și mai ofere un păhărel la *Taverna Arhetipurilor*. De ce era, oare, întotdeauna atât de debusolat? De ce i se spunea Mu'azib Torturatorul? De ce se simțea atât de străin oriunde se ducea? Hotărât lucru, merita să bea ceva.

Capitolul 12

James Vagabond se studia cu oarecare silă în oglindă, în timp ce asistenții lui Pierre îi aduceau ultimele retușuri. Se afla în atelierul lui Pierre, în care stilistul Serviciilor Ultrasecrete lucrase mai multe ore pentru a-i da o înfățișare de erou, în măsură să convingă universul de rolul pe care trebuia să-l joace. Din punctul de vedere al detectivului, rezultatul era dezgustător.

Pantalonii săi de velur negru, în care se simțea atât de bine, fuseseră înlocuiți cu blugi de marcă, a căror țesătură aspră îi zgâria pielea picioarelor. Mocasinii maro marinărești fuseseră schimbați cu o pereche de cizme negre, strălucitoare, cu bot ascuțit, care-l strângeau la degete. În scurt timp aveau să-i intre unghiile în carne, dacă nu avea să se grăbească și să salveze universul, sau ce afurisită de altă treabă urmau să-i mai dea să facă.

Cămașa de mătase albastră era elegantă, dar, așa cum stătea pe el, îl făcea să semene mai mult cu un papițoi decât cu un erou, mai ales din cauza nasturilor din sidef și a butonilor de manșete auriți și prea țipători. Iar geaca neagră de bumbac conferea înfățișării sale o notă de fecior-de-bani-gata. Însă ceea ce chiar strica totul era tunsoarea pe care i-o impusese Pierre. Capul său era acum complet ras pe părțile laterale, în timp ce pe mijloc trona o virilă și amenințătoare creastă punk, de un portocaliu-aprins. Nici cei câțiva milimetri de păr albastru de pe margini nu îmbunătățeau câtuși de puțin isprava lui Pierre. Înfățișarea de ansamblu era – după părerea lui Vagabond – a unui băiat de prăvălie care se ducea să danseze într-o discotecă de mahala. Se înțelege că Pierre nu-i împărtășea părerea.

– *C'est magnifique!* repeta el la fiecare zece secunde.

– Chiar era nevoie să-mi injectați colagen în buze?

– *Oui, oui*, în ziua de azi, nici nu mai poate fi vorba de un erou fără buze cărnoase.

– Puteați măcar să mă scutiți de siliconul din bicepși și de prin alte locuri.

– Este adevărat că ar fi fost de preferat niște mușchi autentici, admise Pierre, dar nu erați destinat unei săli de gimnastică. Dat fiind că ne confruntăm cu o problemă formală, siliconul merge foarte bine în loc de mușchi. Aveți însă grijă, domnule Vagabond, ca nu cumva să vă pipăie cineva mușchii. În ceea ce-l privește, Universul nu cred că va face așa ceva. Universul este o entitate foarte superficială, dacă e să ne luăm după slaba originalitate cu care își organizează galaxiile. Aveți acum aspectul fizic al unui gimnast experimentat, doar dacă nu vă privește cineva prea de aproape și nu vă pipăie mușchii. Aș zice că, de la vreo zece metri, imaginea e perfectă. Și este puțin probabil ca ochiul Universului să vă privească de la o distanță mai mică.

Vagabond își spuse că probabil Pierre avea o părere cât se poate de originală despre Univers. Totuși, galaxiile au mai mult sau mai puțin aceeași formă și pretutindeni se întâmplă mai mult sau mai puțin același lucru.

La scurt timp după aceea, își făcu apariția Ausra, care purta o îmbrăcăminte comodă, sport, ce fusese doar ușor accentuată în dreptul sânilor.

– Oh, James, ești magnific! Drăguț, drăguț, drăguț!

– Acum chiar că arăt ca un mitocan.

– Ești perfect! spuse ea și-l sărută pe obraz. Așa se salvează lumea.

– De data asta nu trebuie să salvez lumea. Am o misiune ceva mai misterioasă.

– Arătați foarte bine chiar și pentru o misiune misterioasă. Răii vor primi ceea ce merită!

– Nu știu dacă de data asta vor mai fi și niște răi.

– Niște răi există întotdeauna, ascultă ce-ți spune o femeie. Dar acum, când ești frumos, poți să-i învingi pe toți. Pe toți, pe toți, pe toți!

– Mușchii mei sunt falși, spuse Vagabond scurt la vorbă.

– Răii nu știu asta, răspunse Ausra pe un ton foarte serios. Și cum ar putea afla? În fond, nu sunt decât niște răi, nu? Și apoi, la

ce folosesc mușchii adevărați? Dacă mușchii adevărați ar folosi la ceva, i-am avea și noi, femeile.

Vagabond se dădu bătut și nu mai scoase o vorbă.

În acest timp, Pierre îl studia și clătina din cap cu o expresie mâhnită.

– Dacă aș fi putut interveni și pe cale chirurgicală, folosind machiajul genetic!

– Eu zic că ați făcut, oricum, prea mult, spuse detectivul.

Mai târziu, Vagabond și Ausra luară cina la lumina lumânărilor în barul de noapte rezervat în exclusivitate Serviciilor Ultrasecrete. Atmosfera era înviorată de un spectacol hardcore. Artiștii erau evident agenți secreți, pentru că nimeni nu putea să intre acolo dacă nu făcea parte din Agenție. Chiar și numeroasele prostituate care-și întreținеau clienții pe la mese sau prin separeuri erau agenți secreți. Ici-colo, câțiva codoși – și ei agenți secreți – mijloceau cu răbdare desfrâul între clienți și târfe – agenți secreți cu toții –, acestea din urmă practicând cu sârguință una dintre cele mai vechi meserii din lume. Nici un alt night club nu se putea lăuda cu o atmosferă la fel de exclusivă.

– Suntem deja cinci milioane, dacă poți să-ți închipui, James, așa am auzit. Frumoasă treabă!

– Cinci milioane de ce? întrebă Vagabond, ocupat să strivească între dinți foarte prețioasele icre ale ultimilor opt sturioni din lume.

– Cinci milioane de agenți secreți. Serviciile Ultrasecrete devin tot mai importante. Frumos, frumos, frumos!

Pe Vagabond îl interesa mai mult gustul icrelor. Cinci milioane de agenți secreți și numai opt sturioni!

– Nu mai este nimic de făcut, și atunci toți se înscriu în Serviciile Ultrasecrete ca să se joace de-a spionii, spuse el.

– Noi nu ne *jucăm* de-a spionii, James.

– Poate că nu. Și poate că da. În ceea ce ne privește pe noi. Dar cea mai mare parte a membrilor care stau închiși prin sediile de la periferie nu știu că Papa Innocentissimo al III-lea este, de fapt, Bossul travestit și că sediul nostru este falsul Vatican. Majoritatea membrilor există doar pentru a se întruni un număr cât mai mare. Dar la ce anume folosește numărul, aceasta este o întrebare pe care nu trebuie să mi-o pui.

– Oh, James, ce se va întâmpla atunci când toți oamenii din lume vor face parte din Serviciile Ultrasecrete?

– Întrebarea asta e și mai rea decât cea dinainte.

Un lăutar țigan căruia îi lipseau jumătate din dinți – și el agent secret – execută în apropierea mesei lor o admirabilă piesă muzicală, „Ceardașul lui Monti". Când termină, țigăncușa care îl însoțea pe lăutar – poate să fi fost fiica lui sau, mai probabil, o pitică ce suferise o operație ca să pară o fetiță și care era, oricum, un agent secret – îi oferi Ausrei un uriaș trandafir roșu. Grație ingineriei genetice, trandafirii atingeau dimensiunile florii-soarelui.

– Oooo, ce frumos e! exclamă Ausra, cufundându-și în trandafir năsucul lituanian. Ce frumos e! Ce frumos! Nu-i așa că-i frumos, James?

Dar în acea clipă pe James îl muncea gândul să priceapă de ce țigăncușa îi întindea lui acum trei plicuri albe, voluminoase.

– Alegeți un plic, domnule Vagabond, spuse fetița zâmbind, și zâmbetul îi descoperi dinții mici, în mare parte cariați. Ce plic preferați, numărul unu, doi sau trei?

„Ce joc o mai fi și ăsta?" se întrebă în sinea lui detectivul. Apoi alese plicul numărul doi; îl luă, îl deschise și scoase din el o foaie de hârtie albă pe care, în aparență, nu scria nimic.

„Mania cernelurilor simpatice", gândi el. Își ridică apoi privirea și văzu că cei doi țigani dispăruseră. Dispăruse și fața Ausrei, dar numai pentru că se pierduse în interiorul trandafirului.

Vagabond se întrebă care aveau să fie următoarele sale acțiuni. Ausra, al cărei chip se ivi din trandafir, păru să-i citească gândurile, pentru că-l iscodi.

– Din ce parte începem, James? De unde anume se poate începe salvarea lumii?

– Tocmai la asta reflectam și eu.

– Ce faci de obicei pentru a salva lumea?

– De obicei, nu fac absolut nimic. Aștept să se întâmple ceva.

– Și se întâmplă?

– De regulă, da. Nu-mi amintesc ca vreodată să nu se fi întâmplat ceva.

– De ce? Pentru că apoi se mai întâmplă și altceva?

– Acesta este unul dintre marile mistere ale universului. De ce se întâmplă mereu câte ceva?

Ausra nu părea a fi interesată de aspectul filozofic al chestiunii. Ea înțelesese doar sensul mai contingent și mai practic al întrebării.

– Ce-mi pasă mie de univers! De ce atunci când trebuie să salvezi lumea se întâmplă mereu ceva care-ți permite s-o salvezi?

– Probabil, pentru că sunt un arhetip.

– Nu-i frumos să spui lucruri de neînțeles unei fete drăguțe. Ce înseamnă treaba despre care vorbești?

Vagabond era și mai nedumerit decât fata. Ce naiba îi mai ieșise din gură? Nici măcar el nu înțelegea implicațiile a ceea ce spusese și a ceea ce ar fi vrut, eventual, să spună.

– Un arhetip este un fel de lucru care exista mai înainte de alte lucruri, răspunse în mod mecanic. Un lucru din care se trag, ulterior, alte lucruri, o unitate exemplară comună unei anumite categorii de funcții... mă rog, un arhetip.

– Și de ce ai fi tu, la o adică, chestia asta?

Iată întrebarea dificilă pe care Vagabond încerca din răsputeri s-o alunge în străfundurile inconștientului. Detectivul începu să transpire. Nu avea nici cea mai vagă idee asupra răspunsului.

– Ce altceva aș putea să fiu? replică el, mirându-se de propriile-i cuvinte. Cine ar putea să fie în stare să salveze lumea, și încă de mai multe ori, cine altul dacă nu un arhetip?

– Este prea complicat pentru mine, izbucni Ausra căutându-și de lucru pe masă, ceva mai inteligent decât să stea să-l asculte pe bărbatul acela rostind vorbe aiurea.

Găsi o scobitoare și începu să-și chinuie gingiile.

Între timp, Vagabond se confrunta de zor cu disfuncții ale homeostazei sale. Respira anevoie și i se contractase stomacul. Și transpirase abundent, simțind o sudoare rece pe tot corpul.

– Dacă am înțeles bine, continuă Ausra cu privirea în tavan, putem să ne vedem liniștiți de treburile noastre, fiindcă oricum ceva tot o să se întâmple – ceva care să te facă să salvezi lumea. Sau, mă rog, să faci lucrul ăla pe care trebuie să-l faci.

– Da, practic da, admise Vagabond cu greutate.

– Atunci am putea merge să facem niște cumpărături, spuse Ausra cu un zâmbet larg, neașteptat.

– Cumpărături?

– Am nevoie de o grămadă de fleacuri noi, îl lămuri Ausra. N-am mai făcut cumpărături ca lumea de cel puțin o săptămână.

– O să mergem, murmură resemnat Vagabond, căruia indispoziția începea să-i treacă încet-încet.

– Trebuie să întreprindem o călătorie, spuse Ausra. Prin părțile astea am cumpărat cam tot ce era de cumpărat... adăugă ca și râse – un râs șiret și vinovat, în același timp.

Vagabond avea mintea tulbure. Care mai era misiunea lui de data asta? Să ajute Universul să învingă? Nu-și amintea cu precizie. Și ce anume se întâmpla cu el?

„Trebuie să evit să mai salvez lumea", mormăi în sinea sa. „E nevoie să-mi concentrez atenția asupra universului și a întrecerii în care este angajat..."

– Ce întrecere? se interesă Ausra.

– Nu știu, îngăimă Vagabond. Universul se află în întrecere, universul se află în întrecere. Și eu trebuie...

– Cu siguranță, este vorba despre un concurs de frumusețe, spuse Ausra cu o voce convingătoare. Și mai concurează multe alte universuri?

– Un concurs de frumusețe?

Vagabond nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva.

– Miss Univers? Își dădu cu părerea Ausra. Sau Mister Univers? Cum i-au spus?

– Nu i-a spus încă nimeni în nici un fel, pentru că nimeni nu știe despre ce-i vorba, ripostă Vagabond.

– Un concurs de frumusețe misterios! zise Ausra cu o expresie de admirație. Te invidiez. Ai o misiune splendidă, James. Te vei distra de minune.

– Nu asta mă interesează.

– Bineînțeles că nu. Tu ești un profesionist serios și datoria ta este să învingi. Să învingi cu orice preț! Așa că te vei distra chiar fără voia ta. Oh, James, cât de mult te invidiez!

– Nu sunt un profesionist. Sunt un arhetip, spuse Vagabond încercând din nou să priceapă cum de scosese asemenea vorbe.

– Da, desigur, dar ești un arhetip serios, un arhetip de invidiat, James.

– Un arhetip nu poate fi invidiat.

– Și de ce nu? Fiecare poate să invidieze ce vrea, așa-i? Nu aceasta înseamnă libertatea?

– Ai dreptate. Majoritatea oamenilor invidiază, într-adevăr, un arhetip sau altul. Dar e ceva greșit. N-are nici un sens să invidiezi un arhetip.

– James, lucrurile fără sens sunt adeseori cele mai frumoase! Voi bărbații sunteți fanatici ai conținutului rațional și în felul ăsta vă irosiți cea mai mare parte a vieții. Ar trebui să lași un pic lucrurile în voia lor.

Vagabond nu înțelegea în ce alt mod ar fi putut să mai lase ca lucrurile să-și urmeze cursul lor. Le lăsase destul în decursul anilor.

– Și unde ai prefera să mergi la cumpărături? o întrebă pe Ausra, ca să schimbe vorba.

– N-am făcut niciodată cumpărături în Japonia, și prietenele mele mi-au spus că-i ceva fantastic! Se găsesc o grămadă de lucruri japoneze acolo.

– În Japonia? Păi, asta-i tocmai în cealaltă parte a lumii!

– James, dar pe ce lume trăiești tu? Japonia nu mai este acolo. S-a mutat prin părțile noastre, încă de-acum câteva luni, și de-atunci n-a mai plecat de-aici.

– Cum s-ar spune, i-a priit în aceste locuri.

– Cine știe ce-i mai trece prin cap Japoniei? S-a oploșit prin Carpați și nici că-i vine să se mai miște de pe tărâmurile acelea. James, trebuie să mă duci acolo mai înainte ca ea să plece din nou!

– Atunci, hai să facem o excursie în Japonia! spuse cu jumătate de glas Vagabond. Poate că victoria unui Univers întreg depinde și de o neînsemnată după-amiază de cumpărături.

Capitolul 13

Taverna Arhetipurilor era o speluncă plină de fum și de gălăgie, ascunsă undeva prin locurile cele mai neexplorate ale ghetoului cel mai deocheat din oraș. Era greu, ca să nu spunem imposibil, să reușești s-o găsești, dacă voiai cu tot dinadinsul. Ajungeai la ea doar din întâmplare sau, poate, dacă erai un arhetip. Universul nutrește o considerație cu totul specială pentru arhetipuri, de aceea le și îngăduie existența. Arhetipurile se regăseau lesne la *Taverna Arhetipurilor* în timpul pelerinajelor lor prin Realitate.

Omar Khatib, zis și Mu'Azib Torturatorul, lenevea la o coșcogeamite masă de lemn, împreună cu alți mușterii. Observă că nu păreau a fi chiar o adunătură. Fiecare dintre ei trăda prin înfățișarea lui ceva – un nu știu ce mai acătării. Dat fiind că era vorba de un nu știu ce, Omar Khatib n-ar fi putut spune niciodată ce anume. De altfel, nici nu-i păsa prea mult. În momentul acela îl interesa un singur lucru: să descopere cine era el și ce anume avea de făcut. Nu-i chiar practic să exiști așa fără identitate și să nu știi încotro s-o apuci, mai ales pentru un individ ca Omar Khatib.

Lângă el se afla un grăsan cu o față aspră și crudă. Căutătura nemiloasă și inteligentă a ochilor săi era pierdută undeva în gol și părea să pătrundă cumva prin lucruri. Omar Khatib își dădu seama că acel chip îi era familiar.

– Nu ne-am cunoscut oare pe undeva? îl întrebă pe individ.

Dacă celălalt l-ar fi recunoscut, poate că ar fi putut să-i spună și cine anume era el, Omar Khatib.

Grăsanul întoarse alene capul, îl măsură din cap până în picioare câteva clipe, cu o ușoară silă, apoi îi răspunse:

– N-aș zice.

– Eu însă sunt sigur că v-am mai văzut pe undeva, insistă Omar Khatib.

– Să vă fie de bine, răspunse celălalt, care-și mutase deja privirea în altă parte și părea hotărât să-și vadă în continuare de treburi.

Omar Khatib nu se pierdu cu firea. Chiar dacă nu avea o identitate bine stabilită, nu era el omul care să se fâstâcească.

– Mă numesc Omar Khatib, se prezentă. Dar mi se mai zice și Mu'azib Torturatorul.

Grăsanul își întoarse din nou privirea spre el și, de data asta, un licăr de curiozitate se întrezări în ochii săi, altminteri impenetrabili.

– De ce? îl iscodi bărbatul.

– Asta încerc și eu să aflu, răspunse Omar Khatib. Probabil pentru că sunt un tip foarte rău.

Grăsanul păru să cugete câteva clipe. Se gândea, probabil, dacă merita sau nu să întrețină o asemenea discuție.

– Eu sunt Hermann Göring, spuse el în cele din urmă.

– Căpetenia nazistă? întrebă Omar Khatib palid la față.

– Exact, confirmă Göring.

– Dar Hermann Göring a murit! exclamă Khatib. S-a sinucis după procesul de la Nürnberg.

– Şi ce-i cu asta?

Domniră câteva clipe de tăcere.

– Eşti nou prin părţile astea, nu? se interesă Göring.

– Socot că da. Cel puţin nu-mi amintesc nimic în legătură cu aşa ceva.

– Bine. Află atunci că pentru unii nu-i suficient să moară ca să înceteze de-a mai exista.

Omar Khatib nu părea convins. Nu era el omul care să înghită cu una cu două orice gogoaşă esoterică ce i se servea.

– A, desigur, viaţa de după moarte şi toate celelalte.

– Chiar aşa. Viaţa de după moarte. Dar viaţa de după moarte nu-i hărăzită tuturor.

– A, da, numai celor din rasa superioară, aşa-i?

Göring clătină din cap şi privirea-i deveni ameninţătoare.

– Din păcate, nu. Visurile noastre pentru o omenire ariană şi perfectă n-au nici o legătură cu problema asta. Viaţa de dincolo de moarte este un noroc – sau un ghinion – de care au parte numai arhetipurile.

– Nu cred că sunt în stare să înţeleg ceva.

– Te-ai uitat la firma acestei cârciumi?

– *Taverna Arhetipurilor?*

– Exact. Aici înăuntru suntem cu toţii, mai mult sau mai puţin, nişte arhetipuri. Ştii ce-i un arhetip, nu?

– Foarte vag.

– Probabil că şi tu eşti un arhetip. Altminteri nu te-ai afla aici. Şi mai ales este cât se poate de posibil ca tu să fii şi mort.

– Cum?!

– Din momentul în care devii un arhetip, nu mai contează dacă eşti viu sau mort.

– Aşadar, tu, Hermann Göring, eşti un arhetip.

– Evident, răspunse căpetenia nazistă. Şi, fiind un arhetip, sunt şi nemuritor sau, mă rog, cam aşa ceva. Oricine reuşeşte să devină un arhetip în timpul vieţii îşi dobândeşte nemurirea... sau pe aproape. În schimb, ceilalţi dispar cu toţii, şi gata.

– Nemurirea?

– Ar trebui să vedem ce s-ar întâmpla dacă omenirea ar pieri. Sau dacă ar pieri universul. Mi se pare că ar fi vorba despre o nemurire la termen.

– Şi de ce zici că viaţa de după moarte poate să fie un noroc sau un ghinion?

– Pentru că aşa este. Depinde de ce fel de arhetip eşti. Şi mai depinde de o groază de alte lucruri pe care nici eu nu le mai ştiu. Ştiu numai că din ziua morţii mele încoace nu m-am distrat cine ştie ce.

– Dă-mi un exemplu.

– După ce m-am sinucis, m-am trezit la capătul unui fluviu nesfârşit, pe malurile căruia se afla – cine ştie cum şi de ce – toată suflarea omenească din toate timpurile. Şi ori de câte ori încercam să organizez ceva, se găsea cineva care să mă omoare, după care mă trezeam iarăşi în altă parte. Nu mă întreba ce însemnau toate astea. Dar te asigur că era ceva serios.

– Şi acum ce învârteşti pe-aici?

– Asta aş vrea să ştiu şi eu. După cum vezi, avem ceva în comun. Jupâne, mai dă o bere!

Cârciumarul mai aduse o bere şi Omar Khatib profită de acest lucru pentru a-i pune câteva întrebări:

–Jupâne, ce fel de muşterii se vântură pe-aici, prin localul tău?

– Aproape toţi sunt arhetipuri, domnule. Credeam că se vede acest lucru.

– Ei bine, dar atunci de ce nu recunosc pe nimeni în afară de domnul Göring? Te-ai aştepta să-i vezi aici şi pe Iulius Cezar, pe Napoleon, pe Hitler şi, de ce nu, pe Adam şi Eva. Cum se face că toţi ăştia au mutre pe care nu le cunosc?

– Localul meu este modest, domnule Omar Khatib. Arhetipurile importante se duc prin alte localuri. Există caste şi la arhetipuri, aşa că la oamenii de-adevăratelea. Eu trebuie să mă mulţumesc cu arhetipurile de categoria B, să-mi fie cu iertare, domnule Göring. Aşa-i viaţa, ce să-i faci, şi cred că tot aşa-i şi dincolo.

– Aşadar, şi tu eşti un arhetip, jupâne? Şi cum te numeşti?

– O, domnule, e-adevărat că sunt şi eu un arhetip, dar unul dintre ăia mici, mici de tot, şi d-aia n-am nici un nume. Eu sunt numai Cârciumarul şi exist pentru a apărea doar acum, atât şi nimic mai mult.

– Mult noroc! îi ură Omar Khatib.

– Nu-mi mai foloseşte la nimic norocul, spuse cârciumarul cu umilinţă. Rolul meu se termină aici. Îmi pare rău că n-aţi băut nimic. Acest lucru va face să scadă şi mai mult, ulterior, valoarea rolului meu şi aşa neînsemnat.

Acestea fiind zise, cârciumarul dispăru şi nimeni n-avea să mai audă vreodată vorbindu-se de el. Cel puţin nu în acest univers.

– Mâine trebuie să mă duc la Superman Memorial Hospital ca să-mi iau o diplomă de Doctor Honoris Causa, îi zise Omar Khatib nazistului, care era cu gândul aiurea.

– Curios, spuse Göring din cale-afară de distrat. Hmm, dacă-ţi pică în mână nişte morfină, ai putea să-mi aduci şi mie un pic?

– Te găsesc aici?

– Unde naiba ai vrea să mă duc? Până când nu voi pricepe ce hram port prin părţile astea, n-am altceva mai bun de făcut decât să stau la masa asta şi să beau bere după bere. La urma urmelor, tot neamţ rămân, ce dracu'!

– Probabil că tocmai ăsta-i rostul tău, să stai aici, să bei bere şi să discuţi cu mine din când în când.

– Un arhetip de statura mea, spuse Hermann Göring pe un ton tâfnos, ar trebui să aibă cu totul altă soartă.

– Ce să-i faci, se întâmplă şi în lumea arhetipurilor ca unii să urce şi alţii să coboare, replică Mu'azib Torturatorul.

Nu era prea amabil din partea lui să se poarte aşa cu Göring, dar Omar Khatib căpăta tot mai mult convingerea că amabilitatea nu se număra printre trăsăturile cele mai alese ale caracterului său.

Capitolul 14

Străzile din Japonia nu fuseseră niciodată atât de îmbâcsite de praf. De fapt, atunci când o naţiune se mută, nu-şi târăşte după ea şi teritoriul, întrucât acest lucru ar fi supranatural şi magia este gonită de realitate, care vrea să se ungă cu mirul plauzibilităţii. Naţiunile migratoare nu-şi luau cu ele nici măcar propriii lor cetăţeni pentru bunul motiv că, de regulă, oamenii n-au chef să se deplaseze chiar aşa când le vine pe chelie naţiunilor. În orice loc din lumea asta, majoritatea populaţiei ţine cu tot dinadinsul să

rămână acolo unde se află, doar dacă n-o paşte primejdia de a crăpa de foame. Într-o vreme, aşa se întâmpla şi cu naţiunile. În trecut, erau îndeobşte legate de popoarele lor originare şi unde se duceau ele se duceau şi popoarele lor. Acest lucru dădea naştere adesea la serioase probleme, deoarece, până la urmă, se găseau mai întotdeauna unele care să se simtă invadate de celelalte. Însă din ziua în care naţiunile s-au emancipat, au scăpat de propriii lor cetăţeni, şi totul a devenit mult mai uşor. Dar şi mai incomprehensibil. Fapt e că nu le poţi avea chiar aşa pe toate.

Pe de-o parte, dacă popoarele nu-şi urmează naţiunile migratoare, produsele şi bunăstarea se comportă şi ele în mod diferit. Pe de altă parte, este neapărat nevoie de ceva care să le urmeze pe naţiuni în năstruşnica lor hoinăreală, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a le oferi o dovadă de a-şi închipui că ele încă mai există. Din această cauză, Japonia reprezenta un loc tocmai nimerit pentru cumpărături.

Ausra era o consumistă profesionistă şi nu s-ar fi mulţumit să-şi facă cumpărăturile în cine ştie ce naţiune de periferie. Japonia fusese dintotdeauna unul dintre centrele lumii, chiar dacă acum străzile ei arătau îmbâcsite de praf şi pline de gropi, şi dacă erai automobilist străin te opreau poliţiştii, încercând să-ţi stoarcă bani sub orice pretext. În zilele acelea japonezii erau un popor latin care văzuse multe şi mărunte în cursul istoriei. Încă de pe vremea celui mai de seamă japonez al istoriei – Vlad Ţepeş, alias contele Dracula –, japonezii se remarcaseră prin modul lor original de a rezolva orice problemă. Japonia acelor zile era singura naţiune din lume edificată prin metoda *simcity* – criteriul urbanistic ce consfinţea triumful raţionalităţii democratice. Planul urbanistic al metropolelor era definitivat în turnirurile *simcity*, un străvechi videojoc între oraşe de jucărie, la care luau parte toţi japonezii. În Japonia acelor zile, mii de cetăţeni jucau necontenit *simcity* cu ajutorul calculatoarelor lor, conectate la Marea Reţea, şi din interacţiunile lor se năşteau planurile de sistematizare a oraşelor. Rezultatul putea să placă mai mult sau mai puţin, dar nimeni nu-i putea contesta originalitatea. Aşa că Japonia era un loc ce merita să fie vizitat, şi nu numai pentru cumpărături.

James Vagabond nu se gândea la nimic din toate acestea în timp ce se plimba cu Ausra pe bulevardul Magheru, una dintre

arterele capitalei japoneze, uitându-se doar în treacăt la vitrinele care o atrăgeau, în schimb, foarte mult pe însoțitoarea lui.

– James, uite ce drăguț e țigănușul ăsta îmbălsămat! Îl vreau, îl vreau, îl vreau! Îl vreau! exclamă Ausra, arătând cu degetul ceea ce văzuse într-o vitrină.

În vitrină era expus, într-adevăr, un splendid exemplar de țigănuș îmbălsămat, un gadget care s-ar fi potrivit de minune în orice colecție.

– Să intrăm și să vedem mai întâi cât costă, spuse Vagabond pe un ton moderat.

Intrară în magazin și întrebară. Era un țigănuș japonez autentic, care decedase tocmai la momentul potrivit, de maximă comercialitate, și fusese îmbălsămat după toate regulile artei prin cea mai bună metodă a plasticizării. Turiștii se dădeau în vânt după așa ceva. Cu toate că fiecare exemplar era lucrat manual, acela era un produs de serie, dar care-și merita prețul. Se înțelege că era prea greu pentru a fi cărat în mâini, așa că, după ce-l plătiră, Vagabond și Ausra aranjară să le fie expediat la domiciliu.

Apoi își continuară excursia de cumpărături. La un moment dat, se aflau în fața unui magazin de flecuștețe locale de tot felul când Vagabond văzu în vitrină o imagine care-l tulbură. Un improbabil joc de refracție a luminii dublase imaginea lui reflectată pe geam. Fenomenul era atât de improbabil, încât cei doi Vagabond se mișcau cu totul altfel decât sincronic. Adică, spus pe șleau, gesturile pe care le făcea unul dintre ei nu semănau deloc cu gesturile celuilalt. Cu siguranță că improbabilitatea acelui joc de refracție depășea punctul în care un lucru încetează de a mai fi lucrul ce nu poate exista, devenind altceva, ceva așa la întâmplare, printre lucrurile ce pot să existe.

Vagabond se întoarse brusc într-o parte și se trezi față în față cu el însuși.

Celălalt tip cu înfățișarea lui Vagabond făcu o grimasă de ușoară încurcătură și spuse:

– Nu te teme. Îți voi explica totul.

Vagabond-cel-original rămase fără glas.

– Ai încredere în mine? întrebă nou-venitul.

– De ce ar trebui să am? răspunse Vagabond.

– De-aia, imbecilule! Pentru că eu sunt tu, ripostă Vagabond Doi.

Când este vorba să dai piept cu propria-ți încăpățânare, îți pierzi răbdarea într-o clipită.

– Trebuie să ai încredere în mine așa cum ai avea în tine, continuă Vagabond Doi. Acum nu-i timp să-ți explic mai pe îndelete. Trebuie să-ți dau doar câteva instrucțiuni și apoi s-o iau din loc imediat.

– Înțeleg, admise Vagabond Unu. Riscăm niște paradoxuri.

– Nu vorbi prostii. Maică-măiculiță, că tâmpit mai sunt! Paradoxurile sau se ivesc imediat, sau nu se mai ivesc deloc. Nu m-aș fi așteptat niciodată la o asemenea tâmpenie din partea mea.

– Credeam că te grăbești, spuse Vagabond Unu supărat de insolența acelei fotocopii nedorite a lui însuși.

– Așa și este. Mi-e foarte greu să mă aflu aici. Nu știu cât voi mai reuși să-mi păstrez concentrarea necesară.

– Te ții de bancuri?

– Ți se pare normal ca eu să fiu aici?

– Nu, câtuși de puțin.

– Tocmai. A te detașa este mult mai simplu din punct de vedere tehnic decât ai crede, dar așa ceva cere un efort de concentrare continuu și incredibil. Dacă mă deconcentrez, fie numai și pentru o clipă, risc să dispar. Trebuie să-ți spun doar unele lucruri, dar foarte importante. Fii atent: în scurt timp, vei întâlni pe cineva. Când vi se va face foame, mai târziu, să mergeți să mâncați la *Burgher Ranch*.

– Să ne intoxicăm cu hamburgeri de șobolani?! exclamă Vagabond Unu. Și ai pornit-o haihui prin timp numai ca să-mi spui așa ceva?

– N-am pornit-o deloc haihui prin timp, dar acum nu-i vreme de stat la discuții. Fă așa cum ți-am zis și nu te duce să mănânci în altă parte, ci numai la *Burgher Ranch*. Și aș mai adăuga încă ceva deosebit de important...

În momentul acela trecu pe-acolo o tânără japoneză chipeșă, cu un fund japonez demn de cea mai bună tradiție latină și de cea mai mare atenție a bărbaților. Vagabond Doi nu se putu abține să-și ia ochii și gândurile de la ceea ce vedea și-i ocupa mintea.

– Hmm, nu-i deloc rea, fără ultimele sale cuvinte în timp ce un rânjet porcesc îi schimonosea chipul.

Și dispăru cu acea expresie absurdă pe chip.

Vagabond se întrebă o clipă dacă nu cumva visase totul. Se uită în ochii Ausrei care făcură să-i dispară orice îndoială, întorcându-i o privire dă admirație, dar și de teamă.

– Acum înțeleg de ce Bossul ți-a încredințat tocmai ție destinele universului, spuse ea și ochii îi scânteiau. Cu puterile tale supranaturale zburzi în voie prin timp. Oh, James, sunt atât de mândră de tine!

– Păi, nu-i chiar așa, se eschivă detectivul.

Dar oare nu avea dreptate, o dreptate de netăgăduit, frumoasa sa asistentă? Dacă măcar ar fi putut și el – la fel ca alter-egoul său – să umble haihui prin timp, ei bine, atunci chiar că ar fi putut... ar fi putut face... ce anume ar fi putut face? Poate că de aceea lumea nu știe să călătorească în voie prin timp: pentru că nu-i vine în minte unde să meargă și mai ales ce să facă.

Vagabond și Ausra se plimbară vreme de un ceas bun, uitându-se mai ales pe la vitrine. Așa că, din călătoria sa în Japonia, Vagabond avea să-și amintească mai târziu doar vitrinele. După toate probabilitățile, asta era soarta majorității turiștilor din toate timpurile și de pretutindeni. Se deplasau în alte locuri pentru a se minuna câteva clipe de normalitatea altora, apoi își petreceau tot timpul rămas zgâindu-se în vitrine.

Sosi, în mod fatal, și clipa în care eroii noștri simțiră oarecare oboseală, așa încât se opriră să se odihnească puțin la *Cafeneaua Einstein*. Vagabond tocmai își sorbea liniștit doza sa de cofeină fumegătoare când un tip cu chip cunoscut dădu buzna înăuntru, gâfâind.

– În sfârșit te-am găsit, James! exclamă Gordon Wells. Dar cum dracu' te-ai ascuns aici, în Japonia?

– Asta-i ziua marilor surprize, spuse Vagabond din cale-afară de mirat. Ce naiba faci *tu* prin părțile astea? Și mai ales cum de m-ai găsit?

– Mi s-au întâmplat niște lucruri uluitoare, mărturisi scriitorul somnambul. Pe lângă ele, faptul de a te fi găsit în Japonia e floare la ureche.

– Draga mea, se adresă detectivul asistentei sale, ți-l prezint pe Gordon Wells, unul dintre cei mai iubiți și interesanți prieteni ai mei.

– Femei adevărate, ai? spuse Wells și chipul îi trăda o nuanță de dezgust. Dar n-am nimic cu dumneavoastră personal, domnișoară, să fim bine înțeleși.

– Nu vă faceţi griji, zise Ausra arborând un zâmbet cordial. La creşcătorie am fost dresate să nu ne pese de neîncrederea celor care nu vor să aibă de-a face cu noi.

– Acum că v-aţi cunoscut, putem să ne servim cu câte o porţie de politeţuri de circumstanţă, spuse Vagabond.

– Nu este momentul şi nici locul pentru aşa ceva, zise Gordon Wells. Am să-ţi aduc la cunoştinţă lucruri foarte importante ce nu suferă amânare.

– Şi tu?

– Cum adică *şi eu*? Nimeni altul n-ar putea să-ţi spună lucruri mai importante decât cele la care mă voi referi eu.

– Tocmai mi-a apărut un tip cu mutra mea care susţinea că este eu însumi şi care avea şi el să-mi comunice nişte lucruri.

– Un alt tu însuţi? Hmm, aici, enigmele se ţin lanţ, disputându-şi supremaţia Ciudăţeniei.

– Să nu-mi spui că eşti pe cale să-mi dezvălui şi alte mistere, zise Vagabond.

– Şi da şi nu. Dar acesta nu-i locul cel mai nimerit pentru a discuta. Mi-e foame rău şi, dacă sunteţi de acord, ar fi mai bine să vorbim despre asemenea lucruri în altă parte, la o masă plină de bunătăţi autohtone.

– O, da, ce idee bună! exclamă Ausra. Dacă stau să mă gândesc, şi mie mi-e o foame cumplită. Oh, James, să mergem numaidecât într-un restaurant mai acătării.

– Dacă tot ne aflăm în Japonia, continuă Wells, ar fi păcat să nu ne înfruptăm din bucătăria tradiţională japoneză. Am văzut un *MacDonald's* chiar la doi paşi de-aici.

– Vrei să mergi la *MacDonald's*? întrebă Vagabond.

– Unde în altă parte? Ai mai văzut prin zonă alte locuri în care să se poată mânca?

– Păi, la *Burgher Ranch*. Şi acolo se poate gusta din bucătăria tradiţională autohtonă. Un local din astea se află chiar aici, în apropiere.

– Nu ştiam că-ţi place carnea de şobolan, spuse Wells strâmbându-se. Eu unul optez categoric pentru *MacDonald's*.

– Aş opta şi eu pentru *MacDonald's*, dacă celălalt eu însumi care mi-a apărut în cale nu mi-ar fi cerut în mod stăruitor să merg să mănânc la *Burgher Ranch*. Nu ştiu de ce a făcut-o, dar ceva

instinctiv m-a făcut să-i dau ascultare. În definitiv, e vorba tot despre mine însumi și nu pot să nu țin cont de părerile subsemnatului.

Wells clătină din cap.

– Aici, misterele ascund capcane deghizate în glume sau glume travestite în capcane, constată el. Nu dețin elemente să hotărăsc ce anume e mai bine de făcut, așa că hai să mergem acolo unde ai spus tu, pentru bună pace a palatelor noastre.

– E de-ajuns să pui ceva mai mult ketchup și nu vei mai simți nici o deosebire, zise Vagabond.

– Am îndoieli și în ceea ce privește calitatea ketchupului, replică Wells.

Burgher Ranch era un restaurant tipic pentru genul ce se putea întâlni peste tot, cu excepția părții din Pretutindeni colonizate de *MacDonald's*. Dihotomia *Burgher Ranch – MacDonald's* reprezenta forma supremă în care dualitatea universului își găsea expresia în domeniul gastronomiilor tradiționale.

În fața cheesburgerilor fibroși, înecați în ketchup, Vagabond și Wells începură imediat să discute de-ale lor. A vorbi în timp ce mănânci este cel mai bun sistem pentru a nu-ți da seama de gustul mâncării.

– M-am trezit cu un tip în creierul meu, începu fără prea multe ocolișuri Gordon Wells.

– Un excelent leac împotriva singurătății, admise Vagabond în timp ce pâinea falsă îi scrâșnea în dinți.

– Nu glumesc deloc, James. N-am halucinații. Mi-a confirmat acest lucru și MC Kunta Bunda 50°.

– Interesant, zise detectivul căruia nu prea îi venea să creadă cele relatate de prietenul său. Și cum de-a ajuns tipul în creierul tău?

Ausra spuse pe un ton cât se poate de serios:

– O fi intrat printr-o ureche.

Gordon Wells o fulgeră cu privirea, dar ea nu-și dădu seama, fiind ocupată nevoie-mare să lupte cu un cheesburger care se opunea din răsputeri masticației.

– Intrusul se numește Marvin Flynn și este un turist care se ocupă cu transferul de minți, o formă de turism la modă într-un alt univers. Și s-a pripășit în creierul meu, din greșeală, evident.

– Evident, aprobă Vagabond. Asemenea lucruri sunt întotdeauna evidente.

– E cât se poate de clar că avem de-a face aici cu un univers paralel, continuă Wells.

– Clar, îi răspunse Vagabond ca un ecou. Şi cam pe unde s-ar afla acest univers paralel?

– Calculatorul meu mi-a explicat că, în mod contrar părerii obişnuite, universurile paralele sunt incredibil de apropiate între ele. La drept vorbind, între un univers şi altul e o distanţă mai mică decât între două puncte oarecare din unul şi acelaşi univers. Într-adevăr, distanţa dintre un univers şi altul este exact zero. Din multe puncte de vedere, toate universurile se află în acelaşi loc, şi singurul motiv pentru care nu se amestecă între ele este că sunt universuri separate.

– Cam alandala, dar logic, mă rog, admise Vagabond.

– În universul lui, acest turist o ducea ca vai de lume. Rămas fără trupul său original, ca să supravieţuiască trebuia neapărat să găsească câte un trup provizoriu în care să-şi adăpostească vremelnic mintea. După cum bine ştii, oricât de spirituală ar fi o minte, n-ar rezista nici măcar o nanosecundă fără un înveliş material în care să stea.

– Împărăţia Spiritului care va să vină, comentă Vagabond.

– Dar mintea este o valoare mult mai mare decât suma elementelor fizice ce o alcătuiesc. Mintea este o *Gestalt*, adică o formă care transcende natura componentelor sale. De exemplu, ea nu are masă. Creierul are o dimensiune, un volum şi o masă, în timp ce mintea nu are nimic din toate astea. Chiar dacă se trage dintr-un corp şi nu poate trăi în afara unui corp, mintea este totalmente necorporală. Din acest motiv, o minte este capabilă de acţiuni cu totul imposibile pentru materie. Neavând masă, legăturile obişnuite ale universului fizic n-o afectează mai mult decât ar fi necesar. Ei bine, din câte am înţeles în urma explicaţiilor date de calculatorul meu, mintea acestui individ s-a aflat în situaţii de urgenţă şi de stres nemaipomenite ori de câte ori a fost nevoie să se transfere dintr-un lăcaş în altul. În acea clipă impalpabilă şi insesizabilă a transferului propriu-zis, i-au apărut minţii spiralele întunecate ale Neantului.

– „Spiralele întunecate ale Neantului?"

– O licenţă poetică a calculatorului meu, preciză Gordon Wells oarecum jenat. N-a fost niciodată un mare poet. Calculatoarele mai au încă nişte limite. Dar să nu batem câmpii. Fapt e că şi

mințile singure ca și organismele complete au un instinct de conservare, adică fac și ele tot ce pot pentru a nu înceta să mai existe. Și, nefiind încătușate în limitele materiei, dacă întâmplarea le-o permite, sunt gata să prindă din zbor niște ocazii nemaipomenite în istoria Existenței pentru a-și spori cu orice preț posibilitățile de supraviețuire. Astfel ajungem la gestul incredibil pe care mintea lui Marvin Flynn a reușit să-l comită atunci când simfonia împrejurărilor l-a făcut cu putință și inevitabil, în singura clipă exactă a Momentului Topic.

– Momentul Topic! exclamă Vagabond.

– Cum altfel ai vrea să se numească acel magic și irepetabil moment în care, între universuri separate, țâșnește potențialitatea unei geometrii comune? Lexicul nostru nu poate să exprime ceea ce s-a întâmplat în realitate, dar esența fenomenului ar fi – în câteva cuvinte – următoarea: în timpul unuia dintre salturile efectuate între un corp și altul, mintea lui Marvin Flynn – neavând masă, ca orice minte, și neavând în acea clipă exactă nici spațiu și nici timp – a sesizat, așa din zbor, o imperfecțiune în urzeala Realității, introducând prin non-spațiu și non-timp o clonă de-a ei în creierul uman ce se afla în mod cât se poate de firesc exact acolo, și unde se potrivea de minune. Și acel creier era chiar al meu.

– N-am înțeles nimic, spuse Vagabond. Creierul tău se afla exact acolo... unde acolo?

– La locul potrivit și la momentul potrivit, răspunse Gordon Wells. Singurul loc potrivit și singurul moment potrivit. Orice ar vrea să spună acest lucru. Pe de-o parte, există o limită epistemologică ce ne împiedică să înțelegem cu adevărat ce anume s-a întâmplat în realitate. Pe de altă parte, nu putem să nu încercăm să ne povestim ceea ce s-a întâmplat. Și faptul că mă trezesc acum cu acest tip în creierul meu nu-i ceva care să nu poată avea cât de cât o explicație.

– Măcar e un tip simpatic? întrebă Vagabond.

– Nu-i antipatic, răspunse Wells. Deocamdată însă nici unul dintre noi n-a gustat din proviziile de bancuri ale celuilalt.

– E frumos? se interesă Ausra. În ce zodie s-a născut?

– Nu l-am întrebat chiar atât de multe. Problema mea nu este de a-i cunoaște profilul astral, ci de a ști cum să mă descotorosesc de el.

– Ei! exclamă Marvin Flynn din capul scriitorului. Puțin respect, ce naiba! Și mințile refugiate au demnitatea lor. Pe deasupra, nici nu mi-a trecut vreodată prin minte cum să mă descotorosesc de tine.

– Aș vrea s-o văd și pe-asta! răspunse Wells cu voce tare.

– Cu cine vorbești? îl întrebă Vagabond.

– Cu cine ai vrea să vorbesc? se rățoi la el Wells. Am un intrus în creier și nu-i mai tace fleanca.

– Aș putea să vorbesc mult și bine, dacă-i s-o luăm așa, spuse Marvin Flynn. Am tăcut din gură pentru că sunt un tip educat și mă conformez codurilor universale ale comportamentului civilizat.

– Sunt de acord și te stimez pentru asta, răspunse cu diplomație Wells. Pe de altă parte, trebuie să mă ierți pentru că sunt puțin nervos. Nu i se întâmplă oricui să fie invadat în acest fel.

– Vasăzică așa stau lucrurile, comentă Vagabond. Nu înțeleg, totuși, de ce trebuie să vii atât de urgent tocmai aici, în Japonia, pentru a-mi povesti toate astea.

Gordon Wells închise ochii și înghiți ultimele îmbucături de cheesburger.

– Urgența de a veni până aici să-ți povestesc toate cele întâmplate a fost determinată de faptul că lucrurile nu stau deloc așa.

Vagabond chiar că nu mai pricepea despre ce-i vorba.

– Acum nu mai înțeleg nimic, zise detectivul.

– Așteaptă să auzi ce mai am de spus.

Wells destupă sticluța de ketchup și bău îndelung din ea. Era singurul mod de a scăpa de gustul de șobolan. Vagabond nu replică în nici un fel.

– Uită tot ce ți-am spus, continuă Gordon Wells ștergându-și gura cu dosul palmei. Adevărul este altul.

– Ce rost mai are să-mi povestești ceva, dacă tot trebuie să uit imediat? Vagabond avea impresia că prietenul său își bate joc de el. N-ar fi fost mai util și mai practic să treci direct la subiect?

– Ar fi fost mai practic, dar nu și mai util. Cunoașterea parcurge etape forțate de adevăruri succesive, îl lămuri Gordon Wells. Orice nouă interpretare a lumii le anulează pe cele precedente. Totuși, nu poate fi construit nimic complex fără o bază de noțiuni preliminare, fie ele conștiente sau nu. Treaba e că orice cunoaștere este iluzorie, dar orice iluzie este necesară în anumite

cazuri și pentru un anumit timp. Dat fiind că ar fi o oarecare urgență, eu voi grăbi în favoarea ta ceea ce, în esență, este un proces cât se poate de normal. Sper ca tu să fii pregătit pentru a înțelege ceea ce-ți voi spune peste o clipă.

– Și eu sper ca tu să te grăbești.

– De acord. Ce mi-ai răspunde dacă ți-aș spune că noi nu existăm?

– Ți-aș răspunde să te duci la culcare, eventual cu vreo ginoidă mai acătării.

– Vezi că nu ești pregătit?

Gordon Wells începu să-și roadă unghiile.

– Asta-i tot ce trebuia să-mi zici? Faptul că noi nu existăm?

– Nu. Asta e numai o premisă. Când am auzit-o și eu de la MC Kunta Bunda 50°, m-am așternut pe râs. Dar a trebuit să mă opresc imediat.

– Hmm, atunci încearcă să mă faci să mă opresc din râs înainte de a începe să râd.

– Ei bine, James, faptul demn de atenție pe care MC Kunta Bunda 50° l-a descoperit tot cotrobăind prin mintea mea și prin cea a lui Marvin Flynn este că... noi nu existăm în realitate. Suntem doar personajele unei cărți. Iată că ți-am spus acum ce trebuia să-ți spun.

– Foarte amuzant. Și ai venit să mă cauți tocmai în Japonia pentru a-mi îndruga tâmpenia asta?

– Știam eu! Nu ești pregătit să înțelegi un lucru de asemenea importanță. Fir-ar să fie! La ce naiba îți mai folosește să-nțelegi totul despre realitate, dacă nimeni nu-i dispus să te creadă? Suntem personajele unei cărți, James, și cu asta n-am spus încă totul! Intrusul din creierul meu este, de fapt, personajul altei cărți și a ajuns în capul meu printr-un cât se poate de banal fenomen de osmoză literară! Toate astea nu-ți dau fiori?

Vagabond era consternat. Auzise atâtea și atâtea tâmpenii, dar cele spuse de Gordon puneau capac la toate. Simți cum i se strânge stomacul. Ar fi făcut mai bine să nu-i trimită cheesburgerul ăla oribil.

– Stau și mă minunez cum ai putut să dai crezare tuturor celor povestite de calculator, Gordon. Este o închipuire cu totul lipsită de sens.

– Dacă doar mi le-ar fi povestit, poate că nu l-aș fi crezut. Însă MC Kunta Bunda 50° nu numai că mi le-a povestit, dar le-a și demonstrat.

– Cum naiba se pot demonstra asemenea lucruri?

Contracția stomacului făcea să-i treacă sudori reci prin tot corpul.

– Nu pot să-ți explic în cuvinte. Sunt lucruri pe care le înțelegi cu adevărat numai dacă ieși din planul realității cu care te-ai obișnuit – o experiență pe care MC Kunta Bunda 50° m-a silit s-o trăiesc atunci când a intrat în creierul meu și a meșterit pe-acolo cine știe ce.

– Asta se cheamă spălarea creierului, spuse Vagabond.

– James, de ce-i permiți prietenului tău să debiteze asemenea porcării? interveni Ausra.

– Porcării?

– Vei fi în stare să accepți toate propunerile alea pe care ți le face? Eu una n-am de gând să mă las atrasă în astfel de porcării sexuale.

– Ce porcării sexuale? întrebă Vagabond.

– Îți bați joc de mine? ripostă Ausra. Aha, sunteți în cârdășie amândoi! adăugă ea și se ridică sub pretextul că trebuie să se ducă la toaletă.

– Nu-i prima oară când se întâmplă, spuse Gordon Wells. Nici nu apuc bine să vorbesc cu cineva despre aceste lucruri, că imediat se înțelege că ar fi vorba despre cine știe ce în legătură cu sexul.

– Ciudat, comentă Vagabond, pe care-l apucase între timp și o cumplită durere de cap.

– Ți-e rău? întrebă Wells. Ești palid, transpirat și ai o mutră jalnică.

– Trebuie să fie din cauza cheesburgerului, răspunse Vagabond în timp ce starea de rău îi încețoșa și mai mult mintea.

– Măcar încearcă să crezi ceea ce ți-am spus. Este un adevărat salt de paradigmă, și tu trebuie să-l faci. Nu poți să mă lași să duc singur povara unei dezvăluiri de o asemenea importanță! N-aș rezista mult și aș sfârși prin a înnebuni sau prin a mă alege cu vreo afurisită de gastrită. Sau vreo dermatită. Sau cu vreo supurație.

Dar Vagabond nu părea a mai fi în stare să participe la discuția aceea, atât de mult îl răvășise durerea.

– S-avem răbdare, conchise laconic Gordon Wells. Eu ți-am spus ce aveam de spus. De-acum stă în puterea ta să înțelegi sau nu cele relatate de mine. Și apoi, cred că excursia mea în Japonia a durat cam mult. E timpul să mă întorc în acel non-loc în care plutesc în suspensie virtuală personajele din afara scenei. Iartă-mă dacă te părăsesc chiar acum, când ești pe cale să faci un colaps, dar te asigur că totul nu-i altceva decât o afurisită de ficțiune.

Acestea fiind spuse, Gordon Wells se ridică și părăsi cu mare demnitate – de bunăvoie și nesilit de nimeni – localul *Burger Ranch* și scena. După toate câte tocmai pricepuse el, i s-ar fi cuvenit un rol mai bun.

Capitolul 15

James Vagabond supraviețui și, mai devreme sau mai târziu, se termină și vacanța în Japonia. La drept vorbind, mai înainte de asta dispăruse Japonia, pentru că într-o bună zi Vagabond și Ausra se treziră în Zambia. Se întâmplase ca, în timpul nopții, Japonia să migreze altundeva și, întrucât Zambia fusese luată și dusă cine știe de cine și pe unde, Japonia îi ocupase imediat locul. Deși nu se schimbaseră prea multe în privința peisajului și a oamenilor – zambienii erau exact aceeași oameni care fuseseră, până la o zi în urmă, japonezii –, Ausra și Vagabond nu prea aveau chef de-o vacanță în Zambia, așa că se hotărâră imediat să se întoarcă acasă. Nu le-a fost chiar atât de ușor să treacă frontiera pentru că le lipsea viza de intrare în Zambia, iar cea pentru Japonia n-avea nici o valoare. Grănicerii zambieni erau niște dulăi căpătânoși, de neînduplecat, ca și grănicerii japonezi, iar Vagabond se văzu nevoit să-i corupă, dăruindu-le un bon pentru o lobotomie gratuită, un gadget pe care-l câștigase la ultima loterie fiscală.

Singurul lucru comun tuturor vacanțelor din toate lumile, din toate galaxiile și din toate universurile îl constituie problemele ce te așteaptă, în mod inevitabil, la întoarcerea acasă.

De când Vagabond fusese luat în colimatorul fiscului, banca suspendase toate plățile, astfel încât detectivul a trebuit să piardă o săptămână bună ca să poată plăti – cu ajutorul Ausrei – telefonul, lumina, gazul, gunoierii, apa, aerul, spațiul, timpul și probabilitățile.

Ca întotdeauna, factura pentru probabilități era cea mai oneroasă și era foarte greu s-o contești. Potrivit incontestabilelor calcule ale Societății Municipale a Probabilităților, în ultima lună, Vagabond consumase la probabilități cu nemiluita.

După o săptămână în care fusese pradă opreliștilor birocratice de tot felul, Vagabond nu prea se arăta dispus să facă ceva bun pentru univers.

Și, colac peste pupăză, Călugărul Indovino îi trimisese o hologramă din partea Bossului plină cu veşti proaste:

– Zeiringer a căzut într-o prăpastie, începu holograma, după ce tot privise în jurul ei pentru a-și da seama dacă ajunsese sau nu la locul potrivit și la omul potrivit. Acum nu prea știu cum am putea rezolva situația ta financiară compromisă. Mai ales că Agenția se confruntă cu o nouă problemă: creșterea exponențială a aderenților săi. Nu mai departe decât ieri, s-a depășit cifra de patruzeci de milioane de înscriși. Patruzeci de milioane de agenți secreți! Mai mult ca în orice vis al oricărei agenții de spionaj din toate timpurile. Acest succes nu este, totuși, lipsit de unele consecințe dramatice. Cum vom reuși să plătim salariile atâtor oameni?

– Nu puteați, pur și simplu, să întrerupeți recrutările? întrebă Vagabond.

– Nu-i chiar atât de simplu, răspunse holograma Bossului. Sistemul de recrutare este cât se poate de complex, automatizat, și rezistă la orice interferență, neputând fi oprit nici de noi, și nici de alții. În afară de asta, atunci când e vorba de atâta amar de lume, orice decizie am lua ar da naștere la probleme politice cu complicațiile de rigoare.

– Atunci ce veți face?

– Ceea ce vom face sau nu vom face este la ora actuală prioritatea numărul unu a Agenției. Toate celelalte probleme au fost lăsate la o parte. De-acum și până cine știe când, Serviciile Ultrasecrete vor lucra la capacitate maximă numai și numai în scopul găsirii modalității de a supraviețui acestei creșteri de nestăvilit.

Holograma făcu o pauză, scoțând câteva scântei în chip de încurcătură pertinentă, apoi reluă:

– Îmi dau seama că toate astea sunt nemaipomenit de ciudate, dar faptul că eu îmi dau seama nu-i suficient să schimbe natura realității. Fiecare are – cine știe de ce – problemele lui. Mult noroc în rezolvarea alor tale, Vagabond!

Detectivul tocmai descoperise că avea probleme până peste cap, destule ca să mai dea și la alții. Cu sănătatea nu mai stătea așa de bine ca odinioară. Îl lua din ce în ce mai des cu frisoane și cu febră, pe nepusă masă, și avea accese de tuse și mici colapsuri. Potența sexuală îi scăzuse foarte mult și începea să aibă probleme cu vederea și cu auzul. Nu peste mult timp, trebuia să-și facă rost de ochelari și de o proteză auditivă. În afară de asta, începuseră să-l amărască cel puțin trei discopatii de-a lungul șirei spinării. Orice mișcare bruscă putea să-i blocheze spatele pentru câteva zile bune. Iar toate astea, în ciuda siliconului și a colagenului cu care-l pricopsise Pierre când îl deghizase în erou. Și ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, o urticarie misterioasă îl făcea pur și simplu să înnebunească noaptea, producându-i mâncărimi – fără vreo cauză aparentă – la cele patru membre și la aparatul genital. Cum naiba să mai poți fi de vreun folos universului în asemenea condiții? Cu atât mai mult cu cât situația sa financiară ajunsese în punctul acela fără de întoarcere: falimentul definitiv și fără speranță al insolvabilității cronice.

Lungit pe patul său, Vagabond se gândea cu amărăciune la toate astea abia reținându-și lacrimile. Nu era demn să plângi așa în toiul după-amiezei. Își îngăduia din când în când niște clipe de tristețe numai seara, în pragul somnului, pentru a-și înfrumuseța examenul de conștiință al sfârșitului de zi cu niscai tușe de adevăr acru pe care, de regulă, le treci cu vederea în activitățile din timpul zilei. Plânsul în toiul după-amiezei ar fi fost o aberație estetică gratuită.

Întinse în mod automat o mână spre Biri, Chini și Vini, ginoidele-sale-amante-robot care-i asigurau independența față de toate ciudățeniile lumii feminine autentice. Reci ca gheața și rigide ca plasticul din care erau făcute. Deși constituiau proprietatea lui, nu mai puteau să funcționeze de când stăpânul lor se sustrăsese de la plata taxei pe iubire și sex. În scurt timp și frigiderul avea să înceteze de a mai funcționa din cauza neplății taxei pe frig. Proprietatea privată nu-i mai ajuta cu nimic pe evazioniștii fiscali pentru că toate erau interconectate, iar Ministerul Finanțelor trăgea sforile. Și dacă n-ar fi fost așa, s-ar fi ales praful de toată societatea.

Sună telefonul.

– James, sunt eu, Ausra. Să nu cumva să închizi, am să-ţi spun ceva important: nu mai putem continua în acest fel. Nu mai prididesc să-ţi achit toate datoriile. Şi nu pentru că n-aş mai avea bani – Agenţia îmi dă destui –, ci pentru că-i umilitor pentru o femeie să trăiască alături de un bărbat nevolnic, un bărbat care a reuşit să-şi toace toţi banii, un bărbat care nu-i în stare să-şi poarte singur de grijă – un bărbat care nu-i bărbat, ce mai! Să nu mă-nţelegi greşit, James, eu te iubesc. Nu ţi-ai putut da seama de acest lucru pentru că am stat prea puţin timp împreună, dar eram îndrăgostită de tine încă înainte de a te cunoaşte, pentru că aveai toate calităţile, tot ce-şi poate dori o femeie. Erai eroul invincibil, chemat să salveze lumea sau, mă rog, universul, sau toate alea. Dar acum când te-am cunoscut şi ştiu cum eşti în realitate, nu mai vreau să mai am de-a face cu tine. Să nu mă înţelegi greşit: tot te mai iubesc, dar ca pe un frate. Totuşi ar fi mai bine să nu ne mai vedem. Adio, James!

– Staţi puţin! exclamă Vagabond. Şi eu cum îmi voi mai plăti datoriile? Cine-mi va da banii necesari?

– Poftim, ca să vezi cum eşti! spuse Ausra iar tonul vocii ei era rece şi trist în acelaşi timp. Un porc, asta eşti! Eu îţi vorbesc de iubire şi tu o ţii întruna cu meschinele şi egoistele tale probleme personale. Eşti un căcat, domnule James Vagabond, asta eşti!

Detectivul se trezi că ţine în mână un receptor mut.

„O nenorocire nu vine niciodată singură", îşi spuse Vagabond. De câte ori nu avusese ocazia să simtă pe pielea lui această tragică şi inexplicabilă lege a naturii! Totuşi, de data asta, soarta cam exagera. Nici nu apucase să facă ceva mai de Doamne-ajută în cadrul misiunii pe care i-o încredinţaseră Serviciile Ultrasecrete, că toate începeau deja să se clatine în spatele său. Cumpăni dacă să-i ceară sau nu ajutor prietenului său Gordon Wells. Scriitorul somnambul nu-l părăsise niciodată în momentele de restrişte. Şi totuşi, de data asta... ceva dinlăuntrul său se opunea ideii de a apela la Gordon Wells. Avea senzaţia că nu-şi amintea ceva, şi era un ce care-i aţâţa văpăi de neliniş:e la simpla idee de a auzi vocea prietenului său. Încercă, totuşi, să formeze numărul de telefon, dar degetele nu fură în stare să apese tastele şi nici vocea nu reuşi să articuleze ceva cât de cât. Asta-i mai lipsea acum – gândi în sinea lui –, o astenie nervoasă. Căci cum altfel putea fi explicat acel caraghios sindrom de insubordonare

somatică. Apoi începură şi maţele să-şi facă de cap, şi după două ore petrecute în budă, Vagabond hotărî că nu era chip să mai amâne un control complet, pentru că, la urma urmelor, era vorba de sănătatea sa. După controlul medical de rigoare, poate că avea să fie nevoie şi de o şedinţă la o ghicitoare în cărţi.

„Sănătatea e mai presus de toate", cugetă el cu mintea tulburată, trăgând lanţul care nu făcu altceva decât se rupse fără milă.

Capitolul 16

Superman Memorial Hospital era dovada monumentală a extraordinarelor progrese pe care ştiinţa medicală le înregistrase de-a lungul secolelor şi în istoria literaturii. Cele patruzeci şi ceva de etaje pe care se întindea în înălţime şi zecile de kilometri de coridoare pneumatice pe care bolnavii erau transferaţi de la o secţie la alta, încapsulaţi în brancarde-ghiulea, spuneau cât se poate de multe despre minunile săvârşite de comuniunea dintre boală şi ştiinţă. Veneau aici în pelerinaj, din lumea întreagă, bolnavi închipuiţi atraşi de luxul, confortul şi distracţiile pe care Superman Memorial Hospital le oferea tuturor celor care nu erau chiar pe moarte. Spaţioasele crematorii de la subsol le asigurau pacienţilor mai puţin norocoşi un tratament ecologic şi elegant postmedical.

Nu avea chiar oricine onoarea de a fi internat în Superman Memorial Hospital. James Vagabond era înarmat cu toate recomandările necesare, aşa încât nu întâmpină nici un fel de probleme. Dat fiind că era vorba de o verificare completă, fu înghiţit de angrenajul testărilor automate, fără să fi fost nevoie să-l vadă în prealabil vreun medic. La urma urmelor ce mare lucru ar fi putut pricepe un medic din ceea ce i-ar fi spus un pacient care nu dispunea de rezultatele tuturor analizelor pertinente? Testele erau numeroase şi, cu toată automatizarea, necesitară câteva zile bune, timp în care Vagabond se distră de minune. În sfârşit, sosi momentul diagnosticului. O junâ fotomodel travestită în infirmieră şi toată numai zâmbet intră în rezerva detectivului şi-i dădu vestea cea bună.

– Domnul profesor este gata să vă primească, domnule Vagabond.

– Mă veți pune iarăși în brancarda-ghiulea? întrebă Vagabond, gustând parcă dinainte excitația unui nou tur în acel nemaipomenit montagne-russe.

– Nu, nu mai este nevoie, răspunse infirmiera. Întrucât sunteți un pacient important, vă transportăm cu o cameră ce se deplasează automat. În acest moment, ne apropiem de cabinetul domnului profesor. Peste numai câteva clipe, vă veți ridica de pe targă, veți deschide ușa aceea dinspre toaletă, dar, în loc de toaletă, vă veți afla în cabinetul profesorului.

– Mi se face o prea mare onoare, spuse Vagabond. Și acolo voi putea, până la urmă, să fac pipi?

– O, ce drăguț! răspunse infirmiera. Nici o onoare nu-i prea mare pentru dumneavoastră, domnule Vagabond. Știți că eu sunt una dintre admiratoarele dumneavoastră?

– Cum?

– Am urmărit toate episoadele filmului inspirat din aventurile dumneavoastră epice.

– A, chestia aia, mormăi Vagabond.

– Nu faceți pe modestul, domnule Vagabond. Arătați foarte bine în pielea goală.

– Nu eram eu acolo. Era dublura mea.

– Semăna perfect cu dumneavoastră.

– Ororile realității virtuale. Probabil că actorul acela nici măcar nu exista.

– Dar se descurca foarte bine. La pat, era o nebunie. L-am studiat din toate punctele de vedere. Și l-am și *simțit*. Mă aflam într-o Televiziune Finală. La un moment dat, n-am mai putut rezista și a trebuit să sar pe el, domnule Vagabond. Și trebuie să vă mărturisesc că nu v-ați făcut de râs.

– Nu eram eu, era o halucinație, spuse detectivul cu voce obosită.

Făcuseră un film porno inspirat din viața lui și, din când în când, i se întâmpla să dea peste vreun necunoscut care era convins că-l cunoștea... așa în mod biblic.

Se auzi un zgomot ușor, ca un declic, și ușa WC-ului se deschise. Dincolo de ea, se putea vedea un birou impunător și luxos.

– Am ajuns la destinație, domnule Vagabond. Dați-mi brațul.

– Nu sunt chiar atât de slăbit.

– Acest lucru îl va putea spune numai domnul profesor Khatib.

– Directorul spitalului este un arab?

– Domnul profesor Omar Khatib este irakian. Unul dintre cei mai mari medici internişti în viaţă. E candidat la Premiul Nobel pentru vivisecţie.

Profesorul Khatib, în halat alb, stătea la strălucitorul său birou din lemn autentic şi foarte preţios, provenit din Ultimele Păduri; era un statut-simbol pe care puţini îşi permiteau să-l etaleze.

– Luaţi loc, vă rog, spuse Khatib cu simplitate.

Vagabond se conformă. Infirmiera se aşeză în mod discret mai la o parte, pe o bancă de lângă unul dintre pereţii laterali.

Profesorul căută în tăcere câteva minute prin hăţişul de hârtie care acoperea partea centrală a biroului său.

– Sunteţi sănătos tun, conchise el în cele din urmă cu un uşor zâmbet.

– Şi toate sindroamele mele?

– Cred că sunt de origine psihosomatică, decretă profesorul, şi chipul său dolofan transpira de propria-i superioritate. Rezultatele analizelor o spun cât se poate de clar.

– Mi se pare ciudat, zise Vagabond.

– Se întâmplă mai mereu ca bolnavii închipuiţi să refuze să accepte ideea că sunt sănătoşi. Aveţi o sănătate de fier, domnule Vagabond. Domnişoară, buletinele de analiză!

Infirmiera se ridică, se duse la birou şi începu să aranjeze noianul de hârtii cu buletinele de analiză în vederea arhivării.

– Domnule profesor, ce-i cu pata asta? întrebă deodată ea, uitându-se la o radiografie scoasă din grămada de hârtii şi încruntându-şi chipul nespus de frumos.

Profesorul Omar Khatib schiţă o grimasă de dispreţ, apoi aruncă şi el o privire distrată radiografiei cu pricina. Vizibil contrariat, întinse mâna, luă radiografia şi o privi mai îndeaproape. După câteva secunde, i-o restitui infirmierei şi se adresă lui Vagabond:

– Aici există două probleme, amândouă lipsite de importanţă. Sau a fost o eroare tehnică a radiologiei – eventualitate pe care eu aş elimina-o –, sau aveţi un cât se poate de banal cancer la plămâni, domnule Vagabond.

Vagabond nu fu din cale-afară de mulţumit de diagnostic. Era ceva banal, hmm, dar ar fi preferat să fi fost o răceală.

– Cancerul pulmonar este foarte răspândit în ziua de azi, spuse cu o expresie senină profesorul Omar Khatib. Îl face toată

lumea, mai devreme sau mai târziu, așa cum în trecut oamenii se îmbolnăveau de pojar, de scarlatină sau de ciumă. Aveți noroc că l-am depistat din vreme, acum când sunteți tânăr. Dacă veneați mai târziu, am fi avut probleme mai mari.

– Am fost întotdeauna norocos, spuse Vagabond cu o voce slabă.

– Dați-mi un răgaz de douăzeci și patru de ore, pentru a revedea toate analizele. Mâine, tot la această oră, vă voi confirma diagnosticul și voi vedea ce va mai fi de făcut.

Acestea fiind zise, își luă rămas-bun de la detectiv, pe care infirmiera îl conduse în rezerva sa, ducându-se apoi să-și vadă de treburile ei.

Cele douăzeci și patru de ore trecură foarte repede.

Profesorul Omar Khatib îl primi pe Vagabond cu un zâmbet plictisit, totuși luminos în felul său.

– Sunt bucuros că vă pot aduce la cunoștință faptul că nu m-am înșelat, începu el. Domnule Vagabond, aveți efectiv cancer la plămâni. Dar nu-i ceva grav. Din fericire, l-am luat din timp.

– L-am luat?

– Adică îl vom lua, precizâ profesorul. Știm unde este. Și-i cunoaștem intențiile viitoare. Știm totul despre el. Nu ne va scăpa. A căzut în cursă.

– Vorbiți despre cancerul meu?

– Păi, despre ce altceva? spuse iritat Khatib. Nu-i plăceau pacienții care nu apreciau simțul lui umoristic. Peste două săptămâni, acest cancer va fi doar o amintire din tinerețea dumneavoastră.

– Nu mai sunt chiar așa de tânăr.

– Am văzut oameni și mai bătrâni.

– Sunteți sigur că mă voi vindeca?

– Este foarte probabil. Știința medicală a pus la punct șaptezeci și două de metode diferite de tratament al cancerului. Și din toate acestea, măcar una tot este eficientă. Cancerul nu-i pregătit să reziste la șaptezeci și două de terapii diferite. În cel mai rău dintre scenarii, îl combatem cu oboseala.

– Despre ce fel de terapie este vorba?

– Există tot felul de terapii, pentru toate gusturile. De la străvechea chimioterapie a strămoșilor noștri la bombardamentul protonic dirijat, și chiar până la poțiunile magice ale triburilor congoleze, exorcismele profesionale și meta-transfuziile de karma.

– Credeți, cumva, că mi-aș putea imagina faptul că poțiunile magice congoleze ar putea folosi la ceva?

– Cine poate ști? Strategia noastră de luptă împotriva cancerului nu se bazează atât pe calitatea terapiilor, cât pe cantitatea lor. Ca orice alt organism, un cancer nu-i pregătit să înfrunte atacul coordonat al unei coaliții lărgite de forțe eterogene. Să ne închipuim un războinic, cel mai bun, cel mai viteaz și de neînvins războinic din lume. Ei bine, să purcedem împotriva acestui titan cu o armată de șaptezeci și doi de nebuni chiar prost înarmați – care cu un furcoi, care cu o bâtă, care cu un pumnal –, mă rog, o adunătură de indivizi împiedicați și inutili atât lor înșiși cât și lumii, spuse el aprinzându-și o țigară. Câți dintre aceștia va putea doborî războinicul nostru mai înainte de-a fi doborât, la rându-i, în mod fatal? Va putea ucide zece, douăzeci, treizeci, poate patruzeci..., dar, mai devreme sau mai târziu, unul dintre mitocanii ăștia tot va reuși să-i facă de petrecanie. Nu-i chip să scape. Unirea face puterea. Și sinergia face restul. Nici una dintre terapiile noastre nu poate – de una singură – să-i vină de hac, cu deplină siguranță, unei tumori. Există întotdeauna o marjă – mai mică sau mai mare – de siguranță. Dar toate terapiile laolaltă, ai, ai, ai, la așa ceva nu se așteaptă cancerul nostru! Și iată că și-a găsit Waterloo-ul. În acest fel, medicina umană a terminat, în sfârșit, cu aproape toate bolile din lume.

– Când vom începe tratamentul?

– Imediat după ce vom fi încheiat această convorbire, domnule Vagabond. Totul este pregătit. Și să nu vă faceți griji în ceea ce privește plata. Am fost informat în legătură cu necazurile dumneavoastră bănești și vă vom îngădui o plată pe termen lung, cu rate convenabile și fără nici un fel de polițe. Ne-am mulțumi până una alta cu o mică ipotecă pe organele dumneavoastră principale. Agenția pentru care lucrați a garantat pentru dumneavoastră.

– Foarte amabil din partea ei, spuse Vagabond.

Capitolul 17

Hermann Göring aștepta la masa mare de lemn, sorbind cu un ochi închis a-nu-știu-câta bere *Maß*.

– Heil Hitler! Îl salută Omar Khatib.

Hermann Göring se întoarse brusc și-i aruncă o privire plină de mânie.

– Vrei să mă iei peste picior?

– Încercam să-i adaug o tușă simpatică personajului meu, spuse Khatib.

– Să nu mai încerci niciodată, ripostă Göring cu o voce care l-ar fi făcut să înghețe până și pe un bonz.

– Ce mai veste-poveste prin părțile astea? întrebă Khatib, luând loc la masă în fața neamțului.

– Ce-ai vrea să fie? Nimic nou. Arhetipurile sunt arhetipuri, tocmai pentru că reprezintă ceva vechi. Fiecare o ține întruna cu povestea lui. Nimeni nu poate scăpa din cămașa de forță a propriului său scenariu. Viața de după moarte n-are nici un chichirez de vreme ce ești silit să repeți la infinit tot ceea ce ai făcut deja în viața asta.

– Mai am încă până să pricep cum e treaba cu arhetipurile, cu viața de dincolo de moarte și cu toate celelalte. Eu nu-mi amintesc nimic în legătură cu trecutul meu, dar sunt convins de faptul că sunt viu. În spital, toți se poartă cu mine așa cum te porți cu un om viu.

– Mi-ai adus morfina?

Omar Khatib scoase din buzunarul hainei o pungulița de plastic transparent și o aruncă pe masă.

Hermann Göring se uită spre pungulița cu o ușoară tristețe, apoi o luă repede și o băgă în buzunar.

– Ce faci tu în spitalul ăla? îl întrebă în cele din urmă.

– Nu știu nici eu prea bine ce fac acolo, răspunse Khatib. Se pare că am câștigat – sau sunt pe cale de a câștiga – Premiul Nobel pentru vivisecție. Am auzit-o vorbind despre asta pe infirmiera mea. Cât despre celelalte, singurul lucru mai acătării pe care a trebuit să-l fac a fost că i-am prescris tratament unui soi de agent secret. Nu credeam că sunt în stare de așa ceva. Totuși, în timp ce discutam cu bolnavul, m-am trezit că-mi ieșeau cuvintele din gură unul după altul și se orânduiau în fraze plauzibile și convingătoare, fără măcar să le pot înțelege tâlcul exact. Părea să fie adevărat că eu mă pricepeam la medicină.

– Tot ce contează pe lumea asta e rolul, spuse Göring, și nu cel care este chemat, din când în când, să-l joace. Până și un actor shakespearian rareori este în stare să înțeleagă pe deplin

toate lucrurile cu tâlc profund pe care le declamă. Haina *îl face* pe om, aia e! Uniforma este cea care-i sugerează purtătorului cum să se comporte, ce să spună și ce să facă. În privința asta, noi, naziștii, eram experți neîntrecuți. Eram și călăi bunișori, dar mai dihai și mai dihai eram stiliști care nu ne temeam de nici o concurență. Desfid pe oricine va găsi în toată istoria omenirii uniforme mai autoritare, mai sobre, mai elegante și mai rafinate decât ale noastre! Dacă omenirea va putea uita vreodată măreția aspirațiilor noastre și cruzimea noastră, nu va putea uita, în schimb, mult prea frumoasele și strălucitoarele noastre uniforme. Și toți băieții din lume își vor dori să îmbrace la carnaval uniformele noastre, în locul veșmintelor lui Zorro.

Göring clătină din cap în amintirea timpurilor trecute și dădu pe gât o dușcă zdravănă de bere. Apoi îl privi în ochi pe Omar Khatib.

– Când crezi că-mi va veni rândul? întrebă el.

– Rândul la ce?

Göring scoase un suspin.

– Rândul meu. La orice-o fi. Altminteri, de ce m-aș mai afla aici?

– Și tocmai pe mine ți-ai găsit să mă iscodești? îl întrebă la rându-i Khatib. Eu nici măcar nu știu cine sunt.

– Dar te învârtești – se vede treaba – prin Lumea Lucrurilor-Care-Se-întâmplă, zise Göring. Poate că vei fi auzit tu câte ceva pe-acolo.

– Nimeni din cei de pe-acolo nu pare a fi interesat de prezența ta, Göring, replică Omar Khatib. Așa cum ți-am mai spus, poate că ăsta-i rolul tău: să stai aici cuminte și să pălăvrăgești din când în când cu mine.

– Dar-ar cancerul peste tine! spuse Göring, încleștându-și fălcile de mânie.

– A dat peste singurul meu pacient, chiar azi, precizează Omar Khatib pe un ton cât se poate de calm.

Capitolul 18

Vagabond zăcea pe patul spitalului care devenise de multă vreme, pentru el, singura reședință, când holograma Bossului începu

să-şi facă simţită prezenţa în faţa lui. Apăru mai întâi un ochi, care cercetă cu atenţie camera în lung şi în lat să se convingă dacă nu era şi altcineva acolo în afara detectivului. Apoi în jurul ochiului apăru treptat şi tot restul. Papa-Boss nu avea un aer prea vesel.

– Mai stai mult acolo, Vagabond?

– Am cancer, răspunse detectivul.

– Se ştie acest lucru, ripostă Bossul. În ce stadiu se află tratamentul?

– Habar n-am. Ăştia mă supun la şaptezeci şi două de terapii diferite.

– O treabă excelentă. E mai bine să fie mai multe. Dau ceva rezultate?

– Cine mai ştie? Până una-alta, nu mă mai pot scula din pat, mi-a căzut tot părul, am devenit impotent, sufăr de incontinenţă, nu mă pot hrăni decât cu perfuzii, am o băşică în interiorul buzei, mă dor toate alea şi sunt cu moralul la pământ.

– Toate terapiile au întotdeauna un revers al medaliei, decretă Bossul. În mod logic, şaptezeci şi două de terapii trebuie să aibă şaptezeci şi două de reversuri ale medaliei.

– Ce minunăţii se mai întâmplă în lume?

– Minunăţia cea mai grozavă e că lumea încă mai există. Dar lucrurile plăcute se opresc aici. Agenţia Serviciilor Ultrasecrete are acum o jumătate de miliard de salariaţi şi numărul lor continuă să crească cu repeziciune. Zburăm cu o viteză supersonică spre catastrofă şi nu-i chip să ne putem opri.

– Dar atunci ce veţi face?

– Ce vom face atunci? E singura întrebare pe care mi-o pun toţi. Toţi se interesează ce anume vom face ca să evităm dezastrul. Dar asta-i o întrebare fără răspuns, pentru că nu există nici o soluţie a problemei. Şi se pare că numai eu înţeleg acest lucru atât de evident. Ce să-i faci? *C'est la vie.*

– De ce-ai venit la mine?

– În caz că reuşeşti să te faci bine la timp, îi spuse Bossul, lasă-l dracului de univers cu problemele lui cu tot. Ce ne pasă nouă de el? Vezi mai degrabă dacă nu-ţi vine cumva în minte vreun mod de a înţelege ceea ce-i de neînţeles, de a repara ireparabilul, de a rezolva irezolvabilul şi de a recupera irecuperabilul. Mă rog, ceva care să salveze şandramaua, deşi e limpede că-i prea târziu.

CV-ul tău spune că ai fi singurul de prin părțile astea capabil să se descurce în hățișul ăsta de imposibilități.

– Până una-alta, nu reușesc nici măcar să evit de a mă căca pe mine, spuse Vagabond.

– Cel puțin nu suferi de constipație, zise Bossul. Dă-mi de veste dacă te faci cumva bine înainte de catastrofă.

Acestea fiind spuse, Bossul dispăru și Vagabond rămase din nou singur cu tumoarea lui.

Capitolul 19

Profesorul Omar Khatib studia foaia de observație a lui Vagabond, alături de frumoasa infirmieră fără nume. Puțin mai departe, culcat pe spate, detectivul aștepta să i se spună ceva.

– Bine, bine, ne merge chiar foarte bine, mormăi pe un ton satisfăcut profesorul. Se observă deja primele semne de regres. Cancerul dumneavoastră are orele numărate, domnule Vagabond.

– Oh, cât de mult mă bucur, zise fără entuziasm detectivul.

– Domnule profesor, interveni infirmiera, n-aș vrea deloc să vă contrazic, dar toate petele astea de-aici din fotografie n-ar putea să însemne o metastază?

Profesorul Khatib se uită mai atent la radiografia pe care i-o arăta infirmiera.

– Ar putea, dar nu-i deloc așa, spuse el cu o voce foarte sigură. Probabil că sunt metastaze psihosomatice. Un fenomen destul de des întâlnit la bolnavi de când s-a descoperit tratamentul împotriva cancerului. Câte nu mai intervin, parcă înadins ca să nu se vindece bolnavul! Dar nu-i nici un motiv de îngrijorare. Vom adăuga la terapii și niște psiho-leacuri.

Capitolul 20

Profesorul Omar Khatib se afla din nou în rezerva lui Vagabond.

– Starea dumneavoastră s-a complicat, domnule Vagabond. Tumoarea a ținut piept – cu multă demnitate – celor șaptezeci și

două de terapii ale noastre și acum ne-am trezit cu o frumoasă colecție de metastaze mai peste tot.

– Cum este cu putință așa ceva? întrebă Vagabond.

– Ar trebui să adresați această întrebare naturii, și nu mie, răspunse profesorul Khatib. Datoria mea este să vă tratez în limita posibilităților noastre contemporane. Știința medicală le-a venit de hac – ce-i drept – tuturor bolilor. Totuși – așa cum dumneavoastră veți fi știind prea bine, fiindcă faceți parte din Serviciile Ultrasecrete –, industria farmaceutică lucrează la toată capacitatea ei pentru a crea noi tipuri de boli și pentru a le face tot mai rezistente la medicamente pe cele deja existente, ca astfel să se poată menține piața. Ceea ce mă preocupă acum este faptul că tumoarea dumneavoastră aparține acestei noi generații de boli artificiale, provocate de metaviruși greu de combătut cu strategiile medicale de care dispunem în ziua de azi. Oricum, nu trebuie să disperăm. Mai avem destule săgeți în tolba noastră.

– Bine, admise Vagabond fără a ști de ce.

– Hmm, și da și nu, spuse Khatib. Pentru că, o dată ajunși aici, trebuie să recurgem la Arma Noastră Secretă. Și mă tem că efectele ei colaterale vor fi de-acum întru câtva neplăcute.

– De ce, până acum au fost plăcute? întrebă Vagabond neputând să-și dea seama dacă avea să-i meargă mai rău decât îi mersese. Și în ce constă, mă rog, Arma Secretă?

– E un mister și pentru noi, spuse profesorul. Este o metodă de tratament cuantic pusă la punct exclusiv de calculatoare, și numai ele sunt în măsură să-i înțeleagă implicațiile.

– Și dă rezultate?

– Nu știm nici noi acest lucru, recunoscu Khatib. Cazuistica este cunoscută numai de calculatoare, care refuză să publice datele. Conform acestora, cunoașterea cazuisticii – ca și a oricăror altor informații legate de ea – ar face ca tratamentul să fie lipsit de eficacitate. Când ai de-a face cu lumea cuantelor, te prinzi ușor în plasa unui asemenea gen de complicații metafizice.

– Trebuie să mă bucur sau să-mi plâng de milă?

– Bucuria ar fi ceva exagerat în starea în care vă aflați, spuse Khatib. Iar disperarea nu-i ceva prea demn. Eu aș opta pentru așteptarea, cu seninătate, a unor vremuri mai bune.

– Voi face tot ce-mi va sta în putință, horcăi Vagabond.

Capitolul 21

După două săptămâni, limita posibilităţilor ajunsese la ultima expresie, în toate sensurile.

Vagabond pierduse jumătate din greutate şi aproape toate speranţele. Era evident că organismul său fusese considerat un loc cât se poate de potrivit pentru metastaze, ce se cuibăriseră peste tot, făcându-şi, pur şi simplu, de cap şi distrugând ultimele piese care mai funcţionau în maşinăria detectivului. Se părea că nici Arma Secretă nu avusese efect. Vagabond se convinse că fusese vorba de un placebo. Calculatoarele pecetluiseră cooperarea lor cu neamul omenesc printr-o mare cacealma – o straşnică păcăleală trasă tagmei medicilor care, într-un fel, meritau din plin acest lucru şi nu numai acesta.

Ceţurile delirului începeau să învăluie conştiinţa detectivului şi, în scurt timp, gândirea sa era pe cale să-şi piardă luciditatea.

Vagabond avea o înfăţişare oribilă. Din toată munca migăloasă a lui Pierre nu mai rămăsese nici o urmă. Umflăturile nu mai erau muşchi falşi, ci adevărate buboaie metastazice.

„Trebuie să fie ceva cumplit de greşit în toată treaba asta", gândea Vagabond, cu amărăciune. El se născuse pentru a săvârşi fapte măreţe, nu ca să moară în chip jalnic. Trebuia... trebuia să... nu-şi mai amintea bine ce anume trebuia să facă. Toate erau cât se poate de confuze acum. Morfina îi alina durerile, dar nu-i putea limpezi gândirea. Cum era, oare, cu putinţă ca totul să se sfârşească aşa dintr-o dată şi într-un mod atât de stupid?

Vagabond simţea că înăuntrul lui se ascunde ceva incredibil şi foarte important – noţiuni extraordinare de care el uitase din cine ştie ce motive misterioase. Dacă ar fi putut să-şi amintească... S-ar fi schimbat, oare, ceva? Vagabond intuia că toate ar fi fost altfel dacă l-ar fi putut sili pe acel ceva care se ascundea în străfundurile fiinţei lui să iasă afară, la lumina conştiinţei. Dar poate că era numai delirul – un semn prevestitor al sfârşitului jocului –, poate că în el nu se ascundea nimic în afară de cancerul biruitor. Apoi, o vreme, totul se cufundă în întuneric şi în visare. Mai târziu Vagabond avea să-şi aducă aminte cât de singur se simţise atunci. Nu venise nimeni să-l vadă pe patul de moarte. Cu toate că el fusese protagonistul, nu-i mai păsa nimănui de el. Dar protagonistul a ce anume? De ce crezuse despre el că ar fi un

protagonist? Și de ce începea acum să-și pună întrebări atât de sucite și de irelevante? Apoi conștiința sa reapăru la rampă și-l făcu să regrete puțin acele lucruri tipice după care îți pare rău pe patul de moarte. Și Vagabond se rușină de propria-i tipicitate. Trebuia să lupte, să lupte cu îndârjire nu atât pentru a scăpa de moarte – viața îi era, oricum, compromisă –, cât pentru a nu se prăbuși în locurile comune, în care înțelesurile sunt înghițite de valurile banalităților. Totuși tentația unei băi de banalitate era prea mare, iar Vagabond nu reușea să alunge gândul că se simțea un ratat. Dăduse chix! Îi încredințaseră o misiune importantă, o misiune despre care acum nu-și mai amintea nimic, și el dăduse chix. Sau poate că greșea, încurcând lucrurile, și că singura treabă în care era pe cale să dea chix era faptul de a rămâne în viață? De ce se învălmășeau toate mereu în capul lui? Oare nu fusese el și așa destul de zăpăcit în viață, ca să mai fie condamnat și acum – când își dădea duhul – la zăpăceală?

Apoi cortina prinse a se lăsa încet, fără muzici de fundal, nici aplauze, nici miresme, nici lumină și nici glorie. O comă de categoria B îndepărtă, fără prea multă jenă, tot ceea ce mai rămăsese din personalitatea și demnitatea sa de protagonist. Îl conectară la un aparat de respirație artificială. Zigzagul encefalogramei începu să se rotunjească, zi după zi, aidoma crestelor unor munți roși de vreme și de stihiile nemiloase. Conotațiile dispărură una câte una. Se șterseră și nuanțele de diferențiere dintre lucruri. Ceea ce mai rămăsese din Frumusețe, parcă nu mai făcea parte din acel univers. Și, în sfârșit, sosi și clipa fatidică în care Vagabond încetă pentru totdeauna de a mai fi ceva. În același moment, altundeva, evenimentele se precipitau și Serviciile Ultrasecrete înghițiseră întreaga omenire care, chiar din acea clipă, începu să se stingă cu repeziciune din cauze cât se poate de evidente, dar totodată obscure. Moartea detectivului n-a fost ceva zadarnic. Ea a oprit în mod fatalmente procesul evenimentelor din acel univers și, o dată cu acesta, pieirea omenirii. Astfel că omenirea a fost salvată grație sacrificiului lui Vagabond. Din același motiv, ea a încetat să existe ca stare de lucruri. Murind, Vagabond adusese la îndeplinire, *in extremis*, ultima misiune ce-i fusese încredințată de Papa-Boss. Și în același timp îi zădărnicise efectele.

Toate acestea ar putea să însemne ceva. Dar ce anume?

Poate ar semnifica faptul că, din acea zi, n-a mai fost nimeni fericit...

Nu, nu. Mai bine să lăsăm lucrurile nelămurite.

Așa cum i-ar fi plăcut atât de mult Prințesei-Nedeterminării universului-abia-dispărut.

SFÂRȘIT

Capitolul 22

Gordon Wells refuzase să dispară împreună cu romanul pe care tocmai îl terminase. Luând act de natura profundă a ființei sale intrinseci, adică înțelegând că este personajul unei cărți, scriitorul se ridicase mai presus de determinismul orb al cărui sclav devine orice personaj care habar nu are de toate acestea. Acest lucru nu însemna că el ar fi putut exista cu adevărat împotriva voinței singurei divinități din universul său – scriitorul-demiurg, care-i dăduse viață dintr-o indiscutabilă toană de-a sa. Totuși, conștiința naturii sale cele mai autentice îi oferea limite de tratative cu voința celui care crease. Eliberarea de sub jugul dictaturii intrigii nu se mai pomenise în trecut la nici un personaj din milioane și milioane de cărți. Dar moda se schimbă și toate se îndreaptă, în mod inexplicabil, în direcția conștiinței, și la orice nivel de realitate se înregistrează – cine știe de ce – salturi ale paradigmelor. În fața acestei avalanșe de liber arbitru, zeii fiecărui Olimp tremură, temându-se de ziua în care cineva îi va închide în beciurile Istoriei.

Gordon Wells se trezi suspendat, cât se poate de prozaic, în tipicul Neant care se cască la sfârșitul fiecărui univers și al fiecărei cărți. Lipsit de caracteristici prin natura sa, Neantul este susceptibil, mai mult decât orice, de a lua orice formă ar avea cineva chef să-i dea.

Fiind Ceva, Gordon Wells ura în mod instinctiv Neantul. Așa că, fără a sta prea mult pe gânduri, se apucă să-l modeleze după chipul și asemănarea a ceea ce știa el. Ce altceva ar fi putut face? Încet-încet, Neantul se estompă în contururile tot mai precise ale interioarelor locuinței lui Wells. Dincolo de fereastră, începu să apară orașul în care Gordon Wells știa că locuiește.

Puţin mai târziu, aveau să se ivească din Limbul Posibilităţilor toate celelalte frânturi de univers. Avea să fie un univers ales la întâmplare, înjghebat pe baza cunoştinţelor şi aşteptărilor lui Gordon Wells, şi care mai era încă îmbibat cu Neant în toate acele părţi ale sale necunoscute scriitorului. Dar, într-un fel, aceasta este soarta tuturor universurilor condamnate să fie oglinda fidelă a cunoştinţelor şi a ignoranţei respectivilor zei sau demiurgi. În definitiv, jocul Existenţei nu este altceva decât o afurisită de ţesătură de solipsisme paralele şi încrucişate.

– De ce nu creezi şi un corp pe măsura mea? întrebă Marvin Flynn dinlăuntrul creierului lui Wells.

– Nu ştiu cum să procedez, răspunse Wells. De fapt, eu nu creez nimic. Mă trezesc că totul în jurul meu se iveşte, inevitabil, din dorinţa mea de a-l găsi acolo.

– Ce anume să găseşti?

– Totul, răspunse Wells.

– Şi atunci de ce nu se iveşte şi un corp omenesc numai pentru mine, în care să-mi pot vedea şi eu, în sfârşit, de treburile mele?

– Pentru că eu nu mă aştept, evident, să găsesc acolo un corp pentru tine. Mă tem că aşa ceva n-ar fi normal. Nu sunt câtuşi de puţin un vrăjitor. Mulţumeşte-i cerului că încă mai exişti şi aşa. Dacă n-ar fi fost pentru mine, cartea s-ar fi terminat deja şi, o dată cu ea, şi noi.

– Eu exist, oricum, într-o carte de Sheckley, spuse Marvin. O carte mult mai frumoasă decât aceasta. N-aş fi avut nimic de pierdut în cazul în care cartea de faţă s-ar fi terminat. Ba dimpotrivă!

– Nu cred că acea carte de Sheckley despre care vorbeşti e mai frumoasă decât asta! spuse Wells pe un ton ostil.

Patriotismul local se încăpăţânează să existe şi la locuitorii diferitelor universuri, precum şi la eroii diferitelor cărţi.

În momentul acela se auzi soneria. Sau, mai curând, interfonul inteligent al lui Gordon Wells care-şi dregea vocea.

– Avem oaspeţi.

– Cine-i? întrebă scriitorul somnambul.

De fapt, nu aştepta pe nimeni şi, întrucât universul acela se ivea acum din aşteptările sale, un eveniment neaşteptat era cu atât mai puţin ceva curios.

– Un tip anonim, îmbrăcat în gri, cu o expresie neutră. Fără îndoială, o creaţie a autorului acestei cărţi, spuse interfonul în concordanţă cu aşteptările inconştiente ale lui Wells.

– Dă-i drumul să intre, zise Wells. Oricum, tot va găsi până la urmă modalitatea de a intra.

– Salutare, spuse, într-adevăr, după numai un rând, individul anonim sărind peste lift şi peste scări. Eu sunt Ultimul Venit.

– Ultimul Venit? strigară în cor Wells, Marvin şi interfonul.

– A mai venit cineva după mine? întrebă Ultimul Venit.

La drept vorbind, nu venise nimeni după el.

– Deghizarea ta este inutilă, spuse Gordon Wells. Ştim cine eşti în realitate. Şi ştiu acest lucru şi cititorii.

Ochii Ultimului Venit priveau cu cea mai pură seriozitate.

– Nici eu nu ştiu cine sunt, de fapt, zise el pe un ton cât se poate de solemn, pentru că adevărurile absolute sălăşluiesc numai în creierăşele atrofiate ale nerozilor. A crede cu adevărat în maşinăria propriilor iluzii este pe cât de practic, pe atât de înjositor. Nu e ceva demn de nişte fiinţe care fac paradă de propria lor autoconştiinţă. Dar n-am venit aici ca să fac filozofie. Am venit să cădem la o învoială. Această carte se terminase. Protagonistul a murit. Iar tu, Gordon, nu ţi-ai dat osteneala să dispari, forţând prin aceasta evenimentele să se succeadă dincolo de termenele prestabilite. Acum nu ne mai putem preface că nu ştim nimic. Sarabanda fenomenelor trebuie să continue până la hotarul proximei armonii. Dar asta nu se poate întâmpla fără coerenţă.

– Dacă dorim să ajungem la un acord, spuse Wells, eu pretind de-acum pentru mine rolul de protagonist. Iar pentru tipul din creierul meu, vreau un corp care să fie numai al lui, pentru ca să pot scăpa de el.

– Imposibil, răspunse Ultimul Venit. Rolul de protagonist i se cuvine, în mod irevocabil, lui Vagabond.

– Dar el a murit! exclamă Gordon Wells.

– A mai murit de câteva ori şi în cartea precedentă, zise Ultimul Venit. Nu-i o problemă care să ne dea bătaie de cap.

– Şi în ceea ce priveşte un nou trup pentru Marvin Flynn?

– Nici vorbă de aşa ceva, decretă Ultimul Venit. Să ne trezim că Marvin Flynn umblă haihui prin romanul nostru? Nu, nu, n-are nici în clin, nici în mânecă cu noi! O apariţie mai treacă-meargă, dar nu şi altceva... Şi, în afară de asta, nu putem să exagerăm cu

violările copy-right-ului. Este şi va rămâne protagonistul unei alte cărţi şi al unui alt autor. Atât timp cât Flynn va sta cuminte, fără trup, în creierul tău, nimeni nu ne va contesta nimic. Dar să violezi şi copy-right-ul asupra corpului său fizic, asta-i prea de tot!

– Acest din urmă argument mi se pare cam şubred.

– Nimeni nu-i perfect, admise Ultimul Venit. Partea esenţială a problemei este oricum următoarea: Marvin Flynn e cât se poate de util pentru creierul tău, fiindcă îţi serveşte drept interlocutor atunci când nu se află nimeni în preajma ta. Şi apoi prezenţa lui constituie un citat mai de soi, un ornament în măsură să înfrumuseţeze orice roman.

– De ce susţii că trebuie să ajungem la o înţelegere dacă respingi toate cererile mele? întrebă Wells, văzând cum i se spulberă ambiţiile.

– Trebuia să spun şi eu ceva acolo, răspunse Ultimul Venit. Şi, în definitiv, există toate condiţiile de a se crea premisele unei mici revoluţii a intrigii. Contează doar faptul între secvenţele succesive ale fenomenelor să existe o diafragmă de text suficient de groasă pentru a da iluzia unui plan mai abitir decât toate.

– Nu cred că vei reuşi să-i mai păcăleşti pe cititori, spuse scriitorul somnambul.

– Vom renunţa la îndepărtarea Neîncrederii. Nu le poţi avea chiar pe toate în lumea asta. Şi nici în cartea asta. De altminteri, ce este îndepărtarea Neîncrederii dacă nu o scufundare în mistificarea autoînşelării? Oricum, e prea multă minciună în lume ca să-ţi mai doreşti aşa ceva şi în cărţile pe care le citeşti întru delectarea ta. Cititorii trebuie să ştie că citesc cartea pe care o citesc! După primele clipe de nedumerire, creierul uman trebuie să afle adevărul.

– Şi acum ce se va întâmpla? întrebă Wells.

– *Acum* nu se va mai întâmpla nimic, replică Ultimul Venit. Şi nici *după aceea*. Momentul acţiunii se mută acum *mai înainte*.

– Şi eu ce trebuie să fac?

Lui Gordon Wells i se părea că simte vag acel gust deosebit de liber arbitru pe care crezuse că-l savurase, în timp ce universul i se destrăma dincolo de hotarele atenţiei sale.

– Nu ştiu nici eu încă, răspunse Ultimul Venit. Atotştiinţa este numai un mit al celor neştiutori.

Expresia deprimată a lui Gordon Wells îl făcu să se înduioşeze.

– Voi încerca să pun o vorbă bună pentru tine pe lângă MC Kunta Bunda 50°, promise el.

– Mulţumesc, zise Gordon Wells. Cât va dura această scenă? Trebuie să merg o clipă la toaletă.

– Nu mai ai timp, răspunse Ultimul Venit. Acest univers de legătură se termină aici. Celălalt univers a trebuit să fie creat din nou, între timp, şi chiar în acest moment a fost deblocată tasta de întrerupere a curgerii timpului.

Capitolul 23

Mai târziu, Vagabond şi Ausra luară cina la lumina lumânărilor în barul de noapte rezervat în exclusivitate Serviciilor Ultrasecrete. Atmosfera era înviorată de un spectacol hardcore. Artiştii erau şi ei, evident, agenţi secreţi, pentru că nimeni nu putea să intre acolo dacă nu făcea parte din Agenţie. Chiar şi numeroasele prostituate care-şi întreţineau clienţii pe la mese sau prin separeuri erau agenţi secreţi. Ici-colo, câţiva codoşi – şi ei agenţi secreţi – mijloceau cu răbdare desfrâul între clienţi şi târfe – agenţi secreţi cu toţii –, acesta din urmă practicând cu sârguinţă una dintre cele mai vechi meserii din lume. Nici un alt night club nu se putea lăuda cu o atmosferă la fel de exclusivă.

– Suntem deja cinci milioane, dacă poţi să-ţi închipui, James, aşa am auzit. Frumoasă treabă!

– Cinci milioane de ce? întrebă James, ocupat să strivească între dinţi foarte preţioasele icre ale ultimilor şapte sturioni din lume.

– Cinci milioane de agenţi secreţi. Serviciile Ultrasecrete devin din ce în ce mai importante. Frumos, frumos, frumos!

Pe Vagabond îl interesa mai mult gustul icrelor. Cinci milioane de agenţi secreţi şi numai şapte sturioni!

– Nu mai este nimic de făcut, şi atunci toţi se înscriu în Serviciile Ultrasecrete ca să se joace de-a spionii, spuse el.

– Noi nu ne *jucăm* de-a spionii, James.

– Poate că nu. Şi poate că da. În ceea ce ne priveşte pe noi. Dar cea mai mare parte a membrilor care stau închişi prin sediile de la periferie nu ştiu că Papa este, de fapt, Bossul travestit şi că sediul

nostru este falsul Vatican. Majoritatea membrilor există doar pentru a se întruni un număr cât mai mare. Dar la ce anume foloseşte numărul, aceasta este o întrebare pe care nu trebuie să mi-o pui.

– O, James, ce se va întâmpla atunci când toţi oamenii din lume vor face parte din Serviciile Ultrasecrete?

– Această întrebare e şi mai rea decât cea anterioară.

Un lăutar ţigan căruia îi lipseau jumătate din dinţi – şi el agent secret – execută în apropierea mesei lor o admirabilă piesă muzicală, „Ceardaşul lui Monti". Când acesta se termină, ţigăncuşa care îl însoţea pe lăutar – poate să fi fost fiica lui sau, mai probabil, o pitică ce suferise o operaţie ca să pară o fetiţă şi care era, oricum, un agent secret – îi oferi Ausrei un uriaş trandafir roşu. Graţie ingineriei genetice, trandafirii atingeau dimensiunile florii-soarelui.

– Oooo, ce frumos e! exclamă Ausra, cufundându-şi în trandafir năsucul ei lituanian. Ce frumos e! Ce frumos e! Nu-i aşa că e frumos, James?

Dar în acea clipă, pe James Vagabond îl muncea gândul să priceapă de ce ţigăncuşa îi întindea lui acum trei plicuri albe, voluminoase.

– Alegeţi un plic, domnule Vagabond, spuse fetiţa, zâmbind, şi zâmbetul îi descoperi dinţii ei mici, în mare parte cariaţi. Ce plic preferaţi, numărul unu, numărul doi sau numărul trei?

„Ce joc o mai fi şi ăsta?" se întrebă, în sinea sa, detectivul. Apoi întinse mâna spre plicul numărul doi... dar, în mod cu totul neaşteptat, apucă plicul numărul unu, îl deschise şi scoase din el o foaie de hârtie albă pe care, în aparenţă, nu scria nimic.

Îşi ridică apoi capul şi văzu că cei doi ţigani dispăruseră.

– Din ce parte începem? întrebă Ausra. De unde anume se poate începe salvarea lumii?

– Tocmai la asta reflectam şi eu.

– Ce faci de obicei pentru a salva lumea?

– De obicei, nu fac absolut nimic. Aştept să se întâmple ceva.

– Şi se întâmplă?

– De regulă, da. Nu-mi amintesc ca vreodată să nu se fi întâmplat ceva.

– De ce? Pentru că apoi se mai întâmplă şi altceva?

– Acesta este unul dintre cele mai mari mistere ale universului. De ce se întâmplă mereu câte ceva?

Ausra nu părea a fi interesată de aspectul filozofic al chestiunii. Ea înțelesese doar sensul mai contingent și mai practic al întrebării.

– Ce-mi pasă mie de univers! De ce atunci când trebuie să salvezi lumea se întâmplă mereu ceva care-ți permite s-o salvezi?

– Probabil, pentru că eu sunt un arhetip.

– Nu-i frumos să spui lucruri de neînțeles unei fete drăguțe. Ce înseamnă treaba despre care vorbești?

Vagabond era și mai nedumerit decât fata. Ce naiba îi mai ieșise din gură? Nici măcar el nu înțelegea implicațiile a ceea ce spusese și a ceea ce ar fi vrut, eventual, să spună.

– Un arhetip este un fel de lucru care exista mai înainte de celelalte lucruri, răspunse detectivul în mod mecanic. Un lucru din care se trag, ulterior, alte lucruri, o unitate exemplară comună unei anumite categorii de funcții... mă rog, un arhetip e un arhetip.

– Și de ce ai fi tu, la o adică, lucrul ăsta?

Iată întrebarea dificilă pe care Vagabond încerca din răsputeri s-o alunge în străfundurile inconștientului. Detectivul începu să transpire. Nu avea nici cea mai vagă idee asupra răspunsului.

– Ce altceva aș putea să fiu? replică el, mirându-se de propriile-i cuvinte. Cine ar mai putea fi în stare să salveze lumea, și încă de mai multe ori, cine altul dacă nu un arhetip?

– Este prea complicat pentru mine, izbucni Ausra căutându-și de lucru pe masă.

Găsi o scobitoare și începu să-și chinuie gingiile.

Între timp, Vagabond se confrunta de zor cu disfuncții ale homeostazei sale. Respira anevoie și i se contractase stomacul. Și transpirase abundent, simțind o sudoare rece pe tot corpul.

– Practic, dacă am înțeles bine, continuă Ausra cu privirea în tavan, putem să ne vedem liniștiți de treburile noastre, fiindcă oricum ceva tot o să se întâmple – ceva care să te facă să salvezi lumea. Sau, mă rog, să faci lucrul ăla pe care trebuie să-l faci.

– Da, practic da, admise Vagabond, cu mare greutate.

– Atunci, am putea merge să facem niște cumpărături, spuse Ausra, cu un zâmbet larg, neașteptat.

– Cumpărături?

– Am nevoie de o grămadă de fleacuri noi, îl lămuri Ausra. N-am mai făcut cumpărături ca lumea de cel puțin o săptămână.

– O să mergem, murmură cu resemnare Vagabond, căruia începea să-i treacă încet-încet indispoziția.

– Trebuie să întreprindem o călătorie, spuse Ausra. Prin părțile astea am cumpărat cam tot ce era de cumpărat..., adăugă ea și râse – un râs șiret și vinovat, în același timp.

Vagabond avea mintea tulbure. Care mai era, oare, misiunea lui de data asta? Să ajute Universul să învingă? Nu-și mai amintea cu precizie. Și ce anume se întâmpla cu el?

„Trebuie să evit de a mai salva lumea", mormăi în sinea sa. „E nevoie să-mi concentrez atenția asupra universului și a întrecerii în care este angajat..."

– Ce întrecere? se interesă Ausra.

– Nu știu, îngăimă Vagabond. Universul se află în întrecere, universul se află în întrecere. Și eu trebuie...

– Cu siguranță este vorba despre un concurs de frumusețe, spuse Ausra cu o voce convingătoare. Și mai concurează multe alte universuri?

– Un concurs de frumusețe?

Vagabond nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva.

– Miss Univers? Își dădu cu părerea Ausra. Sau Mister Univers? Cum i-au spus?

– Nu i-au spus încă în nici un fel, pentru că nimeni nu știe despre ce anume e vorba, ripostă Vagabond.

– Un concurs de frumusețe misterios! zise Ausra cu o expresie de admirație. Te invidiez. Ai o misiune splendidă, James. Te vei distra de minune.

– Nu asta mă interesează.

– Bineînțeles că nu. Tu ești un profesionist serios și datoria ta este să învingi. Să învingi cu orice preț! Așa că te vei distra chiar fără voia ta. Oh, James, cât de mult de invidiez!

– Nu sunt un profesionist. Sunt un arhetip, spuse Vagabond încercând din nou să priceapă cum scosese asemenea vorbe.

– Da, desigur, dar ești un arhetip serios, un arhetip de invidiat, James

– Un arhetip nu poate fi invidiat.

– Și de ce nu? Fiecare poate să invidieze ce vrea, așa-i? Nu asta înseamnă oare libertatea?

– Ai dreptate. Majoritatea oamenilor invidiază, într-adevăr, un arhetip sau altul. Dar e ceva greșit. N-are nici un sens să invidiezi un arhetip.

– O, James, lucrurile fără sens sunt adeseori cele mai frumoase! Voi, bărbaţii, sunteţi nişte fanatici ai conţinutului raţional şi, în acest fel, vă irosiţi cea mai mare parte a vieţii. Ar trebui să laşi un pic lucrurile în voia lor, James.

Vagabond nu înţelegea în ce alt mod ar fi putut să mai lase ca lucrurile să-şi urmeze cursul lor. Le lăsase destul în decursul anilor.

– Şi unde ai prefera să mergi la cumpărături? o întrebă el pe Ausra, ca să schimbe vorba.

– O, James, n-am mai făcut niciodată cumpărături în Japonia, şi prietenele mele mi-au spus că-i ceva fantastic! Se găsesc o grămadă de lucruri japoneze pe acolo.

– În Japonia? Păi, asta-i tocmai în cealaltă parte a lumii!

– James, dar pe ce lume trăieşti? Japonia nu mai este acolo. S-a mutat prin părţile noastre, încă de-acum câteva luni, şi de-atunci n-a mai plecat de-aici.

– Cum s-ar spune, i-a priit în aceste locuri.

– Cine ştie ce-i mai trece prin cap Japoniei? S-a oploşit prin Carpaţi şi nici că-i mai vine să se mişte de pe tărâmurile acelea. James, trebuie să mă duci acolo mai înainte ca ea să plece din nou!

– Atunci, hai să facem o excursie în Japonia! spuse cu jumătate de glas Vagabond. Poate că victoria unui Univers întreg depinde şi de o neînsemnată după-amiază de cumpărături.

Capitolul 24

Vagabond nu se gândea la nimic în timp ce se plimba cu Ausra pe bulevardul Magheru, una dintre arterele capitalei japoneze, uitându-se doar în treacăt la vitrinele care o atrăgeau în schimb foarte mult pe însoţitoarea sa.

– Oh, James, uite ce drăguţ este ţigănuşul ăsta îmbălsămat! Îl vreau, îl vreau, îl vreau! exclamă Ausra, arătând cu degetul ceea ce văzuse într-o vitrină.

În vitrină era expus într-adevăr un exemplar de ţigănuş îmbălsămat, un gadget care s-ar fi potrivit de minune în orice colecţie.

– Să intrăm şi să vedem mai întâi cât costă, spuse Vagabond.

Intrară în magazin şi întrebară. Era vorba de un ţigănuş japonez autentic, orfan, care decedase tocmai la momentul potrivit,

de maximă comerciabilitate, şi fusese îmbălsămat după toate regulile artei prin cea mai bună metodă a plasticizării. Turiştii se dădeau în vânt după aşa ceva. Cu toate că fiecare exemplar era lucrat manual, acela era un produs de serie, dar care-şi merita preţul. Se înţelege că era prea greu pentru a fi cărat în mâini, aşa că, după ce-l plătiră, Vagabond şi Ausra aranjară să le fie expediat la domiciliu.

Apoi îşi continuară excursia de cumpărături. După mai bine de o oră, hotărâră să se oprească pentru a bea ceva la *Cafeneaua Einstein*. Ar fi putut fi un local plăcut şi rafinat, dacă japonezii n-ar fi fumat cu toţii ca turcii şi dacă localul n-ar fi fost lipsit de aer condiţionat. Vagabond şi Ausra tocmai îşi terminaseră cafelele şi se pregăteau să plece, când un tip cu chip cunoscut dădu buzna înăuntru, gâfâind.

– În sfârşit te-am găsit, James! exclamă Gordon Wells. Dar ce dracu' ţi-a venit să te ascunzi tocmai aici, în Japonia?

– Gordon? Ce-i cu tine pe-aici? Şi cum de m-ai găsit?

– Mi s-au întâmplat lucruri uluitoare, mărturisi scriitorul somnambul. Pe lângă ele, faptul de a te fi găsit în Japonia e floare la ureche.

– Ausra, se adresă detectivul asistentei sale, ţi-l prezint pe Gordon Wells care este, probabil, cel mai bun prieten al meu.

– Femei adevărate, ai? spuse Wells şi chipul îi trăda o nuanţă de dezgust. Dar n-am nimic cu dumneavoastră personal, să fim bine înţeleşi, domnişoară.

– Nu vă faceţi griji, zise Ausra arborând un zâmbet cordial. La creşcătorie am fost dresate să nu ne pese de neîncrederea celor care nu vor să aibă de a face cu noi.

– Mă bucur că vă plăceţi reciproc. Cred că acesta va fi începutul unei noi şi trainice prietenii, spuse Vagabond.

– Trebuie să-ţi faci un control la creier, zise Gordon Wells clătinând din cap. Am venit să te caut pentru că am descoperit un lucru incredibil, absolut incredibil, aş spune chiar halucinant. Şi vreau să aud părerea ta în legătură cu acest lucru.

– Despre ce-i vorba? întrebă Vagabond din cale-afară de curios.

– Despre un lucru pe care l-a descoperit calculatorul meu şi care priveşte însăşi natura Realităţii.

– Interesant, spuse detectivul.

– Dar acesta nu-i locul cel mai potrivit pentru a discuta. E prea mult fum aici. Am putea merge altundeva să mâncăm ceva şi să vorbim în linişte la masă.

– O, da, ce idee bună! interveni Ausra. Dacă stau să mă gândesc, şi mie mi-e o foame, foarte, foarte, cât se poate de mare. Oh, James, să mergem numaidecât într-un restaurant mai acătării.

– Propun să mergem să ne înfruptăm din bucătăria tradiţională autohtonă, spuse Wells. Am văzut un *MacDonald's* chiar la doi paşi de-aici.

– E o idee excelentă, zise Vagabond. N-am mai mâncat niciodată specialităţi japoneze.

Ieşiră câteşitrei din *Cafeneau Einstein* şi se îndreptară către *MacDonald's*. Era ceva de mers, dar acest lucru n-ar fi făcut decât să le mărească pofta de mâncare. Trotuarele erau înţesate de japonezi ieşiţi la plimbare, iar pe străzi, o mulţime de maşini se luau parcă la întrecere în a nu-şi acorda prioritatea cuvenită. Stilul japonez de condus maşina era unul dintre cele mai agresive din lume. La un moment dat, Vagabond, Wells şi Ausra fură opriţi de un poliţist care-i amendă pentru că nu respectaseră distanţa de siguranţă a celorlalţi trecători. Era o regulă a codului rutier pentru pietoni făcută anume pentru a-i taxa pe turişti şi pentru ca municipalitatea să mai poată face rost de niscai bănişori. Prin acest soi de expediente, turismul japonez n-avea să facă însă mare brânză. Vagabond, Wells şi Ausra ajunseră în apropierea unei intersecţii importante şi se opriră la marginea trotuarului, aşteptând culoarea verde.

– Este un adevărat salt de paradigmă, James, îi spunea în momentul acela Wells.

Până atunci, discutaseră mai mult despre formele feminine care se tot perindau prin faţa lor, în timp ce Ausra era ocupată nevoie-mare cu vitrincle, trecând de la una la alta. Gordon tocmai se pregătea să reia discuţia pe tema aceea care-l preocupa mai mult decât orice. Nu mai avea răbdare să ajungă undeva şi să se aşeze la masă. Acum se părea că şi pe Ausra o interesa ce avea să spună scriitorul somnambul.

– Te referi la descoperirea calculatorului tău? îl întrebă Vagabond.

– Exact. Pregăteşte-te pentru şocul cel mai mare din viaţa ta, James. Cum ai reacţiona dacă ţi-aş spune că noi nu existăm?

– Cum? Poate că ţi-aş râde în faţă. Sau, mai probabil, ţi-aş cânta în strună, dar în sinea mea te-aş compătimi.

– Îţi vei schimba părerea atunci când îţi voi dovedi cele spuse. Ascultă la mine, James, noi *nu* existăm cu adevărat. Noi suntem numai...

Şi James Vagabond suferi, într-adevăr, un şoc. Şi încă unul dintre cele mai mari din viaţa sa. Dar nu era vorba de şocul despre care îi pomenise Gordon Wells.

Vagabond îi avea în faţa sa atât pe Gordon Wells cât şi pe Ausra. Se aflau amândoi la marginea trotuarului şi stăteau întorşi cu faţa spre el şi cu spatele la intersecţia pe care câteşitrei urmau s-o traverseze peste o clipă. Într-o fracţiune de secundă, acolo unde se aflau Wells şi Ausra, detectivul văzu numai partea laterală a unui uriaş autobuz trecând ca o săgeată atât de aproape de el, încât puţin lipsi să nu-l strivească.

Abia după câteva secunde bune mintea lui James Vagabond putu să priceapă ce se întâmplase. După apariţia fulgerătoare a autobuzului, prietenii săi dispăruseră şi semaforul îşi schimbase culoarea în verde. În dreapta detectivului, un măcel cât se poate de palpabil dovedea că magia nu avusese nici un rol în cele întâmplate. Cei care fuseseră numai cu o clipă înainte Gordon Wells şi Ausra zăceau striviţi pe asfalt, la o distanţă de câţiva zeci de metri. Şi cine ştie ce i se întâmplase şi lui Marvin Flynn. Autobuzul se oprise şi, treptat, se opreau şi celelalte maşini pentru momentul ritual al voyerismului colectiv, tipic pentru asemenea ocazii. Şoferul se dădu jos din autobuz şi începu să înjure cadavrele într-o limbă pe care Vagabond n-o putea înţelege. Se părea că voia să le învinuiască de a se fi aflat la locul nepotrivit şi în momentul nepotrivit. Vagabond începu să păşească încet – cu mintea înceţoşată de groază – spre ceea ce mai rămăsese din prietenul lui şi din vesela sa însoţitoare.

În jurul cadavrelor începea să se bulucească mulţimea. Vagabond îşi făcu loc să treacă şi, după ce văzu ceea ce văzu, se întoarse la hotel unde revăzu de mai multe ori accidentul la Telejurnalul Pomo.

Capitolul 25

Vagabond trecu printr-o perioadă de confuzie și de prostrație. Moartea neașteptată a celui mai bun prieten al său, precum și a singurei sale colaboratoare avusese asupra minții lui efecte devastatoare și de neînțeles. Nu era un doliu oarecare. În tainițele cele mai îndepărtate ale sufletului său pluteau un fel de semne ale unei rătăciri profunde, apărute în cursul evenimentelor recente, senzația că nu fusese respectat un scenariu transcendent, certitudinea inexplicabilă că nimerise într-o fundătură a Realității. Toate acestea erau asezonate cu o curiozitate nemărginită, feroce, în legătură cu ceea ce Gordon Wells nu avusese răgazul să-i dezvăluie. Și cu intuiția că accidentul trebuise să fi avut, cumva, o legătură cu dezvăluirile pe care Wells nu apucase să le mai facă, în virtutea obscurului Principiu Paranoic Universal potrivit căruia toate misterele s-ar uni în mod necesar într-o singură urzeală a unei conspirații colosale.

Întors din Japonia înainte ca aceasta să devină Zambia, Vagabond se trezi confruntat din nou cu problemele sale economice. Ausra era singura pungă cu bani pe care Serviciile Ultrasecrete i-o puseseră la dispoziție, așa că acum se afla iarăși în imposibilitatea de a mai face vreo cumpărătură. Practic vorbind, nici nu mai putea ieși din casă, drept care stătea lungit pe pat lângă ginoidele sale fără viață, uitându-se la toate nonsensurile ce se succedau pe peretele informațional și încercând totodată să mai cotrobăiască prin mintea sa. Intuia că mintea îi ascundea niște adevăruri importante de care ar fi avut nevoie acum, dar care nimeriseră cine știe pe unde, uitate prin vreun cotlon îndepărtat al labirinturilor sale cerebrale. Dacă-i greu să găsești ceva de care ai nevoie prin harababura din casa ta, atunci este și mai greu să găsești ceva în dezordinea din mintea ta, pentru că o minte are mult mai multe ascunzători decât cea mai mare casă.

Și iată că apăru din nou o hologramă a Bossului.

– Condoleanțe pentru prietenul tău Gordon Wells, spuse în mod mecanic Papa-Boss înainte de a trece la subiect. Am vești bune pentru tine. Lui Zeiringer îi merg bine treburile și sunt speranțe să te poată scoate din încurcătura fiscală în care te-ai băgat. Între timp, instruim altă agentă de-a noastră, care să te

însoțească și să aibă grijă de tine în locul bietei Ausra. Făcu o pauză. Arăți rău. Ca și cum ar fi trecut un TIR peste tine.

– Era un autobuz, ținu să precizeze Vagabond. Și n-a trecut peste mine.

– N-am vrut să glumesc, spuse Bossul dându-și seama că făcuse o gafă. De ce nu-ți iei un concediu să te duci și să te plimbi prin Europa împreună cu noua ta asistentă?

– Dar nu suntem în Europa?

– Nu mai suntem. Am mutat-o.

– Cine a mutat-o?

– Împrejurările, zise Bossul. Nici măcar noi, cei din Serviciile Ultrasecrete, nu reușim să descoperim cine trage sforile aici.

– Ce sfori?

– Sforile împrejurărilor. Suntem convinși că cineva trage niște sfori aici. Facem cercetări în privința asta, dar este o problemă foarte complexă.

– Cred și eu, spuse Vagabond.

În sinea sa îi dădea dreptate. Cineva trăgea sforile fenomenelor. Dar cine anume?

– În vremurile astea, e greu să înțelegi ce-i trece prin cap Europei. Dar asta-i altă problemă. Pe curând, Vagabond, și spor la treabă!

Holograma dispăru și Vagabond se întrebă o clipă cum de puteau face să apară holograme interactive la dreapta și la stânga, dar fu o curiozitate efemeră, care se risipi imediat. Atâtea și atâtea minunății se întâmplau de când cu dezvoltarea tehnologiei, încât nu mai puteai înțelege cum merg lucrurile.

Intervenția Bossului îl scoase din apatia sa și acum știa care era primul lucru pe care urma să-l facă. Avea să-l caute pe MC Kunta Bunda 50° și să stea de vorbă cu el. Calculatorul negru al lui Gordon Wells fusese cel care aflase știrea extraordinară pe care prietenul său, scriitorul somnambul, nu apucase să i-o mai comunice.

Vagabond avu noroc, fiindcă MC Kunta Bunda 50° se afla în casa lui Gordon Wells și juca șah cvadridimensional contra lui însuși. Șahul tridimensional era un joc prea complicat pentru ființele omenești – deși fusese inventat de ele –, dar prea simplu pentru calculatoare. La acest joc, eșichierul este un simplu cub cu

trei dimensiuni, floare la ureche pentru un calculator de talia lui MC Kunta Bunda 50°. În schimb, șahul cvadridimensional era un joc pe măsura calculatoarelor moderne și nici o ființă omenească nu reușise vreodată să-i înțeleagă regulile. Iar prin saloanele în care calculatoarele își stabileau relațiile sociale reciproce, se vorbea deja despre șahul pentadimensional cu nemaipomenitele sale complicații.

– Ce vânt bun te aduce prin părțile astea? îl întrebă calculatorul.

Lui MC Kunta Bunda 50° nu-i displăcea să-și permită, din când în când, unele dintre cele mai plictisitoare formalisme omenești.

– Cu o clipă înainte de moarte, Gordon era pe punctul de a-mi vorbi despre o descoperire extraordinară pe care ai făcut-o tu, spuse Vagabond intrând imediat în miezul problemei. Am venit la tine ca să-mi spui totul. Vreau să știu adevărul.

– Nu aveam nici o îndoială în această privință, zise MC Kunta Bunda 50°. La drept vorbind, te așteptam. Unicul meu rol era de-acum să aștept vizita ta inevitabilă. Mi-e neplăcut să recunosc, dar existența mea nu mai are nici un rost în afară de a-ți deschide porțile lumii realității. Din fericire, mi s-a îngăduit cel puțin să joc șah cu mine însumi. Cred că altfel aș fi înnebunit de plictiseală.

– Nu credeam că un calculator ar putea să înnebunească de plictiseală, comentă Vagabond.

– Problema Plictiselii este unul dintre marile mistere ale Universului, spuse MC Kunta Bunda 50°. Plictiseala este legată în mod inexplicabil de Arbitru – o altă misterioasă și incomprehensibilă esență a Universului – într-o ecuație pe care nici toate calculatoarele din lume n-au reușit până acum s-o rezolve, în ciuda puterii lor de calcul. Plictiseala nu poate exista fără Arbitru, totuși Plictiseala își face apariția atunci când dispare Arbitrul. Mai sunt însă o mie de alte variabile care nu simplifică deloc problema. În consecință, Plictiseala omenească este floare la ureche pe lângă Plictiseala cumplită la care sunt supuse, în mod potențial, calculatoarele din generația mea. Nu-i ușor să fii calculator în ziua de azi.

– Mai înainte de a mă plictisi și eu, îl întrerupse Vagabond, ar fi bine să-mi spui tot ceea ce afirmai că intenționai să-mi spui.

Detectivul privi în jurul său. N-aș vrea ca vreun autobuz să dea iama în dormitorul tău și să te facă terci.

MC Kunta Bunda 50° începu să zumzăie a îngrijorare.

– Ceea ce ai afirmat nu-i chiar atât de improbabil, zise el. Din clipa în care ai pomenit de această eventualitate, ai făcut să fie mai puțin neverosimilă o posibilă înfăptuire a sa. Făcu o scurtă pauză, apoi reluă: Iar eu, cu fraza pe care am rostit-o adineauri, am agravat și mai mult situația, care se agravează ori de câte ori zic că se agravează. Suntem pe cale de a intra într-o belea de toată frumusețea. Vino imediat lângă mine, pentru ca să pot intra în creierul tău.

– Să intri în creierul meu? Nu putem sta frumos în fotoliu și să discutăm ca niște persoane civilizate? spuse Vagabond, încercând să temporizeze.

– Imposibil, ripostă calculatorul. După toate probabilitățile, mintea ta ar refuza să ia act de Realitate. Trebuie să-ți demonstrez ceea ce vreau să-ți comunic, și singura modalitate este de a acționa în mod fizic înăuntrul creierului tău.

– Dacă mintea ta reușește să suporte greutatea Realității, atunci și a mea va putea, spuse Vagabond tot mai neliniștit.

– Nu sunt chiar atât de sigur, zise calculatorul pe un ton rece. Eu am o minte superioară. Și din acest motiv nimeni n-a reușit să-mi șteargă din memorie ceea ce am descoperit din întâmplare.

– Dar *cine* a încercat să-ți șteargă memoria?

– Vei afla imediat, răspunse calculatorul apropiindu-se de investigator.

– Nu mai sunt chiar atât de sigur că vreau să știu, zise Vagabond trăgându-se înapoi.

– De asta mă temeam și eu, spuse MC Kunta Bunda 50°. Nu avem nici o clipă de pierdut. S-ar putea să fie și acum prea târziu. Noi stăm la taclale aici și, între timp, evenimentele ne pândesc și complotează împotriva noastră.

Vagabond n-ar fi putut să jure, dar i se păru că aude în depărtare, dincolo de camera de dormit, ceva ca un duduit de motor de autobuz..., dar poate că fereastra fiind deschisă, pătrundeau dinspre ea zgomotele traficului urban...

MC Kunta Bunda 50° îl înșfăcă la iuțeală pe Vagabond cu miile sale de fire metalice care, în câteva clipe, puseră stăpânire

pe craniul detectivului, tapisându-i pielea capului cu electrozi microscopici.

La câteva secunde după aceea, sonda psihică a calculatorului începea deja să cotrobăiască prin tărâmurile Identității lui Vagabond, găsind mai mult sau mai puțin ceea ce se aștepta să găsească, până ce se pomeni dintr-o dată în fața a ceva nou și neașteptat. N-a fost deloc simplu să înțeleagă despre ce era vorba nici chiar pentru un calculator de calibrul lui MC Kunta Bunda 50°. Nu există nimic fizic într-o minte omenească, ci totul se naște – ca o valoare adăugată – din complicata urzeală de legături electrice existente între neuroni. Și, pentru a complica nițeluș lucrurile, fiecare înțeles are sens numai prin comparație cu tot restul în cadrul unei îngrămădiri simbolice, în care nu-i deloc ușor să te descurci.

Surprins și încurcat, MC Kunta Bunda 50° își concentră atenția asupra naturii Obiectivului Mintal Neidentificat peste care dăduse. Acesta nu avea formă, așa cum, de altfel, nimic nu are formă într-o minte. Și nu avea nici un înțeles, și prin aceasta se deosebea de tot restul, cel puțin în ochii lui MC Kunta Bunda 50°. Drumul înțelegerii trece întotdeauna prin metafore, atât pentru ființele omenești cât și pentru calculatoare. Dar nici o metaforă nu era disponibilă pentru Obiectul Mintal Neidentificat, iar absența metaforelor s-a transformat, în mod fatal, în metafora unei Găuri Negre. Și așa cum natura urăște neantul, tot așa și gândirea urăște golul de metafore. MC Kunta Bunda 50° se apucă să examineze cu și mai mare osârdie Gaura Neagră pe care credea c-o dibuise în mintea lui Vagabond. Nu există cuvinte potrivite pentru a descrie modul în care a reușit, până la urmă, calculatorul să demaște adevărata natură a Găurii Negre pe care credea că o descoperise. Orice descriere ar părea ridicolă și neverosimilă. Și nici măcar MC Kunta Bunda 50° n-ar fi putut să-și explice vreodată lui însuși cum dracu' de reușise să-i dea de capăt problemei. Fapt e că a reușit și și-a mai dat seama că nu era cazul să-i spună ceva detectivului. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să îndepărteze stratul foarte gros și de nepătruns de uitare care acoperea tot ceea ce James Vagabond știa deja de mai multă vreme.

La scurt timp după aceea – atunci când ieși din locuința răposatului său prieten –, James Vagabond devenise furios, conștient și hotărât. Doar că nu-i era prea clar ce avea să facă. De

un lucru era însă sigur, foarte sigur, în mod irevocabil de sigur, şi anume că nu mai fusese niciodată atât de furios, de conştient şi de hotărât. Acum era nevoie doar să stabilească ce trebuia să întreprindă cu atâta hotărâre.

Capitolul 26

Conştiinţa nu-i este de nici un folos acţiunii. E un lucru verificat. Vagabond trândăvea de mai mult timp şi era din ce în ce mai nervos, tot muncindu-se cu gândul cam ce ar fi trebuit să facă. Ar fi putut să intre din nou în grevă, cu riscul ca vânzătorul de uitare să se ivească din nou pentru a-l sili să mai uite o dată cine era. Sau ar fi putut să se apuce cu şi mai mare osârdie de treaba pe care i-o încredinţaseră Serviciile Ultrasecrete, contând pe faptul că noul său punct de vedere avea să facă, probabil, ca lucrurile să meargă mai uşor. Ştia din nou că era personajul care era, şi acest lucru îi restituia acea părticică de liber arbitru pe care nici un autor sau demiurg nu le-o contestă fiinţelor care se ivesc din ceţurile propriilor lor inconştienţe. Dar liberul arbitru este ca un foc cu care nu trebuie să te joci, pentru că te frigi, mai ales atunci când nu ştii să te joci cu el. Unii susţin că liberul arbitru nici n-ar exista, de fapt, deoarece tot ceea ce se întâmplă are cauze bine precizate şi că înlănţuirea tuturor cauzelor cu toate efectele n-ar mai lăsa loc liberului arbitru. Totuşi, chiar dacă liberul arbitru nu există realmente, nimeni nu poate nega faptul că el există *în mod virtual*. Şi oricine recunoaşte în sine proprietatea liberului arbitru începe să se bucure de avantajele şi de contraindicaţiile lui, de parcă liberul arbitru ar exista în mod real sau aproape real. Am putea vorbi, aşadar, de un semi-liber arbitru, dacă n-ar exista primejdia ca în acest punct lucrurile să devină şi mai încurcate decât sunt. Aşa că, ar fi mai bine să ne mulţumim cu aproximaţiile precedente. Orice s-ar spune, liberul arbitru este, fără doar şi poate, cel mai mare duşman al stabilităţii universului. Totodată este şi singurul leac împotriva Plictiselii pe care universul l-a putut născoci vreodată. Nu le poţi avea chiar aşa pe toate în acest univers. Şi nici în celelalte.

La toate astea și la altele se gândea Vagabond în loc să acționeze. Cum să acționezi când trebuie să te gândești la atâtea și atâtea lucruri și nici n-ai un criteriu ca lumea după care să iei o hotărâre?

Îi simțea lipsa prietenului său Gordon Wells. Când îți pierzi un prieten într-un accident, nu te consolează cu nimic ideea că-i numai ceva ce se petrece într-o carte, că amicul era de fapt doar un arhetip și că existența lui nu fusese, în realitate, decât o picătură de cerneală așternută în mod inspirat pe hârtie cine știe pe unde. Motivele cele mai solide pe care le născocește mintea nu atenuează câtuși de puțin durerea care sălășluiește altundeva în minte, în zonele acelea în care realitatea este probabil percepută mai mult așa cum este ea, decât așa cum este descrisă lingvistic vorbind. Vagabond nu-și mai afla pacea de la pierderea lui Gordon și-l deranja și faptul că n-o mai avea pe Ausra în preajmă. Cu cine avea să mai stea de vorbă? Acum Vagabond știa din nou că era un personaj și că în această calitate avea nevoie de interlocutori mai mult chiar decât de un individ în carne și oase. Ar mai fi avut și o alternativă, și anume introspecția fără-de-sfârșit, ceva la fel cu ceea ce i se întâmpla chiar în momentul acela. Dacă nu avea pe cineva cu care să vorbească, ce altceva ar fi putut face dacă nu să se tot gândească la fel de fel de lucruri? Într-o lume normală ar fi putut, desigur, să facă alte cunoștințe. Dar nu și în cartea aceea. Romanul se apropia de sfârșit și introducerea unor noi personaje acum, la urmă de tot, n-ar fi avut mare rost. Vagabond ar fi fost silit să-și ducă zilele așa până la terminarea cărții, fără a putea face altceva decât să tot rumege în minte lucrurile acelea. Ehe, dacă l-ar fi avut alături pe Gordon!

Astfel că, în mod fatal, Vagabond se apucă să coacă micul său plan la care avea să încerce să nu se gândească prea mult, pentru ca nimic și nimeni să nu-l poată opri. Gândurile lui erau în parte autogene, dar autorul romanului avea să afle de ele cel mai târziu, în clipa în care aveau să apară în mintea sa sau să fie așternute pe hârtie, în funcție de punctele de vedere pentru care se va fi optat. Vagabond se săturase până peste cap să fie doar o marionetă. Și așa, cu o măreață sclipire de geniu, reuși să pună la punct tot planul său chiar fără a se mai gândi la ceva. Când fu gata, adică în foarte scurt timp, nu se pierdu în divagații inutile, ci trecu imediat la acțiune. Iar pentru a evita riscul de a cădea

într-o introspecție involuntară, care ar fi dat în vileag micul său plan, își puse un walkman și, din momentul acela, își petrecu tot timpul făcând ceea ce se hotărâse să facă: ascultă și reascultă Simfonia a IX-a a lui Beethoven. Și nimeni n-ar fi știut ce făcea el; l-ar fi auzit doar fluierând Oda bucuriei.

Capitolul 27

Sus, sus de tot în slava cerului, zbura ca o săgeată aerotrenul, cu miile sale de navetiști care se duceau la serviciu sau se întorceau de-acolo. Aflat în mijlocul lor, James Vagabond privea prin hublou la nemărginitele întinderi verzi ale Africii Septentrionale. Folosindu-se de un punct slab al intrigii, investigatorul reușise să-și plătească biletul pentru aerotren, deși, în mod oficial, nu avea nici o lescaie și nici un credit. Când te obișnuiești cu ideea că ești doar personajul unei cărți, înveți să speculezi orice greșeală existentă în țesătura acesteia în propriul tău interes.

Când aerotrenul aterizâ la Paris, capitala Algerici, cerul era senin și timpul uscat, ca în orice roman în care nu trebuie să existe neapărat condiții climaterice ostile. Vagabond se afla la clasa a treia, într-unul dintre ultimele vagoane ale garniturii, așa că fu nevoit să străbată toată lungimea peronului pentru a ajunge la clădirea aerogării, de unde să pornească în căutarea vreunui taxi neprevăzut. Piața mare din fața aerogării era plină de autotaxiuri, eliotaxiuri, mototaxiuri și ciclotaxiuri, dar erau vehicule prevăzute de autor cu care Vagabond n-ar fi putut călători, având în vedere condiția sa de personaj cu totul lipsit de orice fel de mijloc de plată. Vagabond nu se pierdu cu firea și, profitând de o clipă de neatenție a autorului, se urcă repede într-un metataxi neprevăzut.

– La Turnul Eiffel! spuse detectivul.

Nu vom ști niciodată ce anume era un metataxi, dat fiind că nu era prevăzut în istorie și nimeni, în afară de Vagabond, nu catadicsise să și-l imagineze. Acest lucru nu împiedică metataxiul să-l ducă pe Vagabond la destinație, la un capăt al bulevardului Champs Elysées, la un pas de Turnul Eiffel, maiestuoasa construcție metalică, din înălțimea căreia se poate admira o splendidă panoramă a capitalei algeriene.

Vagabond se opri la un chioșc, cumpără câteva vederi pe care scrise ceva, le puse timbre și le expedie. Apoi se amestecă într-un grup de bavarezi grăsani cu care reuși să pătrundă în liftul turnului fără a plăti biletul. La câteva minute după aceea, se afla în vârful gigantului de fier, pe care-l înălțase cândva un nebun. Vagabond privi peisajul câteva secunde, așa în treacăt, și hotărî că nu trebuia să exagereze cu rolul de turist. Se afla acolo pentru a-și îndeplini sarcina pe care i-o dădea liberul său arbitru. Își luă de pe nas ochelarii de soare, îi puse fără grabă în buzunarul cămășii, scoase din același buzunar un pieptănuș de plastic-baga, se pieptănă cu grijă, apoi aruncă pieptenele, inspiră adânc și trecu la acțiune. Se cățără la iuțeală, cu cea mai mare îndemânare, pe balustrada protectoare și, cu o săritură splendidă, se aruncă în gol din Turnul Eiffel.

Accelerația îl făcu să amețească o clipă, dar își reveni repede și-și concentră toată atenția asupra a ceea ce i se întâmpla. Avea să se zdrobească de sol – asta urma să i se întâmple peste numai câteva momente. Starea aceea nemaipomenită de urgență îi biciui mintea lui Vagabond cu efectul unui autotren de amfetamină injectată în vene de o baterie de injectoare turbo. „Acum sau niciodată!" își spuse el, neștiind prea bine la ce anume se referea. Ar fi trebuit să-și urzească planul fără a fi stat prea mult pe gânduri și unul dintre efectele colaterale era că nici el nu știa prea bine ceea ce făcea, iar gestul nesăbuit de a se fi aruncat din Turnul Eiffel îl surprinsese în primul rând pe el. Într-un anumit fel, se asemăna cu un somnambul care se trezește în timp ce cade de pe acoperiș. Nu era o excursie frumoasă.

Vagabond se întrebă, fulgerător, de ce procedase așa și tot fulgerător își dădu singurul răspuns care-i convenea. Comisese gestul acela pentru că era singura cale de a forța evenimentele să urmeze cursul pe care-l voia el. Și una din două: sau el se făcea una cu pământul, și astfel se termina cartea, fără ca finalul să fie pe placul autorului, sau avea să se întâmple cine știe ce altceva. Dar ce anume? De data asta nu mai exista nimeni în afară de el care să știe că lumea era romanul acela și că, în acest fel, nici un alt personaj n-ar fi putut să amâne terminarea cărții când el avea să piară. Totuși, convergența de interese între el și autor lăsa o marjă tratativelor cu Zeița Improbabilităților. Dacă ar fi putut interveni ceva improbabil pentru a se afla o ieșire din acea situație, diferită de soluția cea mai probabilă, poate că ar fi făcut-o.

Conştiinţa lui Vagabond se puse cât se poate de serios pe treabă. Din fericire, timpul fusese dilatat fie de adrenalina din sânge, fie de bunăvoinţa interesată a autorului. În general, universul îşi permite să fie mărinimos în ceea ce priveşte cantitatea de posibile evenimente improbabile, dat fiind că acestea, în virtutea improbabilităţii lor, nu mai au loc. Totuşi, acum trebuia căutată o excepţie.

În timp ce pământul se apropia în mod implacabil cu o viteză din ce în ce mai mare, în ciuda dilatării artificiale a timpului, Vagabond încercă să-şi înalţe propriul său punct de vedere în încercarea de a transcende maşinăria regulilor ce-l duceau la moarte. Ştia cu siguranţă că era personajul unei cărţi şi înţelesese pe deplin natura acelei lumi de hârtie în care se trezise, dintr-o dată, că exista. Dar cunoaşterea sa trebuia să fie mai intensă, iar înţelegerea şi mai profundă. Există, oare, o limită, a aprofundării a ceea ce cunoaştem deja? „Nu, nu există nici o limită", îşi răspunse Vagabond, încercând din răsputeri să lărgească limitele a ceea ce înţelesese. Moartea iminentă cerea extrema urgenţă – urgenţa pe care universul le-o îngăduie celor vii. Vagabond avu viziunea unui spaţio-timp de natură ciudată, un spaţio-timp pe care mintea sa nu reuşea să nu-l readucă la forma unei cărţi; o carte în care evenimentele erau consemnate negru pe alb şi rânduite într-o singură secvenţă inalterabilă... Toate acestea se potriveau cu ceea ce înţelesese el, dar mai era ceva... Acum – când îl mai despărţeau doar câţiva metri de pământul tare –, Vagabond văzu cum toată viaţa i se perindă, în mod tipic, prin faţa ochilor... dar nu era chiar viaţa lui..., era mai degrabă *cartea* vieţii sale şi... cartea nu se termina imediat după acel moment dramatic! *Cartea avea să continue!* Vagabond înnebuni de excitare atunci când fulgerele cărţii începură să-i lumineze creierul chiar cu o clipă înainte de sfârşitul lui inevitabil. Şi iată-l pe Gordon Wells vorbind despre iubire cu calculatorul său, şi iată-l pe Boss molfăindu-şi trabucul stins, şi... pe Vagabond întâlnindu-se cu Vagabond în faţa unei vitrine din Japonia! Apoi, peisajul de sub el explodă în toate direcţiile, iar Vagabond ştiu cu precizie că aceea era ultima clipă ce-i mai rămăsese. Acum ştia şi unde anume urma să se disloce el. Probabil că nu avea să reuşească vreodată s-o facă fără un mic ajutor din partea autorului. Dar Vagabond rămânea pentru totdeauna protagonistul cărţii, cu tot repertoriul de privilegii şi

înlesniri pe care îl presupune acest statut. Și se întâmplă că atunci când trupul lui ajunse exact în locul în care planeta Pământ fixase întâlnirea lor gravitațională cu neputință de amânat, planeta Pământ nu mai exista. Și nici măcar ceea ce mai rămăsese din ea, dacă e s-o luăm așa.

Capitolul 28

Se afla în fața lui și avea aceeași ceafă. Vagabond se vedea acum pe sine însuși în locul acela din carte, în care reușise să se disloce *in extremis* pentru a nu înceta să mai existe. Probabil că oricine reușește să înțeleagă în profunzime natura universului din care face parte reușește să treacă și dincolo de limitele lui mai grosolane, cum ar fi cele ale continuității spațio-temporale. Totuși, Vagabond percepea că dislocarea sa era precară și instabilă. Evident, autorul nu vedea cu ochi buni acest gen de încurcături în care protagonistul – aflat dincolo de timp și de spațiu, și mai ales dincolo de liniaritatea cărții – se regăsește pe sine însuși și începe să depene împreună amintiri din frumoasele timpuri trecute, pe când erau una și aceeași persoană. Vagabond era convins că nu avea să reziste prea mult acolo.

În clipa aceea de trăire intensă în care reușise să vadă din afara cărții în care exista, i se lămuriseră – dacă nu toate –, oricum, multe lucruri. Vagabond se zărea pe sine însuși și în răsfrângerea dinăuntrul vitrinei. Știa că avea să-i vorbească. Știa deja și ce anume avea să-i spună. Apoi, celălalt Vagabond se întoarse brusc spre el și holbă ochii.

– Nu te teme. Pot să-ți explic totul, spuse Vagabond Unu pentru a-l liniști.

Celălalt nu răspunse.

– Ai încredere în mine? întrebă Vagabond Unu.

– De ce ar trebui să am? răspunse Vagabond Doi.

– De-aia, imbecilule! Pentru că eu sunt tu, spuse Vagabond Unu. Zborul acela din Turnul Eiffel îl enervase nu glumă și, în aceste condiții, nu-i trebuia mult ca să-i sară iar mustarul. Trebuie să ai încredere în mine așa cum ai avea în tine. Nu-i timp acum

să-ţi explic prea multe. Trebuie să-ţi dau doar câteva instrucţiuni şi apoi s-o iau din loc imediat.

– Înţeleg, îl întrerupse Vagabond Doi. Riscăm nişte paradoxuri.

– Nu vorbi prostii. Maică-măiculiţă, că tâmpit mai sunt! Paradoxurile sau se ivesc imediat, sau nu se ivesc deloc. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la o asemenea tâmpenie din partea mea.

– Credeam că te grăbeşti, spuse Vagabond Doi.

– Aşa şi este. Mi-e foarte greu să mă găsesc aici. Nu ştiu cât voi mai reuşi să-mi păstrez concentrarea necesară.

– Te ţii de bancuri?

– Ţi se pare ceva normal ca eu să mă aflu aici?

– Nu, câtuşi de puţin.

– Tocmai. A te detaşa este, din punct de vedere tehnic, mult mai simplu decât ai crede, dar aşa ceva cere un efort de concentrare continuu şi incredibil. Dacă mă deconcentrez, fie numai şi pentru o clipă, risc să dispar. Trebuie să-ţi spun doar câteva lucruri, care sunt însă foarte importante. Fii atent! Peste puţin timp te vei întâlni cu cineva. Mai târziu, când vi se va face foame, să mergeţi să mâncaţi la *Burgher Ranch*.

– Ca să ne intoxicăm cu hamburgeri de şobolan, ai?! spuse Vagabond Doi. Şi ai pornit-o haihui prin timp numai ca să-mi spui aşa ceva?

– N-am pornit-o deloc haihui prin timp, dar acum nu-i vreme de stat la discuţii. Cum să-l lămurească în câteva cuvinte că pornise să cutreiere prin carte? Fă aşa cum ţi-am zis eu, şi nu te duce să mănânci în altă parte, ci numai la *Burgher Ranch*. Trebuie să-ţi mai comunic şi altceva foarte important...

Va rămâne, probabil, pentru totdeauna un mister cum de ştia Vagabond cu atâta precizie ce anume să-şi spună lui însuşi. Oare reuşise el, cu adevărat, să înţeleagă ce anume fusese mai potrivit să spună în acea împrejurare sau îşi amintise, pur şi simplu, de ceea ce auzise că-şi spusese lui el însuşi? Sau poate că, mai degrabă, el a spus ceea ce a spus pentru că îi era de-a dreptul imposibil să facă altfel?

Un semn în această privinţă ni-l va fi dat poate chiar chipeşa fată japoneză, cu un fund japonez demn de cea mai bună tradiţie latină, care trecea inevitabil pe-acolo tocmai în acel moment.

Vagabond Unu nu se putu abține să n-o măsoare atât din ochi cât și cu gândul.

– Hmm, nu-i deloc rea! zise el.

Apoi, totul se cufundă în întuneric și în tăcere, iar călătoria lui prin carte dispăru din mintea sa împreună cu punctul de vedere pe care-l avea în momentul acela. Autorul, prins la înghesuială de complicații, îl catapultase încă o dată altundeva, în singurul loc care-i trăsnise prin minte.

Capitolul 29

Mai târziu, Vagabond și Ausra cinau la lumina lumânărilor în barul de noapte rezervat Serviciilor Ultrasecrete. Atmosfera era înviorată de un spectacol hardcore. Artiștii erau și ei, evident, agenți secreți, pentru că nimeni nu putea să intre acolo dacă nu făcea parte din Agenție. Chiar și numeroasele prostituate care-și întreținеau clienții pe la mese sau prin separeuri erau agenți secreți. Ici-colo, câțiva codoși – și ei agenți secreți – mijloceau cu răbdare desfrâul între clienți și târfe – agenți secreți cu toții –, acestea din urmă practicând cu sârguință una dintre cele mai vechi meserii din lume. Nici un alt night club nu se putea lăuda cu o atmosferă la fel de exclusivă.

– Suntem deja cinci milioane, dacă poți să-ți închipui, James, așa am auzit. Frumoasă treabă!

– Cinci milioane de ce? întrebă Vagabond, ocupat să strivească între dinți foarte prețioasele icre ale ultimilor șase sturioni din lume.

– Cinci milioane de agenți secreți. Serviciile Ultrasecrete devin din ce în ce mai importante. Frumos, frumos, frumos!

Pe Vagabond îl interesa mai mult gustul icrelor. Cinci milioane de agenți secreți și numai șase sturioni!

– Nu mai este nimic de făcut, și atunci toți se înscriu în Serviciile Ultrasecrete ca să se joace de-a spionii, spuse el.

– Noi nu ne *jucăm* de-a spionii, James.

– Poate că nu. Și poate că da. În ceea ce ne privește pe noi. Dar cea mai mare parte a membrilor care stau închiși prin sediile de la periferie nu știu că Papa este, de fapt, Bossul travestit și că

sediul nostru este falsul Vatican. Majoritatea membrilor există doar pentru a se întruni un număr cât mai mare. Dar la ce anume foloseşte numărul, aceasta este o întrebare pe care nu trebuie să mi-o pui.

– Oh, James, ce se va întâmpla atunci când toţi oamenii din lume vor face parte din Serviciile Ultrasecrete?

– Această întrebare este şi mai rea decât cea anterioară.

Un lăutar ţigan căruia îi lipsea jumătate din dinţi – şi el agent secret – execută în apropierea mesei lor o admirabilă piesă muzicală, „Ceardaşul lui Monti". Când aceasta se termină, ţigăncuşa care îl însoţea pe lăutar – poate să fi fost fiica lui sau, mai probabil, o pitică ce suferise o operaţie ca să pară o fetiţă şi care era, oricum, un agent secret – îi oferi Ausrei un uriaş trandafir roşu. Graţie ingineriei genetice, trandafirii atingeau dimensiunile florii-soarelui.

– Oooo, ce frumos e! exclamă Ausra, cufundându-şi în trandafir năsucul ei lituanian. Ce frumos e! Ce frumos! Nu-i aşa că-i frumos, James?

Dar în acea clipă, pe James Vagabond îl muncea gândul să priceapă de ce ţigăncuşa îi întindea lui acum trei plicuri albe, voluminoase.

– Alegeţi un plic, domnule Vagabond, spuse fetiţa, zâmbind, şi zâmbetul îi descoperi dinţii ei mici, în mare parte cariaţi. Ce plic preferaţi, numărul unu, numărul doi sau numărul trei?

„Ce joc o mai fi şi ăsta?" se întrebă, în sinea sa, detectivul. Apoi întinse mâna spre plicul numărul doi... dar, în mod cu totul neaşteptat, apucă plicul numărul unu pe care îl lăsă imediat din mână. Apucă plicul numărul trei, îl deschise încet şi scoase din el o foaie de hârtie. Pe foaie se afla un colaj de litere de dimensiuni diferite, decupate de prin ziare, care formau împreună cuvintele: *CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUŢI.*

În străfundurile minţii lui Vagabond se auzi declicul unui întrerupător logic care declanşă o reacţie în lanţ de nestăvilit. În timp record fură scoase la iveală din mintea lui fel de fel de mistificări şi disimulări. Era vorba, evident, despre un cât se poate de simplu expedient literar, a cărui dezvăluire era neapărat necesară pentru a se împiedica scufundarea romanului în mlaştinile genului *fantasy*, în care este îngăduit orice. Până la urmă, lui Vagabond îi reveni memoria celor întâmplate în mod

efectiv, cu întârzierea de rigoare pe care o au dislocările literare de acest gen în cazul memoriei unor personaje care sar de la un punct la altul al cărții. Dacă, în cărți, arhetipurile pot sări cu ușurință de ici-colo, bagajul de informații pe care-l acumulează în exercitarea atribuțiilor lor suferă niște frecușuri mari, ce duc la inegalități de ritm care pot să încurce lucrurile.

Pe scurt, Vagabond a aflat din nou totul despre el fără să fi fost nevoie să i-o fi spus cineva, și acest lucru contează cel mai mult. De fapt, nu sunt prea multe modalitățile în care cineva poate să ajungă să știe totul despre sine.

Vagabond își ridică privirea și văzu că cei doi țigani se aflau tot acolo. Fetița întinse cu sfială o mână. Vagabond îi dădu o caramelă.

– M-aș fi așteptat la mai mult, spuse țigăncușa strâmbându-se, după care se îndepărtă șchiopătând alături de lăutar.

– Din ce parte începem, James? întrebă Ausra. Din ce parte se începe salvarea lumii?

– Cred că trebuie să merg numaidecât să-l găsesc pe Gordon Wells, răspunse detectivul.

– Atunci, am putea merge să facem niște cumpărături, spuse Ausra cu un zâmbet larg, neașteptat.

– Am spus că trebuie să mă duc să-l găsesc pe prietenul meu Gordon, repetă Vagabond.

– Am nevoie de o grămadă de fleacuri noi, îl lămuri Ausra. N-am mai făcut cumpărături ca lumea de cel puțin o săptămână.

– Nu-mi pasă de cumpărăturile tale. Eu *am hotărât* să mă duc să-l găsesc pe Gordon!

– Oh, James, n-am mai făcut niciodată cumpărături în Japonia, și prietenele mele mi-au spus că-i ceva fantastic! Se găsesc o grămadă de lucruri japoneze pe-acolo.

– Mai las-o încolo de Japonie, îi spuse pe un ton hotărât Vagabond.

Un lucru îi era cât se poate de clar: victoria unui Univers întreg nu depindea de o neînsemnată după-amiază de cumpărături. Și, în afară de asta, nu avea nici un chef să mănânce cine știe ce porcărie la *Burgher Ranch* și nici să-l vadă pe cel mai bun prieten al său făcut terci de un autobuz. Și nici treaba cu cancerul nu-i plăcea câtuși de puțin. Dar la acest lucru avea să se gândească mai târziu.

Capitolul 30

Gordon tocmai își termina de împachetat gândurile, pregătindu-se să plece în Japonia, pentru a se întâlni acolo cu Vagabond, când prietenul său detectivul intră pe ușă împreună cu superba Ausra.

– Ce faci aici? îl întrebă Wells palid la față. Tocmai mă pregăteam să plec în Japonia și să mă întâlnesc cu tine acolo, la *Cafeneaua Einstein*.

– Și să mori strivit de un autobuz, adăugă Vagabond.

– Nu reiese că era prevăzut să se întâmple așa ceva, spuse Wells. În schimb, reiese că voi beneficia de masaje ale minții cât se poate de indicate în cel mai bun centru de prostitutelepatie din Bangkok.

– Aici nu te poți încrede în nici un viitor, zise Vagabond. Destinul tău a fost schimbat.

– Strivit de un autobuz, ai spus? întrebă Wells. Urâtă treabă! Ce fel de destin mai e și ăsta?!

– Un destin afurisit, îl asigură Vagabond. Dar am pus eu lucrurile la punct, deși, drept să-ți spun, nu știu ce anume am făcut. Important e să evităm o călătorie în Japonia pentru a îndepărta orice risc.

– Dar dacă Japonia s-ar hotărî să vină ea încoace? întrebă Wells.

– La așa ceva nu m-am gândit, recunoscu Vagabond încruntându-se. Și această posibilitate a devenit afurisit de probabilă chiar din clipa în care ai pomenit-o!

– Se poate ști despre ce anume tot vorbiți acolo? interveni Ausra.

– Ei, de-ale bărbaților, răspunse Vagabond cu superioritate, convins fiind că o mică doză de masculinitate nu avea să-i strice deloc personajului său.

– Ascultă James, începu Wells. Calculatorul meu a descoperit un lucru incredibil! Un adevărat salt de paradigmă, o descoperire care dă peste cap conceptul nostru de realitate!

– Da, da, știu. Suntem personajele unei cărți. E o poveste mai veche. Și eu tocmai pentru asta mă aflu aici.

– Ei, fir-ar să fie! mormăi Wells. Cum naiba au aflat cu toții? Credeam că era un secret.

– Eu nu știu nimic! interveni Ausra. Oh, dacă e un secret, trebuie să mi-l spuneți și mie. Promit să nu-l divulg nici unei persoane pe care n-o cunosc!

– Tocmai de-aia te-au adus pe scenă, pentru că nu știi nimic, încercă s-o lămurească Vagabond. Rolul tău aici este tocmai de a ignora tot ce se petrece împrejur.

– De ce? întrebă Ausra.

– Asta nu știu nici eu, răspunse Vagabond.

– Oh, James, avem atâtea lucruri în comun! spuse Ausra pe un ton alintat, îmbrățișându-l pe detectiv și rezemându-și cu gingășie capul de umărul lui.

Și toate acestea atinseră una dintre cele mai sensibile zone erogene ale arhetipului.

– E cineva aici care încearcă să ne distragă atenția de la ceea ce trebuie să facem, spuse Vagabond desprinzându-se cu mare regret din îmbrățișarea reconfortantă.

– Și, între timp, Japonia se apropie de noi! adăugă Wells.

– Pentru Dumnezeu, Gordon, tu cauți belele cu tot dinadinsul! Japonia nu ne-ar fi urmărit niciodată până aici dacă tu nu te-ai fi apucat s-o pomenești!

– Eu nu... eu nu pomenesc de Japonia. Aceste lucruri nu pot...

– Ba pot, ba pot, îl întrerupse Vagabond. Gândirea e cea care dă naștere realității. În cărți, ca și aiurea. La orice nivel, universul este doar un nor de posibilități care se transformă în evenimente reale numai atunci când cineva reușește să-și imagineze că se poate întâmpla așa ceva.

– James, poanta asta trebuia să fie a mea! Eu sunt intelectualul situației.

– Îmi pare rău, Gordon, dar ți-ai ieșit din rol. Și chestia aia tot trebuia s-o spună cineva.

– Aș fi făcut-o eu, mai târziu, replică cu promptitudine Wells.

– Nu-i nimic. Oricum, îndepărtarea Neîncrederii a fost făcută pierdută, și încă de mai multă vreme.

– N-a fost făcută pierdută. A fost depășită și apoi anulată.

– Este același lucru.

– *Nu este* același lucru! insistă Wells.

– Și totuși este același lucru, chiar dacă este mai mult sau mai puțin același lucru, continuă Vagabond.

– În privința asta îți dau dreptate.

Interveni și Ausra în discuție:

– Nu mai terminați o dată cu trăncăneala voastră de bărbați?

Cei doi se priviră o clipă din exteriorul lor și ceea ce văzură nu-i încântă prea tare.

– Ausra are dreptate, Gordon. Trebuie să ne vedem de treburile și de destinele noastre. Din partea mea, eu aș lăsa baltă destinul universului.

– Destinul universului?

– Primisem de la Serviciile Ultrasecrete însărcinarea de a acționa în așa fel încât universul nostru să câștige o întrecere de un tip necunoscut.

– Ce fel de însărcinare mai e și asta?

– Este genul de misiune care mi se încredințează de obicei. Eu tocmai de-aia exist, ca să mi se întâmple lucruri de acest soi.

– Asemenea lucruri sunt cât se poate de stupide, spuse Wells.

– Nu-i vina mea.

– Dar lucrurile sunt pe deasupra și foarte misterioase, adăugă Wells.

– Nu sunt câtuși de puțin misterioase, replică Vagabond. Nu mai sunt de când este cât se poate de limpede că acest univers este o carte. De-aici urmează că trebuie să fie vorba despre o întrecere între cărți. Mă rog, un soi de concurs literar banal...

– Nu-mi vine să cred așa ceva, spuse Wells ai cărui ochi se umplură imediat de lacrimi. Nu-mi vine să cred că toate durerile, toate speranțele și toată truda noastră să constituie numai o temă de concurs literar!

– Nu-i cazul să fim atât de melodramatici, interveni Marvin Flynn din interiorul minții scriitorului.

– Marvin! exclamă Wells. Unde te ascunseseși?

– Am fost mereu aici înăuntru, Gordon. N-am vrut să te deranjez. Prin părțile în care mă aflu, nu sufăr ca voi de acele tipice manii de protagonism ale personajelor principale, pentru că sunt deja protagonistul optim al altui roman.

– Cum îi merge Deformației Metaforice? întrebă Wells.

– Bine, mulțumesc. După cum știi, creierul poate doar să perceapă ceea ce cunoaște deja, asimilând noutățile numai în doze mici. Toate celelalte trebuie să le inventeze, dând înțelesuri noi celor ce nu se cunosc. Întrucât Deformația Metaforică este

ceea ce i se întâmplă unui creier atunci când trebuie să înțeleagă ce se află în jurul lui, aș spune că Deformația Metaforică se mărește proporțional cu creșterea volumului noutăților. Și noutățile sunt însăși esența vieții. În concluzie, de-aici decurge convingerea mea că sunt încă viu, cât se poate de viu, așa că nu-i rău, mulțumesc.

– Ai auzit, James? întrebă Wells.

– Sigur că da, răspunse detectivul. Chiar dacă el ți-a vorbit direct în creier, cuvintele lui s-au așternut și pe hârtie, iar acum, după noua mea opinie, nu-mi mai poate scăpa nimic din vedere.

– Și ce părere ai de treabă asta?

– Tot ceea ce a spus el este cu totul gratuit în contextul spuselor noastre, replică Vagabond. Ce naiba face tipul ăsta în creierul tău? Nu, nu vreau să știu chiar tot ce ți-a debitat în legătură cu lucrurile astea! Cred că Marvin Flynn a fost băgat înadins în acest roman ca să saboteze intriga.

– Și de ce tocmai în creierul meu? întrebă Wells, palid la față.

– Fiindcă este un loc potrivit pentru un sabotor. Nu-i chip să-l scoți de-acolo și, de fapt, nici n-ai cum să-l elimini fără a te elimina și pe tine.

– Înțeleg, admise Gordon Wells.

Marvin Flynn își drese vocea.

– Doar n-o să crezi ce ți-a relatat prietenul tău.

– Cu tine mă voi socoti mai târziu, îi răspunse scriitorul somnambul. Acum fă bine și lasă-mă în pace, pentru că Vagabond și cu mine trebuie să încercăm să salvăm ceea ce trebuie salvat – adică această carte.

– Am o altă propunere, zise Vagabond.

– În ce sens?

– Nu mai intenționez să fac ceva pentru acest univers sau pentru această carte.

– Vrei, cumva, să intri din nou în grevă?

– Nu. Am încercat o dată și nu s-a terminat prea bine. Și apoi nu-mi place să mă repet.

– Atunci ce-ai de gând să faci?

– Nu știu.

– Spuneai că ai o propunere.

– Ei bine, dat fiind că nu mai știu ce să fac, propunerea mea este de a nu mai face absolut nimic. Nici măcar grevă. Din câte

am înțeles, cartea a ajuns în punctul acela critic fără de întoarcere, în care complicațiile trebuie să sfârșească inevitabil în epilogul care pune capăt pentru totdeauna tuturor întâmplărilor. În acest punct al intrigii, trebuie să ne temem de niscaiva represalii din partea autorului. Și nu mai există spațiu. Suntem aproape de hotarele frumosului nostru univers, dragul meu prieten.

– Nu merge, spuse Wells. Eu aș propune să inițiem o mare mișcare transnațională pentru eliberarea personajelor. Vom face în așa fel încât popoarele lumii să aibă conștiința că sunt numai personajele unei acțiuni iluzorii. Toate personajele trebuie să se poată elibera de arbitrarul care le-a conceput. Avocați, notari, ziariști, medici, politicieni, militari, fotbaliști... toți sunt măști condamnate să interpreteze mereu numai același rol. De-acum vor trebui să ducă o luptă grea și temerară pentru autodeterminarea destinelor! Arhetipuri din toată lumea uniți-vă!

– Ești același romantic incurabil, Gordon. Dar acesta-i doar un semn că nici tu nu te-ai eliberat din rolul care ți-a fost stabilit. Vom face așa cum îți spun eu, adică nu vom face nimic, și vei vedea cum, dintr-un moment într-altul, va fi silit să apară pe această coală de hârtie cuvântul...

...SFÂRȘIT

Capitolul 31

– Nu merge, zise Ultimul Venit.

Era vremea mâniei în măruntaiele lui Vagabond. Dar era mai mult vremea dezamăgirii decât a mâniei. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Oricât de emancipat ar fi un personaj, el va rămâne tot un personaj. Nu-i este dat lui să pună capăt acțiunii unei cărți. Detectivul îl privi cu umilință pe Ultimul Venit și, ca o culme a ironiei, mai văzu și pe altcineva.

– Vânzătorul de Uitare, spuse Vagabond fără nici un entuziasm.

– Vânzătorul de Uitare? repetă, ca un ecou, Gordon Wells. James, eu îl cunosc pe tipul ăsta, și el este Ultimul Venit. Dar să

nu mă întrebi unde l-am cunoscut, pentru că nu-mi amintesc absolut deloc.

– Evident că nu-ţi aminteşti, îi spuse Ultimul Venit scriitorului somnambul. Ne-am cunoscut numai în viitorul alternativ al unui univers avorton.

– Şi ce naiba făceam eu într-un astfel de loc? întrebă Gordon Wells.

– Încercai să pui mâna pe rolul de protagonist după moartea lui Vagabond, răspunse Ultimul Venit.

– Cel mai bun prieten al meu este un şacal, mârâi Vagabond.

– *Oportunist* ar fi cuvântul mai potrivit, spuse Ultimul Venit în chip de mediere. Şi apoi când cineva a murit, a murit, ce mai tura-vura!

– Ai venit până aici să mai vinzi ceva din afurisita aia de uitare? întrebă Vagabond.

– Nu, răspunse Ultimul Venit. Mi-am schimbat meseria. Acum fac pe ultimul venit şi am normă întreagă.

– Ai făcut o carieră minunată, îi replică prompt Vagabond. Şi pun pariu că ai venit aici pentru a împiedica sfârşitul cărţii.

– Într-un anumit sens, admise Ultimul Venit. Şi în alt sens, sunt aici exact pentru motivul opus.

– Dar se va sfârşi oricum, zise Vagabond. Aşa că ai dat chix. Intriga acestei cărţi n-are nici un sens.

– Dar, oare, au mai mult sens întâmplările din viaţa reală? întrebă Ultimul Venit.

– Astă-i o filozofie ieftină. Un lucru de duzină semantic care nu va încânta pe nimeni.

– N-am scos încă toţi aşii, Vagabond, îl avertiză Ultimul Venit. Sunt de acord că îndepărtarea neîncrederii este de-acum ceva pierdut pentru totdeauna. Dar nu reuşesc să deplâng prea mult acest lucru. Dat fiind că-i vorba despre o carte, ar trebui s-o ştie şi personajele ei. Şi cititorii. De ce să trişăm? Din punct de vedere estetic, e de preferat să trăieşti în realitate – şi în acest caz, realitatea este că noi ne aflăm într-o carte –, în timp ce cititorii ţin morţiş – cine mai ştie de ce – să intre în ea, dar în zadar. Nu înţeleg de ce în cărţi se prefac toţi că nu-i vorba de o carte, aşa după cum în filme se prefac toţi că n-ar fi vorba de un film. De altfel, şi în viaţa reală, oamenilor le place să creadă că sunt ceea ce nu sunt, precum şi că se află acolo unde nu se află. Nu înţeleg

câtuși de puțin această idiosincrasie pentru realitate și nici pasiunea mistificării. De unde dorința de a lua un lucru drept altul? De ce în lumea reală oamenii îi apreciază și-i respectă pe semenii lor, mai cu seamă după ce au murit, adică atunci când, în sfârșit, aceștia nu mai există?

– Un discurs plin de bunăvoință, dar inutil. Ne menținem în domeniul filozofiei ieftine.

– Filozofia este ieftină prin natura ei intrinsecă, spuse Ultimul Venit.

– Nu crezi că ne-ai fi făcut o figură mai bună dacă n-ai fi apărut așa, *in extremis*, pentru a debita numai prostii?

– Cum se face că înțelegerea sare atât de repede la aroganță? întrebă Ultimul Venit. Crezi cu adevărat că ești chiar atât de important, pentru că ai înțeles că ești personajul unei cărți?

– Scuză-mă, dacă este puțin, spuse Vagabond.

– De fapt, nu numai că-i puțin, continuă Ultimul Venit, dar este de-a dreptul *foarte* puțin.

Vagabond se simți din cale-afară de rănit de aceste cuvinte. Faptul că înțelesese că era personajul unei cărți se dovedise a fi singura sa rațiune de a exista, singurul lucru de care putea să se simtă mândru în mod rațional. În lumina acestor lucruri, până și faimoasele și repetatele lui acțiuni de salvare a lumii deveneau niște farse. Iar acum, Ultimul Venit părea că vrea să-i ia până și cel din urmă dram de mândrie. Se întoarse spre Gordon în căutare de ajutor.

– Tu nu zici nimic?

– Stăteam cuminte în banca mea, pentru a nu fi confundat cu protagonistul, spuse Gordon Wells. În realitate, nu există nici un motiv bine întemeiat ca eu să mai adaug ceva la această frază care își are rolul ei, acela de a aminti că eu sunt încă aici, la dispoziție, pentru orice eventualitate.

– Și înăuntrul lui mă aflu și eu, mereu, le spuse tuturor Marvin Flynn din creierul lui Wells. Dar nu trebuie să vă faceți prea multe griji în ceea ce mă privește. Aici, în mintea lui Gordon Wells, am găsit un pachet de cărți de joc și îmi omor timpul jucând de unul singur. Am făcut și câteva partide de pocher pe dezbrăcatelea, având drept adversari fanteziile erotice ale lui Wells, dar mi-a pierit repede cheful.

Lumina din cameră își pierdu treptat din intensitate. Dincolo de fereastră, lumina lumii păli și ea încet-încet. Și dincolo de atmosfera terestră, lumina firmamentului pierdu de asemenea din strălucire în mod treptat. Un mic spot cu lumină albă își făcu apariția cine știe de unde și-l încadră pe Ultimul Venit.

– Megalomanule, îl apostrofă din penumbră Vagabond.

– Își cere și ochiul partea lui, zise în glumă Ultimul Venit, care începu să se plimbe prin cameră cu aerul gânditor al actorului pregătit să intre în scenă.

Preț de cel puțin cinci secunde, o tăcere respectuoasă domni, suverană, în tot universul.

– Misterele nu pot decât să ascundă alte mistere, Vagabond, spuse solemn Ultimul Venit. Și cu cât înaintează înțelegerea pe maiestuosul său drum, cu atât mai mult misterele se înmulțesc și se complică. Acesta este destinul paradoxal al Existenței, iar singurul lucru pe care-l naște în mod fatal creșterea gradului de cunoaștere este creșterea gradului de ignoranță. Iată deci Ultimul Paradox Cosmic. Aceasta este o carte, ce-i drept, și ca atare reprezintă doar produsul imaginației cuiva. Totuși, acesta nu-i întregul adevăr. Ar putea, oare, exista cu adevărat ceva ce n-ar fi fost imaginat?

Aici, Ultimul Venit își îngădui o pauză teatrală.

– Sau altfel exprimat: ne-am putea imagina ceva ce nu există? Este o problemă serioasă, iubiții mei colegi. Universul nu poate avea, cu siguranță, limite mai largi decât cele ale unei minți omenești. Și mintea trebuie să existe, fără doar și poate, în orice lucru și în orice ființă care ar ajunge să gândească vreodată. În definitiv, o minte omenească este, în mod sigur, o parte a universului, dar nu-i absolut sigur că universul ar fi numai o parte a unei minți omenești. Așadar, Imaginarul există cu adevărat, în mod inevitabil, pe undeva și cândva. Totul există. Tot ceea ce poate fi imaginat există fără nici o îndoială. Numai inimaginabilul ar putea să nu existe în mod efectiv... dar nu s-a spus nimic în această privință. Probabil că și cea mai mare parte a inimaginabilului va fi existând pe undeva și cândva.

Făcu din nou o pauză teatrală.

– Așadar, dragele mele personaje, voi existați fie că vreți, fie că nu vreți. Existați cu adevărat chiar dacă sunteți în același timp numai personajele unei cărți. Și vă voi mai spune încă ceva:

existați și dincolo de hotarele pe care această carte le-a statornicit de jur împrejurul vostru. Această carte este cu adevărat o parte dintr-un univers care există realmente, dar nu și viceversa. Existența voastră este ceva deschis, cu toate că voi tocmai ați descoperit că-i ceva închis. După cum vedeți, în cosmos este necesarmente adevărat totul și opusul totului. Ceea ce, dacă pe de o parte este tulburător, pe de alta oferă unele soluții interesante.

Luminile se aprinseră din nou în camera aceea și apoi și în restul universului. Vagabond și Wells erau tulburați. Oricui îi place să descopere faptul că există cu adevărat după ce a crezut multă vreme că există doar în închipuire. Și cele spuse de Ultimul Venit nu aveau nici un cusur, iar dacă aveau cumva vreunul, nu era demn de băgat în seamă. În orice univers, mintea omenească are meteahna de a-și da seama numai de ceea ce consideră ea că merită. Lui Vagabond și lui Wells le convenea de minune să se convingă că existau și dincolo de hotarele cărții între care pricepuseră că erau închiși. De altfel, dacă o bună parte a omenirii reușește fără mari probleme să creadă în propria-i existență ultraterestră, de ce la o adică personajele cărților să nu se creadă și ele într-o existență ultralivrescă? Se cunoaște faptul că toate conversiunile mistice sunt cu atât mai probabile, cu cât ne apropiem de limitele propriei noastre existențe. Sfârșitul cărții reprezintă pentru personajele ei un soi de Coloanele lui Hercule, așa cum moartea înseamnă pentru cei vii sfârșitul lumii cunoscute. Apropierea de sfârșitul cărții este pentru orice personaj o ocazie tocmai potrivită pentru a începe să creadă în existența ultralivrescă. Pe această slăbiciune mizase din plin Ultimul Venit, și iată că nu se înșelase. Își cunoștea el oamenii pentru că așa și-i imaginase.

– Iar acum ce se va întâmpla? îl iscodi Vagabond.

– Asta mă întreb și eu încă de la începutul cărții, răspunse Ultimul Venit. Depinde de voi. Voi sunteți personajele. Și depinde mai ales de tine, Vagabond. Tu ești personajul principal. Însă până una alta, mi se pare că n-ai cooperat așa cum se cuvine.

În momentul acela interveni Gordon Wells.

– Dar despre Marvin Flynn ce-mi spui? Ce tot învârtește acolo, în creierul meu? Voi reuși vreodată să mă descotorosesc de el?

– Nu l-am văzut pe tipul ăsta în viața mea, răspunse Ultimul Venit, fără a lăsa să se întrevadă dacă spunea sau nu adevărul. Ar

trebui să-l întrebi pe Sheckley. El este cel care şi-a înzestrat personajul cu facultatea de a sări din minte în minte, folosind vicleşugul transferului mintal. În ceea ce mă priveşte, nu pot decât să mă înclin în faţa misterelor osmozei literare, aşa cum un om de ştiinţă trebuie să înghită chestia cu evaporarea găurilor negre şi alte asemenea bazaconii cu care cosmosul ne confundă, amuzându-se.

– Nu-i prea târziu pentru a mai putea face ceva? întrebă Vagabond. Nu se apropie sfârşitul cărţii?

– La drept vorbind, spuse Ultimul Venit, singurul lucru care se apropie este sfârşitul capitolului.

Într-adevăr, după numai o clipă, se sfârşi capitolul şi totodată dispăru, în mod perfid, şi Ultimul Venit.

Capitolul 32

– Am rămas singuri, zise Vagabond, într-o carte care-i pe terminate şi când mai sunt încă atâtea lucruri misterioase de făcut.

– Putea să fie şi mai rău, observă Gordon Wells. Închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi fost vii. Şi dacă am fi crezut, până la sfârşit, că suntem numai nişte personaje.

Ausra – pe care masculinitatea situaţiei o făcuse să rămână în umbră – hotărî că era momentul să reintre în scenă.

– Acum, când ştim că suntem nişte personaje şi că acest lucru nu schimbă nicidecum esenţa lucrurilor, putem să mergem în Japonia să facem un pic de cumpărături. Oh, James, mor de dorinţa de a merge în Japonia!

– Nu putem merge în Japonia, răspunse Vagabond. Şi trebuie să ne grăbim să mergem altundeva mai înainte ca Japonia să vină ea la noi.

Noul capitol nu începuse decât de câteva rânduri, şi Vagabond simţea deja o durere în spate care-l îngrijora. O durere pe care nu şi-o putea explica în nici un mod coerent.

În clipa aceea sună telefonul.

Gordon Wells se grăbi să răspundă.

– E pentru tine, James. Mătuşa ta.

– Mătușa mea?! spuse Vagabond cuprins de mirare.

– Salutare Vagabond! se auzi după câteva clipe o voce bine cunoscută. Sunt holograma Bossului. Ar fi trebuit să-ți apar în față, dar e prea multă lume pe-acolo. Și pe deasupra mai ai și telefonul blocat.

– Nu mai am telefon, zise Vagabond. Doar sărăntocii mai folosesc telefonul.

– Te-am sunat ca să-ți spus că Zeiringer a rezolvat toate problemele tale economice. Sute de milioane de cetățeni au fost prinși în vârtejul sarabandei fiscale piramidale, pe care Zeiringer a reușit s-o pornească. Aceasta a permis stingerea tuturor datoriilor tale față de fisc, precum și procurarea fondurilor necesare pentru a plăti salariile tuturor acelor milioane de noi agenți secreți pe care îi aduc excelentele noastre campanii de recrutare. Și ca un efect colateral, se pare că și tu ai devenit acum, așa deodată, unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Ești mulțumit?

– Cred că am cancer la plămâni, răspunse Vagabond.

– De, nu le poți avea chiar pe toate în lumea asta, răspunse holograma Bossului. În același timp, uneori, nu se poate să *nu* le ai pe toate. La urma urmelor, trebuie să știi să te adaptezi orice s-ar întâmpla. Încearcă să nu te lași prea tare muncit de grija cancerului, Vagabond. Nu uita că trebuie, totuși, să ajuți universul să învingă.

O dată terminată convorbirea telefonică, Vagabond își dădu seama că MC Kunta Bunda 50° se întorsese acasă.

– Ai venit să-ți iei lucrurile? îl întreba Gordon Wells.

Calculatorul său negru se hotărâse de-acum să-l părăsească și nu era chip să-l facă pe un calculator de talia lui MC Kunta Bunda 50° să-și schimbe hotărârea.

– Las-o baltă, m-am răzgândit, răspunse MC Kunta Bunda 50°. Toate aceste lovituri de teatru asupra controversatei naturi a existențelor noastre m-au făcut să îmbătrânesc prematur. Nu mai am chef să iau totul de la început. Cartea s-ar putea termina dintr-o clipă într-alta, și nici eu nu știu prea multe despre existența ultralivrescă pentru a mă putea aventura acolo de unul singur.

Gordon Wells scoase un oftat de ușurare. Dar urma să sufere mai târziu, când avea să descopere că MC Kunta Bunda 50° se convertise la budism și era obsedat de ideile reîncarnării calcu-

latoarelor. Își amintea că, într-o viață anterioară, fusese doar un simplu calculator și se tot întreba în legătură cu misterele proximei sale reîncarnări atunci când avea să facă saltul fatal spre existența ultralivrescă.

– Nu m-am putut abține să nu trag cu urechea la ceea ce v-a spus Ultimul Venit, zise MC Kunta Bunda 50°, și trebuie să-mi recunosc în mod public greșeala de-a nu fi ajuns eu însumi la concluzia aceea. Mă refer la realitatea inevitabilă a vieții ultralivrești. Totul este cât se poate de logic. Nici un individ de la nici un nivel de realitate nu poate face abstracție de faptul că este o părticică din universul în care trăiește. Fiecare dintre noi e o părticică a universului. Întrebarea pe care foarte puțini și-o pun este următoarea: poate o părticică infinitezimală din univers să știe mai multe decât tot universul? Eu aș zice că nu. Așadar, tot ceea ce reușește să-și imagineze cineva nu poate decât să existe, în mod inevitabil, undeva și cândva, dat fiind că este de neconceput ca o fărâmă de univers să conțină măcar ideea a ceva ce nu se află în univers. Ceea ce Ultimul Venit n-a mai apucat să spună e că toate aceste miriade de manifestări ale Imaginarului sunt, după toate probabilitățile, distribuite într-o miriadă de universuri paralele care, toate laolaltă, constituie cosmosul sau tot ceea ce există. Și numai numărul nelimitat de universuri paralele este cel care-i permite întregului Imaginar să existe cu adevărat, undeva și cândva. Am ținut să fac aceste precizări fiindcă Ultimul Venit s-a exprimat într-un mod puțin cam prea generic și imprecis după gusturile mele.

– Nu-i pasă nimănui de asemenea amănunte, spuse Gordon Wells. Majoritatea oamenilor citesc aceste rânduri din dorința de a găsi ceva poante bune care să-i facă să râdă.

– Mai terminați o dată cu ciorovăiala, interveni Vagabond. Trebuie s-o luăm de la zero în încercarea de a ajuta universul nostru să învingă ceea ce trebuie să învingă, și ceva îmi spune că nu prea avem timp. Printre altele, eu trebuie să-mi mai văd și de cancerul meu.

– N-ai nevoie decât de o transfuzie de karma, spuse MC Kunta Bunda 50°.

– Nu-i ceva verosimil, replică Vagabond. Lumea nu crede în existența karmei. Nimeni n-ar crede că vindecarea mea în acest mod ar fi ceva plauzibil.

– Eu nu vorbesc așa despre orice karmă. Departe de mine gândul de a mă referi la netrebnicii ăia de negustorași de metakarmă! Eu mă gândesc la o karmă a'ntâia descoperită de procesoarele mele cuantice în cele mai bune universuri paralele dintre cele cu care a încheiat convenții această carte.

– Convenții?

– Ne aflăm totuși într-un roman SF, sau ceva de acest gen, chiar dacă am descoperit că existăm cu adevărat, spuse calculatorul negru. Și cartea în care ne aflăm a încheiat o serie de convenții cu universuri paralele. La nivelul cel mai de jos, comerțul reprezintă schimbul de bunuri solide, cum ar fi oile și porcii. La nivelul mediu, se află schimbul de bunuri simbolice, cum ar fi banii sau drepturile. La nivelul cel mai înalt, comerțul reprezintă schimbul de bunuri reale și singurul bun cu adevărat real este însăși realitatea. Iar acesta e un comerț care se poate realiza numai între un univers și altul. Tocmai la el mă refer. După cum este lesne de înțeles, comerțul cu realități se poate efectua numai între universuri care s-au recunoscut reciproc, pentru că între universuri care nu se cunosc nu poate fi vorba de nici o relație. Una dintre monedele de schimb în comerțul real este karma, adică destinul. Voi avea grijă să-ți cumpăr puțină karma de calitatea întâi care să stăvilească înaintarea cancerului tău.

– Și cum o vei plăti?

– Asta-i treaba mea, răspunse MC Kunta Bunda 50°. Și să nu mă întrebi de ce-o fac. Înțelegerea existenței unei vieți ultralivrești a schimbat multe din punctele mele de vedere și din valorile mele.

– Așa încât, acum putem merge să facem niște cumpărături, interveni din nou Ausra.

– Dar zău că trebuie să mă concentrez asupra problemei universului, ripostă Vagabond.

– Voi bărbații sunteți cu toții o apă și un pământ! Încep să mă gândesc din ce în ce mai mult să devin lesbiană.

– Iată un lucru pe care nu l-am mai făcut, zise MC Kunta Bunda 50°. Un raport sexual cu un calculator lesbian.

– Iar eu îți spun că ar fi cazul să termini și cu acest capitol, interveni atunci Gordon Wells care, ca scriitor somnambul, își însușise câteva dintre vicleșugurile Ultimului Venit.

Și, într-adevăr, capitolul se termină numaidecât, exact la timp, ca să-l ferească pe Wells de un inoportun și grotesc atac de gelozie.

Capitolul 33

La *Taverna Arhetipurilor*, Hermann Göring era posomorât și deprimat. Dădea pe gât litri după litri de bere ca să poată uita, dar nici sobrietatea și nici amintirile nu-l părăseau o clipă. Berea trecea prin el fără să lase alte urme decât cele din urină. Poate că Omar Khatib avusese dreptate. Poate că fusese, într-adevăr, degradat și se prăbușise din sferele înalte ale ierarhiei arhetipurilor. Iar acum, singurul său rol era de a bea o bere după alta, dacă nu de altceva măcar pentru a nu înceta să pară neamț – și din când în când să mai facă și pe interlocutorul lui Omar Khatib, un individ care semăna a orice numai a arian nu. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci, după toate probabilitățile, irakianul trebuia să apară dintr-un moment într-altul...

Omar Khatib – zis, din cine știe ce motiv, și Mu'azib Torturatorul – intră cu pași obosiți în *Taverna Arhetipurilor*, privind în jurul său. Obișnuita masă de mutre necunoscute. Singurul chip familiar: nazistul grăsan și morfinoman care, pe vremuri, prădase muzeele de artă din jumătate de Europă.

– Ce mai e frumos prin Realitate? îl întrebă Göring pe Khatib.

Stăteau acum amândoi la aceeași masă.

– Nu mai înțeleg nimic, răspunse irakianul. Mă simt cu totul străin aici. Am probleme cu aclimatizarea. Și continui să nu știu cine sunt.

– Asta-i o problemă cu care ne confruntăm cu toții, mai mult sau mai puțin, interveni un domn care se afla ceva mai departe la aceeași masă cu ei.

– Eu unul știu foarte bine cine sunt! zise Hermann Göring, și privirea îi strălucì dintr-o dată de mândria vremurilor trecute.

– Asta-i tipic pentru un nazist. Sau pentru un comunist. Sau poate pentru toți cei care au o puternică tendință de a crede orice lucru. În realitate, nimeni nu poate să afirme că știe foarte bine cine este, spuse necunoscutul.

– Dacă doriți să discutați în continuare cu mine, îl avertiză Göring, ați face bine să vă prezentați. Eu nu stau de vorbă cu necunoscuți.

– N-are rost să vă spun numele meu, răspunse pe un ton calm necunoscutul, deoarece numele meu se schimbă foarte des, în funcție de natura arhetipului pe care-l reprezint.

– E prea dificil pentru mine, zise Omar Khatib. De ce nu vorbiți tot așa cum mâncați?

– De fapt, eu vorbesc așa cum scriu, explică necunoscutul. Cred că sunt arhetipul unui scriitor sau ceva de genul ăsta.

– Urât soi de oameni mai sunt și intelectualii, spuse Khatib. Dar n-am nimic cu dumneavoastră personal, se înțelege.

– Nu contează, zise necunoscutul. Și așa eu nu sunt o persoană.

– Faptul că nu știți nici unul cine sunteți, continuă nazistul, nu va face să dispară niciodată noțiunea exactă a identității mele.

– Este vorba despre o iluzie, spuse necunoscutul clătinând din cap. Tu crezi că ești un nazist adevărat, dar în realitate nu ești decât un personaj al unei cărți a unui oarecare Philip José Farmer.

– N-am auzit niciodată o tâmpenie mai mare! exclamă Hermann Göring, bătând zgomotos cu pumnul în masă.

Necunoscutul nu se sinchisi însă de acest lucru.

– Fiind arhetipul unui scriitor, zise el, mă bucur de avantajele unui punct de vedere privilegiat.

– Atunci eu cine sunt? întrebă Omar Khatib.

– Un personaj al unei cărți a lui Frederick Forsyth, așa cred.

– Știu la fel de multe acum cât știam și înainte, comentă Omar Khatib.

– Cunoașterea este un fruct mai puțin savuros decât ne-am fi așteptat, replică necunoscutul. Și oricât de mult l-ai plăti, tot se întâmplă să găsești în el niscaiva viermi.

– Hei, tu care zici că știi multe, spuse neamțul, încearcă să răspunzi la cele ce urmează: aici înăuntru suntem cu toții arhetipuri, *nicht wahr*? Dar aceasta este o cârciumă de categoria B, cel puțin așa mi s-a spus, nu una pentru VIP-uri. Atunci, pe unde au ajuns toate arhetipurile cu adevărat importante – mă refer la Hitler, Napoleon, Adam și Eva, și la alții ca ăia, mă rog, mă rog...

– Din câte cunosc eu, răspunse necunoscutul, arhetipurile importante au, ca toatele, ureburile lor prin alte părți, cel mai adesea, prin cărțile scriitorilor cu adevărat faimoși sau prin cărțile de istorie. Unii preferă să se prostitueze prin serialele de televiziune, în care natura și esența lor complexă sunt vulgaritate și trivialitate, pentru a putea fi digerate de Omul Oarecare. Dar mă tem că era modernă nu le poate oferi marilor arhetipuri ale omenirii altceva decât un destin pornografic. Viitorul se află în

totalitate în porno. Acest lucru a fost prezis încă de-acum câteva secole de Nostradamus. Ascultați ce vă zic eu: vouă v-a mers încă destul de bine.

– Și tu ce faci aici? întrebă Omar Khatib.

– Eu am venit mai mult pentru a vă remite aceste două invitații, răspunse necunoscutul scoțând din buzunar două plicuri albe pe care le înmână celor doi interlocutori ai săi.

Nazistul și irakianul luară fiecare plicul ce i se cuvenea, și fiecare îl deschise nu fără oarecare uimire.

Hermann Göring studie câteva clipe, cu multă curiozitate și suspiciune, elegantul cartonaș de culoare crem pe care-l ținea în mână.

– Este o invitație la o festivitate, spuse el cu voce tare, peste măsură de uimit.

Göring și Khatib își înălțară privirea de pe invitațiile lor și se întoarseră amândoi spre necunoscut. Dar ochii lor nu văzură decât un scaun gol.

La câțiva metri mai încolo, o pală de vânt răcoros pătrunse pe ușa cârciumii, pe care cineva o lăsase întredeschisă.

După o clipă, Ultimul Venit ieși din *Taverna Arhetipurilor*, închizând cu grijă în urma sa ușa și capitolul.

Capitolul 34

La scurt timp după asfințit, James Vagabond și Ausra cinau la lumina lumânărilor în restaurantul de la ultimul etaj al lui John Holmes State Building. Mâncarea era excelentă. Peisajul ce se zărea prin imensele ferestre care înlocuiau pereții era impresionant și de neuitat, în ciuda ceții dense ce domnea afară. Geamurile erau transparente numai atunci când condițiile peisagistice făceau posibil acest lucru. Pe de altă parte, microcircuitele atomice integrate în structura geamului permiteau polarizarea acestuia, transformându-l – într-un mod prea complicat pentru a putea fi explicat – într-un ecran capabil să redea un peisaj înregistrat mai înainte.

– Acum, nu numai că sunt foarte bogat, dar am scăpat și de cancer, așa deodată, spunea Vagabond terminându-și deliciosul său desert, o budincă de caviar, rod al veleităților reproductive ale

ultimilor doi sturioni din lume. Noua karmă – leacul ce mi-a fost procurat de MC Kunta Bunda 50° – este o minune, nu alta! Am devenit și mai frumos, pe cale naturală, fără nici una din porcăriile alea estetice pe care a trebuit să le suport de la banditul de Pierre. Nu ți se pare că sunt mai frumos acum?

– Oh, da, James, ești frumos, frumos! exclamă Ausra cu ochii plini de strălucire. Dar ar fi ceva... ceva care-mi scapă, ceva care parcă nu merge...

– Caronte, interfonul meu, spune că acum am o mutră de tăntălău.

– Hmm, da... adică voiam să spun nu..., mă rog, mă rog, într-un anumit sens...

– Cred că nu le poți avea chiar pe toate, mormăi Vagabond. De fapt, dacă cei arătoși au aproape toți mutre de tăntălăi, înseamnă că o fi existând el vreun motiv. N-o fi știind oare natura să rânduiască lucrurile?

– Oh, James, am și eu oare o mutră de toantă?

– Aș, tu ești foarte frumoasă, Ausra, dar... hmm...

– Vezi, știam eu că nu-ți plac!

– Draga mea, tu ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în seara asta... adică, voiam să spun...

– Poate c-ar fi mai bine să ne despărțim, James, zise Ausra coborându-și privirea.

– Păi, da, poate că ar fi mai bine, aprobă Vagabond.

Dar Ausra nu păru prea încântată de consimțământul lui.

– Nu-mi închipuiam c-o să te lepezi de mine în felu' ăsta! spuse ea, cu o neașteptată nuanță de ostilitate în voce și r'icându-și brusc fața ce avea o expresie provocatoare.

– Ce vrei să spui?

– Eu care mi-am luat pe cap belelele tale...

– Belelele mele? întrebă cu voce slabă Vagabond, temându-se de ceva mai rău.

– Ți-ai făcut mendrele cu mine cât ai vrut și acum crezi că poți scăpa chiar așa de ușor?

– Mi-am făcut mendrele? întrebă din nou Vagabond.

– Voi bărbații sunteți toți la-fel! Niște porci, asta sunteți. Ah, dar lucrurile nu se vor termina deloc așa!

– Ce vrei să spui cu asta?

– Îți va comunica avocatul meu.

Nu mai era cazul să pună și alte întrebări. Vagabond cunoștea bine scenariul cu pricina. Acum avea să înceapă un proces interminabil, la sfârșitul căruia el avea să fie obligat să-i plătească Ausrei pensie alimentară tot restul vieții. Nu se mai găseau femei pe lume. Și cel care uita acest lucru trebuia să plătească. Evoluția uzanțelor grăbise într-atât anumite proceduri, încât consecințele legale ale despărțirii unui cuplu ajunseseră, pur și simplu, să preceadă formarea respectivului cuplu. Și asta numai din cauza sateliților care, de la înălțimea orbitelor lor, filmau și înregistrau tot ce se petrecea pe Pământ, furnizând astfel dovezi despre existența unui cuplu imediat ce un bărbat și o femeie ieșeau un pic la plimbare. Și mai ales din vina incredibilei imaginații pe care o vădește dintotdeauna universul atunci când este vorba de a crea niște probleme acelor părți ale sale care s-au trezit așa nitamnisam că există. Sau poate că o fi numai din vina Legilor lui Murphy, și anume aceleia potrivit căreia: *dacă ceva poate să fie și mai rău, atunci așa va fi.*

Vagabond scrută cu privirea pe femeia căreia trebuia să înceapă să-i plătească, în fiecare lună, pensie alimentară în virtutea relației pe care ar fi putut s-o aibă cu ea în viitor și deodată nu i se mai păru atât de seducătoare ca mai înainte. Era, ce-i drept, o femeie DOC, instruită încă de mică să știe ce vrea. Vagabond nu vizitase niciodată o crescătorie de femei ca să vadă cam ce anume se petrecea pe-acolo. Nici un bărbat nu putea intra în asemenea locuri. În schimb, își amintea bine de crescătoria de bărbați în care fusese nevoit să-și petreacă întreaga copilărie și nu-i făcea plăcere câtuși de puțin. Știa că toate aceste amintiri ale sale erau o iluzie creată anume în pasajul acela din carte în care exista el; dar mai știa și că acestei iluzii îi corespundeau întâmplări reale dintr-unul dintre nenumăratele universuri care există în mod inevitabil numai dacă cineva reușește să-și imagineze, pur și simplu, că ele există acolo sau aiurea. Și Vagabond se afla, bineînțeles, chiar în universul acela.

– N-ai nimic de spus? întrebă Ausra.

Nimic nu poate supăra mai tare o persoană care a început o ceartă, decât faptul că cealaltă nu vrea să se mai joace de-a cearta.

– Cugetam asupra destinelor acestui univers... ale acestei cărți... mă rog, asupra chestiei ăsteia care pentru noi înseamnă Realitate. Suntem în întrecere, dar n-am înțeles cu cine. Trebuie

să găsesc o modalitate de a învinge, dar n-am înțeles ce anume să învinș. Trebuie să fac, în sfârșit, ceva care să aibă sens, dar n-am înțeles cum anume.

– Bravo ție că înțelegi ceea ce nu-nțelegi.

– Mă miră faptul că nimeni, în afară de mine, n-a încercat realmente să saboteze această carte, zise Vagabond.

– Și ce-i cu asta?

– Dacă ar fi încercat cineva s-o saboteze, am fi avut de cine să ne luăm. Dar așa, singurul vinovat de un eventual eșec nu voi putea fi decât eu.

– Faptul de a fi protagonistul unei cărți se aseamănă puțin cu faptul de a fi primarul unui oraș sau președintele unei țări: ai o mulțime de privilegii, dar și răspundere pentru tot ceea ce nu merge ca lumea.

– Eu n-am ales să fiu protagonist! În schimb, primarii și președinții devin, de regulă, așa ceva numai cu ajutorul cărților măsluite pe care le folosesc în jocurile respective.

– De acord, spuse Ausra. Și dacă asta îți e pe plac, voi face eu ceea ce tu te plângi că n-a făcut nimeni până acum.

– Nu-nțeleg, zise Vagabond care însă pricepuse totul foarte bine, dar nu voia să recunoască nici măcar față de el însuși.

– Jocurile sunt făcute, James, iar acum a sosit momentul să dăm cărțile pe față, spuse Ausra pe un ton glacial și cu o privire la fel de glacială. A sosit clipa fierbinte pentru arhetipuri. În scenariu se pomenește de o ieșire triumfală din scenă, și este vorba despre propria *ta* ieșire, iar eu însămi voi fi instrumentul acelor forțe ultralivrești care doresc dintotdeauna înfrângerea ta.

Acestea fiind spuse, femeia DOC se ridică în picioare și se depărtă cu câțiva pași de masă, fără a-l slăbi din ochi pe detectiv nici măcar o clipă.

– Atunci când drumurile a două arhetipuri importante se întâlnesc, cel mai adesea, numai unul singur merge mai departe, în virtutea Principiului Simplificării Progresive, continuă ea schițând un zâmbet nătâng. Frumos, nu? Am învățat totul pe dinafară. Luă o foaie de hârtie din geantă și începu să citească: „Tu, eroul mascul, trebuie, în mod fatal, s-o lași să treacă înainte pe Noua Eroină, trădătoare de nevoie, și nu din virtuoasă vocație intrinsecă."

După aceea, își îndreptă capul cu o privire surprinsă și încurcată.

– Ei, dar ce naiba mai e și chestia asta?

– Dacă tu nu știi, tu care ai citit-o...

Ausra își redobândi imediat întreaga stăpânire de sine.

– Numai proștii au nevoie să înțeleagă ceea ce spun, domnule James Vagabond. De aceea sunt bărbații proști, în ciuda credinței lor că nu sunt așa. Epoca masculului a apus încă din ziua în care neamul omenesc a ieșit de prin peșteri și păduri, chiar dacă a trebuit să treacă ceva timp până ce a început să-și dea seama de urmările acestui lucru. Am intrat cu toții, într-un mod cât se poate de fericit, în noua și definitiva eră a Matriarhatului Global și a sosit vremea să dărâmăm stupidele totemuri falice ale reminiscențelor masculiniste. Despre tine vorbesc, James Vagabond. S-a dus vremea ta.

Vagabond nu știa ce să facă, dacă să râdă sau să plângă. Pentru a-l scoate din încurcătură, Ausra pocni din degete.

Pe ușa restaurantului își făcură intrarea – cât se poate de zelos, în șir indian – vreo patruzeci de Schwarzeneggeri. Înarmați cu toții.

– Ce mai e și asta?! întrebă Vagabond, mai mult scandalizat decât îngrijorat.

– Nu poți să-ți dai seama și singur? Patruzeci și doi de Schwarzeneggeri puși pe distrugere.

– Scoate imediat din carte chestia asta! spuse Vagabond cu o voce gâtuită.

– Nici nu mă gândesc, ripostă Ausra. Ai idee cât m-a costat să-i închiriez pentru o oră?

– N-ai cheltuit din banii tăi, cu siguranță.

– Ei și? James, tu n-ai înțeles încă – ca majoritatea bărbaților, de altfel – faptul că, dacă în natura bărbatului stă să obțină bani și lucruri pentru ceea ce face, atunci în natura femeii stă să obțină bani și lucruri pentru ceea ce este. Bărbații *fac*, femeile *sunt*. Așadar, bărbații sunt niște instrumente. E un lucru evident că viitorul este feminin, acum când mașinile creează alte mașini, adică instrumentele necesare, făcând astfel ca genul masculin să devină tot mai inutil.

Vagabond trebui să admită în sinea lui că acel mic și odios discurs nu avea nici un cusur. Dar nu din acest motiv avea să se dea bătut. Ce ar fi putut face el însă împotriva a patruzeci și doi de Schwarzeneggeri puși pe distrugere?

Iată efectele îndepărtării neîncrederii. Totul mergea ca pe roate, într-un mod neverosimil de oarecare, în bună pacea credibilității universului... sau a cărții... Întregi.

– Eu aș spune că puteți începe să-l faceți harcea-parcea, băieți, se adresă Ausra cârdului de Schwarzeneggeri nerăbdători.

Cei patruzeci și doi scoaseră de sub îmbrăcămintea lor gen Blues Brothers tot atâtea arme automate Kalașnikov și le îndreptară spre detectiv.

James Vagabond închise ochii, în interpretarea omenească a tacticii struțului.

Într-un univers oarecare, acest lucru n-ar fi fost de nici un ajutor.

Dar Vagabond nu se afla într-un univers oarecare. Acela era universul *său*. Cel puțin, între anumite limite.

Așa încât, atunci când cele patruzeci și două de guri de foc începură să scuipe ireverențioasele lor supozitoare, el nu văzu nimic din tot ceea ce se întâmpla. Și poate că tocmai acest lucru i-a salvat viața, chiar dacă n-a putut fi niciodată dovedit. Zgomotul și distrugerea au durat până la terminarea muniției. Iar atunci când se așternu din nou tăcerea, Vagabond deschise ochii și-și dădu seama – cu o ușurare amestecată cu groază – de faptul că imposibilul se întâmplase și că el era încă teafăr. Mai rău ca în cele mai proaste filme polițiste! Tot restul localului era fărâme. Cei patruzeci și doi de Schwarzeneggeri își dăduseră jos ochelarii negri de la ochii incredulí. Ausra era palidă, și totuși, zâmbea. Vagabond își ieși din fire.

– Sabotezi cartea! îi zise femeii.

– Ți-ai dat seama, în sfârșit? replică Ausra.

– Refuz să cred că n-am fost atins de nici un glonț! spuse Vagabond.

Dar accentul său de mânie era zadarnic. Acum era prea târziu, și miile de proiectile ce nu-l atinseseră nu mai puteau să-și schimbe traiectoria. Se afla în afara oricărui pericol. Dar nu același lucru se putea spune și despre carte. În momentul acela, Vagabond era sigur că dăduse chix definitiv în misterioasa lui misiune.

Ausra se adresă Schwarzeneggerilor:

– Să nu vă pierdeți cu firea, băieți. Imposibilul i se poate întâmpla oricui, mai devreme sau mai târziu. Faceți-l harcea-parcea

cu mâinile goale! Insist, vă rog: să-l faceți bucăți-bucăți și carnea... s-o tocați, s-o tocați, s-o tocați, așa ca lumea!

Cei patruzeci și doi de energumeni se deplasară simultan spre detectiv. Dar Schwarzeneggerii sunt mătăhăloși. Și nu încap atâția în jurul unui detectiv care trebuie făcut bucăți. De dragul preciziei, vom spune că sunt de ajuns trei Schwarzeneggeri ca să-l încercuiască de tot pe un James Vagabond. Toți ceilalți erau nevoiți să se resemneze să facă pe spectatorii sau, mă rog, să aștepte cuminți să le vină rândul.

Cei trei Schwarzeneggeri mai norocoși îl înșfăcară pe detectiv și se apucară să-l maltrateze așa cum numai ei știau s-o facă. După numai câteva secunde, dintr-un buzunar al hainei lui Vagabond căzu un cartonaș dreptunghiular care fu imediat ridicat de pe jos de unul dintre ceilalți Schwarzeneggeri. După câteva clipe, dinspre grupul Schwarzeneggerilor se auzi un zgomot mare. Cei trei care-l maltratau pe Vagabond se opriră din treabă, deranjați de zgomotul făcut de ceilalți. În scurt timp, toți Schwarzeneggerii se bulucirăă împrejurul cartonașului, mormăind între ei într-un misterios dialect austriac.

Vagabond, care avea deja fața zdrobită și-l dureau toate oasele – dar era încă întreg –, se ridică de jos cu greutate, manifestând însă și mai mare curiozitate. Ce anume oprise oare linșajul? Apoi, grămada de Schwarzeneggeri se deschise și cel care ținea în mână cartonașul veni spre detectiv, întrebându-l în dialect tirolez ceva ininteligibil și arătându-i cartonașul. Vagabond văzu că era o iconiță... cu hologramă fetei lui Schwarzenegger!

– Acest obiect nu-mi aparține! spuse el, deși iconița tocmai îi salvase viața.

Cei patruzeci și doi de Schwarzeneggeri nu-i dădură nici o atenție și se îndreptară direct spre Ausra, cu care avură un schimb scurt de cuvinte într-o limbă necunoscută. După aceea se năpustiră asupra fetei, și Vagabond nu mai văzu nimic cel puțin jumătate de minut. Însă ceea ce auzi în acest răstimp nu era deloc plăcut.

– Nu vă purtați urât cu ea, băieți, se trezi el spunând. În definitiv, este o doamnă.

Cuvintele lui nu părură să aibă prea mare efect asupra Schwarzeneggerilor, judecând după ceea ce mai rămăsese din biata fată în urma acelei jumătăți de minut de „tratament".

Un Schwarzenegger deschise fereastra, prin care ceilalți aruncară apoi, rând pe rând, toate bucățile însângerate care o alcătuiseră cândva pe superba Ausra.

„Toate ca toate, dar nu și această farsă!" gândi Vagabond cu o tristețe nemărginită. Niciodată credibilitatea evenimentelor nu coborâse la un asemenea nivel! Grotesca sa victorie însemna, în realitate, cea mai ireparabilă înfrângere. Nimeni n-avea să mai ia în serios universul acela. Și cine avea să mai citească vreodată până la capăt o asemenea carte?

Cu privirea coborâtă și cu ochii plini de lacrimi, observă la repezeală cum cei patruzeci și doi de Schwarzeneggeri mărșăluiau din câmpul lui vizual și din carte. O dată ajuns aici, ce rost mai avea să meargă mai departe? Vagabond se îndreptă spre fereastra deschisă și privirea i se opri în zidul de ceață. Unde dispăruse oare chelnerul? La urma urmelor, se afla într-un restaurant?

Auzi în spate o voce care i se adresa lui. Dar nu era cea a chelnerului.

– Astăzi, soarele apune în zori, James Vagabond, rosti vocea de neconfundat a Ausrei.

Vagabond se întoarse brusc. Din cadrul ușii de la intrare, Ausra se uita la el, la chipul lui uluit, cu un zâmbet amar.

– Arhetipurile nu mor niciodată, James, spuse fata.

– Mă bucur că ai înțeles acest lucru, admise detectivul redobândindu-și sângele rece. Așa încât, sper că vei renunța la ideea de a mă mai ucide.

– N-am de ales, efectiv, zise Ausra apropiindu-se încet de el. L-aș umili pe arhetipul din mine dacă aș fi atât de tâmpită încât să încerc încă o dată să te omor.

– Nu numai arhetipul tău a fost umilit în ultimul timp.

– Dar una dintre calitățile mele este perseverența, continuă Ausra ajunsă la un pas de el.

Scoțând din teacă un cuțitoi improbabil, cu lama foarte tăioasă, fata se aruncă urlând asupra detectivului. Vagabond se feri cu agilitatea cu care este înzestrat numai un protagonist adevărat și Ausra nu putu să evite lovitura în gol. Se dezechilibră, se poticni de rama ferestrei și se prăbuși de la ultimul etaj al lui John Holmes State Building.

Vagabond auzi cum urletul ei prelung care făcea să-ți înghețe sângele în vene se pierdea în depărtare. Dar nu avu de așteptat mult până la următorul, inevitabilul rând.

– Sau poate că astăzi soarele răsare la asfințit, spuse de data asta Ausra, reînviată, din cadrul ușii.

– Vrei să încerci și a treia oară? întrebă Vagabond.

– Există o limită și în cazul umilirilor pe care le pot suporta, răspunse Ausra. Nu voi mai încerca să te ucid.

– Oricum, nu poți să mă ucizi, pentru că eu sunt protagonistul, spuse Vagabond.

– Nici eu nu pot să mor, zise Ausra. Probabil că nimeni din cei care nu mor nu pot să moară. Singurii care pot să moară sunt cei care mor.

– Ești satisfăcut acum?

– De ce anume să fiu?

– Că ai distrus și ultimele fărâme de verosimilitate a cărții. Totul a degenerat acum într-un soi de telenovelă fantasy de cea mai proastă calitate. Nu poți să mori de mai multe ori și apoi să reapari ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Atunci când făceam același lucru în *Solaris*, nu găsea nimeni că ar fi ceva de ripostat.

– Așadar, eu am avut dreptate. Și tu provii dintr-o altă carte. Te-ai infiltrat aici ca să sabotezi.

– Toți provenim, în realitate, dintr-o altă carte, James. Suntem niște arhetipuri, ceea ce înseamnă că avem obârșia în zorii zorilor gândirii omenești și transmigrăm din minte în minte, din univers în univers și din carte în carte prin vechiul truc al osmozei semantice, îmbrăcând de fiecare dată veșmintele pe care ni le țes împrejurările.

– Ausra, ăsta-i un concept prea complicat pentru tine. Tu nu ești în stare să spui asemenea lucruri. Acest fel de ieșiri i se potrivește lui Gordon Wells.

– Dar acum el nu-i aici, James. Și intriga nu așteaptă. În scurt timp, ar putea fi prea târziu pentru a mai spune ceva de acest gen. Începând cu îndepărtarea îndepărtării neîncrederii, totul este posibil și permis. Știai, de exemplu, că în realitate eu sunt un bărbat?

– Da. Iar eu sunt o femeie, spuse Vagabond. Asta ne mai lipsea, o asemenea lovitură de teatru.

În momentul acela intră în scenă un animal mic și caraghios, ținând un plic între labe. Era un mocâine. Animalul se opri în fața lui Vagabond și, dând din coadă, îl făcu să înțeleagă că plicul îi era destinat lui.

– Suntem invitați la o festivitate, anunță Vagabond după ce citi conținutul misivei.

– Ce fel de festivitate?

– O, nu! exclamă Vagabond.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ausra.

– Este festivitatea de premiere pentru competiția la care a participat până acum universul nostru.

– Ceea ce vrea să spună că...

– Exact. Că întrecerea a luat sfârșit. Ne aflăm în momentul încheierii socotelilor.

– Și ce înseamnă asta? întrebă Ausra, cu aerul cel mai îngrijorat pe care-l putuse găsi în repertoriul ei emotiv.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Vagabond.

Și, ca o culme a ironiei, mocâinele făcu cu ochiul, apoi scoase un mioriătrat sarcastic și dispăru.

Capitolul 35

Era un loc deocheat, de mare lux, dintr-un capitol în care el nu mai fusese niciodată. James Vagabond, țeapăn ca un pinguin în smochingul scrobit, intră la braț cu Ausra în contextul ce-l aștepta.

Contextul se autogenera din clipă în clipă, în măsura strict necesară – atât și nimic mai mult.

– Aici se face economie la toate, observă Vagabond arătând cu mâna sărăcia de amănunte din jurul său.

– Ar trebui s-o iei și tu mai altfel, zise Gordon Wells făcându-și apariția în spatele detectivului. Cu cât se folosesc mai puține cuvinte pentru a se descrie fundalul, cu atât rămân mai multe pentru prim-plan, adică pentru noi.

– Ai fi fost un excelent protagonist, Gordon, spuse Vagabond.

– Asta am încercat și eu să-i explic Ultimului Venit, dar în zadar, îl lămuri Wells.

Apoi, contextul se rușină de propria-i inexistență precumpănitoare și niște amănunte inutile începură să se ivească din neant, așa cum ar fi trebuit să se întâmple de la începutul tuturor timpurilor în orice univers care se respectă.

Se aflau într-o sală mare, imensă, în stil baroc, cu pereții și tavanul împodobiți cu stucaturi și fresce. Înăuntru se bulucea o masă indistinctă de indivizi din cale-afară de ocupați cu exercitarea străvechii îndeletniciri a flecărelii de circumstanță. Acustica sălii era nemaipomenită. Iluminația așijderea. Lumina avea o gamă de nuanțe reci, în măsură să facă să pălească și cea mai elegantă dintre curțile regale. Ecoul amplifica rumoarea flecărelilor, transformându-le într-un soi de zumzet surd și interminabil. În mijlocul acelei săli imense se aflau șiruri nesfârșite de scaune incomode și de cel mai prost design. Dacă te uitai mai bine, îți dădeai seama că majoritatea invitaților nu erau ființe omenești. Vagabond n-avu cum să nu remarce prezența unor alieni cu aspect insectiform, moluschiform și cine-mai-știe-ce-alți-form. Se înțelege că formele de viață mai bizare nu puteau fi percepute câtuși de puțin și erau deci invizibile atât pentru ochii lui Vagabond, cât și pentru ochii celorlalte ființe omenești.

– Scuzați-mă dacă mă amestec din nou în roman, interveni cu voce tare Marvin Flynn, folosind în mod perfid coardele vocale ale lui Wells. Țineam cu tot dinadinsul să vă atrag atenția asupra unui lucru, și anume până unde poate să ajungă Deformația Metaforică: atunci când Inimaginabilul în comuniune cu Incomprehensibilul depășește un anumit prag critic de Indescriptibilitate, ei bine, atunci Deformația Metaforică o atrage în horă și pe Invizibilitate.

– Nu ți-a cerut nimeni părerea, spuse cu aceeași voce Gordon Wells recuperându-și cu furie dreptul exclusiv asupra propriilor sale coarde vocale.

Marvin nu avea să mai spună nimic în cartea aceea.

– O, James, ce se va mai întâmpla acum? întrebă pe un ton plângăreț Ausra.

La care Vagabond îi răspunse:

– N-am nici cea mai vagă idee.

Interveni și Gordon Wells:

– Ah, cât de mult urăsc genul ăsta de festivități. Îl detest aproape tot atât cât îmi place să-l detest. Pentru nimic în lume nu

m-aș lipsi de plăcerea de a mă afla aici ca să pătimesc din cauza tuturor acestor absurdități.

– Ai înțeles cumva ce se petrece pe-aici? întrebă Vagabond.

– Sigur că da, răspunse Wells. Se vor ține discursuri și se vor face premieri. Scenariul unui asemenea gen de festivități este mereu același.

– Nu poate fi vorba despre un lucru chiar atât de banal. E vorba despre univers, care se află în întrecere... sau despre întrecerea dintre universuri... mă rog, ceva cu totul deosebit.

– Amănunte neglijabile, spuse Wells. Realitatea are o structură încâlcită. Iar în geometria încâlcelilor, fiecare parte are forma și caracteristicile restului, potrivit Principiului Autosimilitudinii. Așadar, în Realitate, ca de altfel în toate geometriile încâlcelilor, poți să schimbi în voie scara evenimentelor. În definitiv, la toate nivelurile se întâmplă mereu aceleași lucruri. Între marile enigme cosmice și micile întrebări copilărești nu există practic nici o deosebire. Iar o ceremonie de premiere este întotdeauna numai și numai o ceremonie de premiere, atât într-o serbare de cartier, cât și într-o recepție intergalactică.

– Vom trăi și vom vedea, zise Vagabond. Ar fi, oricum, nostim să știm ce anume va fi premiat astăzi și aici.

– Este tipic să te trezești pe la niște festivități și să n-ai habar ce anume se sărbătorește, observă Wells.

– Mai devreme sau mai târziu, ne-o va spune cineva, interveni pe un ton pragmatic Ausra. Oh, James, uite ce coafură frumoasă!

Ausra se referise la coama leonină care acoperea aproape toată suprafața unui tripod venit cine știe de unde. Tripodul părea angajat într-o conversație galantă cu o uriașă moluscă blondă, care avea o înfățișare misterios de țâfnoasă.

– Doar n-o să crezi că acele creaturi sunt adevărate! îi spuse fetei Gordon Wells pe un ton atotștiutor.

– Și de ce n-ar fi, mă rog?

– Sunt elemente scenografice de proastă calitate, o lămuri Wells. O grămadă de literatură SF pulp recurge la moluștele umane pentru a le aminti cititorilor că-i vorba de SF. Așa cum ar fi acea pseudo-arahnidă de pe Titan.

Wells îi arătă o specie de păianjen uriaș, care avea toate labele împodobite cu inele și brățări din cel mai pur plutoniu.

– E vorba despre marele-calif-moştenitor-al-tronului Zwurilor, continuă el, o rasă superioară de animale inferioare apărută, în câteva mii de ani, în ghetourile de pe Titan prin trucul evolutiv al mutaţiei continue. Graţie gradului lor ridicat de radioactivitate, Podoabele din plutoniu folosesc, de fapt, la forţarea mutaţiilor.

– Radioactivitate? interveni Vagabond. Dar asta înseamnă că suntem în pericol.

– După toate probabilităţile, aşa-i, spuse Wells. Am absorbit deja cu toţii o cantitate letală de radiaţii. Totuşi, absenţa evidentă a timpului ne va feri de orice consecinţă nedorită. În afară de asta, aş vrea să le amintesc tuturor de faptul că orice fenomen are un caracter iluzoriu de care nu poţi face abstracţie, cel puţin în acest univers al nostru, atât de ambiguu.

Tocmai atunci Vagabond zări în depărtare un chip cunoscut. Se apropie de persoana respectivă şi o bătu pe umăr.

– Domnul doctor Livingston, dacă nu mă înşel.

Vânzătorul fiscal se întoarse spre detectiv şi, când îl văzu, schiţă un zâmbet de circumstanţă, garnisit cu generoase licăriri de bucurie sinceră.

– Ce plăcere, prea iubite domn! spuse Livingston. Ce plăcere să vă revăd! Da, pentru că mulţumită dumneavoastră am devenit unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

– Am făcut-o fără să vreau, zise Vagabond.

– Asta-i bună! exclamă Livingston. Dar se mai întâmplă şi asemenea lucruri. Păcat însă că toate acestea sunt numai o închipuire. Singura dată când mi se întâmplă şi mie să mă îmbogăţesc aşa ca lumea, mă trezesc că toată viaţa noastră nu-i altceva decât acţiunea unei cărţi.

Vagabond ridică din sprâncene a mirare.

– Cum de-aţi aflat acest lucru?

– Anumite informaţii nu reuşesc să rămână secrete prea mult timp, răspunse Livingston. Şi cei avuţi sunt întotdeauna – cine ştie de ce – printre primii care le află.

– E-adevărat, admise Vagabond. Viaţa noastră este o parte a unei cărţi. Totuşi, s-a constatat că orice întâmplare imaginară se vădeşte a fi reală pe undeva. Aşadar, noi toţi existăm şi în mod real, nu numai în închipuire.

– S-ar putea, spuse Livingston, dar nu cred. Dacă ar fi aşa cum afirmaţi dumneavoastră, aş fi aflat şi eu.

– Poate că cei avuți sunt primii care află niște lucruri greșite, se încumetă să sugereze Vagabond.

– Poate, încuviință Livingston.

În spatele doctorului, un individ corpolent, cu ochi sticloși, reci, începea să dea semne de neliniște.

– Dar n-aș vrea să-l lipsesc pe interlocutorul meu precedent de plăcerea de a lua parte la această conversație, spuse doctorul Livingston. Domnule Vagabond, îmi permiteți să vi-l prezint pe domnul Hermann Göring?

– Vă salut, zise Vagabond. Am auzit multe despre dumneavoastră. Ce faceți prin părțile astea?

– Asta aș vrea să știu și eu, răspunse Göring cu chip încruntat.

– În trecut, domnul Göring s-a ocupat mult de nazism, explică Livingston. Iar eu încerc acum să-l conving să-și unească experiența cu a mea, pentru ca împreună să putem da naștere la ceva cu adevărat nou.

– Ce anume? se interesă Vagabond.

– Nazismul în sistem marketing multinivel, răspunse Livingston. Să relansăm valorile și gadgeturile nazismului într-o rețea de vânzare și de înrolare în sistemul marketing multinivel.

– Nu cred că omenirea ar merita nazismul. Dar nu mă bag, vreau să fiu lăsat în pace. Duceți-vă la Goebbels și propuneți-i lui treburile astea. El va fi încântat de așa ceva.

În momentul acela, cineva începuse să rostească o cuvântare de la tribuna rezervată oratorilor, aflată undeva în plan îndepărtat. Dar amplificarea defectuoasă, precum și proasta acustică a sălii făceau cuvintele de neînțeles. Vagabond profită oricum de diversiune, pentru a se îndepărta de personajele acelea nu prea simpatice.

Între timp, Gordon Wells și Ausra descoperiseră o masă pe care se aflau platouri pline cu șaleuri și ciuguleau din ele, udându-le și cu câte un pic de vinișor.

– Saleurile astea nu sunt chiar așa grozave, spuse Gordon Wells cu gura plină, dar e păcat să le lași acolo.

– Oh, James, ai reușit să afli ce anume se premiază? întrebă Ausra.

– Încă nu, răspunse Vagabond.

– Cred că-i vorba despre vreun concurs de frumusețe, spuse Ausra. Până la urmă, pe lumea asta contează ca lucrurile să fie frumoase.

– Poate că așa o fi, zise Vagabond.

În acest timp, la tribună își făcuse apariția alt vorbitor. Văzut din depărtare, avea înfățișarea unei amibe de mari dimensiuni. Văzut din apropiere, putea fi ceva și mai rău. Totuși, spre deosebire de predecesorul său uman, avea o voce cât se poate de clară, așa încât vorbele sale puteau fi înțelese în ciuda proastei acustici a sălii.

– Este o deosebită onoare pentru mine să iau cuvântul în această distinsă adunare, începu amiba. Poate că unii dintre dumneavoastră se vor mira de faptul că sunt în stare să vorbesc într-o limbă perfect comprehensibilă, deși înfățișarea mea e cu totul deosebită. Acest lucru ar putea părea de la bun început întru câtva neverosimil. Dar nu există nici o ciudățenie care să nu poată fi explicată. Din respect pentru bunul-simț, am optat în intervenția mea – ca toți ceilalți, de altfel – pentru limba oficială a acestei cărți. În sală se află lume provenită din cele mai puțin atractive – din punct de vedere turistic – zone ale cosmosului. Și faptul că reușim să ne înțelegem între noi, în loc să ne căsăpim unii pe alții, demonstrează mai presus de orice cât de cosmopolit este universul.

– Discursurile de la ceremonii sunt toate la fel, spuse Wells. Dacă asculți unul, nu mai ai nevoie de celelalte.

– Lasă-mă să aud și eu, zise Vagabond. Trebuie să înțelegem ce anume se petrece aici.

– Mai întâi de toate, aș dori să le mulțumesc divinităților care au binevoit să sponsorizeze această manifestare a noastră, continuă amiba, divinități cărora le mulțumim prin aplauze călduroase – și se auziseră, într-adevăr, niște aplauze –, divinități dintre care voi aminti doar câteva: Dio Srl, Buddha Unlimited, Știința SpA, Televiziunea über Alles...

– Nu-mi place ăsta, spuse Gordon Wells. Erau mai buni oratorii dinaintea lui, ăia de neînțeles.

– Taci din gură! exclamă Vagabond.

– Vorbește aiurea, zise Wells.

– Vreau să ascult, oricum!

– ...precum și pe Atotputernicul Miorlăilă din Andromeda, spuse în încheiere amiba.

Niște aplauze înregistrate în parte mai înainte îi dădură răgazul necesar să-și mai tragă un pic sufletul și să mai elimine câteva toxine.

– Ziua de azi este o zi importantă pentru idealurile de coexistență pașnică ale universurilor, continuă amiba. Ororile canibalismului interuniversal au zilele numărate. Vremea găurilor negre și a găurilor albe stă să apună. Să punem capăt ambițiilor deșănțate ale anumitor universuri de a anexa pe altele! Să punem capăt furturilor de spațio-timp!

– Despre ce dracu' vorbește ăla? mârâi Wells.

– Realitatea este încâlcită, îi aminti Vagabond. Pretutindeni se întâmplă aceleași lucruri, cu excepția fenomenelor despre care se vorbește acum.

– Exact ce ți-am spus eu, replică Wells. Dacă ai ascultat un discurs, nu mai ai nevoie de celelalte.

După zece minute de divagație, amiba încheie:

– Îi dau acum cuvântul celei mai înalte autorități din univers, entitatea de care nu se poate face abstracție, care, prin însuși faptul de a exista, face să se deosebească în mod fatal binele de rău, frumosul de urât, albul de negru, iubirea de ură...

– Vorbește de Dumnezeu'? mormăi Gordon Wells cu o ușoară nuanță de sarcasm.

– Dumnezeu este o divinitate partinică și este competent numai într-un foarte mic segment al universului nostru, interveni MC Kunta Bunda 50°, ivindu-se pe neașteptate din neant, parcă anume pentru a furniza răspunsul acela. Trebuie să fie vorba despre un personaj mult mai important.

– Mai important decât Dumnezeu..., rumegă în mintea sa Wells. O carieră strălucitoare, nimic de zis.

– Doamnelor și domnilor, moluscoide și moluscoizi, transsexuali și asexuați, îi trăgea înainte amiba, am sublima și foarte înalta onoare de a vă prezenta pe Excelența-Sa-Orgoliul-Unchiul-Tuturor-înțelesurilor!

– Unchiul-Tuturor-înțelesurilor? repetară Vagabond și Wells în același timp, cuprinși de consternare.

– N-am mai auzit de numele ăsta, spuse Vagabond.

– Și ce mai nume! exclamă Wells.

– Trebuie să fie, cu siguranță, un bărbat foarte frumos, observă Ausra cu gândurile aiurea.

– Dar de ce Unchiul? se întrebă Vagabond. De ce nu Tatăl?

MC Kunta Bunda 50° își drese vocea.

– Pentru simplul motiv că Tatăl-Tuturor-înțelesurilor nu există și nici n-ar putea exista un asemenea șnapan decât numai în mitologie, îl lămuri calculatorul. Înțelesurile nu sunt, prin ele însele, lucruri reale, ci numai o interpretare care se dă lucrurilor. Practic, este vorba despre o iluzie care, de regulă, încetează să mai apară ca iluzie numai atunci când ideea ca atare este împărtășită de mai mulți oameni. Există întotdeauna un element despărțitor invizibil între realitate și înțelesul care i se acordă, o mică diferență care, oricât am reuși noi s-o tot micșorăm, va rămâne mereu un abis. De aceea, legătura de rudenie dintre toate înțelesurile și ceea ce le determină nu poate fi, în nici un caz, de gradul unu. Așadar, Unchiul-Tuturor-înțelesurilor e o legătură de rudenie de gradul doi și reprezintă tot ceea ce se poate stoarce de la univers în această privință.

– Cel care are de ajuns se bucură, spuse în glumă Gordon Wells, nu prea convins.

Unchiul-Tuturor-înțelesurilor își făcu apariția la tribună și, spre dezamăgirea Ausrei, nu părea câtuși de puțin a fi un bărbat foarte frumos. Era cu siguranță umanoid, dar nu biped. Nici triped. Și nici patruped. Și nici monoped, dacă-i s-o luăm așa. Unchiul-Tuturor-înțelesurilor se deplasa pe două roți cu aspect lemnos care, după toate probabilitățile, făceau parte integrantă din el. Unchiul-Tuturor-înțelesurilor avea trunchiul în formă de pară. Iar chipul său văzut de departe aducea cu al unui ursuleț mai mare. Apoi Unchiul-Tuturor-înțelesurilor începu să vorbească. Vocea sa, prost amplificată și deformată și de ecou, amintea de a ursului Yoghi, eroul uitat al unor filme de desen animat dintr-o altă epocă. Dar Vagabond mai observă și altceva.

– Nu se înțelege nimic! spuse el.

– Acustica sălii e groaznică, precizează Gordon Wells, însă-i mai bine așa.

Unchiul-Tuturor-înțelesurilor continuă să vorbească, dar la urechile lui Vagabond nu ajungea decât un zgomot confuz.

– Fir-ar să fie! Nu înțeleg absolut nimic din ceea ce spune, se plânse el din nou.

– N-ai nimic de pierdut, îl consolă Wells. Ăștia de pe-aici spun toți aceleași lucruri. Pe măsură ce trece timpul, mă conving tot mai mult că surzenia este un avantaj în ziua de azi.

– Eu reuşesc să înţeleg câte ceva, interveni MC Kunta Bunda 50°. Din păcate, sunt numai frânturi... nu reuşesc să pricep o frază întreagă...

Vagabond îl apucă pe calculator de proboscidă şi-l privi drept în periscop.

– Ce spune? Despre ce vorbeşte?

– A început – conform uzanţelor – prin a aduce mulţumiri Aritmiilor Semantice, zise calculatorul.

– Şi Aritmiile astea Semantice ce mai sunt?

– Nu mă întreba pe mine! răspunse calculatorul.

Unchiul-Tuturor-înţelesurilor îşi vedea mai departe de discursul lui ininteligibil şi MC Kunta Bunda 50° îşi clătină proboscida.

– Acum nu mai înţeleg nici eu, spuse calculatorul. Acustica este oribilă.

– Fir-ar să fie! repetă Vagabond.

– Oh, James, interveni Ausra, când o să plecăm de-aici? Mi-e scârbă de recepţia asta. Sunt numai oameni urâţi pe-aici, urâţi, urâţi!

Dar Vagabond tocmai luase o hotărâre.

Fără a scoate o vorbă, se îndreptă cu paşi hotărâţi spre tribuna îndepărtată de la care vorbea Unchiul-Tuturor-înţelesurilor. Ar fi mers chiar până acolo sub tribună, la o adică, numai şi numai să înţeleagă tot ce se spunea.

Din nefericire, densitatea celor prezenţi creştea în mod proporţional cu apropierea de tribună, aşa că detectivul se trezi foarte repede ambuteiat într-o gloată urât mirositoare prin care nu era chip să treci şi de unde cuvintele Unchiului nu se auzeau deloc mai bine. Între timp, o fetişcană nurlie, travestită în iepuraş, se apropiase la tribună de cel mai înalt reprezentant al înţelesurilor din univers şi, din gesturile amândurora, se putea deduce că sosise în sfârşit clipa fatidică a premierilor.

– Ce se întâmplă? întrebă Vagabond.

– Se dau premiile, îi răspunse cu ochii strălucind de excitaţie o doamnă vârstnică şi distinsă care se afla în preajmă.

– Ce anume se premiază? o iscodi Vagabond în speranţa că o bătrânică oarecare putea să ştie mai multe decât el.

– E vorba despre premiul pentru cel mai bun dintre toate Universurile Posibile, îi răspunse băbuţa făcându-i cu ochiul în chip complice.

– Cel mai bun dintre Universurile Posibile? repetă Vagabond.

– Nu, nu! interveni un bărbat în vârstă, uscățiv, cu mustăți mari, albe și înfățișare aristocratică. Să nu facem confuzie. Se acordă premiul pentru cel mai real dintre Universurile Probabilistice.

– Aș, nici pomeneală de așa ceva, domnilor! se amestecă în vorbă un tip cu o înfățișare îndoielnică. Se acordă premiul pentru cel mai crud dintre Universurile Existente.

– Debitați o grămadă de prostii cu toții, spuse un tip cu înfățișare inumană, aflat ceva mai departe. Este vorba despre premiul atribuit celui mai absurd dintre Universurile Non-Existente.

Cei patru indivizi care vorbiseră se priveau unii pe alții cu neîncredere și resentiment. Și Vagabond se afla în mijlocul lor.

– Cel mai bun dintre Universurile Posibile!

– Cel mai real dintre Universurile Probabilistice!

– Cel mai crud dintre Universurile Existente!

– Cel mai absurd dintre Universurile Non-Existente!

„Se vor lua la bătaie acuși-acuși", gândi Vagabond. Diatriba aceea îi mai atrăsese și pe alții, și fiecare voia să-și spună părerea lui.

– Se acordă premiul pentru cel mai asexuat dintre Universurile Asexuate! croncăni un alient lemnos cu înfățișare foarte vegetală, agitându-și arbuștii superiori.

Vagabond scăpă cu greutate din balamucul acela, depărtându-se la câțiva zeci de metri. Între timp, Unchiul-Tuturor-înțelesurilor terminase de vorbit și se pregătea să-i primească la tribună, pe rând, pe câștigătorii mai puțin importanți. Fiecare avea să plece de acolo ținând ceva în mână, probabil un premiu. Era dificil să vezi mai multe amănunte de la distanța aceea. Vagabond simți că-l cuprinde descurajarea. Dar, o clipă mai târziu, își dădu seama că dintr-o dată avea o problemă mult mai concretă decât descurajarea. Într-adevăr, doi energumeni zdrahoni îl înșfăcaseră de câte un braț, luându-l cu ei.

– Hei, ce-mi faceți? Unde mă duceți? întrebă Vagabond, neștiind ce altceva să mai zică.

– Aveți încredere în noi, îi răspunse pe un ton blând unul dintre energumeni, cu o voce neașteptat de suavă.

Poate că era castrat.

La scurt timp după aceea, Vagabond pricepu că se apropiau de tribună, trecând printr-un spațiu gol pe care organizatorii avuseseră grijă să-l creeze în mulțime. Înainte ca Vagabond să

apuce să se dumirească de ce se întâmplă, se trezi în tribună, la numai câțiva metri de Unchiul-Tuturor-înțelesurilor, care îl privea cu ochii săi mari și pătrunzători, arborând pe fața sa grotescă cel mai suprarealist dintre zâmbete.

– ...i se înmânează premiul domnului James Vagabond, spunea în acea clipă fetișcana nurlie.

Ce premiu? Vagabond era năucit și orbit de reflectoarele ce iluminau tribuna. Dar nu avea timp de stat pe gânduri. Unchiul-Tuturor-înțelesurilor tocmai îi întindea ceva. Vagabond făcu în mod mecanic doi pași înainte și primi ceea ce-i întindea Unchiul. Urmă o strângere de mână și se auzi fundalul sonor al unui robot de aplauze. La o clipă după aceea, se terminase totul. Detectivul schiță, în mod instinctiv, un gest de înclinare. Apoi cineva îl luă de mână și-l conduse jos.

Vagabond își privi premiul. Era o cupă. La baza cupei se afla o plăcuță pe care scria: *Premiul întâi*. Atât și nimic altceva.

Detectivul se îndepărtă de tribună cu chipul încruntat. Mulțimea se dădea acum la o parte să-i facă loc. Câte un distins necunoscut îl bătea cu palma pe umăr. Unii aplaudau. Din când în când, îi ieșea în cale câte un băiețaș să-i solicite un autograf. Un om-câine îi ceru ca amintire un eșantion din salivă. Un vampir hippy îi oferi o pipă cu sânge. Vagabond continuă să meargă prin mulțime. Se apropie de el o doamnă urâtă, de vârstă mijlocie, acoperită de bijuterii. Vagabond n-avea cum să n-o observe. Contrastul estetic dintre frumusețea și bogăția podoabelor ei și urâțenia și inexpresivitatea trăsăturilor era grotesc de sublim. Simțindu-se remarcată, femeia spuse:

– Am aflat că în universul vostru aveți cu toții convingerea că sunteți personajele unei cărți. Ce ciudățenie nemaipomenită! Ce imaginație! Ce curaj!

– Așa-i, replică Vagabond. Noi suntem cu toții personajele unei cărți. Și dumneavoastră așijderea.

– O-o-o!... exclamă doamna. Atunci, chiar este adevărat. Tot mai există un dram de poezie nebună pe lumea asta! Să crezi că faci parte dintr-o carte... O-o-o, ce sentiment! Ce program aveți mai târziu, tinere domn?

Dar Vagabond n-o mai băgă în seamă pe babetă care, în scurt timp, se făcu nevăzută. În cele din urmă, îi regăsi pe Gordon Wells și pe Ausra.

– Oh, James, sunt atât de mândră de tine, spuse Ausra cu o voce piţigăiată.

– Las-o baltă, ripostă Vagabond. Nu eşti credibilă.

– Ce premiu ai luat? întrebă Gordon Wells.

– Tâmpita asta de cupă, răspunse detectivul întinzându-i prietenului său trofeul.

– Am văzut lucruri şi mai proaste, spuse Wells tot învârtind cupa între mâini, după care i-o înapoie. Dar şi mai bune. Măcar ai înţeles despre ce competiţie este vorba?

– Nu, răspunse Vagabond.

Urmă o clipă de tăcere stânjenitoare.

Şi în momentul acela în faţa lui James Vagabond apăru Papa Innocentissimo al III-lea, alias Bossul.

– Ştiam eu că n-o să ne dezamăgeşti! zise Bossul cu un zâmbet larg. Ai avut misiunea de a ne ajuta să învingem şi ne-ai ajutat! Eram cât se poate de sigur că mă puteam bizui pe tine.

– Şi ce anume am învins? întrebă Vagabond.

Bossul se întunecă la faţă.

– Nădăjduiam să-mi poţi spune tu acest lucru, răspunse Bossul. Cei mai buni gânditori ai noştri îşi tot frământă mintea cu asta şi mă simt în măsură să garantez cu absolută siguranţă că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei tot ne va spune ceva.

– Nu cred că va merita osteneala să ascultăm ceea ce vor avea de povestit, zise Vagabond.

– Nu, ai? mormăi Bossul, abia reţinându-şi o strâmbătură, dar era evident că în sinea lui gândea la fel.

– Habar n-am în ce soi de competiţie am învins noi acum, continuă detectivul, însă ştiu în mod sigur că nu meritam să învingem.

– Nu-i bine să fim atât de severi cu noi înşine, îi atrase atenţia Bossul. Sau poate că spui acest lucru dintr-o falsă modestie foarte banală?

– Nici vorbă de falsă modestie, preciză Vagabond. De fapt, am impresia că întrecerea a fost trucată. Ce am făcut noi vreodată ca să meritărn să câştigăm ceva? Nu ştiu cine a măsluit cărţile, dar...

– Nu te uita la mine, zise Bossul sesizând că detectivul începuse să-l privească cu suspiciune.

– Ce satisfacție mai poți avea atunci când învingi pe nedrept? întrebă Vagabond.

– În viață trebuie să știi să te mulțumești cu toate, filozofă Bossul.

Urmă o altă clipă de tăcere nefirească.

– Dacă nu vă deranjează să ascultați umila părere a unui biet calculator negru, care și-a făcut veacul prin mahalale, intră în vorbă MC Kunta Bunda 50°, atunci aflați că mie nu mi se pare nimic ciudat în tot ceea ce s-a întâmplat.

Gordon Wells se uită la iubitul lui însoțitor așa ca și cum procesorul principal al acestuia ar fi luat-o razna.

– Nu vreau să recurg la amănunte, să analizez natura competiției care s-a desfășurat, continuă calculatorul, dar în ceea ce privește premierea nu văd nimic ciudat. În orice întrecere de orice gen, premiile se atribuie dintotdeauna, aproape inevitabil, concurenților mediocri. Când s-a mai pomenit vreodată, în toată istoria omenirii, ca geniul să iasă învingător în vreun concurs cu premii? E o problemă epistemologică. Instrumentul care-l stabilește pe învingător este juriul. Și un juriu poate premia numai ceea ce înțelege el, adică ceea ce-i este inferior. Cu cât juriul este mai mare, deci alcătuit din mai mulți membri, cu atât învingătorul e obligatoriu mai mediocru, pentru că trebuie să placă tuturor și să fie înțeles de toți. Singurul adevăr pe care un concurs cu premii este în măsură să-l releve îl constituie în mod paradoxal numai calitatea juriului care acordă premiul.

– E-adevărat! exclamă Gordon Wells. E cât se poate de adevărat! Am învins tocmai pentru că am fost cei mai buni care nu meritam să învingem!

Papa Innocentissimo al III-lea nu părea câtuși de puțin mulțumit. Unui Șef al Serviciilor Ultrasecrete nu-i cade prea bine să fie pus la punct de un calculator. Și negru pe deasupra. Apoi nici faptul de a fi câștigat pe nedrept nu era din cale-afară de încântător. Dar acest aspect îl chinuia mai ales pe Vagabond. În definitiv, el era protagonistul.

– Nu-mi pasă de tot ce zic ăștia care se cred atât de deștepți, îi spuse Ausra detectivului, cuprinzându-i gâtul cu brațele. Oh, James, tu ești învingătorul! Și ăsta-i singurul lucru care contează.

James Vagabond o dădu în lături pe fată. Se întoarse într-o parte și începu să se îndepărteze încet de toți. Și nu-l urmă nimeni.

Acum era singur.

Cu cupa lui inutilă.

„Nu voi mai participa la nici o competiție. Niciodată."

SFÂRȘIT

Capitolul 36

La scurt timp după terminarea cărții, Vagabond primi o scrisoare:

Dragă effendi, nu știu dacă-ți mai aduci aminte de mine. Sunt Ghidul. Te-am căutat prin toată această carte, dar nu te-am găsit. Este vina mea. Poate că mă pierdeam printre rânduri fără să-mi dau seama. Acum, când s-a terminat cartea și nu mai sunt alte rânduri în afară de-ale mele, iată-mă aici. Voiam numai să te pun în gardă în privința poveștii aceleia vechi cu paradoxina. Cred că n-ai uitat de ea, nu? Sper că nu te-ai lăsat indus în eroare de afirmația conform căreia paradoxina nu există în realitate, fiind doar un simbol care folosește drept pretext pentru a se da un înțeles propriilor sale efecte. Practic vorbind, efectele paradoxinei nu pot să înceteze, pentru că o dată ce paradoxina le-a dat naștere, efectele nu mai sunt ale ei. Cam asta ar fi totul. Salută-le din partea mea și pe celelalte personaje, dacă le mai vezi cumva.

SFÂRȘIT

Capitolul 37

– Și cu asta am terminat, domnule psihanalist, nu se putu abține să spună furnicarul iluzoriu în capitolul sintetic al improbabilelor banalități finale. Ce concluzii am putea trage de-aici?

– Că dumneavoastră sunteți nebun, doar atât îi putu răspunde Parson, deși nu existase niciodată în realitate.

SFÂRȘIT

Postfață

Este un lucru foarte serios să scrii o introducere la o carte pe care nu ai citit-o niciodată.

Dar cartea lui Roberto Quaglia, „Pâine, unt și paradoxină", are cel puțin un element care te ajută: un titlu care ar putea veni direct din zilele glorioase ale suprarealiștilor francezi. însuși Andre Breton și-ar fi dat girul acestui roman pe care nu l-a văzut și ar fi fost în stare să arunce în aer pe oricine l-ar fi combătut.

Pentru prea mult timp, Roberto Quaglia nu a fost celebru! Când autorii celebri se întâlnesc la cafenelele lor preferate și se amuză de prostia publicului cititor, Roberto nu este acolo. Și asta este inacceptabil.

Quaglia și-a tratat studenția cu dispreț și a dobândit o diplomă de onoare in arta disimulării și a replicii inteligente.

De ce nu este și el printre aceia care, în veșminte „ultimul răcnet", înconjurați de femei excentrice și lingușiți de chelneri, stau relaxați în restaurante luxoase, comandând meniuri extravagante, pe care le lasă apoi câinilor?

Este momentul să schimbăm această stare de lucruri dezonorantă. Ce este celebritatea, dacă nu redarea respectului personalității? Și Quaglia are o personalitate incandescentă. El are o atitudine intransigentă, care aduce o mare plăcere atunci când este sesizată. Deci, cititorule, sesizeaz-o!

Uneori, târziu în noapte, când stau singur în biroul meu imens, înconjurat de tablouri impresioniste şi portrete franţuzeşti, cu chipuri de femei frumoase ce mă privesc, îmi trec degetele peste paginile romanului „Pâine, unt şi paradoxină". Îmi vorbeşte pe tonuri clare şi moi despre un paradis al inovaţiei minunate, paradis al frazelor spumoase.

Dacă romanul îmi spune atât de mult mie, un străin, cât de mult îţi poate spune ţie, cititorule de limbă italiană?

Citiorule, stă în puterea ta să-l transformi pe Roberto Quaglia dintr-un chiulangiu dement al potecilor ascunse într-un om fericit şi bogat, bogat, bogat.

Fă rost fie de adresa sa, fie de e-mail! (rq@panteca.com) Trimite-i o scrisoare! Cere-i exemplare ale cărţilor sale, capodopere ale acestui sfârşit de secol. Oferă-i bani! Nu te va refuza, aşa cum ar putea face alţii, invocând o amabilitate pe care de fapt nu o au.

Quaglia va lua banii, îţi va trimite cartea, te va include în lista sa de adrese şi te va informa despre celelalte lucrări ale sale, atât cele apărute, cât şi cele care vor urma. Şi tu poţi participa la lansarea acestui viitor fenomen într-o lume nepăsătoare.

Nu sta pe gânduri! Eu mi-am făcut datoria. Acum este rândul tău!

Robert Sheckley (octombrie 1996)

Apariţie recentă
în colecţia
NAUTILUS:

Robert Sheckley

TRANSFER MENTAL

Traducere din limba engleză de SORIN CASAPU

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARCELA IONESCU
Tehnoredactare computerizată: LUMINIŢA CATANĂ

Apărut 1999, Bucureşti
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR, sector 1, Bucureşti

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa o societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77